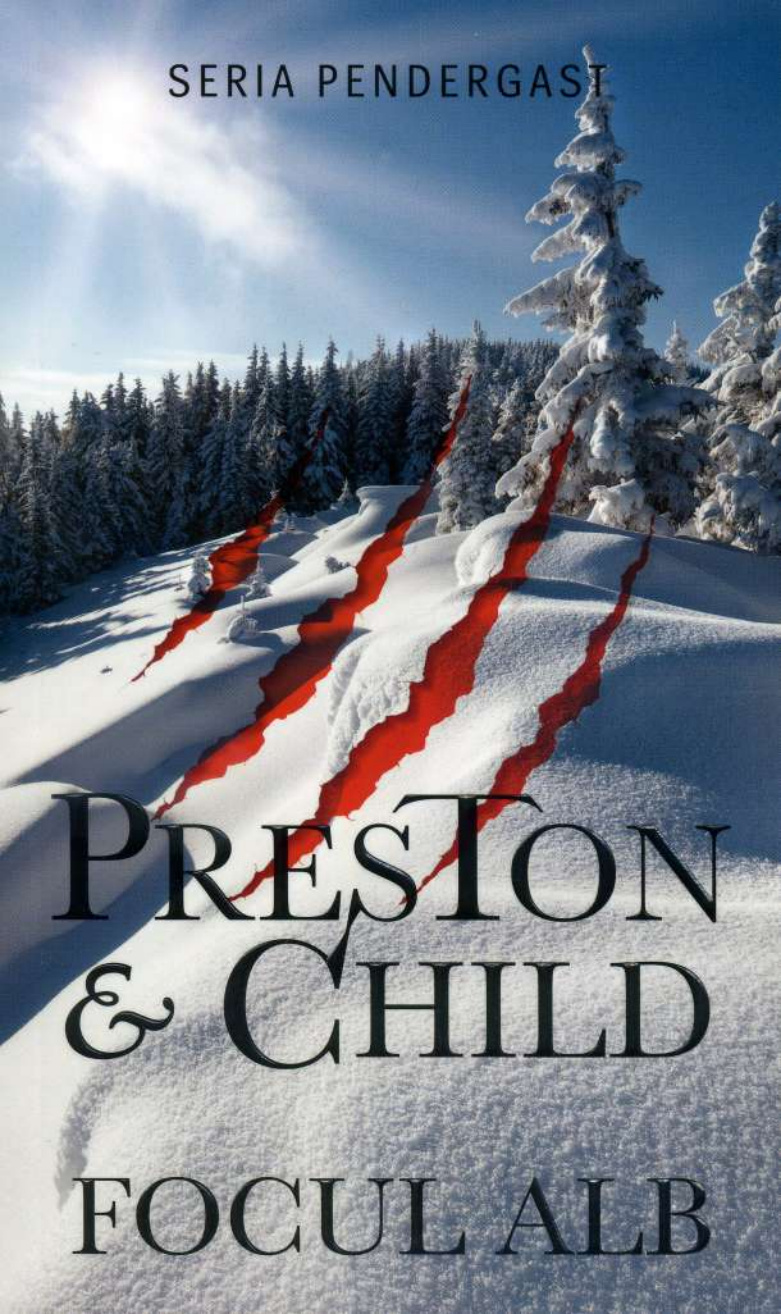
SERIA PENDERGAST
PRESTON
& CHILD
FOCUL ALB

SERIA PENDERGAST

RELICVA
RELICVARIUL
VITRINA DE CURIOZITĂȚI
NATURĂ MOARTĂ CU CIORI
FLĂCĂRILE IADULUI
DANSUL MORȚII

DOUGLAS PRESTON
și LINCOLN CHILD

Focul alb

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRESTON, DOUGLAS
Focul alb / Douglas Preston, Lincoln Child; trad.: Graal Soft. -
București : Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-990-5

I. Child, Lincoln
II. Graal Soft (București) (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9–11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DOUGLAS PRESTON & LINCOLN CHILD
White Fire
Copyright © 2013 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu
Grand Central Publishing, New York, New York, USA
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-990-5

Cu mulțumiri pentru Conan Doyle Estate Ltd., pentru permisiunea de a utiliza personaje din *Sherlock Holmes* create de regretatul Sir Arthur Conan Doyle.

Lincoln Child îi dedică această
carte fiicei sale, VERONICA

Douglas Preston îi dedică
această carte lui DAVID MORRELL

PROLOG
O poveste adevărată

30 august 1889

Tânărul doctor își luă la revedere de la soție pe peronul din Southsea, se urcă în expresul de 4.15 pentru Londra și ajunse după trei ore la Victoria Station. Își croi drum prin gălăgie și agitație, ieși din gară și făcu semn unei birje.

– La hotelul Langham, te rog, îi zise vizitiului pe când se urca nerăbdător.

Se lăsă pe spate pe bancheta de piele uzată, în timp ce vizitiul porni spre Grosvenor Place.

Era o seară frumoasă, de vară târzie, destul de rară la Londra, cu o lumină din ce în ce mai palidă căzând pe străzile sufocate de trăsuri și pe clădirile acoperite de funingine, care făcea ca totul să strălucească într-o feerică poleială aurită. Lămpile aveau să fie aprinse abia începând cu șapte și jumătate.

Doctorul n-avea prea des ocazia să vină la Londra și se uita cu interes pe geamul birjei. Vizitiul făcu dreapta pe

Piccadilly, o luă spre St. James Palace şi Royal Academy, scăldate în lumina amurgului. Mulţimile, gălăgia şi duhoarea oraşului, atât de diferite de zona rurală de unde provenea el, îl umplură de energie. Pe caldarâm răsunau nenumărate potcoave şi trotuarele erau pline de lume din toate categoriile sociale: funcţionari, avocaţi pledanţi şi filfizoni se frecau de coşari, vânzători ambulanţi şi negustori de carne pentru pisici.

La Piccadilly Circus, birja făcu stânga pe Regent Street, trecu de Carnaby şi Oxford Circus, înainte să o ia pe sub porticul de la Langham.

Acesta fusese primul mare hotel ridicat în Londra şi rămânea de departe cel mai elegant.

În timp ce-l plătea pe birjar, doctorul ridică privirea la faţada ornată cu gresie, cu ferestre franţuzeşti şi balcoane din fier forjat, cu frontoane înalte şi balustrade. Avea o oarecare pasiune pentru arhitectură şi presupuse că faţada era un amestec de Beaux-Arts şi stil neorenascentist nord german.

Când intră pe impozanta intrare principală, ajunse la el sunetul muzicii: un cvartet de coarde, ascuns în spatele unei perdele de crini de seră, cânta Schubert. Se opri să absoarbă cu privirea holul magnific, plin de lume aşezată în jilţuri cu spătar înalt, citind exemplare proaspete din *The Times* şi bând porto sau sherry. În aer plutea fum de trabucuri scumpe, amestecat cu mireasma florilor şi cu parfumul doamnelor.

La intrarea în sala de mese fu întâmpinat de un omuleţ mai degrabă corpolent, într-o redingotă de postav şi pantaloni cenuşii, care îl abordă în paşi vioi.

– Dumneavoastră trebuie să fiţi Doyle, zise el apucându-i mâna.

Avea un zâmbet luminos şi un accent american inconfundabil.

– Eu sunt Joe Stoddart. Mă bucur că aţi putut veni. Intraţi – tocmai au sosit şi ceilalţi.

Doctorul îl urmă pe Stoddart, în timp ce acesta îşi făcea drum printre mesele acoperite cu olandă spre un colţ îndepărtat al încăperii.

Restaurantul era chiar mai opulent decât holul, cu lambriuri măslinii de stejar, o friză crem şi un plafon ornat cu decoraţii în relief.

Stoddart se opri lângă o masă somptuoasă, la care stăteau deja doi bărbaţi.

– Domnule William Gill, domnule Oscar Wilde, zise Stoddart. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe doctorul A. Conan Doyle.

Gill – pe care Doyle îl ştia ca fiind un bine cunoscut membru al parlamentului irlandez – se ridică în picioare şi se plecă cu solemnitate jovială. Pe vesta lui amplă se legăna lanţul greu al ceasului de aur Albert.

Wilde, care tocmai golea un pahar cu vin, îşi tamponă uşor buzele mai degrabă pline cu un şervet de damasc şi-i făcu semn lui Conan Doyle spre scaunul gol de lângă el.

– Domnul Wilde tocmai ne distra povestindu-ne despre o petrecere la care a participat în după-amiaza asta, zise Stoddart în timp ce se aşezau la locurile lor.

– La Lady Featherstone, zise Wilde. Văduvă de curând. Draga de ea – i s-a cam aurit părul de durere!

– Oscar, zise Gill râzând. Eşti rău, serios! Să vorbeşti aşa despre o doamnă!

Wilde flutură din mână cu nepăsare.

– Doamna mea mi-ar mulţumi. Un singur lucru pe lume e mai rău decât să vorbeşti despre cineva şi ăsta e să nu vorbeşti despre acea persoană.

Vorbea repede, cu voce joasă, manierată.

Doyle îl studie discret pe Wilde. Omul era impresionant. Aproape gigant ca statură, avea păr lung, demodat, cu cărare pe mijloc şi aruncat neglijent pe spate, cu trăsături faciale bine definite. Alegerea hainelor era de o excentricitate vecină cu nebunia. Purta un costum de catifea neagră, strâmt pe silueta lui masivă, cu mâneci brodate cu design floral şi umeri bufanţi.

În jurul gâtului avea un volan îngust, cu trei rânduri de pliseuri din acelaşi brocart ca mânecile. Avea îndrăzneala vestimentară a unor pantaloni scurţi până la genunchi, la fel de strâmţi, cu ciorapi de mătase neagră şi papuci cu funde de rejansă. La butonieră purta o imensă orhidee albă care-i atârna peste vesta cafenie, arătând de parcă nectarul era gata să se scuture în orice moment. Pe degetele mâinilor leneşe străluceau inele grele de aur.

În ciuda manierismului hainelor, expresia de pe faţa lui era blândă, echilibrând severitatea ochilor căprui ageri. Şi toate astea făceau ca omul să afişeze o delicateţe remarcabilă, sensibilitate şi tact. Vorbea cu o precizie curioasă, cu un artificiu unic de gesturi mici, ca să ilustreze ce vrea să spună.

– Eşti tare amabil să ne tratezi aşa, Stoddart, zise Wilde. Nici mai mult, nici mai puţin decât la Langham. Altfel, aş fi rămas la propriile mele planuri. Nu că vreau să mănânc gratis, desigur. Doar că, vezi tu, există oameni

care-şi plătesc facturile, deşi nu dispun de bani, iar eu nu mi le-am plătit niciodată pe-ale mele.

– Mă tem că veţi considera că motivele mele sunt complet mercantile, răspunse Stoddart. S-ar putea să ştiţi şi că sunt aici ca să pun bazele unei ediţii britanice a *Mensualului lui Lippincott*.

– Asta înseamnă că Philadelphia nu e îndeajuns de mare pentru tine? întrebă Gill.

Stoddart chicoti, apoi se uită pe rând la Wilde şi Doyle.

– Intenţia mea e ca, înainte să se termine masa asta, să mă asigur că am un roman nou de la fiecare dintre voi.

Auzind astea, Doyle fu străbătut de un fior de emoţie.

Stoddart fusese vag în telegrama lui în legătură cu motivele pentru care-i cerea să vină la Londra pentru cină, dar omul era un editor american bine cunoscut şi asta era exact ce sperase Doyle să audă.

Debutul carierei sale medicale fusese mai lent decât şi-ar fi dorit. Ca să-şi umple timpul, se apucase să scrie romane în timp ce-şi aştepta pacienţii. Ultimele câteva avuseseră parte de un mic succes. Stoddart era exact omul de care avea nevoie ca să-şi continue progresul.

Doyle îl găsea plăcut, chiar fermecător – pentru un american.

Cina se dovedea încântătoare.

Gill era un tip amuzant, dar Oscar Wilde era pur şi simplu remarcabil. Doyle era captivat de mişcările graţioase ale mâinilor acestuia, de expresia abătută care se însufleţea când îşi rostea anecdotele stranii sau *bon mots*[1]. Doyle credea că era aproape magic faptul că – datorită tehnologiei moderne – fusese transportat în

[1] Vorbe de duh (n.tr.)

doar câteva ore dintr-un oraş somnoros de coastă în locul ăsta elegant, înconjurat de un editor eminent, de un membru al parlamentului şi de faimosul reprezentant de frunte al estetismului.

Farfuriile veniră pline şi rapid: pate de creveţi, rasol de pui, mărunţaie prăjite în aluat, *bisque de homard*[1]. La începutul serii apăru vin roşu şi alb, şi fluxul generos nu încetă nicio clipă. Era uimitor câţi bani aveau americanii. Stoddart cheltuia o avere.

Potriveala era excelentă. Doyle numai ce începuse un roman nou, care cu siguranţă avea să-i placă lui Stoddart. Penultima lui povestire, *Micah Clarke,* avusese parte de o recenzie favorabilă, deşi romanul lui cel mai recent, despre un detectiv, care-l avea ca model, în parte, pe fostul lui profesor universitar Joseph Bell, fusese primit mai degrabă dezamăgitor după ce apăruse în *Anuarul de Crăciun al lui Beeton...*

Se sili să se întoarcă la conversaţia curentă.

Gill, parlamentarul irlandez, punea sub semnul întrebării veridicitatea maximei conform căreia norocul unui prieten te nemulţumeşte.

Auzind asta, în ochii lui Wilde apăru o sclipire.

– Odată, dracu' trecea prin deşert, răspunse el. Şi a ajuns într-un loc în care un grup de prieteni chinuiau un pustnic sfânt. Omul le respingea cu uşurinţă sugestiile diabolice. Dracu' s-a uitat la ei cum dădeau greş şi apoi a păşit în faţă ca să le dea o lecţie. „E prea crud ce faceţi, a zis el. Permiteţi-mi o clipă, şi, zicând asta, i-a şoptit sfântului: Fratele tău tocmai a fost făcut episcop al Alexandriei." O încruntare malignă de gelozie a întunecat dintr-odată faţa

[1] Supă de homar (n.tr.)

senină a pustnicului. „Ăsta e genul de abordare pe care aş recomanda-o", le-a zis dracu' discipolilor lui.

Stoddart şi Gill râseră cu poftă, apoi începură o discuţie în contradictoriu pe teme politice. Wilde se întoarse spre Doyle.

– Spune-mi, o să scrii o carte pentru Stoddart? zise el.

– Mă gândeam că mai degrabă da. De fapt, am început deja să lucrez la un nou roman. Mă gândeam să-l numesc *Un ghem încurcat* sau poate *Semnul celor patru.*

Wilde îşi împreună mâinile cu încântare.

– Ce veste minunată, dragă colega! Sper, cu siguranţă, că o să fie o altă povestire cu Holmes.

Doyle îl privi surprins.

– Vrei să spui că ai citit *Un studiu în roşu?*

– N-am citit-o, băiete dragă. Am devorat-o.

Căutându-se în vestă, Wilde scoase un exemplar din ediţia Ward Lock & Co a cărţii, cu literele sale vag orientale atât de în vogă.

– Chiar am răsfoit-o din nou când am auzit că o să iei cina cu noi în seara asta.

– Eşti foarte amabil, zise Conan Doyle, în lipsă de un răspuns mai bun.

Fu surprins şi mulţumit că prinţului decadenţei engleze îi plăcea un umil roman poliţist.

– Simt că ai stofă să faci un personaj mare din Holmes. Dar...

Şi aici Wilde se opri.

– Da? zise Doyle.

– Cea mai remarcabilă mi s-a părut credibilitatea. Detaliile activităţii poliţiei, cercetările lui Holmes au fost edificatoare. Am multe de învăţat de la tine în privinţa asta.

Vezi tu, între mine și viață e tot timpul o ceață de cuvinte. De dragul unei fraze, am aruncat probabilitatea pe geam, iar șansa unei epigrame m-a făcut să abdic de la adevăr. Tu nu împărtășești slăbiciunea aia. Și totuși... Și totuși, cred că ai putea să faci mai mult cu Holmes ăsta al tău.

– Ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai explica, zise Doyle.

Wilde luă o înghițitură de vin.

– Dacă e să fie un detectiv cu adevărat mare, un personaj mare, ar trebui să fie mai excentric. Lumea n-are nevoie de un alt sergent Cuff sau de alt inspector Dupin. Nu – fă-i umanitatea să aspire la măreția artei sale. Se opri o clipă, gândindu-se, lovind alene orhideea care-i atârna la butonieră. În *Roșu* l-ai numit pe Watson „extrem de leneș". După părerea mea, ar trebui să permiți ca virtuțile de risipitor și leneș să-i fie acordate eroului tău, nu comisionarului său. Și fă-l pe Holmes mai rezervat. Nu găsi plăcere în a-i face *trăsături strălucitoare* sau *a-l face să izbucnească în râs*.

Doyle roși, recunoscând formulările nefericite.

– Trebuie să-i conferi un viciu, continuă Wilde. Oamenii virtuoși sunt atât de banali! Eu pur și simplu nu pot să-i sufăr. Se opri din nou. Nu doar un viciu, Doyle – dă-i o slăbiciune. Să mă gândesc – a, da! Îmi amintesc.

Deschise exemplarul lui din *Un studiu în roșu,* îl frunzări repede, găsi un pasaj și începu să-l citeze pe dr. Watson: „S-ar putea să-l fi suspectat că e dependent de niscaiva narcotice, că n-a avut toată viața cumpătarea și curățenia de a interzice o astfel de noțiune". Puse cartea la loc, în buzunarul vestei. Uite – ai avut slăbiciunea perfectă în mâinile tale, dar ai lăsat-o să-ți scape. Scoate-o din

nou! Aruncă-l pe Holmes în ghearele unei dependențe. Opium, să spunem. Ba nu. Opiumul e atât de îngrozitor de comun zilele astea! A năpădit clasele de jos. Dintr-odată, Wilde pocni din degete. Știu! Clorhidrat de cocaină. E un viciu inedit și elegant.

– Cocaină, repetă Doyle un pic nesigur.

Ca doctor, trebuise să prescrie uneori o soluție de șapte la sută pentru pacienții care sufereau de epuizare sau depresie, dar ideea de a-l face pe Holmes dependent era, la prima vedere, destul de absurdă.

Deși îi ceruse părerea lui Wilde, Doyle se trezi ușor deranjat să primească, de fapt, critici din partea acestuia.

Peste masă continua cearta jovială dintre Stoddart și Gill.

Estetul mai luă o înghițitură de vin și-și aruncă părul pe spate.

– Și tu? întrebă Doyle. O să scrii o carte pentru Stoddart?

– Ar trebui. Și am să acționez sub influența ta – sau, mai degrabă, sub influența lui Holmes. Știi, am crezut întotdeauna că nu există cărți morale sau imorale. Cărțile sunt scrise bine sau scrise prost – asta-i tot. Dar mă trezesc gândindu-mă să scriu o carte atât despre artă, cât și despre morală. Am de gând să-i zic *Portretul lui Dorian Gray*. Și, știi, cred că o să fie o poveste mai degrabă supranaturală. Nu chiar o poveste cu fantome, ci una în care protagonistul sfârșește îngrozitor. Genul de poveste pe care ți-ai dori s-o citești la lumina zilei – nu a lămpii.

– O așa poveste nu pare să fie genul tău.

Wilde se uită la Doyle cu ceva care părea amuzament.

– Serios?! Te-ai gândit că – întrucât m-aș sacrifica fericit pe rugul estetismului – nu recunosc fața groazei când mă uit la ea? Să-ți spun ceva: fiorul de teamă e la fel de senzual ca fiorul de plăcere, dacă nu chiar mai mult.

Sublinie asta cu un alt gest al mâinii.

– În plus, mi s-a spus odată o poveste atât de îngrozitoare, atât de dureroasă în detaliile sale și în amploarea răului, încât cred că nimic din ce aud nu poate să mă mai sperie vreodată.

– Ce interesant, răspunse Doyle un pic absent, încă preocupat de critica adusă lui Holmes.

Wilde îl privi și un zâmbet mic îi apăru pe chipul palid.

– Vrei s-o auzi? Nu e pentru cei slabi de inimă.

Felul în care Wilde se exprimase suna ca o provocare.

– Cum să nu?

– Mi-a fost spusă în timpul turneului pe care l-am avut în America acum câțiva ani. Pe drumul spre San Francisco m-am oprit într-o colonie minieră destul de murdară, însă pitorească, cunoscută sub numele de Roaring Fork. Mi-am făcut lectura în mină și a fost grozav de bine primită de către distinșii domni din colonie. După ce am terminat, m-a abordat unul dintre mineri, un cetățean mai în vârstă, cumva cel mai rău – sau, poate, cel mai bun – la beție. M-a luat deoparte, mi-a spus că i-a plăcut atât de mult povestea mea, că vrea să-mi împărtășească una de-a lui.

Wilde se opri, umezindu-și buzele groase și roșii cu o înghițitură delicată de vin.

– Uite, apleacă-te un pic mai aproape, ca un băiat bun, și o să ți-o spun exact așa cum mi-a fost spusă...

*

Zece minute mai târziu, cineva care lua cina la restaurantul hotelului Langham era surprins să constate cum – pe fondul susurului unei conversații plăcute și al clinchetului de tacâmuri – un tânăr în ținută de doctor de țară s-a ridicat brusc de la masă, foarte palid. Răsturnându-și scaunul în agitație, cu o mână la frunte, omul s-a clătinat prin încăpere, aproape răsturnând tava cu delicatese a unui chelner. Și, în timp ce dispărea în direcția toaletei pentru domni, avea pe față o expresie perfectă de repulsie și groază.

1

În zilele noastre

Corrie Swanson intră în toaleta doamnelor pentru a treia oară, ca să-şi verifice aspectul. Se schimbase foarte mult de când se transferase la Colegiul de Justiţie Penală John Jay, la începutul celui de-al doilea său an de studenţie. John Jay era un loc conservator. Rezistase o vreme, dar în cele din urmă îşi dăduse seama că trebuia să crească şi să joace jocul vieţii, în loc să se poarte tot timpul ca o rebelă. Să lase părul violet, piercingul, jacheta de piele neagră, ochii cu umbre negre şi alte accesorii gotice. Nu mai era nimic de făcut cu banda Möbius tatuată pe ceafă, mai mult decât să-şi pieptene părul pe spate şi să poarte gulere ridicate. Dar într-o zi îşi dăduse seama că ar trebui să-şi găsească locul din nou.

Dacă avea de gând să joace jocul ăsta, avea să-l joace bine.

Din păcate, transformarea ei personală avusese loc prea târziu pentru îndrumătorul ei, un fost poliţist din NYPD, care se întorsese la şcoală şi devenise domnul profesor. Ea avea senzaţia că prima lui impresie despre ea fusese că e o infractoare şi că nimic din ce făcuse în anul de când îl întâlnise prima dată nu ştersese asta. În mod

evident, asta îi rămăsese în cap. Deja îi respinsese prima propunere pentru disertaţia Rosewell, care implica o excursie în Chile, pentru a face o analiză peri-mortem[1] pe resturile scheletice descoperite într-o groapă cu ţărani comunişti ucişi de regimul Pinochet în anii 1970. Prea departe, zisese el. Prea scump pentru un proiect de cercetare şi, în afară de asta, era istorie veche. Când Corrie răspunsese că asta era ideea – erau morminte vechi, care necesitau tehnici criminalistice de specialitate –, el zisese ceva despre cum ar fi mai bine să nu se implice în controverse politice străine, mai ales comuniste.

Acum avea altă idee pentru disertaţia ei, una chiar mai bună, şi era dispusă să facă aproape orice ca s-o vadă pusă în practică.

Studiindu-se în oglindă, îşi rearanjă câteva fire de păr, îşi refăcu machiajul conservator, îşi ajustă costumul cenuşiu de lână şi îşi pudră rapid nasul. Abia se recunoscu. Doamne, chiar ar fi putut să fie confundată cu o tânără republicană. Cu atât mai bine.

Ieşi din toaleta doamnelor şi merse vioi pe hol, pantofii conservatori ţăcănind profesionist pe linoleumul tare.

Uşa îndrumătorului ei era închisă, ca de obicei, şi ea bătu vioi, plină de încredere în sine.

O voce din interior zise:

– Intră.

Intră.

Biroul era, ca de obicei, lună de curat, cu toate cărţile şi reviste aliniate la acelaşi nivel cu marginile rafturilor, cu mobilier masculin de piele, oferind un aer confortabil.

[1] Pentru momentul decesului (n.tr.)

Profesorul Greg Carbone stătea în spatele biroului său mare, cu suprafața lustruită de mahon lipsită de cărți, documente, fotografii de familie sau bibelouri.

– Bună dimineața, Corrie, zise Carbone, ridicându-se și încheindu-se la costumul de serj albastru. Ia loc, te rog!

– Mulțumesc, domnule profesor.

Știa că lui îi plăcea să i se zică așa. Vai de studentul care i se adresa cu „domnule" sau, și mai rău, cu „Greg"!

Se așeză și el la loc când o făcu ea.

Carbone era un bărbat izbitor de chipeș, cu păr înspicat, dinți minunați, tuns și în formă, bine îmbrăcat, articulat, cu vorbă blândă, inteligent și plin de succes. Tot ce făcea, făcea bine și, drept urmare, chiar era un ticălos desăvârșit.

– Corrie dragă, arăți bine azi, începu Carbone.

– Mulțumesc, domnule doctor Carbone.

– Sunt încântat să aud noua ta idee.

– Mulțumesc.

Corrie își deschise servieta (fără rucsacuri la John Jay) și scoase un dosar punându-și-l pe genunchi.

– Sunt sigură că ați citit despre investigația arheologică în desfășurare în Parcul Primăriei. Lângă locul unde a fost închisoarea veche, cunoscut ca La morminte.

– Spune-mi despre asta.

– Departamentul Parcuri a dezgropat un mic cimitir al criminalilor executați, ca să facă loc pentru o nouă intrare la metrou.

– A, da, am citit despre asta, zise Carbone.

– Cimitirul a fost operațional între 1858 și 1865. După 1865, toate mormintele celor executați au fost mutate pe insula Hart și au rămas indisponibile.

O aprobare lentă din cap din partea lui Carbone. Părea interesat. Ea se simți încurajată.

– Cred că ar fi o mare oportunitate de a face un studiu osteologic al acelor schelete – ca să vedem dacă malnutriția severă din copilărie, care, după cum știți, lasă urme osteologice, s-ar putea corela cu comportamentul infracțional de mai târziu.

Altă aprobare din cap din partea lui Carbone.

– Am evidențiat totul aici.

Și-a pus propunerea pe masă.

– Ipoteze, metodologie, grup de control, observații și analize.

Carbone puse o mână pe document, îl trase spre el, îl deschise și începu să-l studieze.

– Există o serie de motive pentru care asta e o mare oportunitate, continuă ea. În primul rând, orașul are cazierele celor mai mulți dintre răufăcătorii executați – nume, foi de acuzare și procese-verbale ale proceselor. Aceia dintre ei care au fost orfani crescuți în Casa de Industrie Five Points – cam o jumătate de duzină – au și caziere din copilărie. Toți au fost executați la fel – spânzurați –, deci cauza morții e identică. Iar cimitirul a fost utilizat timp de doar șapte ani, astfel că toate rămășițele provin cam din aceeași perioadă.

Se opri. Carbone întorcea lent paginile, una după alta, aparent citind. Nu puteai bănui ce era în capul lui. Chipul îi era lipsit de expresie.

– Am făcut câteva cercetări și se pare că departamentul Parcuri ar fi dispus să primească un student de la John Jay, ca să examineze rămășițele.

Întoarcerea lentă a paginilor se opri.

– I-ai contactat deja?

– Da. Doar am sondat terenul.

– Ai sondat terenul... Ai contactat o altă instituție a orașului fără să ceri permisiunea prealabilă?

Uf, uf.

– Evident, n-am vrut să vă aduc un proiect care ar putea fi zădărnicit mai târziu de către autoritățile din afară. Mm, a fost o greșeală?

O tăcere lungă, apoi:

– Nu ți-ai citit manualul de licență?

Corrie fu cuprinsă de teamă. Îl citise, de fapt – când fusese admisă. Dar asta se întâmplase cu mai mult de un an în urmă.

– Nu recent.

– Manualul e destul de clar. Studenții care-și pregătesc licența nu contactează alte departamente ale orașului decât prin canale oficiale. Asta fiindcă suntem o instituție a orașului, după cum știi, un colegiu senior al City University din New York.

Zise asta cu blândețe, aproape cu amabilitate.

– Eu... Păi, îmi pare rău, nu mi-am amintit manualul.

Înghiți, simțind panica în creștere – și furia. Era așa un rahat incredibil! Dar se sili să-și țină firea.

– N-au fost decât niște telefoane, nimic oficial.

O aprobare din cap.

– Sunt sigur că n-ai încălcat în mod deliberat regulamentele universitare.

Începu să dea paginile din nou, încet, una după alta, fără să ridice privirea la ea.

– Dar, oricum, mi se pare că sunt alte probleme cu propunerea asta a ta de disertație.

– Da?

Corrie simți că-i vine rău.

– Ideea asta că malnutriția conduce la o viață infracțională... E veche – și neconvingătoare.

– Păi, mi se pare că merită testată.

– Pe-atunci aproape toată lumea era subnutrită. Dar nu toată lumea a devenit infractoare. Iar ideea amintește de... cum să spun?... de o anumită filosofie că infracționalitatea în general poate fi urmarea unei experiențe nefericite din copilăria cuiva.

– Dar malnutriția – malnutriția severă – poate să ducă la modificări neurologice, o vătămare reală. Asta nu e filosofie. E știință.

Carbone îi cântări propunerea.

– Pot să prezic deja rezultatul: o să descoperi că răufăcătorii ăștia executați au fost subnutriți în copilărie. Adevărata întrebare e de ce, din toți copiii înfometați, doar un procent mic continuă să comită crime capitale. Și planul tău de cercetare nu se referă la asta. Îmi pare rău, asta nu se susține. Deloc.

Și, deschizând degetele, lăsă documentul să cadă ușor pe birou.

2

Faimosul – unii ar putea să spună infamul – „Muzeu Roşu" de la Colegiul de Justiţie Penală John Jay începuse ca o simplă colecţie de dosare vechi de investigaţie, probe fizice, bunuri de-ale prizonierilor şi suvenire care, în urmă cu aproape o sută de ani, fuseseră puse într-o vitrină dintr-o sală a vechii clădiri a Academiei de Poliţie. De-atunci, aceasta crescuse, devenind una dintre cele mai mari şi mai bune colecţii de suvenire penale din ţară.

Crème de la crème a colecţiei era o vitrină din noua şi eleganta sală de expoziţie din clădirea colegiului Skidmore, Owings & Merrill de pe Tenth Avenue. Restul colecţiei – numeroasele arhive putrezite şi probe mucegăite ale infracţiunilor comise cu mult timp în urmă – rămăsese ascuns în subsolul hidos al vechii clădiri a Academiei de Poliţie de pe Twentieth Street East.

Încă de la început, de când venise la John Jay, Corrie descoperise această arhivă. Era aur pur – de îndată ce se împrietenise cu arhivarul şi se imaginase umblând prin sertare dezorganizate şi rafturi pline.

Fusese de multe ori la arhivele Muzeului Roşu, în căutare de subiecte pentru lucrări şi proiecte, cel mai recent în căutarea unui subiect pentru disertaţia Rosewell. Îşi petrecuse o mare parte din timp cu dosare

nerezolvate – toate cutiile alea reci erau atât de vechi, că toţi cei implicaţi (inclusiv posibilii răufăcători) erau, cu absolută siguranţă, morţi.

La o zi după întâlnirea cu îndrumătorul ei, Corrie Swanson se afla într-un lift scârţâitor, coborând la subsol. Era într-o misiune disperată de a găsi un nou subiect de disertaţie, înainte să fie prea târziu pentru finalizarea procesului de aprobare. Era deja mijlocul lui noiembrie şi spera să-şi petreacă vacanţa de iarnă făcând documentarea şi scriind disertaţia. Avea o bursă parţială, dar agentul Pendergast plătise diferenţa pentru taxa de şcolarizare şi ea era absolut hotărâtă să nu ia de la el un ban mai mult decât era necesar. Dacă disertaţia ei câştiga Premiul Rosewell, n-ar fi fost nevoie, cu cei douăzeci de mii de dolari acordaţi.

Uşile liftului se deschiseră spre un miros familiar: un amestec de praf şi hârtie oxidată, având la bază un iz de urină de rozătoare.

Traversă sala spre o pereche de uşi metalice zimţate, înfrumuseţate cu un semn care spunea ARHIVELE MUZEULUI ROŞU, şi apăsă pe sonerie. Dintr-un difuzor învechit ieşi un zăngănit de neînţeles. Îşi dădu numele şi o sonerie sună, lăsând-o să intre.

– Corrie Swanson? Ce bine-mi pare să te revăd! se auzi vocea răguşită a arhivarului, Willard Bloom, în timp ce se ridica de la un birou scăldat în lumină, păzind cotloanele din spaţiul de depozitare care se întindea în întunericul din spatele lui.

Avea o siluetă aproape cadaverică, era slab ca un ţâr, cu păr cenuşiu destul de lung, însă altminteri era fermecător şi cu atitudine de bunic. N-o deranja că ochii

lui rătăceau de multe ori pe diferite părţi ale anatomiei sale, când credea că nu era atentă.

Bloom ocoli biroul cu o mână plină de vene întinsă, pe care ea i-o luă. Mâna era surprinzător de caldă şi o făcu să tresară puţin.

– Vino, stai jos. Ia un ceai.

În faţa biroului fuseseră aşezate în cerc nişte scaune, cu o măsuţă de cafea şi, într-o parte, un dulap ponosit, cu un reşou, un fierbător şi un ceainic, o zonă de relaxare neconvenţională în mijlocul prafului şi întunericului.

Corrie se prăbuşi într-un scaun, aşezându-şi servieta jos, lângă ea, cu o bufnitură.

– Uf, zise ea.

Bloom ridică din sprâncene cu o întrebare mută.

– Carbone. Mi-a respins iar ideea de disertaţie. Acum trebuie s-o iau din nou de la capăt.

– Toată lumea ştie ce nemernic e Carbone, zise Bloom cu glasul lui strident.

Asta îi stârni ei interesul.

– Îl cunoşti?

– Ştiu pe toată lumea care vine aici. Carbone! Tot timpul nemulţumit că i se pune praful pe costumele Ralph Lauren, aşteptându-se să-l slugăresc. Prin urmare, nu găsesc niciodată nimic pentru el, bietul om... Ştii care e adevăratul motiv pentru care îţi tot respinge ideile de disertaţie, nu?

– M-am gândit că din cauză că sunt studentă într-un an începător.

Bloom îşi puse un deget la nas şi dădu din cap cunoscător.

– Exact. Şi Carbone e de şcoală veche, un sclifosit.

Corrie se temuse de asta. Premiul Rosewell pentru disertaţia anului era extrem de râvnit la John Jay. Câştigătorii erau de multe ori şefii de promoţie din anii terminali, care ajungeau să aibă cariere de mare succes în aplicarea legii. Din câte ştia ea, nu fusese câştigat niciodată de cineva din anii începători – de fapt, cei din anii începători erau descurajaţi discret să-şi depună disertaţiile. Dar nu era nicio regulă care să-i împiedice şi Corrie refuza să se lase descurajată de un astfel de detaliu birocratic.

Bloom ridică vasul şi zâmbi dezvelindu-şi dinţii galbeni.

– Ceai?

Ea se uită la ceainicul dezgustător, care nu părea să fi fost spălat de un deceniu.

– Ăsta e un ceainic? Am crezut că e o armă a crimei. Ştii, încărcată cu arsenic şi gata de ducă.

– Tot timpul pregătită cu o ripostă. Dar ştii, cu siguranţă, că femeile folosesc cel mai des otrava pentru a ucide. Dacă aş fi un criminal, aş vrea să văd sângele victimei mele.

Turnă ceaiul.

– Deci, Carbone ţi-a respins ideea. Surpriză, surpriză! Care e planul B?

– Ăsta era planul meu B. Speram că poate îmi dai tu nişte idei proaspete.

Bloom se lăsă pe spate în scaun şi sorbi zgomotos din ceaşcă.

– Hai să vedem. Din câte îmi amintesc, eşti la specializarea osteologie medico-legală, nu? Ce cauţi mai exact?

– Trebuie să examinez nişte schelete umane care prezintă vătămări ante-mortem sau peri-mortem. Ai

primit vreun dosar care ar putea să arate ceva de genul acesta?

– Hmm.

Fața ponosită i se înăspri de concentrare.

– Problema e că e greu de găsit rămășițe umane accesibile. Dacă nu mă duc în preistoric. Dar asta deschide altă cutie a Pandorei datorită sensibilităților nativilor americani. Și vreau rămășițe pentru care există înregistrări scrise bune. Rămășițe *istorice*.

Bloom sorbi din nou din ceai, cu o expresie gânditoare.

– Oase. Vătămări ante sau peri-mortem. Istorice. Înregistrări bune. Accesibile.

Închise ochii, cu pleoapele atât de întunecate și pline de nervuri, că părea că fusese pocnit. Corrie așteptă, ascultând sunetele ticăitoare din arhivă, sunetul slab al aerotermei și un zgomot ritmic ce se temea că era făcut, probabil, de șobolani.

Ochii se redeschiseră brusc.

– Tocmai m-am gândit la ceva. Ai auzit vreodată de Ștrengarii de pe Baker Street?

– Nu.

– E un club foarte exclusivist de devotați de-ai lui Sherlock Holmes. În fiecare an iau cina la New York și publică tot felul de chestii holmesiene, toate pretinzând că Holmes a fost o persoană reală. Ei bine, unul dintre tipii ăștia a murit cu câțiva ani în urmă, și văduva lui, neștiind ce altceva să facă, ne-a expediat nouă întreaga colecție sherlockiană. Poate nu știa că Holmes a fost un detectiv fictiv și că noi aici avem de-a face doar cu nonficțiune. În orice caz, mă cufund în ea din când în când. O grămadă de gunoi, în cea mai mare parte. Dar

am găsit acolo un exemplar din jurnalul lui Doyle – doar o fotocopie, din păcate –, și a fost o lectură distractivă pentru un bătrân blocat într-un loc de muncă ingrat, dintr-o arhivă prăfuită.

– Și ce-ai descoperit, mai exact?

– Era acolo ceva despre un urs mâncător de oameni.

Corrie se încruntă.

– Un urs mâncător de oameni? Nu sunt sigură...

– Hai cu mine.

Bloom se duse la bancul cu întrerupătoare și-l lovi cu latul palmei, transformând arhivele într-o mare pâlpâitoare de lumină fluorescentă. Când tuburile clipiră să se aprindă, culoar după culoar, Corrie își închipui că aude șobolanii agitându-se și chițăind în timp ce se îndepărtau.

Îl urmă pe arhivar, care trecea printre rândurile lungi de rafturi prăfuite și dulapuri de lemn cu etichete îngălbenite, scrise de mână, ajungând în cele din urmă într-o zonă din spate, unde mesele bibliotecii erau pline de cutii din carton. Trei cutii mari erau așezate laolaltă, etichetate ȘBS. Bloom se duse la una dintre ele, scotoci prin ea, trase afară un dosar expandabil, suflă praful și începu să sorteze hârtiile.

– Uite.

Ridică o fotocopie veche.

– Jurnalul lui Doyle.

În mod corespunzător, desigur, omul ar fi trebuit să-l denumească „Conan Doyle", dar asta e atât de greu de pronunțat, nu?

Frunzări paginile în lumina slabă, apoi începu să citească cu voce tare:

...Am fost la Londra cu afaceri literare. Stoddart, americanul, s-a dovedit un tip excelent și au mai fost alte două persoane la cină. Gill, un foarte simpatic membru al parlamentului irlandez, și Oscar Wilde...

Se opri, cu vocea stingându-i-se într-un mormăit în timp ce trecu peste niște materiale, apoi crescând din nou când ajunse la un pasaj pe care îl considera important.

...Punctul culminant al serii, dacă pot spune așa, a fost istorisirea turneului pe care Wilde l-a făcut în America. Greu de crezut, poate, dar renumitul campion al estetismului s-a bucurat de un succes foarte mare în America, mai ales în Vest, unde, într-un loc, un grup de mineri necivilizați l-au ovaționat în picioare...

Corrie începu să se foiască. Avea atât de puțin timp de pierdut! Își drese vocea.

– Nu sunt sigură că Oscar Wilde și Sherlock Holmes sunt chiar ce caut eu, zise ea politicos.

Dar Bloom continuă să citească, ridicând degetul pentru atenție, vocea lui subțire acoperindu-i obiecțiile.

...Spre sfârșitul serii, Wilde, care băuse considerabil din excelentul bordo al lui Stoddart, mi-a spus, sotto voce, o poveste de groază atât de singulară, de un grotesc atât de hidos, că a trebuit să mă scuz și să mă ridic de la masă. Povestea era despre uciderea și mâncarea a unsprezece mineri, cu câțiva ani înainte, pretins de către un monstruos „urs cărunt"[1] – într-o colonie minieră numită Roaring Fork. Detaliile în sine sunt atât de respingătoare, că nu pot să mă

[1] *Grizzled bear* în original (n.tr.)

apuc să le așternpe hârtie în clipa asta, deși impresia lăsată în mintea mea a fost de neșters și, din păcate, are să mă urmărească până intru în mormânt.

Se opri, respirând o dată.

– Și uite ce ai. Unsprezece cadavre devorate de un urs grizzly. Pur și simplu în Roaring Fork.

– Roaring Fork? Adică stațiunea de schi opulentă din Colorado?

– Fix aia. Și-a început viața ca oraș înfloritor de pe urma argintului exploatat.

– Când s-a întâmplat asta?

– Wilde a fost acolo în 1881. Deci, chestia asta cu ursul mâncător de oameni a avut loc, probabil, prin anii 1870.

Ea clătină din cap.

– Și cum aș putea să fac o disertație din asta?

– Aproape o duzină de schelete mâncate de un urs? Cu siguranță prezintă vătămări peri-mortem superbe – urme de dinți și gheare, roadere, rontăire, mușcare, fărâmare, belele.

Bloom rosti aceste cuvinte cu un fel de plăcere.

– Eu studiez criminologia medico-legală, nu ursologia medico-legală.

– A, dar știi din ce-ai studiat că multe, dacă nu majoritatea rămășițelor scheletice de pe urma crimelor, prezintă vătămări din partea animalelor. Ar trebui să vezi dosarele pe care le avem. Poate fi foarte dificil să spui care e diferența dintre urmele de animale și cele lăsate de ucigaș. Din ce-mi amintesc, nimeni n-a făcut un studiu exhaustiv peri-mortem cu vătămare de genul ăsta. Ar fi o contribuție originală la știință.

„Foarte adevărat, se gândi Corrie, surprinsă de înțelegerea lui Bloom. Și dacă mă gândesc mai bine, ce subiect fabulos și original pentru o disertație!"

– Mă îndoiesc, continuă Bloom, că măcar unii dintre bieții mineri nu sunt îngropați în cimitirul istoric de la Roaring Fork.

– Vezi, asta-i o problemă. Nu pot să mă duc să sap în vreun cimitir istoric după victimele unui urs.

Pe fața lui Bloom apăru un zâmbet galben.

– Draga mea Corrie, singurul motiv pentru care am amintit de asta e articolașul fascinant din *The Times* de azi-dimineață! L-ai văzut?

– Nu.

– Boot Hill[1] cel original de la Roaring Fork e acum o stivă de sicrie într-un depozit de echipamente de schi. Vezi tu, au relocat cimitirul din cauza dezvoltării imobiliare.

Se uită la ea și-i făcu cu ochiul, zâmbind larg.

[1] Dealul Bocancului sau Boothill este numele dat unor cimitire, mai ales în Vestul american. În secolul al XIX-lea era un nume comun pentru locul înmormântării pistolarilor sau acelora care „mureau cu bocancii în picioare", adică violent. (n.tr.)

3

Pe Coasta de Azur, în sudul Franței, pe o faleză de deasupra Capului Ferrat, un bărbat într-un costum negru, înconjurat de bouganvillea, se odihnea pe un balcon de piatră în soarele după-amiezii. Era cald pentru acea perioadă din an, iar lumina aurea lămâii care se înghesuiau în balcon și cobora dealul abrupt spre Marea Mediterană, încheindu-și drumul pe o fâșie de plajă albă pustie. Dincolo de aceasta se vedea o zonă cu iahturi ancorate, punctul terminus stâncos al Capului având în vârf un castel vechi, în spatele căruia se întindea orizontul albastru.

Omul stătea într-un șezlong acoperit cu damasc de mătase, lângă o măsuță pe care era o tavă. Ochii argintii îi erau pe jumătate închiși.

Pe tavă erau patru obiecte: un exemplar din *Faerie Queene* de Spenser, un păhărel de pastis, un pahar de apă și o singură scrisoare, nedeschisă. Tipsia fusese adusă cu două ore în urmă de un servitor, care acum aștepta ordine în umbra porticului. Omul care închiriase vila primea rareori corespondență. Câteva scrisori aveau la expeditor adresa unei domnișoare Constance Greene, din New York. Celelalte veneau de la ceea ce părea a fi o școală-internat exclusivistă din Elveția.

Pe măsură ce timpul trecea, servitorul începu să se întrebe dacă nu cumva domnul bolnăvicios care-l angajase cu salariu excesiv de mare suferise un atac de cord – așa de nemișcat stătuse în acele ultime câteva ore. Dar nu – o mână languroasă se mișcă acum, întinzându-se după paharul de apă. Turnă o cantitate mică în sticla de pastis, transformând lichidul din galben-verzui într-un gălbui tulbure. Omul ridică apoi paharul și sorbi îndelung, lent, înainte să-l lase la loc pe tavă. Liniștea se întoarse și umbrele după-amiezii se alungiră.

Trecu mai mult timp. Mâna i se mișcă din nou, ca în reluare, ridicând din nou la buzele palide paharul de cristal, luând o altă înghițitură prelungă de alcool. Apoi luă cartea de poezie. Mai multă liniște, în timp ce omul părea că citește, dând paginile una după alta la intervale lungi de timp.

Lumina după-amiezii își trimise ultimul nimb pe fațada vilei. De dedesubt, se filtrau în sus sunetele vieții: o ciocnire îndepărtată de voci ridicate certându-se, trepidarea unui iaht în timp ce intra în golf, gâlceava păsărilor printre copaci, sunetul slab al unui pian cântând Hanon.

Și apoi bărbatul în costum negru închise cartea de poezie, o puse pe tavă și-și îndreptă atenția spre scrisoare. Încă mișcându-se ca sub apă, o apucă și o deschise cu o unghie lungă, lustruită, o despături și începu să citească.

27 noiembrie

Dragă Aloysius,

Îți scriu asta pe adresa lui Proctor, în speranța că el o să ți-o dea. Știu că încă ești în călătorie și, probabil, nu vrei

să fii deranjat, dar ai fost plecat aproape un an și m-am gândit că poate te pregătești să vii acasă. N-ai vrea să-ți închei concediul de la FBI și să reîncepi să rezolvi crime? Și, oricum, trebuie să-ți povestesc despre proiectul meu de disertație. Crezi sau nu, mă duc la Roaring Fork, în Colorado! Am făcut rost de cea mai uimitoare idee pentru o disertație. Am să încerc să fiu scurtă, fiindcă știu cât ești de nerăbdător, dar, ca să explic, trebuie să fac puțină istorie. În 1873, în munții de peste Cumpăna Apelor de la Leadville, Colorado, a fost descoperit argint. În valea numită Roaring Fork după râul care curge prin ea, a apărut o colonie minieră, iar munții din jur s-au umplut de puncte de lucru. În mai 1876, un urs grizzly solitar a omorât și a mâncat un miner într-un punct de lucru îndepărtat din munți – și tot restul verii ursul a terorizat zona. Orașul a trimis o serie de echipe de vânătoare ca să-l urmărească și să-l omoare, fără niciun rezultat, căci munții erau extrem de accidentați și necunoscuți. Când furia s-a potolit, unsprezece mineri fuseseră sfârtecați și mâncați oribil. A fost o mare chestie la momentul respectiv, cu o mulțime de articole în ziarul local (așa am aflat detaliile astea), rapoarte ale șerifului și altele asemenea. Dar Roaring Fork era departe și povestea s-a stins destul de repede, odată ce omorurile au încetat.

Minerii au fost îngropați în cimitirul de la Roaring Fork, iar soarta lor a cam fost uitată. Minele s-au închis, Roaring Fork aproape s-a depopulat și, în timp, a devenit un oraș-fantomă. Apoi, în 1946, a fost cumpărat de către investitori și transformat într-o stațiune de schi – și acum, desigur, e una dintre cele mai luxoase stațiuni din lume – prețul mediu pentru case e de peste patru milioane!

Deci, asta e povestea. În toamna asta, cimitirul original de la Roaring Fork a fost dezgropat, ca să facă loc dezvoltării. Toate rămășițele sunt acum stivuite într-un vechi șopron cu echipament, sus, pe pârtia de schi, și toată lumea se ceartă neștiind ce să facă cu ele. O sută treizeci de sicrie – dintre care opt sunt rămășițele minerilor uciși de grizzly. (Alte trei au fost fie pierdute, fie niciodată recuperate.)

Ceea ce mă aduce la subiectul disertației mele:

O analiză cuprinzătoare a traumatismului peri-mortem asupra scheletelor a opt mineri omorâți de un urs grizzly, din cimitirul istoric din Colorado

Nu s-a făcut niciodată pe scară largă un studiu al traumatismului peri-mortem provocat de un carnivor mare pe oase umane. Niciodată! Vezi tu, nu se întâmplă prea des ca oamenii să fie mâncați de animale. Al meu o să fie primul!

Îndrumătorul meu de disertație, prof. Greg Carbone, mi-a respins două teme mai devreme și mă bucur că ticălosul a făcut-o, scuză-mi limbajul. Ar fi respins-o și pe asta, din motive cu care nu vreau să te plictisesc, dar am decis să mă folosesc de o pagină din cartea ta. Mi-am pus mâinile transpirate pe dosarul personal al lui Carbone. Știam că omul era prea perfect ca să fie adevărat. Cu câțiva ani în urmă, i-a tras-o unei studente de-a lui – și apoi, când ea a rupt-o cu el, a fost suficient de prost s-o pice. Deci, ea s-a plâns, nu în legătură cu sexul, ci cu nota proastă. Nu încălcase nicio lege (fata avea douăzeci de ani), dar nemernicul i-a dat un F când ea merita un A. Totul a fost mușamalizat, fata a primit un A și și-a primit înapoi taxa de școlarizare pentru anul în

curs – o modalitate de-a o răsplăti, fără să numească asta ca atare, fără îndoială.

Zilele astea poți să găsești pe oricine, așa că i-am dat de urmă și am sunat-o. O cheamă Molly Denton și acum e polițistă în Worcester, Massachussett – nici mai mult, nici mai puțin decât locotenent decorat în departamentul Omucideri. Frate, mi-a dat informații prețioase despre îndrumătorul meu! Așa că m-am dus la întâlnirea cu Carbone înarmată cu o pereche de bombe nucleare, pentru orice eventualitate.

Mi-ar fi plăcut să fi fost tu acolo! A fost frumos. Chiar înainte să încep să vorbesc despre noua mea idee de disertație, am menționat cât se poate de drăguț și politicos că avem o cunoștință comună: Molly Denton. Și i-am rânjit larg și slinos, doar ca să mă asigur că a recepționat mesajul. S-a albit. Abia aștepta să schimbe subiectul înapoi la disertația mea. A vrut să audă despre asta, a ascultat cu atenție, a fost imediat de acord că propunerea mea de disertație e cea mai minunată pe care a auzit-o de ani de zile și a promis s-o treacă personal prin comisia facultății. Și apoi – asta e partea cea mai bună – a sugerat să plec „cât mai curând posibil" la Roaring Fork. Tipul era numai lapte și miere.

Abia a început vacanța de iarnă, așa că în două zile plec la Roaring Fork! Urează-mi de bine. Și, dacă ai chef, scrie-mi pe adresa amicului tău, Proctor, care o să aibă adresa mea de îndată ce o aflu.

Cu drag,
Corrie

P.S. Aproape uitam să-ți spun una dintre cele mai bune chestii în legătură cu ideea mea de disertație. Crezi sau nu,

prima dată am aflat despre omorurile ursului grizzly din jurnalul lui Arthur Conan Doyle! Doyle a aflat el însuşi de la nimeni altul decât Oscar Wilde, la un dineu de la Londra, în 1889. Se pare că Wilde colecţiona poveşti oribile şi o aflase pe asta într-un turneu de prelegeri în Vestul american.

Servitorul, în picioare în umbră, îşi urmărea neobişnuitul angajator citind scrisoarea.

Degetele lungi şi albe părură să se ofilească, şi scrisoarea alunecă pe masă ca şi cum fusese aruncată. Când mâna se mişcă să ridice sticla de pastis, briza de seară ridică uşor hârtiile şi le zbură peste balustrada balconului, peste vârfurile lămâilor. Apoi planară în spaţiul albastru, fluturând şi răsucindu-se fără ţintă, până când dispărură din vedere, nevăzute, neobservate şi complet ignorate de omul palid în costum negru dintr-un balcon singuratic de deasupra mării.

4

Departamentul de Poliţie de la Roaring Fork funcţiona într-o clădire clasică de cărămidă roşie, în vechiul stil victorian vestic, foarte pitorească, aflată într-un parc verde, având pe fundal magnifice piscuri înzăpezite.

În faţa acesteia era o statuie de trei metri jumătate a Doamnei Justiţie, acoperită cu zăpadă, şi – mai degrabă ciudat – fără să fie legată la ochi în mod tradiţional.

Corrie Swanson îşi încărcase bagajul cu cărţi despre Roaring Fork şi citise totul despre acest tribunal, remarcabil pentru numărul de inculpaţi celebri care-i trecuseră pragul, de la Hunter S. Thompson la criminalul în serie Ted Bundy. Roaring Fork, ştia ea, era mai degrabă o staţiune. Cu cele mai scumpe imobiliare din ţară. Asta se dovedi extrem de enervant, silită să stea cum era într-un oraş numit Basalt, la vreo treizeci de kilometri sinuoşi de Route 82, într-un motel Cloud Nine de rahat, cu pereţi de carton şi un pat care-ţi dădea mâncărimi, la uimitorul preţ de 109 dolari pe noapte. Era prima zi a lunii decembrie, iar sezonul de schi era în plin avânt. Din slujba ei part time de la John Jay – şi din banii rămaşi din teancul pe care agentul Pendergast i-l dăduse cu un an în urmă, când o trimisese să stea cu tatăl ei într-o perioadă proastă – economisise aproape patru mii de dolari. Dar

cu o sută nouă dolari pe noapte, plus masa, plus cei treizeci și nouă de dolari ridicoli pe care-i dădea zilnic pentru rabla închiriată, avea să-i ardă destul de repede.

Pe scurt, n-avea timp de pierdut.

Problema era că, din dorința de a-și vedea disertația aprobată, spusese o mică minciună. Mă rog, poate nu atât de mică. Le zisese lui Carbone și comisiei de la colegiu că primise permisiunea să examineze rămășițele. *Carte blanche* de acces. Adevărul era că mai multe e-mailuri trimise șefului Departamentului de Poliție din Roaring Fork, cel care, aflase ea, avea autoritatea să-i permită accesul, rămăseseră fără răspuns. Nu că fusese cineva nepoliticos cu ea – fusese doar un fel de neglijare benignă.

Mergând în secția de poliție cu o zi înainte, obținuse în cele din urmă o întâlnire cu șeful Stanley Morris.

Acum intră în clădire și se apropie de recepție. Spre surprinderea ei, dădu nu de un polițist voinic, ci de o fată care părea chiar mai tânără decât Corrie. Era destul de drăguță, cu un ten alb, ochi negri și păr blond lung până la umăr.

Corrie se duse spre ea și fata zâmbi.

– Ești, mm, polițistă? întrebă Corrie.

Fata râse și clătină din cap.

– Nu încă.

– Cum, atunci... la recepție?

Fata clătină din nou din cap.

– Sunt intern la stație în timpul vacanței de iarnă. Azi doar se întâmplă să fie ziua mea de serviciu la recepție. Se opri. Mi-ar plăcea ca într-o zi să ajung la aplicarea legii.

– Suntem două atunci. Eu sunt studentă la John Jay.

Fata făcu ochii mari.

– Pe bune!

Corrie întinse mâna.

– Corrie Swanson.

Fata i-o scuturâ.

– Jenny Baker.

– Am o întâlnire cu șeful Morris.

– O, da.

Jenny consultă un registru de întâlniri.

– Te așteaptă. Intră numaidecât.

– Mulțumesc.

Era un început bun. Corrie încercă să-și țină nervozitatea sub control și să nu se gândească deloc ce s-ar întâmpla dacă șeful i-ar refuza accesul la rămășițe. În cel mai bun caz, disertația ei depindea de asta. Și deja cheltuise o avere ca să ajungă aici, pe bilete de avion nerambursabile și altele asemenea.

Ușa de la cabinetul șefului poliției era deschisă și, când intră, omul se ridică din spatele biroului și-l ocoli să-i întindă o mână.

Fu surprinsă de aspectul lui: un bărbat mic, plinuț, cu un aer jovial, cu o față strălucitoare, creștetul chel și uniforma boțită. Cabinetul reflecta impresia de neconvențional, cu mobilierul vechi și confortabil din piele și cu un birou plăcut răvășit cu hârtii, cărți și poze de familie.

Șeful o conduse într-o mică zonă de relaxare dintr-un colț, unde o secretară mai în vârstă aduse o tavă cu pahare de hârtie cu cafea, zahăr și frișcă. Corrie, care sosise cu două zile înainte și încă resimțea un pic schimbarea de fus orar, se servi, abținându-se să pună în

cafea obișnuitele patru linguriță de zahar, dar îl văzu pe șeful Morris adăugând într-a lui nu mai puțin de cinci.

– Ei bine, zise Morris, sprijinindu-se cu spatele. Se pare că ai venit aici pentru un proiect foarte interesant.

– Mulțumesc, zise Corrie. Și mulțumesc pentru întâlnirea atât de din scurt.

– Am fost întotdeauna fascinat de trecutul localității Roaring Fork. Urșii grizzly ucigași fac parte din folclorul local, cel puțin pentru aceia dintre noi care cunosc istoria. Atât de puțini zilele astea.

– Proiectul ăsta de cercetare reprezintă o oportunitate aproape perfectă, zise Corrie, lansându-se în punctele de discuție memorate cu grijă. E o șansă reală de-a face progrese în știința criminologiei medico-legale.

Deveni entuziastă, în timp ce șeful Morris asculta cu atenție, cu bărbia odihnindu-i-se gânditoare pe o mână durdulie. Corrie atinse toate punctele importante: cum proiectul o să atragă, cu siguranță, atenția presei naționale și asta o să se reflecte pozitiv asupra poliției din Roaring Fork, cât de mult o să aprecieze cooperarea lui John Jay – principalul colegiu național de aplicare a legii, cum ea o să lucreze, desigur, îndeaproape cu el și o să urmeze orice reguli se vor stabili. Continuă cu o versiune revizuită a poveștii vieții ei: cum își dorise toată viața să fie polițistă, cum câștigase o bursă la John Jay, cât de mult muncea – și apoi încheie vorbind cu entuziasm despre cât de mult îi admiră lui poziția, cât de ideal ar fi fost să aibă posibilitatea să lucreze într-o astfel de comunitate interesantă și frumoasă. Îngroșă cât îndrăzni și văzu, cu satisfacție, că i se răspunde cu dat din cap, zâmbete și diverse zgomote aprobatoare.

Când încheie, râse cât mai natural posibil și zise că a vorbit prea mult și că i-ar plăcea să audă ce crede el.

La asta, șeful Morris mai luă o gură de cafea, își drese glasul, o lăudă pentru munca ei grea și întreprinzătoare, îi spuse cât de mult aprecia că venise și – din nou – cât de interesant părea proiectul ei. Da, într-adevăr. Ar trebui să se gândească la asta, desigur, și să se consulte cu cei de la morgă, precum și cu societatea istorică și cu alte câteva, ca să le obțină punctele lor de vedere, iar apoi ar trebui, probabil, implicat juristul orașului... Și își termină cafeaua și-și puse mâna pe brațul fotoliului, arătând ca și cum era gata să se ridice și să încheie întrevederea.

Un dezastru. Corrie inspiră adânc.

– Pot să fiu complet sinceră cu dumneavoastră?

– Da, sigur.

Se lăsă înapoi în scaun.

– Mi-a luat o grămadă de timp să strâng bani pentru proiectul ăsta. A trebuit să-mi iau două joburi pe lângă bursă. Roaring Fork e unul din cele mai scumpe locuri din țară și doar să fiu aici mă costă o avere. O să ajung lefteră așteptând permisiunea. Se opri și respiră. Sincer, domnule Morris, dacă vă consultați cu toți oamenii ăia, o să dureze mult. Poate săptămâni. Toată lumea o să aibă o opinie diferită. Și apoi, indiferent ce decizie o să luați, cineva se va simți ignorat. Ar putea să devină controversat.

– Controversat, zise șeful ca un ecou, cu alarmă și dezgust în glas.

– Pot să fac o sugestie alternativă?

Șeful păru un pic surprins, dar nu cu totul deranjat de asta.

– Desigur.

– Din câte am înțeles, aveți autoritate deplină să-mi dați permisiunea. Deci... Se opri și apoi decise s-o spună pur și simplu, complet neprefăcut: V-aș fi incredibil de recunoscătoare dacă ați vrea doar să-mi dați permisiunea acum, ca să pot să fac cercetarea cât mai repede posibil. N-am nevoie decât de câteva zile cu rămășițele, plus posibilitatea să iau câteva oase pentru analize suplimentare. Asta-i tot. Cu cât mai repede se întâmplă, cu atât mai bine pentru toată lumea. Oasele doar stau acolo. Aș putea să-mi fac treaba fără ca măcar să observe cineva. Nu le dați oamenilor timp să obiecteze. Vă rog, domnule Morris – e atât de important pentru mine!

Finalul avu o notă mai disperată decât intenționase, dar ea văzu că, încă o dată, făcuse impresie.

– Ei, ei, zise șeful, cu mai multe dregeri ale glasului și hm-uri și bolboroseli. Te înțeleg. Hmmm. Nu vrem controverse.

Se aplecă peste marginea scaunului și își întinse gâtul spre ușă.

– Shirley? Mai adu cafea!

Secretara se întoarse cu încă două pahare de hârtie. Șeful își puse din nou în pahar o cantitate uimitoare de zahăr, agitând cu lingura, frișcă, amestecând în pahar la nesfârșit, în timp ce fruntea îi rămase încruntată. În cele din urmă lăsă jos linguriță de plastic și luă o înghițitură mare și lungă.

– Înclin foarte mult să-ți accept propunerea, zise el. Foarte mult. Să-ți spun cum facem. E doar amiază. Dacă vrei, te duc acum și-ți arăt sicriele. Desigur, nu poți să atingi, de fapt, rămășițele, dar ai să-ți faci o idee ce e

acolo. Și mâine-dimineață o să am un răspuns pentru tine. Cum ți se pare?

– Ar fi grozav! Mulțumesc!

Șeful Morris radie.

– Și rămâne între noi, dar cred că poți să contezi că răspunsul o să fie pozitiv.

Și, oricât ar părea de ciudat, când se ridicară, Corrie trebui să se abțină să-l îmbrățișeze.

5

Corrie se așeză pe scaunul pasagerului din dreapta mașinii de poliție, alături de șef, care aparent evita să ia un șofer și conduse el însuși.

În loc de obișnuitul Crown Vic, vehiculul era un Jeep Cherokee, în tradiționalul stil al mașinii de poliție în două culori, cu simbolul orașului Roaring Fork – o frunză de plop – pictat pe o parte și înconjurat de o stea în șase colțuri a șerifului.

Corrie își dădu seama că avusese noroc, mare noroc. Șeful părea un om decent și bine intenționat, și, deși părea că-i lipsește coloana vertebrală, era rezonabil și inteligent.

– Ai mai fost vreodată la Roaring Fork? întrebă Morris întorcând cheia și făcând vehiculul să huruie revenind la viață.

– Niciodată. Nici măcar nu schiez.

– Vai de mine! Trebuie să înveți. Suntem în sezon de vârf acum – se apropie Crăciunul și toate –, așa că o să vezi totul în cel mai bun moment.

Jeepul coborî East Main Street și șeful începu să indice câteva dintre atracțiile istorice – Primăria, hotelul istoric Sebastian, diverse conace victoriene faimoase. Totul era împodobit cu lumini festive și ghirlande de brad, zăpada

stătea pe acoperișuri, glazura ferestrele și se agăța de ramurile copacilor. Părea o gravură Currier & Ives.

Trecură printr-un cartier comercial, cu străzile chiar mai înțesate cu buticuri de lux decât mila de aur de pe Fifth Avenue. Trotuarele, pe care se îmbulzeau cumpărătorii gătiți cu blănuri și diamante sau cu ținute șic de schi, cu pungi de cumpărături, erau uimitoare.

Traficul se desfășura într-un ritm infernal și se treziră pe stradă făcuți sandvici între șiruri de Hummere, Mercedesuri Geländewagenere, Range Roversuri, Porsche-uri Cayenne și snowmobile.

– Îmi pare rău pentru trafic, zise șeful.

– Glumești? E uimitor, zise Corrie aproape atârnată pe geam ca să privească parada de magazine pe lângă care treceau: Ralph Lauren, Tiffany, Dior, Louis Vuitton, Prada, Gucci, Rolex, Fendi, Bulgari, Burberry, Brioni, cu vitrinele pline de marfă scumpă.

Păreau să nu se sfârșească.

– Volumul de bani care circulă în orașul ăsta e în topuri, zise șeful. Și, sincer, din punct de vedere al aplicării legii, asta poate să fie o problemă. O grămadă de oameni cred că regulile astea nu li se aplică și lor. Dar la Departamentul de Poliție din Roaring Fork, noi tratăm la fel pe toată lumea – și vreau să spun chiar pe toată lumea.

– Bună politică.

– E singura politică într-un oraș ca ăsta, unde aproape toată lumea e celebritate, miliardar sau ambele, zise el nu fără o notă pompoasă.

– Trebuie să fie un magnet pentru hoți, zise Corrie încă uitându-se la magazinele scumpe.

– O, nu. Rata criminalității aici e aproape zero. Vezi tu, suntem atât de izolați! Există un singur drum – Route 82, care poate să fie un obstacol în timpul iernii și e închis frecvent din cauza zăpezii – și aeroportul nostru e doar pentru avioane private. Apoi mai e costul efectiv ca să stai aici – bine peste posibilitățile oricărui hoț mărunt. Suntem prea scumpi pentru hoți!

Râse vesel.

„Mie-mi spui?" se gândi Corrie.

Treceau acum pe lângă ceea ce părea a fi o recreare a unui oraș vestic înfloritor: baruri cu uși batante, birouri de analiză[1], magazine generale, chiar și câteva bordeluri cu ferestre pictate țipător. Totul era îngrijit și impecabil de curat, de la scuipători strălucitoare pe trotuarele din lemn, la frontoanele înalte și false ale clădirilor.

– Ce-i asta? întrebă Corrie, arătând spre o familie care-și făcea o poză în față la Ideal Saloon.

– E Orașul Vechi, răspunse șeful. Ce-a rămas din cea mai veche parte a orașului Roaring Fork. De ani întregi clădirile au stat aici, dărăpănându-se. Apoi, când a pornit afacerea cu stațiunea, a existat o intenție de-a le demola pe toate. Dar cineva a avut ideea să restaureze vechiul oraș-fantomă, să-l facă un fel de muzeu al trecutului localității.

„Disneyland altoit cu stațiune de schi", se gândi Corrie, minunându-se de anacronismul acestei întinderi de relicve vechi, pe fondul unui astfel de focar vizibil de consumism.

[1] Pentru determinarea conținutului de metal al unei probe de minereu (n.tr.)

În timp ce se uita la structurile bine întreținute, pe lângă ei trecură urlând o pereche de snowmobile, ridicând în urmă valuri de praf.

– Ce-i cu toate snowmobilele? întrebă ea.

– Roaring Fork are o avidă cultură a snowmobilului, zise șeful. Orașul e faimos nu numai pentru pistele lui de schi, ci și pentru traseele de snowmobil. Sunt kilometri și kilometri din acestea – utilizând mai ales labirintul de vechi drumuri miniere care încă există în munții de deasupra orașului.

Părăsiră în cele din urmă cartierul comercial și, după câteva cotituri, trecură pe lângă un mic parc plin de bolovani acoperiți de zăpadă.

– Centennial State Park, explică șeful. Rocile sunt parte din Sanctuarul John Denver.

– John Denver? se cutremură Corrie.

– Fanii se adună în fiecare an la aniversarea morții lui. E o experiență chiar emoționantă. Ce geniu a fost – și ce pierdere!

– Da, categoric, zise Corrie repede. Îmi place muzica lui. *Rocky Mountain High* e cântecul meu preferat din toate timpurile.

– Încă îmi umple ochii de lacrimi.

– Da. Și mie.

Lăsară în spate rețeaua compactă de străzi din centru și continuară să urce până la un desiș superb de brazi uriași grei de zăpadă.

– De ce a fost dezgropat cimitirul? întrebă Corrie.

Știa răspunsul, desigur, dar voia să vadă în ce lumină proaspătă ar fi putut să pună șeful lucrurile.

– În faţă se află un proiect foarte exclusivist, numit Vârfurile – case de zece milioane de dolari, terenuri mari, acces privat la munte, club exclusivist. E cel mai luxos proiect din oraş şi poartă multe semne distinctive. Bani vechi şi toate astea. Pe la sfârşitul anilor 1970, în timpul etapei iniţiale de dezvoltare, Vârfurile au achiziţionat Boot Hill – dealul cu cimitirul original al oraşului – şi a obţinut permis să-l mute. Asta a fost pe vremea când încă mai puteai să faci aşa ceva. Oricum, cu câţiva ani în urmă şi-au exercitat dreptul ăsta, ca să poată să construiască un centru spa privat şi un nou club pe dealul ăla. A fost o rumoare, desigur, şi oraşul i-a dat în judecată. Dar au avut nişte avocaţi destul de abili şi, în plus, acordul din 1978, semnat şi autorizat, care conţine prevederi beton pe vecie. Aşa că au câştigat, în cele din urmă cimitirul a fost dezgropat, şi asta e. Pentru moment, rămăşiţele sunt stocate într-un depozit sus, pe munte. N-a mai rămas nimic în afară de nasturi, bocanci şi oase.

– Şi unde o să fie mutate?

– Conform planului de dezvoltare, o să fie reînhumate într-un loc din apropiere, de îndată ce vine primăvara.

– Încă există controverse?

Şeful flutură din mână.

– Odată dezgropate, furia s-a stins. Oricum, nu era legată de rămăşiţe – era despre conservarea cimitirului istoric. Odată acesta dispărut, lumea şi-a pierdut interesul.

Brazii lăsară loc unei văi largi, atractive, strălucitoare în lumina amiezii. În capătul apropiat se afla un semn simplu, sculptat manual, de dimensiuni surprinzător de modeste, pe care se putea citi:

VÂRFURILE
Numai pentru membri
Vă rugăm să vă înregistraţi la postul de pază

În spate era un zid masiv din piatră de râu cu porţi din fier forjat, lângă care se afla un post de pază de basm, cu acoperiş ascuţit acoperit cu şindrilă de cedru şi având jgheaburi laterale. Fundul văii era presărat cu conace gigantice, ascunse printre copaci şi cu pereţii văii ridicându-se în spate, cu contururile acoperişurilor înălţându-se deasupra brazilor – multe cu hornuri de piatră pe care ieşea fum. Dincolo de asta se înălţa zona de schi, o panglică de trasee şerpuind spre vârfurile mai multor munţi, şi o creastă înaltă etalând şi mai multe conace, toate conturate pe cerul de un albastru strălucitor presărat cu nori al Munţilor Stâncoşi.

– Intrăm? întrebă Corrie.

– Depozitul e într-o latură a proiectului, pe marginea pantei.

Un agent de pază îi făcu cu mâna şefului şi se îndreptară spre un drum şerpuit, pietruit, frumos curăţat. Nu, nu curăţat. Drumul era ciudat de lipsit de gheaţă şi extrem de uscat, în timp ce zonele de pe margine nu prezentau semne de mormane de zăpadă sau de deszăpezire.

– Drum încălzit? întrebă Corrie când trecură pe lângă ceva ce părea a fi clubul.

– Nu e atât de neobişnuit pe-aici. Ultima modă în curăţarea zăpezii – fulgii se evaporă de îndată ce ating pământul.

Urcând acum, drumul traversă un pod de piatră peste un flux îngheţat de apă – pe care şeful îl etichetă

drept pârâul Silver Queen –, apoi trecură printr-o poartă de serviciu. Dincolo de aceasta, ascunse de un gard înalt, drept în sus, pe o pârtie de schi, erau mai multe șoproane cu echipamente construite din Pro-Panel pe o suprafață de teren nivelat. În părți atârnau țurțuri lungi de trei metri, strălucind în lumină.

Șeful trase spre o zonă curățată de zăpada din fața șopronului celui mai mare, parcă și coborî din mașină. Corrie îl urmă.

Era o zi friguroasă, dar nu teribil, minus șase, cel mult minus patru grade Celsius și fără vânt.

Ușa cea mare spre șopron avea una mai mică într-o parte, pe care șeful Morris o descuie. Corrie îl urmă în spațiul întunecat și o lovi imediat mirosul. Și totuși, nu era un miros neplăcut, nu era miros de putregai. Doar de pământ bogat.

Șeful atinse cu palma bancul de întrerupătoare și se aprinseră lămpile cu sodiu din tavan, aruncând o strălucire galbenă peste toate.

În orice caz, era mai rece înăuntru decât afară și ea își strânse mai mult haina în jurul ei, tremurând.

În secțiunea din față a șopronului, practic în umbra ușii mari, era un șir de șase snowmobile, având aproape toate aceeași formă.

Pe partea cealaltă, un șir de snowcat[1]-uri vechi, unele arătând aproape a antichități, cu șenile uriașe și cabine rotunde, le bloca vederea spre partea din spate.

[1] Vehicule pe șenile cu cabină, care pot să transporte mai multe persoane în zone acoperite cu zăpadă sau gheață, fără să aibă nevoie de existența unui drum. (n.tr.)

Își croiră drum printre snowcat-uri și ajunseră într-o zonă deschisă. Aici era cimitirul improvizat, întins pe prelate: rânduri ordonate de sicrie din plastic bleu, de tipul celor utilizate de medicii legiști ca să mute rămășițele de la locul crimei.

Se îndreptară spre cel mai apropiat rând și Corrie se uită la prima cutie. Pe capac era lipit cu scotch un buletin mare, cu informații tipărite. Corrie îngenunche să-l citească. Buletinul indica unde fuseseră găsite rămășițele în cimitir, cu o poză a mormântului in situ. Era spațiu de înregistrat dacă existase sau nu o piatră funerară și, dacă da, exista spațiu pentru informațiile imprimate pe aceasta, împreună cu o altă poză. Totul fusese numerotat, catalogat și aranjat. Corrie simți ușurare: n-aveau să existe probleme cu documentația aici.

– Pietrele funerare sunt acolo, zise șeful Morris.

Arătă spre un zid îndepărtat, de care era sprijinită o colecție pestriță de pietre funerare – câteva luxoase, din ardezie sau marmură, dar cea mai mare parte bolovani sau plăci cu litere sculptate în ele. Și acestea fuseseră catalogate și înregistrate pe buletine.

– Avem cam o sută treizeci de rămășițe umane, zise șeful. Și aproape o sută de pietre funerare. Restul... nu știm cine sunt. Poate că au avut borne de lemn sau poate unele pietre funerare au fost pierdute sau furate.

– A fost identificată pe vreuna vreo victimă de-a ursului?

– Pe niciuna. Sunt tradiționale – nume, date și uneori o frază din Biblie sau un epitaf religios standard. Cauza decesului nu e trecută în mod normal pe pietrele

funerare. Și să fii mâncat de un grizzly n-ar fi ceva ce ai vrea să comemorezi.

Corrie încuviință din cap. Nu prea conta – pregătise deja o listă a victimelor studiind articole vechi din ziarul local.

– Ar fi posibil să deschidem unul dintre capacele astea? întrebă ea.

– Nu văd de ce nu.

Șeful apucă de mânerul celei mai apropiate cutii.

– Stai, am o listă.

Corrie scotoci în servietă și trase afară dosarul.

– Hai să căutăm una dintre victime.

– Bine.

Petrecură câteva minute rătăcind printre sicrie, până când Corrie găsi unul care corespundea unui nume de pe lista ei: Emmett Bowdree.

– Ăsta, te rog, zise ea.

Morris apucă de mâner și deschise capacul.

Înăuntru erau rămășițele unui sicriu putred de pin, în care se afla un schelet.

Capacul era dezintegrat și fusese culcat pe bucăți în jurul scheletului și peste acesta. Corrie se uită la el cu nerăbdare. Oasele ambelor brațe și un picior zăceau într-o parte, țeasta era zdrobită, cutia toracică era deschisă și ambele femururi erau rupte în bucăți, zdrobite, fără îndoială, de fălcile puternice, ca să ajungă la măduvă.

În studiile ei de la John Jay, Corrie examinase mai multe schelete care prezentau violență peri-mortem, dar nimic – nimic – de genul ăsta.

– Isuse, ursul chiar și-a făcut numărul cu el! murmură Morris.

– Nu glumești.

În timp ce examina oasele, Corrie observă ceva: niște urme ușoare pe coastele rupte. Îngenunche, uitându-se mai aproape, încercând să-și dea seama. Cristoase, ar fi avut nevoie de o lupă. Ochii îi țâșniră și observă – pe femurul zdrobit – un alt semn, similar. Întinse mâna să ridice osul.

– Ooo, nu, nu atinge!

– Trebuie să examinez asta doar un pic mai aproape.

– Nu, zise șeful. Serios, e de-ajuns.

– Doar o clipă, te rog, pledă Corrie.

– Îmi pare rău.

Lăsă capacul la loc.

– O să ai o grămadă de timp mai târziu.

Corrie se ridică perplexă, deloc sigură de ce văzuse. Era posibil să fi fost imaginația ei. Oricum, urmele, cu siguranță, trebuie să fi fost ante-mortem: niciun mister aici. Roaring Fork era un loc dur la vremea aia. Poate că tipul supraviețuise unei bătăi cu cuțitul.

Clătină din cap.

– Mai bine să plecăm, zise șeful.

Se îndreptară spre lumina strălucitoare, sclipirea păturii scânteietoare de zăpadă aproape orbindu-i.

Corrie nu putea, fir-ar să fie, să scape de cea mai ciudată senzație de neliniște.

6

Apelul veni în dimineața următoare. Corrie stătea în biblioteca din Roaring Fork, citind istoria orașului. Era o bibliotecă excelentă, găzduită într-o clădire modernă, proiectată într-un stil victorian actualizat. Interiorul era superb, cu hectare de stejar lustruit, ferestre arcuite, covoare groase și un sistem de iluminat indirect care scălda totul într-o strălucire caldă.

Secția de istorie a bibliotecii era de ultimă oră. Bibliotecarul secțiunii, Ted Roman, fusese de mare ajutor. Se dovedise un tip drăguț, în jur de treizeci și cinci de ani, suplu și în formă, care absolvise recent Universitatea din Utah și își luase liber câțiva ani ca să locuiască într-o stațiune de schi. Ea îi spusese despre proiectul ei de cercetare și întâlnirea cu șeful Morris. Ted ascultase cu atenție, pusese întrebări deștepte și-i arătase cum să folosească arhivele de istorie. Ca să-i pună capac, o invitase la o bere în seara următoare. Și ea acceptase.

Albumele de ziare vechi, foi volante și anunțuri publice ale bibliotecii, din zilele boomului argintului erau frumos digitalizate în format PDF de căutare. Într-o chestiune de ore, reușise să scoată zeci de articole despre istoria orașului Roaring Fork și omorurile ursului grizzly,

necrologuri și tot felul de suvenire legate de asta – mult mai multe decât ar fi obținut în New York.

Orașul avea o istorie fascinantă.

În vara anului 1873, o bandă îndrăzneață de prospectori din Leadville înfruntase pericolul reprezentat de indienii Ute și traversase Cumpăna Apelor, penetrând teritoriul vestic neexplorat. Acolo, ei și alții care urmaseră descoperiseră unul dintre cele mai mari zăcăminte de argint din istoria Statelor Unite. Urmase o afluență de căutători de argint, cu hoarde de prospectori îngrădind terenurile revendicate pretutindeni prin munții aflați de-a lungul râului Roaring Fork. Răsărise un oraș, împreună cu instalații de șteampuri pentru zdrobirea minereului și o topitorie construită în grabă, pentru separarea argintului și aurului din minereu. Dealurile se umpluseră curând de prospectori, fuseseră presărate cu mine și colonii izolate, în timp ce orașul în sine era plin de ingineri minieri, analiști de probe, fochiști, muncitori la gater, fierari, proprietari de saloane, negustori, căruțași, curve, muncitori, pianiști, cartofori, escroci și hoți.

Primul omor avusese loc în primăvara anului 1876. Într-un post de lucru izolat de la înălțime, din Smuggler Mountain[1], un miner singuratic fusese omorât și mâncat. Dura săptămâni până să se observe că lipsea cineva, prin urmare, trupul nu-i fusese descoperit imediat, însă aerul tare de munte îl conservase suficient de bine ca să spună înspăimântătoarea poveste.

Trupul fusese sfâșiat, în mod evident, de un urs, apoi eviscerat, i se rupseseră membrele. Se părea că ursul se întorsese pe durata unei săptămâni ca să-și continue

[1] Muntele Contrabandistului (n.tr.)

ospățul, cele mai multe dintre oase fiind dezgolite de carne, limba și ficatul mâncate, măruntaiele și organele împrăștiate și mai mult sau mai puțin consumate.

Incidentul avea să se mai repete de încă zece ori în cursul verii.

De la început, Roaring Fork – și chiar o mare parte din Colorado – fusese atacat de urși grizzly agresivi, atrași de la altitudini mai mari de așezările din văile mai joase. Ursul grizzly – se constata cu plăcere în aproape fiecare articol de ziar – era unul dintre puținele animale cunoscute că vâna și omora un om ca să-l mănânce.

În cursul acelei veri lungi, unsprezece mineri și prospectori fuseseră omorâți și mâncați de un grizzly solitar într-o varietate de locuri izolate. Animalul avea un teritoriu vast, care, din păcate, cuprindea o mare parte din sfera superioară a zonei cu argint. Uciderile provocaseră panică pe scară largă. Dar legea federală cerea ca minerii să „lucreze într-un punct de lucru", ca să-și mențină dreptul asupra acestuia, și astfel chiar și în toiul terorii cei mai mulți dintre mineri refuzaseră să-și abandoneze posturile.

Se formaseră de mai multe ori detașamente, ca să vâneze ursul grizzly, dar în absența zăpezii fusese dificil să ia urma animalului. Totuși, lui Corrie i se părea că adevărata problemă fusese că în detașamentele de vânătoare nu fusese nimeni prea dornic să găsească ursul. Păreau să-și petreacă mai mult timp organizându-se în saloane și ținând discursuri, decât efectiv pe teren, urmărind ursul.

Omorurile încetaseră în toamna lui 1876, chiar înainte de prima zăpadă.

În timp, oamenii începuseră să creadă că ursul se mutase, murise sau poate intrase în hibernare. În primăvara următoare existaseră ceva temeri, dar nu a mai fost nimeni ucis...

Corrie își simți telefonul vibrând, îl smulse din geantă și văzu că era un apel de la secția de poliție. Aruncând o privire în jur și observând că biblioteca era goală – cu excepția bibliotecarului, care stătea la biroul lui, citind Jack Kerouac –, consideră că putea să răspundă.

Dar nu era șeful. Era secretara lui. Înainte să poată Corrie să treacă prin politeturile obișnuite, doamna zise repede și pe nerăsuflate:

– Șefului îi pare atât, atât de rău, dar se pare că nu poate să-ți dea permisiunea să examinezi rămășițele.

Lui Corrie i se uscă gura.

– Ce? murmură ea. Stai o clipă...

– Are toată ziua întâlniri după întâlniri, așa că mi-a cerut să te sun eu. Vezi tu...

– Dar a zis...

– Pur și simplu n-o să fie posibil. Îi pare foarte rău că nu poate să te ajute.

– Dar de ce? reuși ea să zică.

– Nu știu motivul, îmi pare rău...

– Nu pot să vorbesc cu el?

– E prins toată ziua în întâlniri și, mm, pentru tot restul săptămânii.

– Tot restul săptămânii? Dar ieri zicea...

– Îmi pare rău, ți-am spus că nu-i cunosc motivele.

– Uite, zise Corrie încercând să-și controleze vocea, fără prea mare succes. Cu doar o zi în urmă mi-a spus că n-o să fie nicio problemă. Că o să aprobe. Și acum se

răzgândește, refuză să spună de ce și... și apoi îți pune ție în spinare misiunea de a-mi face vânt! Nu-i corect!

Corrie primi un final înghețat.

– Mi-aș dori să pot să te ajut, dar decizia e definitivă. Se auzi un clic decisiv.

Legătura se întrerupse.

Corrie se așeză și, lovind cu palma de masă, strigă:

– La naiba, la naiba, la naiba!

Apoi ridică privirea. Ted se uita la ea cu ochii mari.

– O, nu, zise Corrie acoperindu-și gura. Am deranjat toată biblioteca.

El ridică mâna cu un zâmbet.

– După cum vezi, nu e nimeni aici în clipa asta.

Ezită, apoi ocoli biroul și începu să se plimbe. Vorbi din nou, cu vocea redusă la o șoaptă:

– Cred că înțeleg ce se întâmplă aici.

– Serios? Atunci aș vrea să-mi explici și mie.

Chiar dacă nu era nimeni în jur, el coborî vocea și mai mult:

– *Doamna Kermode.*

– Cine?

– Doamna Betty Brown Kermode a ajuns la șeful poliției.

– Cine e Betty Brown Kermode?

El își dădu ochii peste cap și se uită în jur pe furiș.

– De unde să încep? În primul rând, deține Imobiliare Oraș & Munte, care e agenția imobiliară din oraș. E șefa Asociației Vecinătăților Vârfurile și a fost forța din spatele aprobării mutării cimitirului. E, practic, una dintre ipocriții care conduc totul și pe toată lumea și nu

suferă niciun disident. Altfel spus, ea e adevărata putere în orașul ăsta.

– O femeie ca asta are influență asupra șefului poliției?

Ted râse.

– L-ai întâlnit pe Morris, nu? Drăguț tip. Toată lumea are influență asupra lui. Dar mai ales ea. Îți spun, e de temut... chiar mai mult decât cumnatul ăla al ei, Montebello. Sunt sigur că Morris a avut intenția să-ți dea permisiunea – până l-a sunat Kermode.

– Dar de ce ar vrea ea să mă împiedice? Ce rău aș face?

– Asta o să trebuiască să afli, zise Ted.

7

În dimineața următoare, la nouă, Corrie își trase rabla închiriată la porțile Vârfurilor. Paznicul – nu la fel de prietenos ca ultima dată când trecuse pe-acolo cu șeful poliției – petrecu o grămadă de timp verificându-i cu obrăznicie ID-ul și sunând ca să-i controleze programarea, aruncând în același timp priviri disprețuitoare la mașina ei.

Corrie avu grijă să rămână politicoasă și, într-un final, conduse de-a lungul drumului spre birourile clubului și proiectului.

Curând apăru la vedere un grup de clădiri de pe fundul văii: pitorești, acoperite de zăpadă și turnuri, cu hornurile de piatră fumegând.

În depărtare, răsărind pe partea cealaltă a văii acoperite de zăpadă, Corrie văzu cicatricea masivă și murdară a unei construcții în curs – fără îndoială noul club și spa. Privi excavatoarele și încărcătoarele ocupate să sape fundațiile. Nu putu să se abțină să nu se întrebe de ce aveau nevoie de un nou club dacă cel vechi arăta atât de uimitor.

Parcă în zona rezervată vizitatorilor și intră în club, unde secretara îi indică drumul spre birourile Imobiliare Oraș & Munte.

Zona de recepție de la Oraș & Munte era somptuoasă – toată numai lemn și piatră, cu carpete Navajo pe pereți, un candelabru spectaculos din coarne de cerb, mobilier din piele și lemn în stil cowboy, precum și un șemineu de piatră, în care ardea un foc.

Corrie alese un scaun și se așeză să aștepte.

O oră mai târziu, fu în cele din urmă poftită în biroul doamnei Kermode, președinta Oraș & Munte și directoarea Asociației Vârfurile.

Corrie purta cea mai corporatistă ținută a ei, un costum cenușiu, cu bluză albă și pantofi joși. Era absolut hotărâtă să nu se piardă cu firea și s-o câștige pe doamna Kermode prin lingușire, farmec și putere de convingere.

În după-amiaza anterioară, făcuse pe dracu-n patru să afle chestii compromițătoare despre Kermode, conform dictonului lui Pendergast că, dacă vrei ceva de la cineva, trebuie să ai mereu ceva „urât" să dai la schimb. Dar Kermode părea o femeie mai presus de reproș: donatoare generoasă la acțiunile caritabile locale, membră de seamă a bisericii prezbiteriene, voluntară la cantina săracilor locală (Corrie chiar fu surprinsă că un oraș ca Roaring Fork avea o cantină a săracilor) și femeie de afaceri de o integritate recunoscută. Deși nu tocmai iubită, de fapt, detestată din toată inima de mulți, era respectată – și temută – de toți.

Doamna Kermode o surprinse pe Corrie. Departe de-a fi neîngrijita evocată de numele Betty Brown Kermode[1], era o femeie în jur de șaizeci de ani, extrem de armonioasă, subțire și în formă, cu păr platinat frumos coafat și machiaj minimalist.

[1] Kermode – subspecie rară de urs negru, cunoscut și ca ursul spirit (n.tr.)

Era îmbrăcată complet în stil cowboy, cu o vestă indiană de mărgele, cămașă albă, blugi strâmți și cizme de cowboy. Un colier Navajo floare de dovlecel desăvârșea ansamblul.

Pereții biroului ei erau acoperiți cu fotografii înfățișând-o călare pe un cal uimitor, pe munte și concurând într-o arenă, mânând o turmă de vaci.

Într-un colț era un răcitor de apă. Alt colț al biroului era dominat de o magnifică șa vestică, prelucrată din toate punctele de vedere și bătută în argint.

Într-un mod relaxat și prietenos, doamna Kermode înaintă și-i strânse mâna lui Corrie, invitând-o să se așeze. Iritarea lui Corrie că așteptase o oră începu să se disipeze la vederea primirii călduroase.

– O, Corrie, începu ea, vorbind cu un pronunțat accent de Texas. Vreau să-ți mulțumesc că ai venit. Așa am șansa să-ți explic personal de ce șeful Morris și cu mine n-am putut, din păcate, să-ți onorăm cererea.

– Păi, am sperat să explic...

Dar Kermode era grăbită și anulă încercarea lui Corrie de a-și prezenta propriile puncte de vedere.

– Corrie, am să fiu sinceră. Examinarea științifică a acelor rămășițe pentru o... disertație la colegiu e, în opinia noastră, lipsă de respect față de morți.

Corrie nu se așteptase la asta.

– În ce fel?

Kermode râse ușor, înveninat.

– Draga mea domnișoară Swanson, cum poți să pui o așa întrebare? Tu ai vrea ca un student să scotocească prin rămășițele bunicului tău?

– Mm, n-aș avea nicio problemă cu asta.

– Haide, zău. Sigur că ai avea. Cel puțin acolo de unde vin eu, ne tratăm morții cu respect. Astea sunt rămășițe umane *sacre*.

Corrie făcea eforturi disperate să se întoarcă la argumentele ei.

– Dar asta e o ocazie unică pentru știința criminalistică. Asta are să ajute aplicarea legii...

– O disertație de colegiu? Contribuie la știința criminalistică? Nu exagerezi acum un picuț importanța acestui proiect, domnișoară Swanson?

Corrie inspiră adânc.

– Deloc. Ar putea să fie un studiu și o colectare de date foarte importante despre traumatismele perimortem provocate de carnivorele mari. Când e găsit scheletul victimei unei crime, medicii legiști trebuie să facă distincție între urmele de dinți de animal și alte vătămări post-mortem, după urmele de pe oase lăsate de făptaș. E o problemă gravă și studiul ăsta...

– Prea multă greacă pentru mine!

Doamna Kermode râse și făcu un semn cu mâna, ca și cum nu înțelesese nimic.

Corrie decise să schimbe cursul.

– E important pentru mine personal, doamnă Kermode... dar ar putea fi important și pentru Roaring Fork. Se face ceva constructiv, ceva pozitiv cu rămășițele astea umane. Asta s-ar reflecta bine asupra comunității și a șefului...

– E pur și simplu lipsă de respect, zise Kermode cu fermitate. Nu e *creștinește*. Mulți din orașul ăsta ar considera profund ofensator. Noi suntem gardienii acestor

vestigii şi ne luăm în serios responsabilitatea. În condiţiile astea, pur şi simplu nu pot să permit.

– Dar...

Corrie îşi simţi furia crescând, în ciuda eforturilor sale de-a o ţine în frâu.

– Dar... le-aţi dezgropat, ca să nu spun mai mult.

O tăcere, iar apoi Kermode vorbi încet:

– Decizia a fost luată cu mult timp în urmă. În 1978, practic. Oraşul a fost de acord cu asta. Aici, la Vârfurile, planificăm clubul şi spa-ul de aproape un deceniu.

– La ce vă trebuie când aveţi deja un club frumos?

– Ne trebuie unul mai mare pentru Faza a treia, fiindcă deschidem West Mountain pentru un număr select de loturi pentru case personalizate. Din nou, aşa cum ţi-am spus în mod repetat, asta a fost planificat de ani. Noi suntem responsabili în faţa proprietarilor şi investitorilor noştri.

„Proprietarii şi investitorii noştri."

– Nu vreau decât să examinez oasele – cu cel mai mare respect –, în scopuri ştiinţifice justificate şi importante. Nu e nici urmă de lipsă de respect în asta, cu siguranţă.

Doamna Kermode roşi, cu un zâmbet strălucitor şi fals zugrăvit pe faţă.

– Domnişoară Swanson, decizia a fost luată, e definitivă şi eu sunt foarte ocupată. E timpul să pleci acum.

Corrie se ridică. Simţea în ea senzaţia veche, oribilă, de sânge fierbând.

– Aţi dezgropat un întreg cimitir ca să faceţi bani dintr-un proiect imobiliar, aţi aruncat cadavrele în cutii de plastic şi le păstraţi într-un depozit de schi – şi apoi

îmi spuneţi mie că aş fi lipsită de respect cu cei morţi dacă le studiez oasele? Sunteţi o ipocrită – pur şi simplu!

Kermode păli. Corrie văzu o venă zvâcnindu-i pe gâtul pudrat. Vocea îi deveni foarte joasă, aproape masculină.

– Ticăloaso, zise ea. Îţi dau cinci minute să părăseşti sediul. Dacă vreodată – *vreodată* – te întorci, o să fii arestată pentru încălcarea proprietăţii. Acum ieşi afară.

Corrie se simţi brusc foarte calmă. Ăsta era sfârşitul. Se încheiase. Dar n-avea de gând să lase pe nimeni s-o facă ticăloasă. Îi întoarse privirea doamnei Kermode, cu ochii mijiţi.

– Vă numiţi reprezentantă de frunte a bisericii? Nu sunteţi creştină! Sunteţi o prefăcută nenorocită! O *prefăcută* falsă, hrăpăreaţă, vicleană!

Pe drumul înapoi spre Basalt începu să ningă. În timp ce se târa cu cincisprezece kilometri pe oră în maşină, cu ştergătoarele de parbriz mişcându-se ineficient dintr-o parte în alta, îi veni o idee. Semnele anormale pe care le observase pe oase... Cu o sclipire de înţelegere, îşi dădu seama că era posibil un alt mod de-a jupui pisica asta anume.

8

Întinsă pe patul din camera ei de la motelul Cloud Nine din Basalt, Colorado, Corrie se decise. Dacă semnele de pe oase erau ce credea ea că ar putea să fie, problemele ei ar fi fost rezolvate. N-ar fi existat alternativă: rămășițele ar fi trebuit examinate. Nici chiar Kermode n-ar fi putut să împiedice asta. Ar fi fost atuul. Dar numai dacă ar fi putut să dovedească. Iar ca s-o facă, avea nevoie încă o dată de acces la oase. Cinci minute, cel mult – doar cât să le fotografieze cu puternicul obiectiv macro al aparatului ei. Dar cum?

Chiar înainte să-și răspundă la întrebare, știu răspunsul: trebuia să intre prin efracție.

I se aliniară în față toate argumentele împotriva unei astfel de acțiuni: că intrarea prin efracție era o infracțiune, că era o greșeală din punct de vedere etic, că, dacă era prinsă, toată cariera ei în aplicarea legii ar fi fost aruncată la hazna.

Pe de altă parte, n-ar fi fost atât de dificil. În timpul vizitei lor de cu două zile înainte, șeful nu oprise niciun sistem de alarmă sau alt dispozitiv de securitate. Pur și simplu descuiase un lacăt de pe ușă și intrase. Șopronul era izolat de restul proprietății, înconjurat de un gard înalt de lemn și ascuns de copaci. Era parțial deschis spre una dintre pârtiile de schi, dar n-ar fi schiat nimeni pe

timp de noapte. Șopronul era marcat pe hărțile traseului din zonă și acestea arătau un drum de serviciu care ducea către acesta dinspre depozitul de echipament al zonei de schi în sine, ocolind complet Vârfurile.

În timp ce cântărea argumentele pro și contra, se trezi punându-și întrebarea: ce-ar face Pendergast? El nu lăsa niciodată subtilitățile juridice să stea în calea adevărului și dreptății. Cu siguranță el ar intra și ar obține informațiile de care avea nevoie.

Deși era prea târziu ca să obțină dreptate pentru Emmett Bowdree, nu era niciodată prea târziu pentru adevăr.

Ninsoarea încetă la miezul nopții, lăsând loc unui cer senin și strălucitor, cu o lună în al treilea pătrar. Era extrem de frig – conform aplicației WeatherBug de pe iPad-ul ei, minus cincisprezece grade Celsius. Afară se simțea mult mai frig de-atât.

Drumul de serviciu se dovedi a fi numai pentru snowmobil, acoperit cu zăpadă întărită, dar pe care încă se putea merge pe jos.

Lăsându-și mașina chiar la baza drumului, într-un desiș înalt de copaci și cât se poate de discret, Corrie urcă cu greutate, cu rucsacul îngreunat de echipamente: Canonul cu trepied și obiectiv macro, o sursă portabilă de lumină și acumulator, lupe, lanternă, clește gură de lup, pungi și iPad-ul încărcat cu manuale și monografii pe tema analizei traumelor osteologice. Aerul rarefiat de munte o făcu să gâfâie, aburul respirației sale condensate înflorind în lumina lunii în timp ce urca, cu picioarele scârțâindu-i în stratul de zăpadă întărită pufos la suprafață. Mai jos,

luminile orașului se întindeau într-un covor magic. Mai sus, vedea depozitul, iluminat de becurile de pe stâlpi și aruncând o strălucire galbenă printre brazi. Era ora două dimineața și totul era tăcut. Singura activitate era a unor faruri mari pe munte, unde se pregătea echipamentul de deszăpezire.

Își coregrafie în minte din nou și din nou seria exactă de pași pe care trebuia să-i facă, rearanjându-i și perfecționându-i, ca să se asigure că avea să petreacă în șopron cât mai puțin timp posibil. Cinci minute, cel mult zece – și avea să fie gata.

Apropiindu-se de șopron, făcu o recunoaștere atentă, ca să se asigure că era singură. Apoi se urcă pe poarta gardului și se uită peste. În stânga era ușa laterală pe care ea și șeful o folosiseră, scăldată într-o baltă de lumină, cu zăpadă bătătorită în față.

Ușa era bine încuiată. Avea cu ea, din obișnuință, un set de spărgător. În liceu, memorase practic manualul clandestin cunoscut sub numele de *Ghidul MIT*[1] *al spărgătorului* și se mândrea tare cu abilitățile sale. Lacătul era unul de zece dolari, genul care se găsea în magazinele de bricolaj – nicio problemă cu asta. Dar ca să ajungă la ușă, trebuia să traverseze zona luminată. Și apoi ar fi trebuit să stea în lumină cât timp se ocupa de încuietoare. Ăsta era unul din cele două elemente de pericol inevitabil din planul ei.

Aștepta ascultând, dar totul era tăcut. Mașinile de deszăpezit erau sus, pe munte, și nu părea că aveau să treacă prea curând pe-acolo.

Respirând o dată adânc, sări gardul și țâșni de-a lungul zonei luminate. Își pregătise setul de spărgător.

[1] Massachusetts Institute of Technology (n.tr.)

Încuietoarea era înghețată și degetele îi înghețară prostește. Cu toate astea, avu nevoie de doar douăzeci de secunde ca să deschidă lacătul. Întredeschise ușa, se strecură înăuntru și o închise ușor în urma ei.

În șopron era foarte frig. Dibui un LED din rucsac, îl atinse să-l aprindă și se mișcă repede trecând de șirurile de snowmobile și snowcat-uri vechi, spre partea din spate a structurii. Sicriele, așezate în rânduri ordonate, sclipeau slab în lumina ei.

Avu nevoie doar de o clipă ca să găsească sicriul lui Emmett Bowdree. Îndepărtă capacul cu grijă, încercând să mențină zgomotul la un nivel minim, apoi îngenunche, trecând lumina peste oase. Inima îi bătea cu putere în piept și mâinile îi tremurau. Încă o dată, o voce interioară sublinie că asta era una dintre cele mai proaste idei pe care le avusese vreodată și, din nou, o altă voce răspunse că n-avusese de-ales.

„Vino-ți în fire, șopti pentru sine. Concentrează-te."

Urmându-și scenariul, Corrie își scoase mănușile din nou, își puse rucsacul pe jos și-i deschise fermoarul. Își duse rapid o lupă la ochi, își trase mănușile la loc, scoase femurul rupt pe care-l observase înainte și se uită la el în lumină. Osul prezenta la suprafața corticală mai multe zgârieturi lungi, paralele. Le examină cu atenție, uitându-se după orice semn de vindecare, remodelare a osului sau ridicătură periostală, dar nu era niciuna. Urmele longitudinale erau curate, proaspete și nu arătau niciun semn de reacție osoasă. Asta însemna că decopertarea avusese loc peri-mortem: în momentul decesului.

Niciun urs n-ar fi putut să facă un semn ca ăsta. Fusese făcut cu un instrument brut, probabil lama unui cuțit bont, și – în mod clar – fusese urmarea curățării cărnii de pe oase.

Dar putea să fie sigură? Experiența ei în domeniu era atât de limitată!

Scoțându-și din nou mănușile, scotoci după iPad, îl scoase și căută unul dintre manualele electronice, *Analiza traumatismelor*. Se uită prin ilustrațiile pentru leziunile ante-mortem, peri-mortem și post-mortem, inclusiv unele cu zgârieturi similare cu astea, și compară ilustrațiile cu osul din mâna ei. Îi confirmară impresia inițială. Încercă să-și încălzească degetele înghețate suflând în ele, dar nu funcționă, așa că-și trase mănușile la loc și-și bătu mâinile una de alta cât de în liniște putu. Asta făcu să simtă din nou ceva.

Acum trebuia să fotografieze osul vătămat. Trebui să-și scoată din nou mănușile.

Scoase din rucsac lumina portabilă, acumulatorul ambalat și micul trepied. Apoi camera digitală care o costase o avere, cu masivul obiectiv macro atașat. Înșurubă camera pe suport și o potrivi. Plasă osul pe podea, aranjă totul cât de bine putu în întuneric, apoi aprinse lumina.

Ăsta era cel de-al doilea punct de pericol – ca lumina să fie vizibilă din exterior. Dar era absolut indispensabil. Aranjase lucrurile în așa fel încât să încheie în cel mai scurt timp posibil, fără ca steagul roșu să apară și să dispară – și în așa fel încât exact după aceea să poată să-și strângă bagajele și să plece.

Doamne, era strălucitor, o sclipire aruncată pretutindeni.

Poziționă rapid camera și focaliză. Făcu o duzină de fotografii cât de repede putu, mutând osul un pic de fiecare dată și adaptând lumina pentru un efect înclinat. În timp ce făcea asta, sub strălucirea puternică observă altceva pe os: aparente semne de dinți. Se opri doar o clipă să le examineze cu lupa. Chiar erau semne de dinți, dar nu ai unui grizzly. Erau mult prea slabe, prea apropiate și cu o coroană prea plată.

Le fotografie din mai multe unghiuri.

Puse grăbită osul înapoi în sicriu și se mută la următorul semn anormal observat de ea la prima vizită – țeasta spartă. Craniul prezenta traumatisme masive, țeasta și fața erau literalmente zdrobite. Cea mai mare și, se pare, prima lovitură se produsese asupra părții drepte a osului parietal, spărgând țeasta în formă de stea și despicând-o de-a lungul suturilor. Și astea erau, clar, leziuni peri-mortem, pentru simplul motiv că supraviețuirea era imposibilă după o așa lovitură violentă. Înverzirea fracturii osului semnala că aceasta avusese loc atunci când osul era încă viu.

Anomalia aici era un semn din punctul loviturii. Examină punctul fracturii. Un urs ar fi putut, cu siguranță, să distrugă o țeastă cu o lovitură de labă sau s-o zdrobească cu fălcile și dinții. Dar semnul ăsta nu arăta a fi de dinți sau gheare. Era neregulat, cu mai multe crestături.

Sub lupă, suspiciunile îi fură confirmate. Fusese făcut de un obiect dur, greu – aproape sigur o piatră.

Lucrând chiar mai repede acum, făcu fragmentelor de craniu o serie de fotografii. Asta era o dovadă suficientă. Oare era? Oscilă o clipă, apoi, la un impuls, luă câteva

pungi cu ziplock și puse în ele fragmentul de femur și unul dintre cele mai afectate fragmente de țeastă. *Asta* era dovada.

Gata. Stinse lumina. Acum avea dovezi incontestabile că Emmett Bowdree nu fusese omorât și mâncat de un urs. Ci fusese omorât și mâncat de un om. De fapt, judecând după natura extinsă a leziunilor, era posibil să fi fost doi sau trei, poate mai mulți participanți la ucidere. Mai întâi îl schilodiseră cu o lovitură în cap, îi sfărâmaseră țeasta, îi zdrobiseră oasele și îl sfâșiaseră literalmente cu mâinile goale. Apoi îi curățaseră carnea de pe oase cu un cuțit bont sau cu o bucată de metal. În cele din urmă, îl mâncaseră crud – fapt atestat de urmele de dinți și de lipsa vreunui os ars și a altor dovezi de gătit. Oribil. Incredibil. Descoperise o crimă veche de o sută cincizeci de ani. Care implora după următoarea întrebare: „La fel fuseseră omorâți de către oameni și ceilalți zece mineri?"

Se uită la ceas: unsprezece minute. Simți un fior brusc de frică: era timpul să plece naibii de-acolo. Începu să-și strângă rapid lucrurile, pregătindu-se să iasă din șopron.

Deodată i se păru că aude un zgomot. Stinse LED-ul și ascultă. Liniște. Apoi auzi din nou: un foarte ușor sunet de rontăit în zăpada din fața ușii. Isuse, venea cineva. Paralizată de frică, cu inima bătându-i tare, continuă să asculte. Un *ront, ront, ront* clar. Și apoi – de-a lungul depozitului, într-o fereastră de sus, de la streașină – văzu un fascicul de lumină trecând repede peste geam. Și mai multă tăcere. Și apoi sunet înfundat de voci și șuieratul unui radio cu două canale. Afară erau oameni. Cu un radio. Paza de la Vârfurile? Polițiști?

Își închise rucsacul cu grijă infinită. Capacul sicriului era încă deschis. Ar fi trebuit să-l închidă la loc? Începu să-l pună înapoi, dar scoase un zgomot așa de puternic, încât se opri. Trebuia să-l închidă, totuși, așa că o făcu dintr-o singură mișcare pripită.

Auzea afară mai multă activitate: rontăit, șoapte. Erau mai multe persoane afară și încercau, fără prea mare succes, să păstreze liniștea.

Își puse rucsacul peste umăr și se îndepărtă de sicrie. Exista oare o ușă de ieșire prin spate? Nu putea să spună acum – era prea întuneric –, dar nu-și amintea să fi văzut vreuna. Trebuia să găsească o ascunzătoare sigură și să aștepte să se termine.

Mergând tiptil, se duse în partea din spate a încăperii, unde erau depozitate piesele gigantice ale unui vechi teleschi – piloni, scaune și roți. Chiar când se puse în mișcare, auzi ușa deschizându-se și pe ultimii metri fugi. Acum vocile șoptite puteau să fie auzite în șopron. Și mai mult zgomot făcut de radio.

Ajungând la stivele de echipamente vechi, se adăposti între ele, lăsându-se pe palme și genunchi și târându-se cât de în spate putu, răsucindu-se și cotind printre piesele gigantice din metal.

Un zgomot brusc, de țăcănit, și apoi tuburile fluorescente se aprinseră bubuind și zornăind, scăldând depozitul în lumină strălucitoare. Corrie se târî mai repede, se aruncă în spatele unei bobine mari de cablu de oțel și se ghemui, strângându-și rucsacul la piept. Aștepta, abia îndrăznind să respire.

Poate se gândiseră că lacătul fusese lăsat deschis accidental. Poate că nu-i reperaseră mașina. Poate că n-aveau s-o găsească...

Pașii traversară pardoseala de ciment. Și apoi Corrie auzi o explozie de șoapte. Putea să distingă acum voci individuale și să prindă frânturi de fraze. Cu un fior de groază absolută, își auzi rostit propriul nume – în tărăgănarea texană a lui Kermode: nemulțumită, instigatoare.

Își îngropă capul în mâinile înmănușate, ametită de coșmar. Își simți inima aproape plesnindu-i de spaimă. De ce făcuse asta? *De ce?*

Auzi un glas vorbind, tare și clar: vocea nazală aspră a lui Kermode:

– Corrie Swanson?

Răsună cu un ecou îngrozitor în încăperea cavernoasă.

– Corrie Swanson, știm că ești aici. Știm. Ai dat de necaz. Ar fi o treabă deșteaptă să ieși și să te arăți acum. Dacă-i silești pe polițiști să te găsească, nu-i a bună. Înțelegi?

Corrie se sufocă de frică. Mai multe sunete: mai veneau și alții. Nu putea să se miște.

– Bun, auzi ea vocea nefericită a șefului. Tu, Joe, începi din spate. Fred, stai lângă ușă. Sterling, tu scotocește în jurul snowcat-urilor și snowmobilelor ălora.

Totuși, Corrie nu putu să se miște. Jocul începuse. Ar fi trebuit să se arate. Dar o speranță nebunească, disperată, o ținea ascunsă.

Îngropându-și capul adânc în mănuși, ca un copil care se ascunde sub așternuturi, așteptă. Auzi țăcănitul pașilor, scârțâitul și zăngănitul echipamentului mutat,

șuieratul și hârâitul radioului. Trecură câteva minute. Și apoi, aproape direct deasupra ei, auzi tare:

– E aici!

Și apoi, către ea:

– Poliția. Ridică-te încet și ține-ți mâinile la vedere.

Ea pur și simplu nu putea să se miște.

– Ridică-te încet, cu mâinile la vedere. Acum.

Reuși să ridice capul și văzu un polițist stând la doar câțiva metri distanță, cu revolverul de serviciu ațintit asupra ei. Tocmai soseau alți doi polițiști.

Corrie se ridică înțepenită, cu mâinile la vedere. Polițistul veni, o prinse de încheietura mâinii, îi răsuci brațul la spate și-i puse o pereche de cătușe.

– Ai dreptul să nu spui nimic, îl auzi ea spunând, ca și cum era la o distanță mare. Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta în instanță...

Lui Corrie nu-i venea să creadă că i se întâmplă așa ceva.

– ... Ai dreptul să consulți un avocat și să fii asistată de un avocat în timpul interogatoriului. Dacă n-ai posibilități materiale, îți va fi furnizat un avocat din oficiu. Înțelegi?

Nu putea să vorbească.

– Înțelegi? Te rog să vorbești sau să încuviințezi din cap drept răspuns.

Corrie reuși să dea din cap.

Polițistul zise cu voce tare:

– Iau notă de faptul că prizoniera a recunoscut că-și înțelege drepturile.

Ținând-o de braț, polițistul o conduse afară din stivele de echipamente și în spațiu liber. Ea clipi în

lumina strălucitoare. Un alt polițist îi deschise rucsacul și se uită prin acesta. Extrase curând cele două pungi cu ziplock care conțineau oase.

Șeful Morris îl privea, arătând extrem de nefericit. Doamna Kermode stătea lângă el, înconjurată de câțiva agenți de pază de la Vârfurile, îmbrăcată într-o ținută din blană subțire, cu dungi de zebră, de iarnă – cu o privire de răutate triumfătoare pe chip.

– Ei, ei, zise ea scoțând abur ca un balaur. Fata care studiază aplicarea legii e, de fapt, o infractoare. Te-am citit din clipa în care te-am văzut. Știam că ai să încerci ceva de genul ăsta – și iată-te, previzibilă precum ceasul. Încălcarea proprietății, vandalism, furt, rezistență la arestare.

Întinse mâna, luă de la polițist o pungă cu ziplock și o flutură în fața lui Corrie.

– Și *profanare de morminte*.

– Ajunge, îi zise șeful lui Kermode. Te rog să-i dai polițistului proba înapoi și să mergem.

O luă pe Corrie ușor de braț.

– Și tu, domnișoară, mă tem că ești arestată.

9

Cinci zile mai târziu, Corrie era tot în închisoarea districtului Roaring Fork. Cauțiunea fusese stabilită la cincizeci de mii de dolari, pe care nu-i avea – nici măcar garanția de cinci mii de dolari –, și garantul local pentru cauțiune refuzase s-o ia de clientă, căci era din afara statului, fără active pentru gaj și fără rude care să garanteze pentru ea. Îi fusese prea rușine să-și sune tatăl și oricum el sigur n-avea bani. Nu mai era nimeni în viața ei – cu excepția lui Pendergast. Și chiar dacă ar fi putut să dea de el, ar fi murit înainte să-i mai ceară vreun ban – mai ales pentru cauțiune.

Cu toate astea, ar fi trebuit să-i scrie o scrisoare. N-avea nicio idee unde se afla sau ce făcea. Nu mai avea vești de la el de aproape un an. Dar el sau cineva care acționa în numele lui continua să-i plătească școlarizarea.

Însă a doua zi după arestarea sa, cu povestea înșirată pe toată prima pagină a ziarului *Roaring Fork Times*, își dădu seama că trebuia să-i scrie. Pentru că, dacă n-o făcea și el auzea de arestarea ei de la altcineva, dacă vedea titlurile alea... Îi datora să-i spună ea mai întâi. Așa că scrise o scrisoare pe adresa lui din Dakota, via Proctor. În aceasta, îi spuse simplu toată povestea. Nu eludă decât partea cu cauțiunea. Când scrise totul, rămase cu

impresia că făcuse ceva lipsit de creier, prea încrezător și autodistructiv. Încheie prin a-i spune că obligația lui față de ea se încheiase și că nu aștepta și nu dorea niciun răspuns. Nu trebuia ca el să se mai preocupe de ea. Urma să-și poarte singură de grijă de-acum încolo. Doar că într-o zi, de îndată ce avea să poată, avea să-i restituie banii de școlarizare pe care-i pierduse trimițând-o la John Jay.

Compunerea scrisorii fusese cel mai dificil gest făcut vreodată. Pendergast îi salvase viața, o smulsese din Medicine Creek, Kansas, o scăpase de o mamă bețivă, abuzivă, îi plătise școala cu internat – și apoi îi finanțase studiile la John Jay. Și... pentru ce?

Însă asta se sfârșise de-acum. Faptul că închisoarea era relativ luxoasă o făcea doar să se simtă mai rău. Celulele aveau ferestre mari, luminoase, cu vedere spre munți, covoare pe jos și mobilier frumos. I se permitea să iasă din celulă de la opt dimineața până la închiderea de la 10.30 seara. În timpul liber, prizonierii erau lăsați să stea în încăperi comune și să citească, să se uite la televizor și să stea de vorbă cu ceilalți deținuți. Exista chiar și o cameră de antrenament adiacentă, cu o bicicletă eliptică, greutăți și benzi de alergare.

În acel moment, Corrie stătea în încăperea comună, uitându-se la covorul în carouri albe și negre. Nu făcea nimic. În ultimele cinci zile fusese atât de deprimată, că nu reușise să facă nimic – nu citise, nu mâncase și nici măcar nu dormise. Doar stătea acolo toată ziua uitându-se în gol, iar apoi își petrecea fiecare noapte în celulă, culcată pe spate în pat, privind în întuneric.

– Corrine Swanson?

Se trezi și ridică privirea. Un gardian stătea în ușa camerei, ținând în mână un clipboard.

– Aici, zise ea.

– Ți-a venit avocatul pentru întâlnire.

Uitase. Se ridică în picioare și îl urmă pe gardian într-o cameră separată. Se simțea ca și cum aerul din jurul ei era gros, granulat. Ochii nu încetaseră să-i curgă. Dar nu plângea, mai exact. Părea o reacție fiziologică.

Intră într-o cameră mică de conferințe, unde îl găsi pe apărătorul din oficiu așteptând la masă, cu servieta deschisă, cu filele din dosarul din carton Manila răspândite într-un evantai ordonat.

Îl chema George Smith și deja se întâlnise cu el de câteva ori. Era un bărbat de vârstă mijlocie, fragil, cu un început de chelie în părul de culoarea nisipului, tot timpul cu o privire de scuză pe chip. Era suficient de drăguț și bine intenționat, dar nu era chiar Perry Mason.

– Bună, Corrie, zise el.

Ea se așeză pe un scaun, fără să spună nimic.

– Am avut mai multe întâlniri cu procurorul, începu Smith. Și, ei bine, am făcut niște progrese cu privire la înțelegerea pentru pledoarie.

Corrie dădu din cap apatică.

– Uite cum stăm. Pledezi vinovată de intrare prin efracție, încălcarea proprietății și profanarea unui cadavru uman, și ei renunță la acuzația de furt. Iei maximum zece ani.

– Zece *ani!*

– Știu. Nu asta am sperat. Există o mare presiune să fii acuzată de cât mai multe posibil. Nu prea înțeleg asta, dar s-ar putea să aibă de-a face cu toată publicitatea generată

de cazul ăsta și cu controversa în desfășurare cu privire la cimitir. Vor să te dea de exemplu.

– Zece ani? repetă Corrie.

– Cu bună purtare, ai putea să ieși în opt.

– Și dacă ajungem la proces?

Fața avocatului se întunecă.

– Nici nu se pune problema. Dovezile împotriva ta sunt copleșitoare. Există o serie de delicte aici, începând cu intrarea prin efracție și încheind cu profanarea unui cadavru uman. Și numai această din urmă infracțiune implică o sentință de până la treizeci de ani de închisoare.

– Glumești – treizeci ani?

– E o lege aspră aici, în Colorado, din cauza unei lungi istorii cu jefuirea mormintelor.

Se opri.

– Uite, dacă nu pledezi vinovată, procurorul o să se enerveze și s-ar putea să ceară foarte bine pedeapsa maximă. M-a amenințat deja.

Corrie se uită la masa zgâriată.

– *Trebuie* să pledezi vinovată, Corrie. E singura variantă pe care o ai.

– Dar... nu pot să cred. Zece ani doar pentru ce-am făcut? Asta e mai mult decât iau unii criminali.

O tăcere lungă.

– Eu pot să mă întorc oricând la procuror. Problema e că te-au prins asupra faptului. N-ai nimic de negociat.

– Dar *n-am* profanat un cadavru uman.

– Păi, conform acestor statute, ai făcut-o. Ai deschis sicriul, ai umblat cu oasele, le-ai fotografiat și ai luat două dintre ele. Așa o să argumenteze și o să fie foarte greu să-i contracarez. Nu merită riscul. Membrii juriului

de-aici provin din întreg districtul, nu doar din Roaring Fork și există acolo o mulțime de crescători de vite și fermieri conservatori, oameni religioși, care n-ar privi cu amabilitate ce-ai făcut.

– Dar am încercat doar să demonstrez că urmele de pe oase...

Nu putu să încheie.

Avocatul își întinse în lături mâinile subțiri, cu o privire îndurerată pe fața îngustă.

– Asta e tot ce pot să fac.

– Cât timp am să mă gândesc la asta?

– Nu prea mult. Pot să-și retragă oferta în orice moment. Cel mai bine ar fi să decizi chiar acum.

– Am să mă gândesc la asta.

– Ai numărul meu.

Corrie se ridică, scutură mâna moale și transpirată, și ieși. Paznicul, care aștepta în fața ușii, o conduse înapoi în încăperea comună. Se așeză și se uită la covorul negru cu alb, și se gândi la cum avea să arate viața ei peste zece ani, după ce avea să iasă. Ochii începură să-i curgă din nou și și-i șterse cu furie, fără niciun rezultat.

10

Jenny Baker ajunse la Primăria Roaring Fork târând cu ambele mâini cea de-a doua servietă a șefului Stanley Morris. Șeful căra, se pare, două serviete umflate la fiecare întâlnire la care participa, astfel încât să fie pregătit să răspundă la orice întrebare putea să apară. Jenny încercase să-l convingă să-și ia o tabletă, dar el era un ludit[1] confirmat și refuza chiar să utilizeze computerul de la birou.

Lui Jenny mai degrabă îi plăcea asta, în ciuda inconvenientului de-a fi nevoită să târască de cele două serviete. Până atunci șeful se dovedise un om plăcut, care rareori cerea ceva și era tot timpul agreabil. În cele două săptămâni în care lucrase ca internă la secția de poliție, îl văzuse ametit și îngrijorat, dar niciodată supărat.

Mergea alături de ea, vorbind despre treburile orașului, apoi intrară în sala de ședințe.

Marile reuniuni ale orașului se țineau uneori în Casa Operei, dar asta – de pe treisprezece decembrie, cu mai puțin de două săptămâni înainte de Crăciun – nu era de așteptat să aibă mulți participați.

[1] Membru al uneia dintre bandele de lucrători englezi care, în perioada 1811–1816, au distrus mașini, în special mori de bumbac și lână, considerând că le pun în pericol locurile de muncă. (n.tr.)

Luă loc chiar în spatele șefului, în zona rezervată oficialităților orașului. Ajunseseră mai devreme – șeful venea întotdeauna devreme –, și ea îl văzu venind pe primar, urmat de cei din consiliul de planificare, de juristul orașului, precum și de alte oficialități ale căror nume nu le știa. Pe urmele lor venea ferm un contingent de la Vârfurile, condus de doamna Kermode, cu casca ei de păr blond perfect coafată. Era urmată de cumnatul ei, Henry Montebello, și de mai mulți bărbați obscuri în costume.

Chestiunea principală a întâlnirii – ordinea de zi era publicată în mod obișnuit în ziar – implica o propunere din partea Vârfurilor în ceea ce privea locul în care să fie reînhumate rămășițele de pe Boot Hill.

Când reuniunea se deschise cu obișnuitul jurământ de credință și cu citirea dării de seamă, gândurile lui Jenny se îndreptară spre femeia pe care o întâlnise – Corrie – și spre ce i se întâmplase. O cam speriase. Păruse atât de drăguță, atât de profesionistă – și apoi să fie prinsă intrând prin efracție într-un depozit, profanând un sicriu și furând oase. Nu poți să spui niciodată de ce sunt capabili unii. Și era și studentă la John Jay. Nimic de genul ăsta nu se întâmplase vreodată la Vârfurile, iar oamenii încă protestau cu furie împotriva a așa ceva. Părinții ei vorbeau numai despre asta în fiecare dimineață la micul dejun, chiar și acum, la zece zile de la eveniment.

În timp ce partea introductivă continua, Jenny fu surprinsă să vadă câtă lumea umplea zona pentru public. Era deja plină până la refuz, iar acum se umplea zona de stat în picioare din spate. Poate că discuția despre cimitir avea să se transforme din nou într-o controversă.

Ea spera ca asta să nu facă reuniunea să se întindă până târziu – avea o întâlnire târzie la cină în seara aia.

Reuniunea trecu la primul punct de pe ordinea de zi. Avocatul Vârfurilor se ridică și-și făcu prezentarea într-un bâiguit nazal. Vârfurile, zicea el, propunea reînhumarea rămășițelor dezgropate pe un teren cumpărat fix cu acest scop, pe coasta unui deal aflat la opt kilometri de Route 82.

Asta o surprinse pe Jenny. Ea presupusese întotdeauna că rămășițele aveau să fie reînhumate în limitele orașului. Acum înțelese de ce era acolo atâta lume.

Avocatul continuă într-un limbaj pretențios de specialitate despre cum asta era perfect legal, rezonabil, bun, de preferat și chiar inevitabil din diferite motive pe care ea nu le înțelese. În timp ce el vorbea, Jenny auzi ridicându-se lent sunete dezaprobatoare, cârtiri – chiar și câteva fluierături – din zona pentru public. Se uită în direcția zgomotului. Se părea că propunerea nu era salutată cu bunăvoință.

Chiar când era gata să-și îndrepte atenția înapoi spre scenă, remarcă o figură izbitoare într-un costum negru făcându-și apariția chiar în partea din spate a zonei pentru public. Era ceva la bărbatul acela care o punea pe gânduri. Să fi fost chipul lui sculptat, dė alabastru? Sau părul atât de blond, că era aproape alb? Sau ochii de un astfel de gri-bleu încât, chiar din celălalt capăt a încăperii, păreau aproape de extraterestru. Era o celebritate? Dacă nu, ar fi trebuit să fie, decise Jenny.

Acum era în picioare un designer peisagist și își ținea discursul, completat cu o prezentare de folii, imaginile de pe ecranul portabil afișând o hartă a zonei de înhumare propuse, urmată de imagini tridimensionale ale viitorului

cimitir, cu ziduri de piatră, o arcadă ciudată din fier forjat conducând înăuntru, poteci pietruite printre morminte. Urmară diapozitive cu locul actual: o minunată pajiște verde pe partea unui munte. Era frumos – dar nu era Roaring Fork.

În timp ce el vorbea, murmurele dezaprobatoare și neliniștea publicului adunat creșteau în intensitate reprimată.

Jenny recunoscu un reporter de la ziarul *Roaring Fork Times* stând în primul rând în zona pentru public, iar privirea de bucurie anticipativă de pe fața lui semnala că se aștepta la focuri de artificii.

Și acum, în sfârșit, se ridică să vorbească doamna Betty Brown Kermode. În acel moment, se așternu liniștea. Ea era o prezență dominantă în oraș – chiar și tatăl lui Jenny părea intimidat de ea –, și cei care se adunaseră ca să-și exprime opiniile amuțiră temporar.

Ea începu prin a menționa extrem de nefericita intrare prin efracție care avusese loc cu zece zile în urmă, profanarea șocantă a unui cadavru și cum asta demonstra necesitatea de a pune cât mai curând posibil acele rămășițe umane înapoi în pământ. Menționă în trecere gravitatea infracțiunii – atât de gravă, că autoarea acceptase să pledeze vinovată, ceea ce avea să-i aducă o încarcerare pe zece ani.

Cei de la Vârfurile, continuă ea, avuseseră grijă de aceste vestigii cu cea mai mare atenție, profund conștienți de datoria lor sacră de a vedea că acești mineri aspri, acești pionieri ai orașului Roaring Fork, au un loc de înmormântare adecvat sacrificiului lor, spiritului lor și contribuției lor la deschiderea Vestului american. Își

găsiseră, zicea ea, locul de odihnă perfect: pe pantele Catamountului, cu emoţionantă vedere spre Cumpăna Apelor. Cumpăraseră în jurul cimitirului peste patruzeci de hectare de spaţiu deschis, care avea să rămână pentru totdeauna pustiu. Asta meritau aceşti pionieri din Colorado – să nu fie blocaţi în vreun oraş, înconjuraţi de agitaţia comerţului, traficului, cumpărăturilor şi sportului.

Fu o prezentare eficace. Chiar şi Jenny se pomeni că e de acord cu doamna Kermode.

Când aceasta se întoarse la locul ei, nu se mai auzeau murmure nemulţumite.

Urmă Henry Montebello, care se căsătorise în familia lui Kermode şi, ca urmare, câştigase instantaneu putere şi respectabilitate în oraş. Era un bărbat mai în vârstă, slab, rezervat şi arătând degradat. Jenny nu-l plăcea şi-i era, de fapt, frică de el. Avea un accent laconic de pe coasta Atlanticului, care făcea cumva ca fiecare observaţie rostită de el să sune cinic. Deşi fusese arhitect-şef pentru Vârfurile, spre deosebire de Kermode, el nu trăia pe proprietate, ci îşi avea casa şi biroul într-un conac mare din cealaltă parte a oraşului.

Bărbatul îşi drese glasul. Nu fusese cruţată nicio cheltuială, zise el mulţimii adunate, pentru dezvoltarea Vârfurilor – şi nu numai asta, ci totul se făcuse nu doar în conformitate cu spiritul şi estetica oraşului Roaring Fork, dar şi cu ecosistemul local şi mediul înconjurător. El putea să spună asta, continuă Montebello, pentru că supraveghease personal pregătirea locului, proiectarea conacelor şi clubului, precum şi construirea complexului. Avea să supravegheze, zicea el, crearea noului cimitir cu

aceeaşi atenţie participativă pe care o oferise Vârfurilor. Pentru implicare părea că morţii de pe Boot Hill trebuiau să-i fie recunoscători lui Montebello, pentru că lucrase în interesul lor. Montebello vorbi cu demnitate liniştită şi cu solemnitate aristocratică – şi totuşi în vorbele sale era o nuanţă de oţel, subtilă, dar inconfundabilă, care părea să provoace pe cineva să conteste o singură silabă din ce rostea el. Nimeni n-o făcu şi el se aşeză la loc pe scaun.

Şi acum se ridică primarul, le mulţumi doamnei Kermode şi domnului Montebello, şi solicită comentarii publice. Se ridicară mai multe mâini, iar primarul arătă spre cineva. Dar când acea persoană se ridică să vorbească, bărbatul în costum negru – care se strecurase cumva în faţă – ridică mâna să se facă linişte.

– Nu e rândul dumitale, domnule, zise primarul cu asprime, bătând din ciocănel.

– Asta rămâne de văzut, veni răspunsul.

Vocea era dulce ca mierea, cu un neobişnuit accent sudist pe care Jenny nu putu să-l plaseze, dar ceva din asta îl făcu pe primar să se oprească doar suficient cât să-i permită omului să continue.

– Doamnă Kermode, zise bărbatul întorcându-se spre ea. După cum bine ştiţi, e nevoie de permisiunea unui descendent oficial recunoscut pentru a exhuma rămăşiţe umane. În cazul mormintelor istorice, atât Colorado, cât şi legea federală arată că trebuie să se facă „efort de bună-credinţă" pentru a localiza astfel de descendenţi înainte de-a putea exhuma osemintele. Să presupun că Vârfurile a făcut un astfel de efort?

Primarul bătu din ciocănel.

– Repet, nu e rândul dumitale, domnule!

– Îi răspund cu plăcere la întrebare, zise încet doamna Kermode. Chiar am făcut căutări sârguincioase ca să dăm de urma descendenților. N-a putut fi găsit niciunul. Acești mineri au fost în mare parte oameni în tranzit, fără familii, care au murit cu un secol și jumătate în urmă, fără moștenitori. Totul e în documentația publică.

– Foarte bine, zise primarul. Îți mulțumesc, domnule, pentru opinia dumitale. Mai avem mulți alții care doresc să vorbească. Jackson?

Dar bărbatul continuă.

– Asta e ciudat, zise el. Fiindcă în doar cincisprezece minute de trândăvit, ah, *navigat* pe internet, am fost capabil să localizez un descendent direct al unuia dintre mineri.

O tăcere, iar apoi vorbi primarul:

– Dar cine ești, domnule?

– O să ajung la asta imediat.

Omul ridică o bucată de hârtie.

– Am aici o scrisoare de la doamna căpitan Stacy Bowdree, din USAF[1], abia întoarsă dintr-o misiune în Afganistan. Când doamna căpitan Bowdree a auzit că l-ați dezgropat pe stră-străbunicul Emmett Bowdree, i-ați aruncat rămășițele într-o cutie și le-ați depozitat într-un șopron murdar de echipament, pe o pârtie de schi, a fost extrem de supărată. De fapt, intenționează să vă dea în judecată.

Asta fu întâmpinată cu tăcere.

Omul ridică o altă bucată de hârtie.

– Legile statului Colorado sunt foarte stricte în ceea ce privește profanarea cimitirelor și a rămășițelor umane.

[1] United States Air Forces – Forțele Aeriene ale SUA (n.tr.)

Permiteți-mi să citesc din Secțiunea nouăzeci și șapte a Codurilor Penale și Statutelor din Colorado: *Profanarea unui cimitir*.

Și începu să citeze cu voce tare:

> (2) (a) Oricine va exhuma cu bună-știință și în mod voit, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, cu permisiunea unui descendent recunoscut legal, orice cadavru sau rămășițele oricărei ființe umane sau va face prin vorbă, manifestare sau acțiune ca asta să se întâmple, se face vinovat de crimă de categoria A și închis pentru nu mai mult de treizeci (30) de ani sau amendat la nu mai mult de cincizeci de mii de dolari (50 000 $), sau ambele, la discreția instanței.

Acum, primarul se ridică cuprins de furie, bătând din ciocănel.

– Asta nu e o instanță de judecată!

Bang!

– N-am să adopt aceste proceduri. Dacă dumneata, domnule, ai chestiuni juridice, reglează-le cu juristul orașului, în loc să ne consumi timpul într-o ședință publică!

Dar bărbatul în costum negru nu fu redus la tăcere.

– Domnule primar, pot să-ți atrag atenția asupra formulării? *Sau va face prin vorbă, manifestare sau acțiune ca asta să se întâmple*. Asta pare să vi se aplice destul de clar, la fel ca și doamnei Kermode și șefului poliției. Tustrei ați fost responsabili *prin vorbă, manifestare sau acțiune* de exhumarea ilegală a lui Emmett Bowdree – este?

– Ajunge! Paza, scoateți-l pe omul ăsta din incintă!

Chiar când doi polițiști se luptau să-și facă drum spre el, bărbatul vorbi din nou, cu voce tăioasă ca un brici:

– Și nu sunteți gata să condamnați pe cineva la zece ani de închisoare exact pentru încălcarea acestui statut pe care Domniile Voastre, Domniile Voastre, l-ați încălcat deja atât de clar?

În clipa aceea publicul se trezi, atât pro, cât și contra. Existară niște murmure și strigăte împrăștiate: „E adevărat?" și „Ce se întâmplă?", împreună cu „Scăpați de el!" și „Cine naiba e tipul ăsta?"

Cei doi polițiști, împingând să-și facă loc prin mulțimea care acum stătea în picioare, ajunseră la bărbat. Unul îl luă de braț.

– Nu ne face probleme, domnule.

Omul se eliberă din strânsoarea polițistului.

– Te-aș sfătui să nu mă atingi.

– Arestați-l pentru tulburarea liniștii! țipă primarul.

– *Lăsați-l să vorbească!* strigă cineva.

– Domnule, dacă nu cooperezi, va trebui să te arestez, îl auzi Jenny spunând pe polițist.

Răspunsul bărbatului fu acoperit de gălăgie. Primarul bătu din ciocănel în mod repetat, cerând ordine.

– Ești arestat, zise polițistul. Pune-ți mâinile la spate.

Jenny văzu că, în loc să se supună, omul își scoate portofelul cu o singură mișcare lină și-l deschide rapid. Ceva sclipi auriu și cei doi polițiști înghețară. Gălăgia începu să se stingă.

– Ca răspuns la întrebarea dumitale de mai devreme, sunt agentul special Pendergast, de la FBI, îi zise bărbatul primarului cu vocea lui dulce de sudist.

Acum, întreaga încăpere se scufundă în liniște mormântală. Jenny nu mai văzuse până atunci privirea

care apăruse acum pe chipul doamnei Kermode: șoc și furie.

Fața lui Henry Montebello nu trăda nimic. Cât despre șeful Morris, el părea paralizat. *Paralizat* nu era cuvântul potrivit – părea ofilit. Prăbușit. Ca și cum ar fi vrut să se topească în scaun și să dispară. Primarul arăta pur și simplu anulat.

– Emmett Bowdree e doar unul dintr-o sută și treizeci de rămășițe umane de profanarea cărora sunteți responsabili toți patru – doamna Kermode, primarul, domnul Montebello și șeful poliției, care au semnat ordinul în sine –, conform statutului statului Colorado, continuă cel numit Pendergast. Răspunderea penală și civilă se distribuie.

Doamna Kermode își reveni prima.

– Așa operează FBI-ul? Vii aici, ne întrerupi ședința publică și ne amenințI? Chiar ești agent adevărat? Vino aici și prezintă-i primarului cum se cuvine acreditările!

– Bucuros.

Bărbatul palid se strecură printre poarta care separa zona pentru public de cea oficială și străbătu culoarul cu un fel de nepăsare insolentă. Sosi în fața primarului și puse insigna jos, pe podium. Omul o examină, fața lui reflectând consternare în creștere.

Cu o mișcare bruscă, suplă, agentul Pendergast smulse microfonul primarului de pe stativ. Numai atunci Jenny își dădu seama că invitarea străinului în față nu fusese, probabil, cea mai bună idee. Îl vedea pe reporterul de la ziarul *Roaring Fork Times* scriind nebunește, cu o bucurie pură pe față.

Acum, primarul vorbi, ridicând vocea întrucât îşi pierduse amplificarea:

– Agent Pendergast, eşti aici într-o misiune oficială?

– Nu încă, veni răspunsul.

– Atunci am să suspend această întâlnire, astfel încât să poţi aborda problemele astea în privat, împreună cu juriştii noştri şi avocaţii de la Vârfurile.

O lovitură de ciocan pecetlui această declaraţie.

Braţul înveşmântat în negru al agentului Pendergast şerpui, luă ciocanul şi-l trase deoparte, să nu mai fie la îndemâna primarului.

– Gata cu bubuiala necivilizată.

Asta stârni hohote de râs din zona pentru public.

– N-am terminat încă.

Vocea lui Pendergast, acum amplificată de sistemul de sunet, umplu sala.

– Doamna căpitan Bowdree mi-a scris că, din moment ce rămăşiţele stră-străbunicului ei au fost atât de grosolan deshumate şi nimic nu mai poate remedia insultarea memoriei lui, ea consideră că acestea ar trebui ca măcar să fie examinate ca să se afle cauza decesului – în scopuri istorice, desigur. Prin urmare, şi-a dat acordul ca o anumită doamnă Corrine Swanson să examineze aceste rămăşiţe înainte de-a fi reînhumate. În locul lor original de odihnă, apropo.

– Ce? se înfurie Kermode. Te-a trimis fata aia? *Ea* e în spatele a toate astea?

– Ea nici măcar nu are habar că sunt aici, zise omul calm. Cu toate astea, s-ar părea că totuşi cea mai serioasă acuzaţie împotriva ei e controversată acum –, dar se răsfrânge, în schimb, asupra Domniilor Voastre, a celor

patru. Domniile Voastre se confruntă acum cu treizeci de ani de închisoare – nu în contul unei persoane, ci a o sută treizeci. Se opri. Imaginaţi-vă că sentinţele v-ar fi servite secvenţial.

– Acuzaţiile astea sunt scandaloase! ţipă primarul. Suspend astfel această întâlnire. Paza să elibereze imediat încăperea!

Se instaură haosul. Dar Pendergast nu făcu nimic să-l preîntâmpine şi sala de şedinţă fu eliberată în cele din urmă, lăsându-l singur cu oficialităţile oraşului, cu avocaţii de la Vârfurile, cu Kermode, Montebello, şeful Morris şi alţi câţiva oficiali.

Jenny aşteptă pe locul de lângă şef, fără să respire. Ce avea să se întâmple acum? Pentru prima dată, Kermode părea învinsă – trasă la faţă, cu părul platinat desfăcut. Şeful era scăldat în sudoare, primarul palid.

– Se pare că are să fie o adevărată bombă mâine în *Roaring Fork Times*, zise Pendergast.

Toată lumea păru să se clatine la gândul ăsta. Primarul îşi şterse fruntea.

– În plus faţă de asta, aş vrea să văd alta apărând, adăugă Pendergast.

Urmă o tăcere lungă.

Montebello vorbi primul:

– Şi care ar putea să fie asta?

– O poveste care să ateste că dumneata – agentul Pendergast se întoarse spre şeful Morris – ţi-ai retras toate acuzaţiile împotriva lui Corrine Swanson şi ai eliberat-o din închisoare.

Lăsă ca vorbele lui să-şi facă efectul.

– Așa cum am spus mai înainte, acuzația cea mai gravă e controversată acum. Doamna Swanson are permisiunea de-a examina rămășițele lui Emmett Bowdree. Celelalte acuzații – încălcarea proprietății și intrare prin efracție – sunt mai puțin grave și ar putea să fie respinse cu relativă ușurință. Totul poate să fie, de fapt, considerat o neînțelegere nefericită dintre șeful Morris aici de față și doamna Swanson.

– Ăsta e șantaj, zise Kermode.

Pendergast se întoarse spre ea.

– S-ar putea să arăt că n-a fost, de fapt, o neînțelegere. Eu am înțeles că șeful Morris i-a indicat că ar avea acces la rămășițe. Apoi și-a retras asigurarea, din cauza interferenței dumitale brutale. A fost nedrept. Eu doar îndrept un rău.

Urmă altă pauză, pe când ceilalți reflectară.

– Și ce-ai să faci pentru noi în schimb? întrebă Kermode. În caz că șeful îți eliberează prietena.

– Am s-o conving pe doamna căpitan Bowdree să nu depună plângere oficială la FBI, zise Pendergast calm.

– Înțeleg, zise Kermode. Totul depinde de doamna căpitan Bowdree. Cu condiția, desigur, ca această persoană chiar să existe.

– Ce regretabil pentru dumneata că Bowdree e un nume neobișnuit! Mi-a ușurat atât de mult sarcina! Un apel telefonic a stabilit că era conștientă de rădăcinile ei în Colorado și era, de fapt, destul de mândră de acestea. Doamnă Kermode, ai pretins că Vârfurile a făcut un efort de bună-credință ca să localizeze descendenți. Asta e, în mod clar, o minciună. Desigur, FBI-ul ar trebui să arunce o privire la asta.

Jenny observă că, sub machiaj, fața doamnei Kermode era foarte palidă.

– Hai să fim cinstiți. Fata asta, Swanson, ce ți-e? Iubită? Rudă?

– N-are nicio legătură cu mine.

Agentul Pendergast își miji ochii argintii și se uită la Kermode într-un mod mai tulburător.

– Am să rămân însă la Roaring Fork de Crăciun – și ca să mă asigur că nu interferezi din nou cu ea.

Sub privirea lui Jenny, Pendergast se întoarse spre șef.

– Vă sugerez să sunați imediat la ziar – îmi imaginez că termenul-limită se profilează la orizont. Am rezervat deja o cameră pentru doamna Swanson la hotelul Sebastian și sper că – pentru binele dumitale – n-are să-și mai petreacă încă o noapte în închisoare.

11

Cu câteva minute înainte de miezul nopții, Porsche-ul argintiu 911 Turbo S Cabriolet ajunse în fața elegantei uși de la Quaking Aspen Drive, nr. 3. Totuși, nu opri acolo, ci continuă în umbra garajului pentru patru mașini din cealaltă parte. Tânărul de la volan parcă.

– Acasă, zise el. După cum ai solicitat.

Se aplecă peste schimbătorul de viteze ca să se apropie de fata de pe scaunul pasagerului din dreapta.

– Încetează, zise ea împingându-l deoparte.

Tânărul se prefăcu jignit.

– Îți sunt prieten, nu?

– Da.

– Asta aduce beneficii.

O altă încercare de apropiere.

„Ce dobitoc!"

Fata coborî din mașină râzând.

– Mulțumesc pentru cină.

– *Și* pentru film.

– Și pentru film.

Jenny Baker trânti ușa, apoi privi mașina coborând pe șoseaua lungă și șerpuită, până când ajunse pe drumul care ducea la ghereta de la Vârfurile, jos, în vale, la mai puțin de un kilometru distanță.

Pentru o mulțime dintre prietenele ei de la Hollywood High, pierderea virginității cuiva părea o medalie de onoare: cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Dar Jenny nu era de acord. Nu la o primă întâlnire și, cu siguranță, nu cu un tâmpit precum Kevin Traherne. La fel ca mulți dintre tinerii din Roaring Fork, el părea să creadă că banii tatălui său erau singura scuză de care avea nevoie ca să ajungă să umble în chiloții unei fete.

Urcă spre ușa celui mai apropiat garaj, formă un cod pe panou și așteptă ca ușa să se ridice. Apoi trecu pe lângă șirul de mașini strălucitoare și scumpe, apăsă butonul ca să închidă garajul și deschise ușa casei. Alarma de securitate era, ca de obicei, oprită – erau puține spargeri în Roaring Fork și niciuna în Vârfurile... dacă nu puneai la socoteală intrarea prin efracție a lui Corrie Swanson în depozit, desigur.

Gândurile i se întoarseră la întâlnirea de mai devreme din acea zi și la intimidantul agent FBI în costum negru, care coborâse printre ei ca un înger răzbunător. Îi păru rău pentru șef: era un tip decent, dar chiar avea o problemă cu a-i lăsa pe alții – cum ar fi vrăjitoarea Kermode – să-l calce pe bătături.

Cu toate astea, se bucura că agentul – îl chema Pendergast, își aminti ea – o scosese pe Corrie din închisoare. Spera s-o întâlnească din nou, s-o întrebe despre John Jay, poate... când șeful nu era în jur.

Jenny trecu prin antreu, prin oficiu și în bucătăria vastă a casei de vacanță. Văzu prin ușile de sticlă bradul de Crăciun împodobit și sclipind. Părinții și sora ei mai mică, Sarah, probabil că dormeau la etaj.

Apăsă un întrerupător. Ilumină blaturile lungi de granit, cuptorul Wolf și combina Sub-Zero frigider și congelator, cele trei uși care duceau în spălătorie, bucătărie și sufragerie.

Își dădu brusc seama că nu se auzise niciun răpăit de unghii pe podea, că niciun câine flocos și prietenos nu dădea din coada diformă în semn de salut.

– Rex? strigă ea.

Nimic.

Cu o ridicare din umeri, luă un pahar dintr-unul din dulapuri și se duse la frigider – decorat, ca de obicei, cu pozele stupide cu Nicki Minaj ale lui Sarah – să-și toarne un pahar de lapte, apoi se așeză la masa din colțul pentru micul dejun. Pe locul de lângă fereastră era un teanc de cărți și reviste, împinse câteva deoparte – remarcând, în timp ce-o făcea, că Sarah îi ascultase până la urmă sfatul și începuse să citească *Watership Down* – și-și scoase exemplarul din *Justiția penală azi* de Schmalleger.

În timp ce făcea asta, observă că unul dintre scaunele de la masa din bucătărie era răsturnat.

Neglijenți.

Își găsi pagina în carte și începu să citească, în timp ce sorbea din lapte.

Pe tatăl ei – un mare avocat de la Hollywood – îl scotea din minți faptul că ea voia să lucreze în poliție. El avea tendința să se uite de sus la polițiști și procurori, ca la niște forme inferioare de viață.

Dar, de fapt, el era parțial responsabil pentru interesul ei. Toate premierele filmelor polițiste de acțiune la care participase – produse sau regizate de clienții tatălui ei –

o făcuseră să fie fascinată de meseria asta de la o vârstă fragedă. Și începând cu toamna viitoare, avea să studieze subiectul full-time, ca studentă în anul întâi la Universitatea Northeastern.

Terminându-și laptele, închise cartea la loc, puse paharul în chiuvetă și ieși din bucătărie, îndreptându-se pe scări, spre camera ei.

Tatăl ei avea conexiunile necesare ca s-o împiedice să obțină o slujbă de vară la poliția din California, dar nu putea să facă nimic pentru a preveni un stagiu aici, în Roaring Fork, în vacanța de iarnă. Ideea în sine îl înnebunea. Ceea ce, desigur, făcea parte din distracție.

Casa enormă și întortocheată era foarte tăcută.

Urcă scara în spirală la etajul doi, cu palierul de sus întunecat și tăcut. În timp ce urca, se gândi încă o dată la misteriosul agent FBI. „FBI, se gândi ea. Poate că vara viitoare ar trebui să caut un stagiu la Quantico..."

Se opri în capătul scărilor. Ceva era în neregulă. Pentru o clipă, nu fu sigură ce. Și apoi își dădu seama: ușa lui Sarah era larg deschisă, lumina slabă revărsându-se pe holul întunecat.

La șaisprezece ani, Sarah ajunsese la vârsta la care intimitatea adolescentină era extrem de importantă. În perioada asta ușa ei era tot timpul închisă.

Jenny adulmecă aerul, dar nu simți niciun miros de iarbă. Zâmbi. Pesemne, sora ei adormise cu vreo revistă sau ceva în mână. Avea posibilitatea să se strecoare și să rearanjeze lucrurile surorii ei. Asta sigur avea s-o scoată din sărite.

Se strecură în liniște pe hol, apropiindu-se de camera surorii ei în vârful picioarelor. Veni până în pragul ușii, puse o mână pe toc, apoi își aplecă încet capul înăuntru.

La început, nu prea reuși să înțeleagă ce vede. Sarah era întinsă pe pat, legată temeinic cu sârmă, avea o cârpă murdară îndesată în gură, cu o minge de biliard în mijloc – Jenny observă un număr, șapte, gravat pe suprafața galbenă cu alb –, și înnodată la ceafă cu o coardă de bungee. În lumina albăstruie slabă, Jenny văzu că genunchii surorii ei erau plini de sânge, colorând în negru așternutul patului. Icnind de groază și șoc, Jenny văzu ochii lui Sarah privind-o: larg deschiși, îngroziți, implorând.

Apoi Jenny înregistră ceva cu viziunea periferică. Se întoarse în mijlocul suspinului și văzu o apariție înspăimântătoare pe hol, lângă ea: purta blugi negri și o jachetă etanș din piele de culoare închisă. Silueta era tăcută și complet nemișcată. Avea mâinile înmănușate și ținea o bâtă de baseball. Cea mai rea dintre toate era masca de clovn – albă, cu buze roșii uriașe zâmbind maniacal, cu cercuri roșii strălucitoare pe fiecare obraz. Jenny se trase înapoi și i se înmuiară picioarele. Prin găurile pentru ochi de pe fiecare parte a nasului lung, cu vârf, vedea uitându-se la ea doi ochi negri, îngrozitori prin lipsa lor de expresie, în contrapunct groaznic cu expresia răutăcioasă a măștii.

Jenny deschise gura să țipe, dar silueta – țâșnind într-o mișcare bruscă, violentă – înaintă și-i puse rapid o cârpă cu miros îngrozitor peste gură și nas. Când simțurile i se întunecară și se lăsă să cadă pe podea, auzi doar – în

timp ce o cuprindea întunericul – un bocet slab, ascuțit, venind prin călușul lui Sarah...

Încet-încet, își recăpătă cunoștința. Totul era neclar și vag. Pentru o clipă, nu știu unde era. Era culcată pe ceva tare și neted, și care părea s-o înconjoare. Apoi, privind în jur în întuneric, înțelese: era în cada din baia ei privată. Ce făcea aici? Părea că dormise ore. Dar nu – ceasul de pe peretele de deasupra chiuvetei arăta unu fără zece. Fusese inconștientă doar câteva minute. Încercă să se miște – și își dădu seama că era legată de mână și picior. Atunci amintirea a ce se întâmplase reveni vijelios, căzând peste ea ca o greutate moartă.

Instantaneu, inima îi acceleră, bătându-i greu în piept. Încă avea pânza în gură. Încercă s-o scuipe și constată că nu poate. Frânghia strânsă îi rodea încheieturile și gleznele. Îi veni în minte fotografiile de la locul crimei pe care le văzuse, trecându-i rapid prin fața ochilor într-o paradă cumplită. „O să fiu violată", se gândi ea cutremurându-se la amintirea acelei măști răutăcioase de clovn. *Dar nu* – dacă ar fi vrut s-o violeze, n-ar fi legat-o așa. Asta era o violare de domiciliu – și ea picase chiar în toiul ei. O violare de domiciliu.

„Poate că nu vrea decât bani, se gândi ea. Poate că nu vrea decât bijuterii. O să ia ce poate, apoi o să plece și apoi..."

Dar totul era atât de groaznic de tainic – atât de diabolic de calculat. Mai întâi Sarah, acum ea...

„...Și mama și tata?"

La gândul ăsta, panica totală erupse la suprafață. Se zbătu violent, mișcând din maxilar și împingând cu limba cârpa din gură. Încercă să se ridice și o durere

chinuitoare care aproape o făcu să leşine îi ţâşni prin picioare. Văzu că rotulele îi fuseseră sfărâmate ca şi surorii ei, margini albe de os spart ieşind proeminente prin carnea ruptă, însângerată. Îşi aminti bâta de baseball strânsă într-o mână cu mănuşă neagră şi gemu într-o nouă panică, zvârcolindu-se pe fundul căzii, în ciuda durerii îngrozitoare din genunchi.

Dintr-odată, în capătul holului izbucniră sunete de luptă: tatăl ei ţipând, mama ei plângând de frică. Jenny ascultă cu groază de nedescris. Mobila era răsturnată. Se auzi sunet de sticlă spartă. Ţipetele mamei atinseră volumul maxim. O bufnitură grea. Brusc, strigătele tatălui ei de furie şi alarmă se transformară în strigăte de durere. Se auzi o fisură urâtă de ceea ce suna ca lemn pe os şi vocea lui fu curmată brusc. Jenny ascultă liniştea îngrozitoare, scâncind în căluş, cu inima bătându-i mai repede. Şi apoi, o clipă mai târziu, se auzi un alt sunet: suspine, paşi alergând. Era mama ei, alegând pe hol, încercând să scape. Jenny o auzi pe mama ei intrând în camera lui Sarah. O auzi ţipând. Şi acum paşi mai grei veniră pe hol. Nu erau ai tatălui ei. Un alt ţipăt de frică al mamei. Sunetul de paşi coborî pe scări.

„O să evadeze acum", se gândi Jenny, speranţa crescând brusc în ea ca o lumină albă. „O să dea alarma, o să fugă afară, o să cheme vecinii, o să cheme poliţia..."

Paşii nefamiliari, mai rapizi acum, coborâră apăsat treptele.

Cu inima în gât, Jenny ascultă, în timp ce sunetele se estompară. Auzi paşii mamei ei alergând spre bucătărie şi spre panoul de alarmă. Se auzi un strigăt, în timp ce

era aparent împiedicată. Căderea unui scaun răsturnat. Sunet de sticlărie şi vase sparte pe podea.

Jenny, zbătându-se în legături, auzea totul, putea să urmărească vânătoarea cu precizie îngrozitoare. Auzi paşii mamei sale alergând prin camera de lucru, camera de zi, bibliotecă. O clipă de linişte. Şi apoi se auzi un sunet mic, o glisare precaută: era mama ei, deschizând încet uşa de la piscina interioară.

„Iese prin spate, se gândi Jenny. Prin spate, ca să poată să ajungă la casa familiei MacArthur..."

Dintr-odată se auziră o serie de zgomote brutale – mama ei scoase un singur ţipăt, ascuţit – şi apoi linişte. Nu... nu chiar linişte. În timp ce Jenny asculta, cu ochii larg deschişi, scâncind, îi năvăli sângele în urechi, nu mai putu să identifice paşii nefamiliari. Se mişcau încet acum, în mod deliberat. Şi se apropiau. Traversau holul din faţă. Acum veneau înapoi la scări: auzi scârţâitul paşilor tatălui ei, continuând să-şi spună că el are să rezolve.

Mai aproape. Mai aproape. Paşii veneau pe hol. Erau în dormitorul ei. Şi acum o siluetă întunecată apăru în uşa băii. Era linişte, cu excepţia respiraţiei greoaie. Masca răutăcioasă de clovn se uită în jos la ea. Nu mai ţinea în mână o bâtă de baseball. Fusese înlocuită cu o sticlă de plastic stoarsă, strălucind auriu şters în lumina slabă. Silueta intră în baie. Când se apropie, Jenny se zvârcoli în cadă, nepăsătoare la durerea din genunchi. Acum invadatorul se mişcă deasupra ei. Mâna care ţinea sticla stoarsă se îndreptă spre ea. Când silueta începu să stoarcă în tăcere lichidul peste ea, în jeturi lungi, arcuite, se ridică un puternic miros: benzină.

Zbaterile lui Jenny deveniră frenetice.

Masca de clovn trimise, cu migală, jeturi cu boltă de benzină peste ea şi în jurul ei, neratând nimic, stropindu-i hainele, părul, porţelanul din jur. Apoi – când zbaterile ei se înteţiră tot mai violent – invadatorul puse sticla jos şi făcu un pas înapoi. Vârî o mână în buzunarul gecii de piele şi scoase un chibrit. Ţinând chibritul cu grijă de capăt, silueta îl lovi de suprafaţa aspră a peretelui băii. Capătul băţului se aprinse galben la viaţă. Pluti deasupra ei, suspendat, pentru o secundă fără sfârşit, agonizantă. Şi apoi, când degetul lui mare se despărţi de arătător, căzu.

... Şi lumea lui Jenny se dizolvă într-un vuiet de flăcări.

12

Corrie Swanson intră în sala de mese a hotelului Sebastian şi se pomeni orbită de eleganţa acesteia. Era în stilul Gay Nineties, cu tapet de catifea roşie, accesorii de alamă lustruită şi sticlă crestată, un plafon de cositor presat şi mese şi scaune de mahon din epoca victoriană, împodobite cu mătase şi aur. Un perete de geamuri dădea, dincolo de strălucitoarele lumini de Crăciun de pe High Street, spre poalele îmbrăcate în molizi, pârtiile de schi şi vârfurile de munte din depărtare.

Chiar dacă era aproape de miezul nopţii, sala de mese era aglomerată, murmurul vesel de voci amestecându-se cu clinchetul sticlăriei şi agitaţia chelnerilor.

Lumina era slabă şi-i luă o clipă să descopere silueta solitară a lui Pendergast, aşezată la o masă discretă de la una dintre ferestre.

Ignoră interogarea critică a şefului de sală, care voia să ştie cu ce putea s-o ajute – încă purta îmbrăcămintea din închisoare – şi-şi făcu drum spre masa lui Pendergast. Acesta se ridică, întinzând mâna. Ea fu surprinsă de cum arăta: părea chiar mai palid, mai slab, mai ascetic – cuvântul *purificat* părea oarecum să i se aplice.

– Corrie, mă bucur să te văd.

Îi luă mâna într-a lui, rece ca marmura, și-i ținu scaunul. Ea se așeză.

Își repetase ce avea să-i spună, dar acum totul îi venea într-o grabă confuză.

– Nu pot să cred că sunt liberă – cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată? Eram terminată. Vreau să spun, eram în mare rahat. Știi că deja mă obligau să accept zece ani – am crezut că viața mi s-a sfârșit – îți mulțumesc, *îți mulțumesc* pentru tot, că mi-ai salvat fundul, că m-ai salvat de la incredibila mea prostie, de necrezut, și-mi pare atât de rău, atât de rău...!

O mână ridicată opri fluxul de cuvinte.

– Vrei să bei ceva? Vin, poate?

– Mm, am doar douăzeci de ani.

– A, desigur. Am să comand o sticlă pentru mine, atunci.

Luă o listă de vinuri legată în piele, care era atât de masivă, că ar fi putut să fie o armă a crimei.

– Asta bate sigur închisoarea, zise Corrie privind în jur, savurând ambianța, aroma de mâncare.

Era greu de crezut că, doar cu câteva ore în urmă, fusese în spatele gratiilor, cu viața complet ruinată. Dar, o dată în plus, agentul Pendergast se năpustise ca un înger păzitor și schimbase totul.

– Le-a luat mai mult decât aș fi sperat ca să completeze actele, zise Pendergast răsfoind lista. Din fericire, sala de mese de la Sebastian e deschisă până târziu. Cred că Château Pichon-Longueville 2000 e de succes – nu crezi?

– Nu știu nimic despre vinuri, îmi pare rău.

– Ar trebui să înveți. E una dintre plăcerile adevărate și vechi, care fac tolerabilă existența umană.

– Mm, știu că s-ar putea să nu fie momentul... Dar chiar trebuie să te întreb... Se trezi roșind. *De ce* m-ai salvat așa? Și de ce te bagi în toate problemele astea pentru mine? Adică m-ai scos din Medicine Creek, ai plătit pentru școala mea, mă ajuți să-mi plătesc taxa la John Jay – de ce? Sunt doar o ratată.

Se uită la ea cu o privirea de nepătruns.

– Grătar de miel de Colorado pentru două persoane ar merge bine cu vinul. Înțeleg că e excelent.

Ea se uită la meniu. Trebuia să recunoască, era moartă de foame.

– Sună bine pentru mine.

Pendergast îi făcu semn chelnerului și plasă comanda.

– Oricum, revenind la subiect... Aș vrea să știu, o dată pentru totdeauna, de ce m-ai ajutat în toți anii ăștia. Mai ales atunci când am continuat, știi, s-o dau în bară.

Din nou, acea privire impenetrabilă o întâlni pe-a ei.

– *S-o dai în bară?* Văd că înclinația ta pentru eufemisme fermecătoare nu s-a potolit.

– Știi ce vreau să spun.

Privirea părea să o țină așa la nesfârșit, iar apoi Pendergast zise:

– Într-o zi s-ar putea să ajungi un bun ofițer de poliție sau criminalist. De-asta. Nu există niciun alt motiv.

Simți că roșește din nou. Nu era prea sigură că-i plăcea răspunsul. Acum își dorea să nu fi pus întrebarea.

Pendergast luă lista de vinuri din nou.

– E remarcabil câte sticle de vin franțuzesc excelent, din recolte rare, și-au făcut drum spre orășelul ăsta din creierii munților. Eu sper, cu siguranță, că o să se îmbete curând. Altitudinea de-aici e cea mai nesănătoasă pentru

Bordeaux. Lăsă lista jos. Şi acum, Corrie, te rog să-mi spui în detaliu ce-ai observat la oasele domnului Emmett Bowdree.

Ea înghiţi. Pendergast era atât de al naibii de... *ermetic!*

– Am avut doar câteva minute ca să examinez oasele. Dar sunt sigură că tipul n-a fost omorât de un urs grizzly.

– Ce dovezi ai?

– Am făcut nişte fotografii, dar mi-au confiscat cipul de memorie. Pot să-ţi spun ce am văzut – sau cel puţin *ce cred* că am văzut.

– Excelent.

– În primul rând, craniul prezenta semne că ar fi fost lovit cu o piatră. Iar femurul drept avea urme de răzuire făcute de un instrument bont, fără niciun semn că era posibil să văd o reacţie osoasă sau un răspuns infecţios.

O aprobare lentă din cap.

Ea continuă cu încredere sporită.

– Mi s-a părut că erau urme slabe făcute de dinţii umani în unele oase spongioase. Erau destul de slabe şi tocite, nu ascuţite, ca de urs. Cred că trupul a fost canibalizat.

În zelul ei, ridică vocea, iar acum îşi dădu seama că ajunsese mai departe decât avusese de gând. Cei mai apropiaţi dintre meseni se holbară la ea.

– Ups, zise ea privind în jos la tacâm.

– Ai spus cuiva de asta? întrebă Pendergast.

– Nu încă.

– Foarte bine. Ţine secret. O să aducă numai necazuri.

– Dar am nevoie de acces la mai multe rămăşiţe.

– Lucrez la asta. Pentru ceilalţi mineri în cauză, sper că putem să găsim urmaşii în cel puţin câteva cazuri. Şi apoi, bineînţeles, o să trebuiască să obţinem permisiunea.

– O, mulţumesc, dar, ştii, chiar aş fi putut să fac toate astea singură.

Se opri.

– Mm, cât timp ai de gând să stai? Câteva zile?

– Un aşa orăşel minunat, indulgent cu sine, bogat. Nu cred că am mai văzut ceva asemănător. Şi atât de fermecător de Crăciun.

– Deci, ai de gând să rămâi... mult?

– A, iată vinul.

Acesta sosi împreună cu două pahare mari.

Corrie îl privi pe Pendergast trecând prin toată rutina de rotire a vinului în pahar, mirosire, degustare şi din nou degustare.

– Cu miros de dop, din păcate, îi zise el chelnerului. Te rog să aduci altă sticlă. Să fie un '01, pentru mai multă siguranţă.

Cu scuze abundente, chelnerul se grăbi să plece cu sticla şi paharele.

– Cu miros de dop? întrebă Corrie. Ce-i asta?

– E un contaminant al vinului, care-i dă un gust, spun unii, de câine ud.

Veni noua sticlă şi Pendergast trecu prin rutină din nou, de data asta dând din cap aprobator. Chelnerul umplu paharul, mutând sticla spre Corrie. Ea ridică din umeri şi bărbatul îi umplu şi ei paharul.

Corrie sorbi. Pentru ea avea gust de vin – nici mai mult, nici mai puţin.

– E aproape la fel de bun ca Mateus-ul pe care-l beam cu toții la Medicine Creek, zise ea.

– Văd că încă îți place să mă provoci.

Ea luă altă înghițitură. Era uimitor cât de repede se stingea amintirea închisorii.

– Revenind la eliberarea mea, zise ea. Cum ai făcut-o?

– Întâmplarea face să fi fost deja în drum spre New York, când am primit două scrisori.

– Te-ai plictisit până la urmă să călătorești prin lume?

– În parte, prima ta scrisoare mi-a determinat întoarcerea.

– O, cum așa?

În loc de răspuns, Pendergast privi în rubinul întunecat al paharului său de vin.

– Am fost norocos s-o localizez pe doamna căpitan Bowdree atât de repede. I-am explicat totul cinstit – cum strămoșul ei a fost exhumat grosolan de la locul lui de odihnă istoric, pentru a face loc unei stațiuni. I-am explicat cine ești, i-am spus contextul, cum șeful ți-a promis accesul și apoi și-a retras permisiunea. I-am spus despre intrarea ta prostească prin efracție, cum ai fost prinsă. Și apoi am menționat că te așteaptă o sentință de zece ani de închisoare. Sorbi din vin. Doamna căpitan a înțeles imediat situația. N-a vrut să te lase să fii, cum s-a exprimat ea, *regulată așa*. A repetat expresia asta de mai multe ori, cu expresivitate remarcabilă, și m-a făcut să cred că ar fi avut și ea o anumită experiență de genul ăsta – poate în armată. În orice caz, am compus împreună o scrisoare destul de eficientă, în care, pe de o parte, amenință să se plângă la FBI și, pe de altă parte, îți dă permisiunea să studiezi rămășițele strămoșului ei.

– O, zise Corrie. Și așa m-ai scos?

– A fost o întâlnire orășenească destul de zgomotoasă în după-amiaza asta, la care am discutat scrisoarea doamnei căpitan.

Pendergast își permise un zâmbet vag.

– Prezentarea mea a fost deosebit de eficace. O să citești totul despre asta în ziarul de mâine.

– Păi, mi-ai salvat fundul. Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns. Și te rog să-i mulțumești doamnei căpitan Bowdree din partea mea.

– Așa am să fac.

În sala de mese se iscă zarvă. Agitație. Mai mulți clienți începură să privească spre peretele de sticlă, iar unii se ridicară în picioare de la mesele lor și arătau cu mâna. Corrie le urmări privirea și văzu o luminiță pâlpâitoare, galbenă pe coasta unei creste din apropiere. În timp ce privea, acesta crescu rapid în luminozitate și mărime. Acum, mai mulți clienți din restaurant erau în picioare, iar unii se îndreptau spre ferestre. Gălăgia crescu.

– Of, Doamne, e o casă în flăcări! zise Corrie, ridicându-se și ea ca să vadă mai bine.

– Așa s-ar părea.

Focul se înteți cu rapiditate șocantă. Părea să fie o casă mare și flăcările o înghițeau cu violență sporită, săltând în aerul nopții, trimițând coloane de scântei și fum. Undeva, în oraș, porni o sirenă de incendiu, urmată de alta.

Și acum întreaga sală de mese era în picioare, cu ochii lipiți de munte. Un sentiment de groază puse stăpânire pe meseni, o tăcere – și apoi o voce răsună:

– Asta e casa Baker, de sus, de la Vârfurile!

13

Larry Chivers văzuse multe scene de distrugere în cariera lui de investigator de incendii, dar niciodată așa ceva. Casa fusese gigantică – mai mult de o mie patru sute de metri pătrați – și construită din cherestea masivă, grinzi, pereți de bârne și, deasupra, acoperișuri din șindrilă de cedru. Arsese cu o ferocitate care lăsase bălți de sticlă în locul în care fuseseră ferestrele și chiar deformase grinzile longitudinale de profil de oțel. Zăpada dispăruse complet pe un perimetru de aproape cinci sute de metri în curtea casei și ruina încă radia căldură și dâre de abur urât mirositor.

Chivers, care avea o firmă de consultanță pentru investigarea incendiilor, în Grand Junction, fusese chemat în acea dimineață la șapte. Cea mai mare parte a activității sale era pentru companiile de asigurări care doreau să dovedească incendierea, astfel încât să nu trebuiască să plătească polițele. Dar, din când în când, era chemat de poliție ca să determine dacă un incendiu fusese un accident sau o crimă. Asta era una din acele dăți.

Erau două ore de condus de la Grand Junction, dar el făcuse drumul în nouăzeci de minute, conducându-și nebunește furgoneta Dodge. Lui Chivers îi plăcea să

conducă cu luminile și sirena la maximum, accelerând în timp ce trecea pe lângă bieții blegi care trebuiau să meargă pe autostradă cu limita de viteză. O altă atracție în cazul de față era că departamentul de poliție de la Roaring Fork plătea bine, și nu mărunțiș, ca unele dintre celelalte departamente de poliție pentru care lucrase. Dar bucuria îi fusese temperată de scena asta de groază.

Chiar și Morris, șeful poliției, părea distrus de asta: bâlbâit, incoerent, în imposibilitatea de-a se ocupa. Chivers făcu tot posibilul să scape de senzație. De fapt, ăștia care foloseau casa asta colosală ca o a doua casă – a doua casă! –, timp de doar câteva săptămâni pe an, erau bogații de la Hollywood. Era greu să aibă prea multă simpatie pentru cei de genul ăsta. Fără îndoială că proprietarul putea să mai construiască cinci la fel ca asta, și abia să simtă în portofel.

Nu se știa nimic de cel care deținuse casa asta, un tip pe nume Jordan Baker, și nimeni nu fusese în stare să-l găsească să-l informeze despre incendiu. El și familia lui erau, probabil, în vreo stațiune luxoasă. Sau poate avea *o a treia* casă. Chivers n-ar fi fost surprins.

Începu să se pregătească, verificându-și și organizându-și echipamentul, testându-și reportofonul digital, punându-și mănuși de latex.

O chestie bună legată de aparenta paralizie a șefului era că locul incendiului nu era călcat în picioare și dat peste cap de către toți specialiștii criminaliști care încă se mai adunau în jur, așteptând să-și facă treaba. Morris îi cam ținuse departe, așteptându-l pe el, și pentru asta îi era recunoscător. Deși, ca de obicei, existau perturbări considerabile în urma

intervenţiei pompierilor – pardoseală şi pereţi tocaţi, moloz scos cu lopata şi întors, totul îmbibat cu apă.

Departamentul de pompieri făcuse o examinare sumară a integrităţii structurale şi identificase zonele instabile, înregistrându-le.

Chivers îţi puse geanta pe umăr şi dădu din cap către şeful Morris.

– Gata.

– Bine, zise şeful absent. Bine. Te conduce Rudy.

Pompierul numit Rudy ridică banda şi el îl urmă pe om pe pasarela de cărămidă şi prin locul în care fusese uşa din faţă. Locul incendiului mirosea puternic a plastic ars şi ud, a lemn şi a poliuretan. Încă se mai simţea ceva căldură reziduală – în ciuda temperaturii scăzute, casa în sine încă trimitea dâre de abur spre cerul albastru şi îngheţat.

Deşi era obligat să poarte o cască de protecţie, nu purta un aparat de respirat: Chivers se considera un investigator de incendii demodat, dur, fără prosteli, care se bazează mai mult pe intuiţie şi lasă ştiinţa şoarecilor de laborator. Era obişnuit cu duhoarea – şi avea nevoie de nas ca să adulmece orice acceleratori reziduali.

Se opri în uşă, în ceea ce fusese calea de intrare. Etajul doi se prăbuşise peste primul, creând o mizerie de nedescris. O scară se încheia în cer. Bălţi de sticlă şi metal zăceau în locurile joase, alături de grămezi de porţelan spulberat de foc.

Plecă de la calea de intrare, ajungând în ceea ce fusese, în mod evident, bucătăria, observând modelele arsurilor. Prima sarcină de serviciu era să determine dacă fusese incendiere – dacă se comisese o infracţiune. Şi Chivers

era deja sigur că avusese loc una. Numai acceleratorii ar fi putut să facă să ardă atât de violent şi de repede. Asta i se confirmă când se uită prin bucătărie, unde văzu modele slabe formate pe rămăşiţele podelei de ardezie. Îngenunche, scoţând din geantă un sniffer[1] de hidrocarburi portabil, şi luă ceva probe din aer, plimbându-l în jur. Moderat.

Încă în genunchi, vârî un cuţit în podeaua arsă, exfoliată şi scoase câteva fragmente, plasându-le în pungi de nailon pentru probe.

Bucătăria era un dezastru, totul condensat, ars, topit. Baia de la etajul doi era căzută în mijlocul ei, cu rămăşiţele unei căzi cu picioare de fier acoperite cu porţelan şi bucăţi de chiuvetă, toaletă, pardoseală de gresie şi pereţi, toate una peste alta şi împrăştiate în jur.

Folosind sniffer-ul, primi un răspuns mare şi pozitiv de la resturile din baia de la etajul doi. Înaintând pe palme şi genunchi, ţinând sniffer-ul jos, la sol, Chivers îl mişcă în jur, în căutarea unei surse. Urma de hidrocarbură părea să crească în timp ce se apropie de cada în sine. Se ridică, privind înăuntru. Nu erau prea multe în cadă – şi pe fund, un strat de gros de noroi negru, în care era încorporat moloz.

Luă un eşantion de noroi, amestecându-l un pic cu un deget înmănuşat. Sniffer-ul atinse limita maximă. Şi atunci Chivers îngheţă. Printre noroi şi resturi, văzu ieşind fragmente de oase – şi în zona în care scormonise, nişte dinţi. Dinţi umani.

[1] Aparat care detectează prezenţa anumitor substanţe chimice în aer. (n.tr.)

Cercetă cu atenţie cu degetul înmănuşat, expunând o bucăţică de craniu, un fragment de maxilar şi rama unei orbite.

Chivers se calmă, lăsând sniffer-ul jos. Acul ţâşni în sus din nou. Scoase reportofonul digital şi începu să murmure în el. Casa nu fusese goală, la urma urmelor. În mod evident, în cadă fusese plasat un corp şi ars cu accelerator.

Lăsând deoparte reportofonul, scoase o altă pungă de nailon pentru probe şi luă mostre de moloz şi noroi, inclusiv câteva fragmente de oase mici. În timp ce scormonea prin pasta neagră, văzu strălucind ceva – o bucată de aur, fără îndoială o bijuterie. Lăsă asta, dar luă probe din nisipul şi noroiul din jurul ei, inclusiv o falangă carbonizată.

Se ridică, respirând greu, cu senzaţia unui val slab de greaţă. Asta era un pic mai mult decât era el obişnuit. Dar apoi, din nou, ăsta avea să fie, clar, un caz important. Un caz foarte mare.

„Concentrează-te pe asta", îşi zise respirând încă o dată adânc.

Chivers dădu din cap spre Rudy şi continuă să-l urmeze pe pompier prin restul casei, lucrând cu sniffer-ul, prelevând probe şi spunându-şi observaţiile în reportofonul digital portabil. Cadavrul carbonizat a ceea ce fusese odată un câine era condensat pe pardoseala de piatră, la uşa din spate a casei. Lângă acesta, două mormane lungi, dezordonate de cenuşă granuloasă, pe care Chivers o recunoscu drept rămăşiţele arse bine a încă două victime, ambii adulţi, judecând după lungimea grămezilor, zăcând unul lângă altul. Mai multe bălţi de aur şi argint.

Isuse. Făcu o citire cu sniffer-ul, dar nu obţinu nimic semnificativ. Cristoase, nimeni nu-i spusese – şi acum îşi dădu seama că, probabil, nu ştiau – că incendiul făcuse victime umane.

Chivers trase de câteva ori aer în piept şi trecu mai departe.

Şi apoi, în ceea ce fusese camera de zi, dădu peste altceva. Resturile de la etajul căzut zăceau în grămezi ude, iar în mijloc era un set de arcuri de pat parţial topite. În timp ce se îndrepta spre arcurile răsucite, observă buclele de sârmă aplicate pe ele, ca şi cum ceva ar fi fost legat de pat. Patru bucle – cam unde fuseseră gleznele şi mâinile. Şi într-una din acele bucle văzu un fragment de tibie mică, juvenilă.

O, Isuse şi Marie.

Chivers mută sniffer-ul la asta şi din nou acul rămase neclintit.

Totul era foarte clar ce se întâmplase. Un copil fusese legat de pat, udat cu accelerator şi i se dăduse foc.

– Am nevoie de aer, zise el brusc, ridicându-se şi clătinându-se. Aer.

Pompierul îl apucă de braţ.

– Lasă-mă să te ajut, domnule.

Când Chivers ieşi de la locul incendiului şi merse pe pasarelă, văzu – cu coada ochiului – un bărbat palid, îmbrăcat în negru, fără îndoială anchetatorul local, stând dincolo de marginea mulţimii, privindu-l. Făcu un efort imens să se adune.

– Sunt bine, mulţumesc, îi zise pompierului, scuturându-se de braţul stânjenitor.

Se uită în jur, localizându-l pe șeful Morris la centrul de comandă improvizat, înconjurat de echipele de colectare a datelor criminalistice – fotografi, colectori de păr și fibre, probe ascunse, balistice, ADN. Se organizau, pregătindu-se să intre.

„Ia-o ușor", își zise el. Dar nu putea s-o ia ușor. Își simțea picioarele ca de cauciuc și-i era greu să meargă drept.

Se apropie de șef. Morris transpira, în ciuda frigului.

– Ce-ai găsit? întrebă el cu vocea liniștită.

– E locul unor crime, zise Chivers, încercând să-și controleze tremurul din voce.

În fața ochilor îi dansau acum lumini slabe.

– Patru victime. Cel puțin patru, până acum.

– Patru? Of, Doamne. Deci, erau acolo. Toată familia...

Șeful își șterse fruntea cu o mână tremurândă.

Chivers înghiți.

– Una dintre rămășițe e a unui... minor care a fost... legat de un pat, udat cu accelerator... și i s-a dat foc. Un altul a fost ars în... în...

În timp ce Chivers încerca să scoată cuvintele, șefului îi căzu fața. Dar Chivers abia observă. Propria lume se întunecă din ce în ce mai rău. Și apoi, când încă mai încerca să-și termine propoziția, Chivers căzu la pământ, leșinat.

14

Corrie se sculase înainte de ivirea zorilor, își adunase echipamentele și se îndreptase spre Roaring Fork. Acum, că se apropia prânzul, era aranjată în depozitul de la Vârfurile și cufundată în muncă. Rămășițele lui Emmett Bowdree fuseseră atent aranjate pe o masă pliantă de plastic pe care Corrie o cumpărase de la Walmart, sub un set de lumini puternice de studio. Își avea zoom-ul stereo la locul lui, cuplat la laptop, ecranul afișând ce se vedea la microscop. Nikonul ei stătea pe trepied. Era ca un mic colț de rai, fiind capabilă să lucreze cu grijă și amănunțit, fără să-i fie teamă și fără să-și facă griji că o să fie detectată în orice moment.

Singura problema era că-i înghețase fundul. Fuseseră minus optsprezece grade Celsius când își începuse lungul drum de la Basalt – refuzând camera gratuită la hotelul Sebastian oferită de Pendergast.

Sărise peste micul dejun, ca să economisească banii, iar acum îi era foame și îi era și frig. Își pusese un reșou electric ieftin la picioare, dar zăngănea și bâzâia, iar fluxul de aer cald părea să se disipeze la centimetri de masca lui. Făcea o treabă bună încălzindu-i gambele, dar asta era tot. Totuși, nici măcar frigul și foamea nu puteau să-i stingă încântarea în creștere pentru ce găsea. Aproape

toate oasele prezentau traumatisme sub formă de urme de răzuire, tăieturi boante și scobituri. Niciuna dintre urme nu prezenta semne de reacție osoasă, inflamație sau granulare – ceea ce însemna că vătămarea se produsese chiar în momentul decesului. Țesutul osos moale sau spongios prezenta semne inconfundabile de dinți – nu de urs, ci de om, judecând după raza mușcăturii și profilul dintelui. De fapt, nu era nicio urmă de colț sau gheară de urs, deloc. În interiorul femurului rupt și în interiorul țestei, descoperi și alte decopertări și scobituri, care indicau faptul că măduva și creierul fuseseră scoase cu o unealtă metalică. Conform zoom-ului stereo, semnele astea de descărnare dezvăluiau câteva linii paralele foarte slabe, apropiate strâns și ceea ce păreau a fi depozite de oxid de fier – fapt care sugera să unealta fusese de fier, foarte posibil o pilă uzată.

Lovitura inițială în țeastă fusese, cu siguranță, provocată de o piatră. Fu în măsură să extragă sub microscop câteva mici fragmente din aceasta, care la o examinare sumară arăta a fi cuarț. Cutia toracică fusese deschisă – tot cu o piatră – și desfăcută, ca să se ajungă la inimă. Oasele prezentau puține dovezi de traumatisme provocate de o muchie ascuțită – cum ar fi un topor sau un cuțit –, și nici nu erau acolo vreun fel de leziuni compatibile cu o plagă împușcată. Asta o nedumeri, căci majoritatea minerilor din vremea aceea ar fi fost, fără îndoială, înarmați fie cu un cuțit, fie cu un pistol. Relatarea ziarului din acea vreme despre descoperirea corpului lui Emmett Bowdree indica faptul că oasele îi fuseseră găsite împrăștiate pe jos la vreo sută de metri de

ușa unei barăci. El fusese „mâncat aproape în întregime" de așa-zisul urs. Articolul din ziar, probabil din motive de delicatețe, nu intra în prea multe detalii cu privire la ce anume fusese mâncat sau cum îi erau dezarticulate oasele, cu excepția faptului că spunea că „bucăți de inimă și alte mărunțaie au fost descoperite la distanță de corp, parțial mâncate". Articolul nu făcea nicio mențiune la foc sau gătit și nici examinarea rămășițelor de către ea nu adusese nicio dovadă de căldură. Emmett Bowdree fusese mâncat de crud.

În timp ce lucra, începu să vadă cu ochii minții succesiunea leziunilor provocate corpului lui Bowdree. Fusese imobilizat de către un grup – nimeni n-ar fi putut să sfâșie singur un corp uman cu o așa violență extremă. Îl loviseră în spatele capului cu o piatră, provocându-i o fractură adâncă severă. Deși era posibil să nu-l fi ucis pe loc, aproape sigur îl lăsaseră inconștient. Îl bătuseră cu sălbăticie până-i rupseseră aproape toate oasele și începuseră să taie și să-i zdrobească articulațiile importante ale corpului – existau dovezi de tăiere dezorganizată, haotică, cu pietre sparte, urmată de separarea printr-o forțare laterală puternică. După ruperea articulațiilor, smulseseră brațele și picioarele de trunchi, tranșaseră picioarele de la genunchi, rupseseră și deschiseseră țeasta și scoseseră creierul, dezbrăcaseră carnea de pe oase, rupseseră oasele mai mari și scoseseră măduva, și scoseseră majoritatea organelor. Ucigașii păreau să aibă doar un instrument, o pilă uzată, alături de care foloseau bucăți ascuțite de piatră de cuarț, propriile mâini și propriii dinți.

Corrie presupuse că omorul începuse ca rezultat al furiei şi mâniei, apoi evoluase – în esenţă – într-un festin canibal. Se trase înapoi pentru o clipă de lângă rămăşiţe, gândindu-se.

Ce bandă făcuse asta? De ce? Din nou, i se păru extrem de ciudat ca o bandă de ucigaşi să cutreiere munţii în 1870 fără arme sau cuţite. Şi de ce nu gătiseră carnea? Erau aproape ca un trib de criminali din Epoca de Piatră, nemiloşi şi sălbatici.

Nemiloşi şi sălbatici.

În timp ce se încălzea în faţa reşoului, frecându-şi mâinile una de alta, mintea lui Corrie rătăci din nou la incendiul cumplit care avusese loc cu o seară înainte – şi la moartea fetei, Jenny Baker. Era mai mult decât oribil ca întreaga familie să piară într-un foc ca ăsta. Un muncitor de la întreţinere se oprise la depozit cu o oră în urmă şi-i dăduse veştile. Nu era de mirare că reuşise să treacă de paza de la Vârfuri la zece în acea dimineaţă, abia dând din cap, cu dispozitivele ei, fără ca vreun paznic să se ia de ea. Oroarea a aşa ceva şi faţa lui Jenny Baker – aşa de serioasă şi de drăguţă – o bântuiau.

„Concentrează-te la treaba ta", îşi spuse, îndreptându-se şi pregătindu-se să plaseze alt os pe platforma de examinare. Avea cu adevărat nevoie să pună mâna pe mai multe seturi de rămăşiţe, pentru comparaţie. Pendergast zisese că avea s-o ajute să dea de urma a mai mulţi descendenţi. Se opri o clipă din treabă, încercând să-şi dea seama ce o deranja. Forţa personalităţii lui era de aşa natură că domina orice situaţie în care se afla. Dar ăsta era proiectul *ei* – şi voia să-l facă pe cont propriu. Nu

voia ca profesorii de la John Jay, mai ales îndrumătorul ei, să-i respingă munca din cauza ajutorului primit de la un mare agent FBI.

Şi cea mai mică asistenţă din partea lui s-ar fi putut să-i contamineze realizarea, oferindu-le o posibilitate s-o respingă cu totul. Apoi Corrie îndepărtă şi gândul ăsta. Tipul tocmai îi salvase cariera şi poate chiar viaţa. Era o aroganţă să devină aşa de posesivă, cu aşa un simţ al proprietăţii. În plus, Pendergast evitase mereu publicitatea sau să-şi aroge meritele altcuiva.

Îşi scoase mănuşile ca să poziţioneze o tibie pe platforma zoom-ului stereo, mişcând-o până când lumina căzu peste ea în unghi perfect drept. Apăreau aceleaşi semne ca şi pe celelalte oase: fracturi cu răspuns clar, nicio dovadă de vindecare, urme de răzuire şi încă cel mai clar set de urme de dinţi. Oamenii care făcuseră asta fuseseră nebuni. Sau doar furioşi rău, rău de tot?

Avea mâinile aproape îngheţate, dar reuşi să obţină un set de fotografii înainte să trebuiască să se oprească şi să se încălzească din nou la reşou.

Desigur, era posibil ca ăsta să fi fost un caz izolat. Celelalte victime chiar ar fi putut să fi fost omorâte de un grizzly solitar. Ştirile citau martori care văzuseră animalul, iar într-un caz un miner fusese descoperit în timp ce era mâncat – sau, cel puţin, îi erau roase oasele.

Corrie era tentată să verifice unul dintre celelalte sicrie, dar rezistă impulsului. De-acum, avea de gând să facă absolut totul ca la carte.

Simţindu-şi mâinile din nou, se îndreptă. Dacă celelalte rămăşiţe se dovedeau opera unei bande de

criminali, disertația ei ar fi trebuit să se schimbe. Ar fi avut de-a face cu o crimă în serie veche de o sută cincizeci de ani. Și ar fi foarte super – și un impuls imens pentru cariera ei în curs de formare – dacă ar fi reușit, de fapt, s-o rezolve.

15

Larry Chivers stătea lângă furgoneta lui, sigilând pungile de nailon pentru probe cu un etanșator cu încălzire și încheindu-și notele și observațiile. Își revenise din scurtul leșin, dar nu și din senzația de jenă furioasă. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva – niciodată! Își imagina că toată lumea se uita la el, șușotea despre el. Cu o grimasă, termină de lucrat la ultima pungă de probe, atent s-o închidă complet. Își povestise deja restul observațiilor în reportofonul digital, cât încă erau proaspete. Trebuia să fie absolut sigur că făcuse totul cât se poate de corect. Ăsta avea să fie un caz foarte mare, probabil chiar național.

Auzi un sunet în spatele lui, se întoarse și-l văzu pe șeful Morris apropiindu-se. Omul arăta complet distrus.

– Îmi pare rău pentru reacția mea de mai devreme, murmură Chivers.

– Cunoșteam familia, zise șeful. Una din fete a lucrat ca internă la biroul meu.

Chivers clătină din cap.

– Îmi pare rău.

– Aș vrea să-ți aud sinteza despre incendiu.

– Pot să-ți spun primele impresii. Rezultatele de laborator s-ar putea să dureze câteva zile.

– Zi.

Chivers inspiră adânc.

– Punctul de origine al focului, în opinia mea, ar fi ori baia de la etajul doi, ori dormitorul de deasupra camerei de zi. Ambele zone au fost udate puternic cu accelerator – atât de mult, încât răufăcătorul trebuie să fi ieșit destul de repede din casă. Ambele zone conțin rămășițe umane.

– Vrei să spui, familia Baker... victimele... au fost arse cu accelerator?

– Două dintre ei, da.

– De vii?

„Ce întrebare!"

– Pentru asta va trebui să aștepți medicina legală. Dar mă îndoiesc.

– Slavă Domnului.

– Alte două victime au fost găsite lângă ușa din spate – probabil pe unde a ieșit răufăcătorul. Mai era acolo și corpul unui câine.

– Rex, zise șeful către sine, ștergându-și fruntea cu o mână tremurândă.

Chivers îl remarcă pe același bărbat în costum negru pe care-l văzuse înainte mișcându-se pe fundal, cu ochii la ei. Se încruntă. De ce era lăsat un antreprenor de pompe funebre în interiorul cordonului?

– Motive? întrebă șeful.

– Doar bănuieli, continuă Chivers. Dar după treizeci de ani de experiență aș spune destul de clar că avem de-a face cu spargere de locuință și jaf, combinate cu posibile infracțiuni sexuale. Faptul că întreaga familie a fost supusă și controlată îmi sugerează că s-ar putea să fi fost mai mult de un răufăcător.

– Ăsta n-a fost niciun jaf, se auzi o voce moale, tărăgănată.

Chivers smuci capul în jur și descoperi că omul în costum negru reușise cumva să se apropie fără să fie observat și acum stătea în spatele lor. Încruntarea lui Chivers se adânci.

– Vorbesc cu șeful. Te superi?

– Deloc. Dar dacă-mi permiteți, aș dori să ofer câteva observații în beneficiul investigației. Un simplu jefuitor nu și-ar fi pus problema să-și lege victimele și apoi să le ardă de vii.

– De vii? zise șeful. De unde știi?

– Sadismul și furia evidente din crimele astea sunt palpabile. Un sadic vrea să-și vadă victimele suferind. Din asta își obține satisfacția. Să lege pe cineva de pat, să stropească acea persoană cu benzină și să-i dea foc – unde e satisfacția în asta dacă persoana e deja moartă?

Fața șefului deveni cenușie precum chitul. Gura i se mișcă, dar nu ieși niciun sunet.

– Prostii, zise Chivers cu înverșunare. A fost spargere și jaf. Am mai văzut înainte. Răufăcătorii intră prin efracție, găsesc o pereche de fete frumoase, își fac mendrele cu ele, iau bijuteriile, iar apoi dau foc, gândindu-se că au să distrugă dovezile – în special ADN-ul din interiorul fetelor.

– Totuși, n-a luat bijuterii, cum singur ai consemnat în observațiile înregistrate acum câteva minute, cu privire la niște bucăți de aur pe care le-ai descoperit.

– Stai așa. *Tragi cu urechea?* Cine dracu' ești? Chivers se întoarse spre șef. E vreun oficial?

Șeful își trecu o batistă leoarcă pe frunte. Părea indecis și speriat.

– Vă rog. Ajunge.

Bărbatul în costum negru îl privi o clipă cu ochii lui argintii, apoi ridică din umeri cu nonșalanță.

– N-am niciun rol oficial aici. Sunt doar un spectator care-și spune impresiile. Vă las să vă faceți treaba, domnilor.

Cu asta se întoarse și dădu să plece. Apoi se opri să vorbească peste umăr:

– Ar trebui să menționez, totuși: s-ar putea să fie... mai multe.

Și cu asta plecă, strecurându-se pe sub bandă și dispărând în mulțimea de spectatori.

16

Horace P. Fine III se opri, se răsuci pe călcâie și se uită la Corrie din cap până-n picioare, ca și cum tocmai se gândise la ceva.

– Ai vreun fel experiență în ceea ce privește îngrijirea locuințelor? întrebă el.

– Da, sigur, răspunse Corrie imediat.

Era destul de adevărat. Avusese grijă de mai multe ori peste noapte de casa lor mobilă, când mama ei se dusese la vreun chef care dura toată noaptea. Și apoi fusese o vreme când locuise în apartamentul tatălui ei, cu șase luni înainte, când acesta se dusese la târgul ăla de joburi în Pittsburgh.

– Dar nu cu ceva atât de mare, adăugă ea privind în jur.

Fine o privi cu suspiciune – sau, mă rog, poate că așa era fața lui. Părea că fiecare silabă rostită de ea era întâmpinată cu neîncredere.

– Păi, n-am timp să-ți verific referințele, răspunse el. Persoana pe care aș fi angajat-o pe postul ăsta a renunțat în ultimul moment și deja ar fi trebuit să mă întorc la New York.

Miji ușor ochii.

– Dar am să fiu cu ochii pe tine. Hai să-ți arăt camerele tale.

Urmându-l pe holul lung, care făcea ecou, de la primul etaj, Corrie se întrebă cum avea de gând Horace P. Fine să fie cu ochii pe ea de la trei mii de kilometri distanță.

La început păruse aproape un miracol. Aflase din întâmplare de oportunitate: o conversație auzită la o cafenea din hotel, despre o casă care avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Câteva telefoane o conduseră la proprietarul conacului. Ar fi fost situația ideală – nici mai mult, nici mai puțin decât în Roaring Fork. Nu mai era nevoie să conducă treizeci de kilometri spre camera ei ieftină de motel. Și putea să se mute chiar în acea zi. Așa, avea să câștige bani, în loc să cheltuiască – și asta cu stil.

Dar când ajunse la conac să-l întâlnească pe proprietar, entuziasmul i se diminuă. Deși casa era în Roaring Fork, se afla departe de poalele dealului, complet izolată, la capătul unui drum privat îngust, șerpuit, lung de kilometri. Era imensă, cu siguranță, dar cu un design postmodernist jalnic, din sticlă, oțel și ardezie, care amintea mai mult de un cabinet luxos al unui dentist decât de o locuință. Spre deosebire de cele mai multe case mari pe care le văzuse ea, cocoțate pe dealuri ca să beneficieze de priveliști fantastice, casa asta era construită pe un povârniș, practic o scobitură în munți, înconjurată pe trei laturi de brazi înalți, care păreau să arunce locul în beznă perpetuă. Pe cea de-a patra latură era o prăpastie adâncă de gheață, ce se încheia într-o cădere de bolovani acoperiți de zăpadă. În mod ironic, cele mai multe dintre ferestrele cu ochiuri vaste ale casei dădeau spre această „vedere". Decorul era atât de agresiv contemporan, că era aproape la fel de auster ca într-o închisoare, totul numai crom, sticlă și marmură – nicio muchie dreaptă, nicăieri,

cu excepția ușilor –, iar zidurile erau acoperite cu măști rânjind, țesături păroase și alte obiecte de artă africană cu aspect înfiorător. Și locul era și friguros – aproape la fel de înghețat ca depozitul de schi unde lucra. Corrie își păstră haina pe ea pe toată durata plimbării.

– Asta duce spre al doilea subsol, zise Fine oprindu-se să arate spre o ușă închisă. Acolo jos e cazanul vechi. Ăsta încălzește sfertul estic al casei.

„Încălzește. Da, cum să nu."

– Al doilea subsol? întrebă Corrie cu voce tare.

– E singura parte a casei originale care încă mai există. Când au demolat cabana, dezvoltatorul a păstrat subsolul pentru retehnologizarea casei celei noi.

– A fost o cabană aici?

Fine zise în râs:

– Era numită Cabana Râpa Corbilor, dar era doar o colibă veche de bârne. O folosea un fotograf ca bază când pleca în munți să facă poze. Adams, așa îl chema. Mi s-a spus că era celebru.

„Adams. Ansel Adams?" Corrie putea doar să-și imagineze. Aici fusese odată, probabil, o colibă mică, rustică, confortabilă, amplasată printre pini – până când fusese distrusă ca să se facă monstruozitatea asta. Nu era surprinsă că Fine nu era familiarizat cu Adams – el era doar un filistin sau cea care avea să-i fie în curând fostă soție cumpărase toată arta asta ciudată.

Horace Fine însuși era aproape la fel de rece precum casa. Administra un fond speculativ în Manhattan. Sau poate că era ramura americană a vreunei bănci străine de investiții. Corrie nu ascultase prea bine când îi zisese. Fond speculativ, sucursală – totul era atât de complicat

pentru ea. Din fericire, el nu părea să fi auzit de ea sau de recenta ei ședere în închisoarea locală. Spusese destul de clar că detesta Roaring Fork, ura casa și o ura pe femeia care-l obligase s-o cumpere și care acum făcea debarasarea de aceasta cât de dificilă putea. „Huidumă" o poreclise el în fața lui Corrie în ultimele douăzeci de minute. El nu voia decât să lase pe cineva în casă și să se întoarcă la New York, cu cât mai repede, cu atât mai bine. O conduse pe coridor. Casa era la fel de ciudat împărțită pe cât era de urâtă. Părea alcătuită dintr-un singur hol fără sfârșit, care vira din când în când într-un unghi, ca să se conformeze topografiei. Toate camerele importante erau pe stânga, cu fața la râpă. Orice altceva – băile, debaralele, camerele de utilități – erau pe dreapta, ca abcesele pe un membru. Din ce putea ea să spună, etajul doi arăta la fel.

– Ce-i aici? întrebă ea, oprindu-se în fața unei uși crăpate de pe dreapta.

Înăuntru nu existau lumini de plafon, dar camera era luminată totuși de o rază fantomatică formată din zeci de puncte verzi, roșii și chihlimbarii.

Fine se opri din nou.

– Asta e zona tehnică. Poți să te uiți.

Deschise ușa larg și aprinse lumina. Corrie se uită în jur la o gamă ametitoare de panouri, ecrane și instrumente.

– Asta e o casă „inteligentă", desigur, zise Fine. Totul e automatizat și poți să monitorizezi totul de-aici: starea generatorului, rețeaua electrică, securitatea, sistemul de supraveghere. Costă o avere, dar în cele din urmă m-a scutit de o grămadă de cheltuieli cu asigurarea. Și totul

e în rețea și cu acces la internet. Pot să administrez tot sistemul de pe computerele mele din New York.

„Deci, asta voia să spună prin a sta cu ochii pe mine", se gândi Corrie.

– Cum funcționează sistemul de supraveghere?

Fine arătă spre un panou mare și plat, cu un mic calculator all-in-one într-o parte și un dispozitiv dedesubt care semăna cu un DVD player pe steroizi.

– În total, sunt douăzeci și patru de camere.

Apăsă un buton și ecranul plat prinse viață, arătând o imagine din camera de zi. În colțul din stânga-sus al imaginii era un număr, iar în partea de jos se scurgeau încontinuu ora și data.

– Cele douăzeci și patru de butoane de aici sunt dedicate câte unul fiecărei camere.

Apăsă butonul marcat alee și imaginea se schimbă, arătând o imagine de – ce altceva – alee, cu rabla ei de închiriat în față și în mijloc.

– Poți să miști camerele? întrebă Corrie.

– Nu. Dar orice mișcare preluată de senzori activează aparatul de fotografiat și e înregistrată pe un hard disk. Uite – aruncă o privire.

Fine arătă spre ecran, unde un cerb traversa acum aleea.

În timp ce se mișca, fu înconjurat de un mic nor de pătrate negre – aproape la fel ca ferestrele de încadrare de la un aparat foto digital –, care urmări animalul. În același timp, apăru pe ecran un M mare și roșu într-un cerc.

– M de la „mișcare", zise Fine.

Cerbul dispăruse de pe ecran, dar litera roşie rămăsese.

– De ce încă arată M? întrebă Corrie.

– Pentru că atunci când una dintre camere detectează mişcare, o înregistrare a acelei imagini video se salvează pe hard disk, cu un minut înainte de începerea mişcării şi terminând cu unul după încetarea acesteia. Apoi – dacă nu mai există nicio mişcare – M-ul dispare.

„Mişcare."

– Şi poţi să monitorizezi toate astea pe internet? întrebă Corrie.

Nu-i plăcea ideea de a fi obiectul unui voyeur la mare distanţă.

– Nu. Partea asta a sistemului inteligent nu e conectată niciodată la internet. Când am decis să vindem casa, am oprit lucrările la sistemul de securitate. Să-l lăsăm pe noul proprietar să cheltuiască. Dar funcţionează foarte bine până aici.

Fine arătă spre un alt buton.

– Şi poţi să împarţi ecranul apăsând butonul ăsta în mod repetat.

Fine părea pasionat pentru prima dată. Demonstră şi imaginea se împărţi în două: jumătatea stângă a monitorului arătând imaginea originală a aleii, cea din dreapta arătând o vedere excelentă asupra râpei. Repetarea apăsării butonului împărţi ecranul în patru, apoi în opt, apoi în şaisprezece imagini din ce în ce mai mici, fiecare de la o altă cameră de filmat.

Curiozitatea lui Corrie se diminuă rapid.

– Şi cum operez alarma de securitate? întrebă.

– Nici ea n-a fost instalată. De-asta am nevoie de cineva care să ţină un ochi pe loc.

Stinse lumina şi o conduse afară din cameră, pe hol şi printr-o uşă din capătul acestuia. Dintr-odată casa se schimbă. Dispărură arta costisitoare, mobilierul ultramodern, strălucitoarele aparate profesionale de calitate. În faţă se întindea un hol scurt şi îngust, cu câte două uşi pe fiecare parte, încheindu-se printr-o altă uşă, care dădea într-o baie mică cu accesorii ieftine. Pardoseala era de linoleum, iar pereţii de carton erau lipsiţi de tablouri. Toate suprafeţele erau vopsite într-un alb mort.

– Apartamentul servitoarei, zise Fine cu mândrie. Aici o să stai tu.

Corrie făcu un pas în faţă, uitându-se din pragul uşilor deschise. Cele două de pe stânga dădeau în dormitoare de dimensiuni şi de un ascetism aproape monahale.

Una din uşile de pe partea dreaptă dădea într-o bucătărie cu un minifrigider şi un aragaz ieftin. Cealaltă încăpere părea să fie o vizuină minusculă. Doar un pic mai presus de camera ei de motel din Basalt.

– Aşa cum am spus, eu plec aproape imediat, zise Fine. Vino înapoi în casă şi-ţi dau cheia. Întrebări?

– Unde e termostatul? întrebă Corrie, îmbrăţişându-se ca să se oprească din tremurat.

– Aici.

Fine ieşi din apartamentul servitoarei şi se întoarse pe hol, cotind spre camera de zi. Era un termostat pe perete, da – acoperit de o cutie de plastic transparent, cu lacăt pe ea.

– Zece grade, zise Fine.

Corrie se uită la el.

– Poftim?

– Zece grade. Acolo am setat casa și acolo o să rămână. N-am de gând să mai cheltuiesc niciun ban în plus cu blestemata asta de casă. Să plătească Huiduma utilitățile, dacă vrea. Și încă ceva – să păstrezi consumul de electricitate la minimum. Doar câteva lumini, când e absolut necesar.

Omul păru să fie lovit de un gând.

– Și, apropo, setările termostatului și utilizarea kilowaților au fost conectate pe internet. O să pot să monitorizez de pe iPhone.

Corrie se uită cu inima grea la termostatul încuiat.

„Grozav. Deci, acum o să-mi înghețe spatele și noaptea, nu numai ziua."

Începu să înțeleagă de ce solicitantul inițial nu acceptase jobul.

Fine se uită la ea cu o privire care însemna că interviul se sfârșise. Mai rămânea o singură întrebare.

– Cu cât e plătit îngrijitorul casei? întrebă ea.

Fine făcu ochii mari de uimire.

– Plată? Ajungi să stai gratuit într-o casă mare și frumoasă, chiar aici, în Roaring Fork, și te aștepți la vreun salariu? Ai noroc că nu te pun să plătești chirie.

Și o conduse înapoi spre casă.

17

Arnaz Johnson, hairdresser-ul vedetelor, văzuse o grămadă de oameni neobișnuiți la vremea lui, petrecându-și timpul la celebra cabană Marele Pin, chiar de pe vârful muntelui Roaring Fork – starlete de film împodobite ca pentru Oscar, miliardari în compania unora dintre prietenele lor trofeu, îmbrăcate în nurcă și samur, indieni aspiranți îmbrăcați în piele de căprioară de designer, de zece mii de dolari, pseudo-cowboy cu pălării Stetson, cizme și pinteni. Arnaz o numea Parada Narcisiștilor. Foarte puțini dintre ei chiar știau să schieze.

Parada era motivul pentru care Arnaz cumpărase un permis de sezon și lua gondola spre cabană o dată sau de două ori pe săptămână. Asta și atmosfera acestei cele mai renumite cabane de schi din Vest, cu pereții ei de lemn pe care atârnau covoare antice Navajo, cu candelabre masive din fier forjat, cu șemineul zgomotos atât de mare, că puteai să faci în el un taur la proțap. Ca să nu mai menționăm pereții de sticlă, care ofereau o priveliște de trei sute șaizeci de grade asupra unui ocean de munți, în prezent cenușii și deprimanți sub cerul întunecat.

Dar Arnaz nu mai văzuse niciodată pe nimeni asemenea domnului care stătea singur la o măsuță în fața ferestrei mari, cu un flacon de argint cu ceva necunoscut

de băut în față, privind în direcția troienitului Cerc al Contrabandistului, cu complexul lui de vechi structuri miniere abandonate de mult, ghemuite ca sateliții în jurul marii clădiri șubrede din lemn, care găzduia celebrul Motor de Pompă Irlanda: un exemplu magnific de inginerie din secolul al XIX-lea, odinioară cea mai mare pompă din lume, acum doar un morman ruginit.

Arnaz îl observase pe bărbatul fantomatic cu o fascinație în creștere în treizeci de minute, timp în care omul nu mișcase niciun deget. Arnaz era fashionist și își știa hainele. Omul purta un palton negru din lână de vigonie de cea mai bună calitate, croială și stil, dar creat de cineva pe care Arnaz nu-l recunoscu. Haina era descheiată, dezvăluind un costum negru pe corp, făcut pe comandă, cu o croială englezească, o cravată Zegna și o superbă eșarfă crem de mătase, drapată lejer. Ca să pună vârf ansamblului – literalmente –, bărbatul purta o pălărie moale de fetru, de culoarea nisipului, de pe la 1960, pe capul spălăcit. Chiar dacă în marea sală a cabanei era cald, omul părea rece ca gheața.

Nu era actor. Arnaz, mare amator de filme, nu-l văzuse niciodată pe ecranul argintiu, nici măcar într-un rol mic. Cu siguranță nu era bancher, manager de fond de investiții, CEO, avocat sau ceva de genul acesta. Acea ținută ar fi fost cu totul inacceptabilă într-o astfel de societate. Nu era nici poseur. Omul își purta hainele firesc, nonșalant, ca și cum s-ar fi născut în ele. Și era mult prea elegant ca să fie genul care făcea afaceri online. Deci, ce naiba era? Gangster.

Acum, asta ar fi avut sens. Era criminal. Un criminal de mare, mare succes. Rus, poate – arăta un pic a străin,

cu ochii ăia deschiși la culoare și cu pomeții înalți. Un oligarh rus. Dar nu... unde-i erau femeile? Miliardarii ruși care veneau la Roaring Fork – și veniseră destui – umblau mereu cu un grup mare de curve planturoase și împopoțonate.

Arnaz era încurcat.

Pendergast se auzi strigat, se întoarse încet și-l văzu pe Stanley Morris traversând marea încăpere și apropiindu-se de el.

– Se poate?

Pendergast își deschise palma invitându-l să se așeze.

– Mulțumesc. Am auzit că ești aici.

– Și cum ai auzit asta?

– Păi... Nu ești chiar greu de remarcat, agent Pendergast.

O tăcere. Și apoi Pendergast scoase un mic recipient de argint din palton și-l puse pe masă.

– Lichior? E un Amontillado destul de mediocru, dar, cu toate astea, gustos.

– A, nu, mulțumesc.

Șeful părea agitat, foindu-și trupul moale în scaun o dată, de două ori.

– Uite, îmi dau seama că am dat-o-n bară cu, mm, protejata ta, domnișoara Swanson, și îmi pare rău. Ca să zic așa, mi-am dat seama de asta acolo, la reuniunea orașului... Nu știi cum e să fii șeful poliției într-un oraș ca ăsta, unde se trage mereu de tine în cinci direcții diferite în același timp.

– Chiar îmi pare rău să spun asta, dar mă tem că problemele tale microscopice nu mă interesează.

Pendergast își turnă o mică dușcă de lichior și o dădu peste cap dintr-o singură mișcare furtunoasă.

– Ascultă, zise șeful foindu-se din nou. Am venit să-ți cer ajutorul. Avem crima asta cvadruplă oribilă, un perimetru al crimei de o jumătate de hectar, de o complexitate incredibilă. Toți oamenii mei de la criminalistică se ceartă între ei și cu expertul ăla în incendii, sunt paralizați, n-au mai văzut niciodată așa ceva... Vocea i se frânse, apoi se stinse. Uite, fata – Jenny, fata cea mare – a fost interna mea. Era un copil bun... Reuși să se adune. Am nevoie de ajutor. Neoficial. Sfaturi, asta e tot ce cer. Nimic oficial. M-am uitat la palmaresul tău – foarte impresionant.

Mâna palidă șerpui din nou, turnând altă dușcă. Fu dată peste cap la rândul ei.

Se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Pendergast vorbi:

– Am venit aici ca să-mi salvez protejata – tu ai zis așa, nu eu – de incompetența ta. Scopul meu – singurul meu scop – e s-o văd pe domnișoara Swanson încheindu-și treaba fără altă implicare din partea doamnei Kermode sau a oricui altcuiva. Și atunci am să părăsesc orașul ăsta pervers și am să zbor acasă, la New York, cu toată promptitudinea posibilă.

– Cu toate astea, erai la locul incendiului în dimineața asta. Ți-ai arătat insigna ca să treci de bandă.

Pendergast respinse aceste cuvinte ca și cum ar fi alungat o muscă.

– Ai fost acolo. De ce?

– Am văzut focul. Am fost ușor intrigat.

– Ai spus că o să mai fie și altele. De ce ai spus asta?

Alt fluturat ușor din mână.

– Dă-o dracului! *Ce te-a făcut să spui asta?*

Niciun răspuns.

Șeful se ridică.

– Ai spus că o să mai fie crime. M-am uitat la palmaresul tău și mi-am dat seama că, dintre toți oamenii, tu ai știi. Îți spun, dacă sunt mai multe – și refuzi să ajuți – atunci o să ai pe conștiință crimele astea. Jur pe Dumnezeu!

Răspunsul la asta fu un ridicat din umeri.

– Nu ridica din umeri, ticălosule! strigă șeful, pierzându-și, în sfârșit, cumpătul. Ai văzut ce i-au făcut familiei ăleia. Cum poți să stai acolo, bându-ți lichiorul?

Se prinse cu mâinile de marginea mesei și se aplecă în față.

– Doar o singură chestie am să-ți mai spun, Pendergast – du-te dracului și mulțumesc pentru nimic.

La asta, cel mai mic indiciu al unui zâmbet traversă buzele subțiri.

– Aha, așa mai vii de-acasă.

– Cum adică? urlă Morris.

– Un vechi prieten de-al meu din NYPD are o expresie plină de culoare, care se potrivește acestei situații. Cum era? A, da. Pendergast ridică privirea la șef. Te ajut, dar numai cu condiția ca – bănuiesc că așa ar zice el – *să-ți mai crească o pereche de ouă*.

18

Stanley Morris se uita la casa ruinată. Căldura reziduală a focului din ziua precedentă dispăruse acum și cu o noapte înainte căzuse o ninsoare ușoară, care acoperea scena de groază cu o pătură albă și moale.

Peste principalele zone cu probe fuseseră întinse prelate de plastic, iar acum oamenii lui le îndepărtau atent și le scuturau de zăpadă, pregătind terenul pentru inspecție. Era ora opt dimineața, soare și minus zece grade. Cel puțin nu bătea deloc vântul.

Lui Morris nu i se mai întâmplase niciodată nimic de genul ăsta, nici pe plan personal, nici profesional, și se oțeli pentru calvarul care-l aștepta. Abia dacă dormise cu o noapte înainte și, când o făcuse în cele din urmă, imediat îl trezise la loc un coșmar îngrozitor. Se simțea ca naiba și încă nu reușea să proceseze pe deplin perversiunea și oroarea crimelor.

Inspiră adânc și privi în jur. În stânga lui se afla Chivers, specialistul în incendii. În dreapta, silueta lui Pendergast, în paltonul lui din lână de vigonie, nepotrivit tras peste o jachetă de un albastru electric. Mănuși groase cu un deget și o căciulă hidoasă de lână completau imaginea.

Omul era atât de palid, că arăta ca și cum fusese deja lovit de hipotermie. Și totuși, avea ochi cât se poate de vii, mișcându-se neîncetat asupra scenei.

Morris își drese glasul și făcu un efort să proiecteze imaginea unui șef de poliție ferm și pe deplin stăpân pe situație.

– Gata, domnilor?

– Sigur, zise Chivers cu o lipsă clară de entuziasm.

Era limpede că prezența agentului FBI îl nemulțumea.

„Rahat", se gândi Morris.

Era sătul de dezacorduri, bătălii pentru teritoriu și de luptele departamentale pe care le genera cazul ăsta.

Pendergast înclină din cap.

Șeful trecu pe sub bandă, cu ceilalți pe urmele lui.

Zăpada proaspătă acoperea totul, cu excepția locurilor unde fuseseră prelatele, iar acele zone erau acum pătrate mari închise la culoare într-un peisaj altfel alb. Cei de la medicină legală nu luaseră încă de-acolo rămășițele umane. Steaguri criminalistice de diferite culori punctau ruinele, oferind scenei un aer festiv deplasat. Încă se simțea, greu și respingător, mirosul de fum, de instalații electrice arse, de cauciuc și plastic.

Acum Pendergast preluă conducerea, deplasându-se ușor, în ciuda îmbrăcămintei voluminoase. Se repezi înainte, îngenunche și îndepărtă cu o periuță un petic de zăpadă, examinând pardoseala de ardezie arsă. Făcu asta în mai multe puncte aparent la întâmplare, pe măsură ce continuau să înainteze.

La un moment dat, de sub haina lui îşi făcu apariţia o eprubetă de sticlă, în care puse, cu ajutorul unei pensete, o probă microscopică.

Chivers stătea în spate, fără să spună nimic, încruntându-se de supărare.

Ajunseră în cele din urmă la cada înspăimântătoare. Morris abia putu să se uite la ea. Dar Pendergast o examină şi îngenunche lângă aceasta, aplecându-se peste ea aproape ca şi cum s-ar fi rugat. Scoţând o mănuşă, pipăi cu degetele albe şi cu o pereche de pensete lungi, punând mai multe probe în eprubete. În cele din urmă se ridică şi-şi continuară drumul prin casa ruinată.

Ajunseră la salteaua arsă, cu arcurile sale de sârmă şi fragmente osoase. Aici Pendergast se opri din nou, privind îndelung. Morris începu să tremure, copleşit de inactivitate, de frig şi greaţă.

Agentul scoase un document din haină şi-l deschise, dezvăluind un plan detaliat al casei – de unde îl luase? –, pe care-l consultă îndelung înainte să-l plieze şi să-l pună deoparte. Apoi, îngenunche şi examină cu o lupă rămăşiţele carbonizate ale scheletului legat de saltea, într-adevăr doar fragmente osoase, precum şi diverse alte lucruri.

Morris simţea frigul furişându-i-se în oase. Chivers devenea agitat, se mişca înainte şi-napoi, plesnindu-şi uneori mănuşile una de alta, într-un efort de-a se încălzi – transmitea prin limbaj corporal că el considera asta o pierdere de timp.

În cele din urmă, Pendergast se îndreptă.

– Continuăm?

– Bună idee, zise Chivers.

Continuară prin peisajul ars: scândurile fantomatice acoperite de brumă, pereţii arşi, grămezile de cenuşă îngheţată, bălţile strălucitoare de sticlă şi metal. Acum putea fi văzut într-o parte cadavrul câinelui, împreună cu cele două grămezi paralele, năruite, de cenuşă şi oase, care erau mama şi tatăl lui Jenny Baker. Morris se uită în altă parte. Era prea mult.

Pendergast îngenunche şi examină totul cu cea mai mare grijă, luând mai multe probe, păstrând tăcerea. Părea interesat mai ales de fragmentele carbonizate ale câinelui, ridicând probele cu grijă, cu penseta lui cu tije lungi şi un instrument cu vârful ascuţit asemănător cu cel folosit de un dentist.

Se mutară în ruinele garajului, unde erau carcasele arse şi topite a trei maşini. Agentul FBI le aruncă o privire sumară. Şi apoi terminară.

Dincolo de banda împrejmuitoare, Pendergast se întoarse. Ochii lui îl speriară pe Morris – scăpărară atât de tăios în soarele strălucitor de iarnă.

– E cum m-am temut, zise el.

Morris aşteptă să-i spună mai multe, dar fu tratat doar cu tăcere.

– Păi, asta doar întăreşte ce am raportat eu mai devreme, Stanley, zise Chivers cu voce tare. Toate dovezile arată spre un jaf eşuat cu cel puţin doi răufăcători, poate mai mulţi. Cu o posibilă componentă sex-crimă.

– Agent Pendergast? zise Morris în cele din urmă.

– Îmi pare rău să spun că o reconstrucţie corectă a infracţiunii ar putea fi imposibilă. Atât de mult informaţii

au fost şterse de foc! Dar sunt în măsură să ofer câteva detalii importante, dacă vrei să le auzi.

– Vreau. Te rog.

– A fost un singur autor. A intrat printr-o uşă descuiată din spate. Erau acasă trei membri ai familiei, toţi la etaj şi, probabil, dormeau. Făptaşul a ucis imediat câinele, care venise să vadă ce se întâmplă. Apoi, el – sau ea – a urcat pe scara din faţă la etajul doi, a surprins o adolescentă în dormitorul ei, a imobilizat-o şi i-a pus căluş înainte să poată să facă prea mult zgomot, şi a legat-o de pat cât încă era în viaţă. Se poate să fi fost pe drumul spre camera părinţilor, când a ajuns acasă a doua tânără.

Se întoarse spre Morris.

– Asta ar putea să fie stagiara ta, Jenny. Ea a venit prin garaj şi s-a dus la etaj. Acolo a fost atacată de către făptaş, imobilizată, i s-a pus căluş şi a fost plasată în cada de baie. Asta s-a făcut cu cea mai mare eficienţă. Totuşi, acest al doilea atac pare să-i fi trezit pe părinţi. A avut loc o luptă scurtă, care a început la etaj şi s-a încheiat la parter. Bănuiesc că unul din părinţi a fost ucis acolo, pe loc, pe când celălalt a fost târât mai târziu. Se poate să fi fost bătut.

– De unde ştii toate astea? zise Chivers. Asta e speculaţie pură!

Pendergast continuă, ignorând această izbucnire:

– Făptaşul s-a întors la etaj, a udat ambele victime tinere cu benzină şi le-a dat foc. A plecat apoi – de nevoie – rapid de la faţa locului, trăgându-l pe celălalt părinte în jos pe scări şi împrăştiind accelerator suplimentar pe drumul spre ieşire. A plecat pe jos – nu cu maşina. Păcat

că pădurile înzăpezite din jurul casei au fost călcate în picioare de către vecini şi pompieri!

– În niciun caz, zise Chivers clătinând din cap. În niciun caz nu poţi să tragi toate concluziile astea din informaţiile pe care le avem – şi concluziile pe care le-ai tras, mă rog, cu tot respectul, cele mai multe sunt greşite.

– Trebuie să spun că împărtăşesc, of, scepticismul domnului Chivers cu privire la modul în care poţi să afli toate astea de la o simplă trecere în revistă, zise Morris.

Pendergast răspunse pe tonul cu care cineva îi explică unui copil:

– E singura secvenţă logică potrivită cu faptele. Şi faptele sunt astea: Când Jenny Baker s-a întors acasă, făptaşul era deja în casă. A intrat prin garaj – prietenul confirmă asta – şi, dacă părinţii ar fi fost deja ucişi, le-ar fi văzut trupurile la uşa din spate. N-a văzut trupul câinelui, fiindcă era în spatele unui bufet care era cândva aici.

Scoase planul.

– Dar cum se face că ştii că era deja sus când a ajuns Jenny acasă?

– Pentru că Jenny a fost atacată la etaj.

– Ar fi putut să fie atacată în garaj şi dusă cu forţa la etaj.

– Dacă ar fi fost prima victimă şi ar fi fost atacată în garaj, câinele ar fi fost în viaţă şi ar fi lătrat, trezind părinţii. Nu – prima victima a fost câinele, omorât la uşa din spate, probabil cu o lovitură în cap cu ceva gen bâtă de baseball.

– O *bâtă?* zise Chivers cu neîncredere. De unde ştii că n-a folosit un cuţit? Sau pistol?

– Vecinii n-au auzit nicio împușcătură. Ai încercat vreodată să omori un ciobănesc german cu un cuțit? Și, în sfârșit, țeasta arsă a câinelui prezintă modele de fractură verde de os. Se opri. Nu trebuie să fii Sherlock Holmes ca să analizezi câteva detalii simple, cum ar fi astea, domnule Chivers!

Chivers tăcu.

– Prin urmare, când Jenny a ajuns acasă, făptașul era la etaj și-i imobilizase deja sora, fiindcă n-ar fi putut să imobilizeze două persoane în același timp.

– Dacă nu erau doi răufăcători, zise Chivers.

– Zi mai departe, îl îndemnă Morris pe Pendergast.

– Folosind bâta sau o altă metodă, a supus-o imediat pe Jenny.

– Motiv pentru care trebuie să fi fost doi răufăcători! insistă Chivers. A fost un jaf care a mers prost. Au intrat în casă, dar lucrurile au scăpat de sub control înainte să înceapă jaful. Se întâmplă tot timpul.

– Nu. Secvența a fost bine planificată și făptașul a avut totul sub control în fiecare moment. Semnele psihologice distinctive ale infracțiunii – sălbăticia acesteia – sugerează un autor singuratic, care a avut alt motiv decât jaful.

Chivers își dădu ochii peste cap către Morris.

– Cât despre teoria ta că un jaf a mers prost, făptașul era conștient că în casă se aflau cel puțin trei persoane. Un hoț organizat nu sparge o casă ocupată.

– Dacă nu e vorba de câteva fete pe care s-ar putea să fi vrut să...

Chivers înghiți și se uită la șef.

– Fetele n-au fost molestate. Dacă intenționa să violeze fetele, ar fi eliminat mai întâi amenințarea părinților, omorându-i pe ei mai întâi. Și un viol nu se potrivește nici cu cronologia, nici cu secvența. Aș putea să indic faptul că timpul scurs între momentul în care prietenul a lăsat-o pe Jenny și apariția focului pe munte a fost de zece minute sau mai puțin.

– Și de unde știi că unul din părinți a fost ucis la parter și celălalt a fost târât pe scări mai târziu?

– Asta e, desigur, o presupunere. Dar e singura care se potrivește cu probele. Avem de-a face cu un criminal singuratic și pare puțin probabil ca el să se fi luptat la parter cu ambii părinți în același timp. Aranjarea asta a părinților e un alt element pus în scenă de atacator. Un detaliu hidos, destinat să semene teamă și neliniște suplimentare.

Chivers clătină din cap cu dezgust și neîncredere.

– Așa.

Șeful nu se îndura să pună întrebarea pe care știa că trebuia s-o pună.

– Ce te face să crezi că ar putea să fie mai multe crime de felul acesta?

– Asta a fost o crimă din ură, sadism și brutalitate, comisă de către o persoană care, probabil nebună, era încă în posesia facultăților sale. Focul e adesea o armă aleasă de nebuni.

– O crimă din răzbunare?

– Mă îndoiesc. Familia Baker nu era bine cunoscută în Roaring Fork. Mi-ai spus chiar tu că nu păreau să aibă dușmani în oraș și că petreceau aici doar câteva săptămâni

pe an. Deci, dacă nu răzbunarea, care e motivul? Greu de spus definitiv, dar s-ar putea să nu fie îndreptat spre familia asta anume – ci mai degrabă spre *ce reprezintă familia asta.*

O tăcere.

– Și ce reprezintă familia asta? întrebă Morris.

– Poate ce reprezintă tot orașul ăsta.

– Ce?

Pendergast făcu o pauză, apoi zise:

– Bani.

19

Corrie intră în secțiunea de istorie a bibliotecii din Roaring Fork. Spațiul frumos, cu lambriuri din lemn era din nou gol, cu excepția lui Ted Roman, care citea o carte la birou. Acesta ridică privirea când intră Corrie, iar fața slabă i se lumină.

– Ei, ei! zise el ridicându-se. Fata cu cea mai proastă reputație din Roaring Fork se întoarce în triumf!

– Doamne, ce fel de primire e asta?

– Una sinceră. Vorbesc serios. Tu și agentul FBI chiar ați pus-o la punct pe Kermode. Doamne, a fost una dintre cele mai bune chestii pe care le-am văzut vreodată în orașul ăsta.

– Ai fost la întâlnirea orașului?

– Să dea naiba dacă nu. Era și timpul să o pună cineva la locul ei pe... Mă rog, sper că n-o să te superi că folosesc cuvântul, dar aici se potrivește: pe *cățeaua* aia.

– Nicio supărare.

– Și nu numai că omul în negru a făcut să-i tremure genunchii lui Kermode, dar i-a prins în micul triumvirat confortabil pe ea, pe șeful poliției și pe primar. Prietenul tău a fost cât pe ce să-i vadă pe tustrei murdărindu-și chiloții – și pe Montebello la fel!

Aproape chicoti cu bucurie și râsul îi era atât de contagios, încât Corrie se văzu nevoită să i se alăture.

– Trebuie să admit că m-a umplut de satisfacție să aud povestea, zise Corrie.

– Mai ales după ce ai petrecut zece zile în închisoare din cauza lor. Am știut că era un rahat de îndată ce am citit că ai fost arestată...

Ted încercă să-și netezească vârtejul de păr din frunte.

– Deci. La ce lucrezi pe ziua de azi?

– Vreau să aflu tot ce se poate despre viața lui Emmett Bowdree – și despre moartea lui.

– Minerul pe care l-ai examinat? Să vedem ce putem să găsim.

– Așa goală e biblioteca mereu? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre zona calculatoarelor.

– Da. O nebunie, nu? Cea mai frumoasă bibliotecă din Vest și nu vine nimeni. Oamenii din orașul ăsta sunt prea ocupați să facă paradă pe High Street, în nurcile și cu diamantele lor.

Imită un star de cinema, mișcându-se ca pe un podium de modă, strâmbându-se. Corrie râse. Ted avea un fel amuzant de a fi.

Se așeză la un terminal de calculator și se conectă. Începu diverse căutări, explicând ce făcea, în timp ce ea i se uita peste umăr.

– OK, zise el. Am niște informații bune despre domnul Bowdree al tău.

Ea auzi o imprimantă pornind în spatele ei.

– Aruncă o privire pe listă și spune-mi ce vrei să vezi.

Aduse foile imprimate și ea le aruncă rapid o privire, mulțumită – de fapt, aproape intimidată – de numărul

de referințe. Se părea că existau destul de multe despre Emmett Bowdree: mențiuni în articole de ziar, înregistrări de la ocuparea forței de muncă și teste, documente miniere și cereri, precum și diverse altele.

– Spune... începu Ted, apoi se opri.

– Ce?

– Mm, știi, având în vedere că n-ai venit la bere data trecută...

– Îmi pare rău. Am fost ocupată cu arestarea.

El râse.

– Mă rog, tot îmi datorezi una. Diseară?

Corrie se uită la el, roșind dintr-odată, simțindu-se stingherită și plină de speranță.

– Cu plăcere, se auzi ea spunând.

20

Șeful mai ținuse conferințe de presă, de obicei atunci când intrau în bucluc unii dintre băieții răi celebri. Dar asta era altceva – și era mai rău. Observând publicul de pe margine, se simți tot mai speriat.

Lumea era într-o continuă agitație, cerând răspunsuri. Întrucât vechea clădire a poliției avea doar o mică sală de conferințe, se întorseseră la sala de ședințe a primăriei – locul umilinței sale recente –, și rememorarea nu era una plăcută.

Pe de altă parte, îl avea pe Pendergast de partea lui. Omul care începuse prin a-i fi rival era acum – trebuia să recunoască asta – sprijinul lui. Chivers era furios și jumătate din propriul departament, răsculat, dar lui Morris nu-i păsa. Omul era genial, chiar dacă un pic ciudat, iar el era al naibii de bucuros să-l aibă de partea sa. Dar Pendergast n-avea să poată să-l ajute cu mulțimea asta. Asta trebuia s-o facă pe cont propriu. Trebuia să se ducă acolo arătând a Bărbat Responsabil.

Se uită la ceas. Două fără cinci – tumultul vocilor era ca un mârâit amenințător.

„Să-ți mai crească o pereche de ouă." Corect: avea să încerce din răsputeri.

Revizuindu-și notițele pentru ultima dată, ieși pe scenă, mergând vioi pe podium. În timp ce sunetul vocilor scăzu, el mai așteptă o clipă, ca să observe audiența.

Sala era plină până la refuz, inclusiv locurile în picioare, și părea că afară erau și mai mulți. Și locul pentru presă era ticsit. Ochiul lui distinse ușor pata neagră reprezentată de Pendergast, stând anonim în zona publică din față. Iar în secțiunea rezervată, văzu rândurile de funcționari, pe primar, pe șeful pompierilor, membri de rang înalt ai departamentului său, pe cei de la medicină legală, pe Chivers și pe juristul orașului. Slavă Domnului, doamna Kermode lipsea.

Se aplecă, bătând în microfon.

– Doamnelor și domnilor.

Se făcu liniște.

– Pentru aceia care nu mă cunosc, sunt Stanley Morris, șeful departamentului de poliție din Roaring Fork, zise el. Am de gând să citesc o declarație, iar apoi o să răspund la întrebări din partea presei și a publicului.

Își aranjă hârtiile și începu să citească, păstrându-și vocea gravă și neutră. Făcu o scurtă declarație, care se limita la faptele incontestabile: momentul incendiului, numărul și identitatea victimelor, descoperirea că a fost o crimă, starea anchetei. Nicio speculație. Încheie cu un apel către toți cei prezenți să vină cu orice informații ar avea, indiferent cât de banale. Nu menționă, desigur, sugestia lui Pendergast că ar putea să apară mai multe astfel de evenimente. Asta ar fi fost mult prea incendiar. În plus, nu existau dovezi pentru așa ceva – cum zisese Chivers, erau doar speculații.

Ridică privirea.

– Întrebări?

Un tumult spontan dinspre locurile pentru presă. Morris decisese deja pe cine avea de gând să invite și în ce ordine, iar acum indică spre jurnalistul lui numărul unu, un prieten vechi de la ziarul *Roaring Fork Times*.

– Domnule Morris, mulțumim pentru declarație. Aveți vreun suspect?

– Urmărim niște piste importante, răspunse Morris. Nu pot să spun mai mult de-atât.

„Fiindcă n-avem nimic", se gândi el mohorât.

– Vreo idee dacă răufăcătorul e localnic?

– Nu știm, zise Morris. Am primit liste de clienți de la toate hotelurile și locurile care închiriază, avem vânzările de cocaină și am apelat la ajutorul Centrului Național pentru Analiza Crimelor Violente, care caută acum în bazele lor de date condamnări pentru incendieri anterioare.

– Vreun motiv posibil?

– Nimic concret. Luăm în calcul diferite posibilități.

– Cum ar fi?

– Spargere de locuință, răzbunare, deviații perverse.

– Nu-i așa că una dintre victime a lucrat la biroul tău?

Doamne, sperase să evite subiectul ăsta.

– Jenny Baker a fost stagiară la biroul meu pe timpul vacanței de iarnă. Înghiți, încercând să continue, în pofida bruștei moliciuni vagi din glas. Era o fată minunată, care aspira la o carieră în aplicarea legii. A fost... o pierdere devastatoare.

– Se zvonește că una dintre victime a fost legată de un pat și udată cu benzină, interveni un alt reporter.

„Pui de lele. A lăsat Chivers asta să se scurgă?"

– E adevărat, zise șeful după o ezitare.

Asta provocă senzație.

– Și o altă victimă a fost găsită arsă într-o cadă de baie?

– Da, zise șeful fără să elaboreze.

Mai mult vacarm. Devenea urât.

– Fetele au fost molestate?

Presa ar fi întrebat orice. Ei n-aveau nicio rușine.

– Legistul nu și-a încheiat examinarea. Dar s-ar putea să nu fie posibil să afle, având în vedere starea rămășițelor.

– S-a furat ceva?

– Nu știm.

– Au fost arși de vii?

Rumoare în creștere.

– Va dura cel puțin o săptămână înainte ca probele să fie analizate. Bine – vă rog – suficiente întrebări din partea presei – trecem la public.

Șeful poliției spera din suflet că asta avea să fie mai ușor. Tot sectorul se ridică în picioare, cu mâinile fluturând. Nu era semn bun. Arătă spre o persoană pe care nu o cunoștea, o femeie mai în vârstă, blândă la înfățișare, dar cineva din fața ei înțelese greșit – în mod deliberat sau nu – și răspunse imediat cu o voce plină de ardoare. Cristoase, era Sonja Marie Dutoit, actrița semiretrasă, cunoscută în Roaring Fork pentru comportamentul ei neplăcut în magazine și restaurante

și pentru fața ei, care trecuse prin atât de multe liftinguri și injecții cu botox, că părea să zâmbească tot timpul.

– Mulțumesc fiindcă m-ai ales, zise ea cu o voce îmbătrânită de fumat. Sunt sigură că vorbesc în numele tuturor când spun cât de șocată și îngrozită sunt de crima asta.

– Da, într-adevăr, zise Morris. Întrebarea, vă rog?

– Au trecut treizeci și șase de ore de la incendiul ăsta teribil, oribil, înfricoșător. Am văzut totul. Și, judecând după ce tocmai ați spus, n-ați făcut mari progrese – asta dacă ați făcut vreunul.

Morris zise calm:

– Aveți vreo întrebare, doamnă Dutoit?

– Cu siguranță că am. De ce n-ați prins criminalul încă? Aici nu e New York City: avem doar două mii de persoane în orașul ăsta. E un singur drum de intrare și de ieșire. Deci, care e problema?

– Așa cum am spus, am mobilizat resurse uriașe să ne susțină, aducând specialiști de nici mai mult, nici mai puțin decât de la Grand Junction, și am implicat și NCAVC[1]. Acum, sunt sigur că mai au și alții întrebări.

– N-am terminat, continuă Dutoit. Când are să fie incendiată următoarea casă?

Asta aduse un susur de mormăieli. Unii își dădură ochii peste cap, ca reacție la întrebările lui Dutoit. Alții începură să fie ușor nervoși.

[1] Acronim pentru National Center for the Analysis of Violent Crime – Centrul Național pentru Analiza Crimelor Violente (din cadrul FBI) (n.tr.)

– Nu există nicio urmă de dovadă că avem de-a face cu un piroman în serie, zise șeful, dornic să taie această cale de speculații.

Dar se părea că Dutoit nu terminase încă.

– Care dintre noi o să se trezească în flăcări în propriul pat în seara asta? *Și ce faceți voi, pentru numele lui Dumnezeu, în legătură cu asta?*

21

Era greu de crezut că taverna Mineshaft se afla în Roaring Fork, cu rumegușul pe podea, cu pereții de piatră ai subsolului pe care spânzurau unelte miniere vechi și ruginite, cu mirosul de bere și grătar texan, cu clientela modestă din clasa muncitoare – și, mai presus de toate, cu drogatul lipsit de talent de la microfon care făcea să vibreze niște măsuri din propria compoziție, cu fața schimonosită de patos excesiv.

Când intră, Corrie fu plăcut surprinsă. Ăsta era genul ei de loc mai mult decât restaurantul hotelului Sebastian. Îl găsi pe Ted la masa „lui" din spate, chiar unde zisese că o să fie, cu o halbă imperială în față. Se ridică – ei îi plăcu asta – și o ajută să se așeze pe locul ei, înainte să stea jos din nou.

– Ce ți-ar plăcea?

– Tu ce bei?

– Maroon Bells Stout, făcut ca la mama lui. O chestie fantastică.

Veni chelnerul și ea comandă o halbă, sperând că n-o să i se ceară buletinul. Ar fi fost stânjenitor. Dar nu apărură probleme.

– Nu știam că în Roaring Fork ar putea să existe un local ca ăsta, zise Corrie.

– Încă mai sunt o grămadă de oameni adevărați în orașul ăsta – operatorii de la teleschi, chelnerii, spălătorii de vase, meseriașii și... *bibliotecarii*. Îi făcu cu ochiul. Avem nevoie de locurile noastre ieftine, meschine de divertisment.

Sosi berea ei și ciocniră paharele. Corrie luă o înghițitură.

– Uau! Bună.

– Mai bună ca Guinness. Și mai ieftină.

– Și tipul de pe scenă cine e?

Corrie își păstră vocea neutră, în caz că era vreun prieten de-ai lui Ted.

Ted chicoti.

– Unul de-l chinuie talentul. Nu-l cunosc, bietul de el. Să sperăm că nu și-a dat azi demisia de la job.

Luă meniul.

– Ți-e foame?

Ea se gândi o clipă: ar fi putut să-și cruțe banii? Dar meniul nu era prea scump. Dacă nu mânca, s-ar fi putut să se îmbete și să facă ceva stupid. Zâmbi și dădu din cap.

– Deci, zise Ted. Cum merg lucrurile în casa mortuară de pe munte?

– Bine.

Corrie se gândi dacă să-i spună ce descoperise, dar decise să n-o facă. Nu-l cunoștea pe Ted destul de bine.

– Rămășițele lui Emmett Bowdree au multe de spus. Sper să obțin permisiunea să mai lucrez în curând pe alte câteva schelete.

– Mă bucur că s-a terminat cu bine pentru tine. Îmi place să mă gândesc că lui Kermode îi tremură chiloții în timp ce tu îți faci treaba acolo.

– Nu știu, zise Corrie. Are altele mai rele de care să-și facă griji. Știi – incendiul.

– Așa e. Isuse, ce îngrozitor! Se opri. Știi, eu am crescut acolo. În Vârfurile.

– Serios?

Corrie nu reuși să-și ascundă surprinderea.

– N-aș fi ghicit niciodată.

– Mulțumesc, am s-o iau ca pe un compliment. Tatăl meu a fost producător de televiziune – sitcom-uri și altele asemenea. Era prieten cu o grămadă de lume de la Hollywood. Mama s-a culcat cu cei mai mulți dintre ei. Clătină din cap, sorbind din bere. Am avut genul de copilărie aiurea.

– Îmi pare rău să aud asta.

Cu toate astea, Corrie nu era în niciun caz gata să vorbească cu Ted despre propria copilărie.

– Nu-i mare lucru. Au divorțat și pe mine m-a crescut tata. Cu tot ce continua să încaseze pe sitcom-urile în derulare, nu mai trebuia să lucreze. Când m-am întors de la facultate, mi-am mutat fundul din Vârfurile într-un apartament din oraș, jos, pe East Cowper. E mic, dar mă simt mai bine respirându-i aerul.

– El încă locuiește acolo, în Vârfurile?

– Nu, a vândut casa acum câțiva ani și a murit de cancer anul trecut – la doar șaizeci de ani.

– Îmi pare foarte rău.

El flutură din mână.

– Știu. Dar am fost bucuros să scap de legătura cu Vârfurile. Chiar m-a enervat ce-au făcut cu Boot Hill – au dezgropat unul dintre cimitirele de cea mai mare

importanță istorică din Colorado, ca să construiască o stațiune pentru găozarii bogați.

– Da. Destul de urât.

Apoi Ted ridică din umeri și râse ușor.

– Păi, se mai întâmplă. Tu ce-ai de gând să faci? Dacă eu aș urî locul atât de mult, n-aș mai fi încă aici – corect?

Corrie dădu din cap.

– Și ce specialitate ai avut la Universitatea din Utah?

– Studii de durabilitate. N-am prea fost student adevărat – am pierdut prea mult timp cu schiatul și snowmobilul. Îmi place să mă dau cu snowmobilul aproape la fel de mult cum îmi place să schiez. A, și la fel să fac alpinism.

– Alpinism?

– Da. Am urcat patruzeci și unu de patrumiiști.

– Ce e un patrumiist?

Ted chicoti.

– Frate, chiar că ești o fată din Est. Colorado are cincizeci și cinci de munți de peste patru mii de metri – noi îi numim patrumiiști. Să-i escaladezi pe toți e Sfântul Graal al alpinismului în SUA – cel puțin, în cele patruzeci și opt de state continentale.

– Impresionant.

Sosi mâncarea: plăcinta ciobanului pentru Corrie, un burger pentru Ted, cu altă halbă pentru el. Corrie refuză s-o umple din nou, gândindu-se la înfricoșătorul drum de munte până la cabinetul-ei-de-dentist-de-pe-deal.

– Și tu? întrebă Ted. Sunt curios cum de-l cunoști pe omul în negru.

– Pendergast? E...

„Doamne, cum s-o spun?“

– E un fel de tutore al meu.

– Da? Cum ar fi naşul tău sau ceva?

– Ceva de genul ăsta. L-am ajutat cu un caz acum câțiva ani, iar de-atunci are grijă de mine.

– E un tip tare – nu glumesc. Chiar e agent FBI?

– Unul dintre cei mai buni.

Un nou cântăreț preluă microfonul – mult mai bun decât cel anterior –, și ei ascultară o vreme, vorbind și terminându-și masa. Ted încercă să plătească, dar Corrie era pregătită și insistă să împartă nota. Când se ridicară să plece, Ted zise cu o voce scăzută:

– Vrei să-mi vezi micul apartament?

Corrie ezită. Era tentată – foarte tentată. Ted arăta de parcă era numai tendoane și mușchi, slab și puternic, totuși fermecător și bleg, cu cei mai frumoși ochi căprui. Dar ea nu fusese niciodată în stare să se simtă bine într-o relație dacă se culca de la prima întâlnire cu tipul.

– Nu în seara asta, mulțumesc. Trebuie să ajung acasă, să dorm, zise ea, dar adăugă un zâmbet, ca să-l facă să înțeleagă că nu era definitiv.

– Nicio problemă. Va trebui să repetăm asta – în curând.

– Mi-ar plăcea.

În timp ce se îndepărta de restaurant, îndreptându-se spre pădurea întunecată și gândindu-se să se strecoare într-un pat înghețat, Corrie începu să-și regrete decizia de a nu „vedea" micul apartament al lui Ted.

22

În apartamentul lui de la ultimul etaj al hotelului Sebastian, agentul Pendergast puse deoparte cartea pe care o citea, goli ceşcuța de espresso de pe masa de alături, iar apoi se ridică și se duse la fereastra cu priveliște din cealaltă parte a livingului.

Apartamentul era perfect tăcut. Lui Pendergast îi displăcea zarva vecinilor anonimi și rezervase camerele de pe ambele părți ale camerei sale, ca să se asigure că nu va fi deranjat.

Stătea la fereastră, complet nemișcat, privind în jos la East Main Street și la ninsoarea ușoară care cădea peste trotuare, clădiri și trecători, domolind scena de seară și conferind o calitate mută, de vis milioanelor de lumini de Crăciun întinse pe multe străzi. Rămase acolo poate zece minute, uitându-se în noapte. Apoi, întorcându-se din nou, se duse la birou, pe care era un plic FedEx nedesfăcut. Era de la omul lui din New York, Proctor, expediat pe adresa hotelului Sebastian.

Pendergast luă plicul, îl deschise cu o mișcare lină și lăsă conținutul să alunece pe birou. Căzură mai multe plicuri sigilate, de diferite dimensiuni, împreună cu un card supradimensionat – în relief și gravat – și o scurtă notă cu scrisul de mână al lui Proctor. Nota zicea doar

că pupila lui Pendergast, Constance Greene, plecase la Dharamsala, în India, unde intenţiona să stea două săptămâni, vizitându-l pe al nouălea rinpoche[1]. Cardul luxos era o invitaţie la nunta locotenentului Vincent D'Agosta cu căpitanul Laura Hayward, care era programată primăvara următoare, pe douăzeci şi nouă mai.

Privirea lui Pendergast se mută la plicurile sigilate. Le aruncă o privire, fără să atingă vreunul. Apoi luă un plic par avion şi-l răsuci gânditor în mâini. Lăsându-le pe celelalte, se întoarse la scaunul lui din camera de zi, se aşeză şi deschise scrisoarea. În interior era o singură coală de hârtie subţire, o scrisoare cu un scris de mână copilăresc, cu caractere germane demodate, cunoscute sub numele de Sütterlin. Începu să citească.

6 decembrie
École Mère-Église
St. Moritz, Elveţia
Dragă tată,

Pare că a trecut mult de când m-ai vizitat ultima dată. Am numărat zilele. Sunt o sută douăsprezece. Sper că ai să vii din nou în curând. Sunt tratat bine. Mâncarea de aici e foarte bună. La supeul de sâmbătă avem tort Linzer la desert. Ai mâncat vreodată tort Linzer? E bun. O grămadă de profesori de-aici vorbesc germana, dar eu încerc mereu să-mi folosesc engleza. Ei spun că engleza mea se îmbunătăţeşte. Profesorii sunt foarte drăguţi, cu excepţia lui Madame Montaine, care miroase mereu a apă de trandafiri. Îmi plac Istoria şi Ştiinţele, dar nu şi Matematicile. Nu sunt

[1] În budismul tibetan, reîncarnarea lui lama sau un învăţător religios foarte respectat (folosit adesea ca titlul onorific) (n.tr.)

bun la Matematici. În toamnă m-am plimbat cu plăcere pe deal după ore, dar acum e prea multă zăpadă. Mi-au spus că după sărbătorile de Crăciun am să învăţ să schiez. Cred că are să-mi placă. Mulţumesc pentru scrisoare. Te rog să-mi mai trimiţi şi alta. Sper că o să ne întâlnim din nou în curând.

Cu drag,
fiul tău Tristram

Pendergast reciti scrisoarea. Apoi, foarte încet, o plie la loc şi o puse înapoi în plic. Stingând lampa de citit, rămase în întuneric, pierdut în gânduri, cu cartea uitată, în timp ce minutele treceau. În cele din urmă se mişcă din nou, scoase un telefon mobil din buzunarul costumului şi formă un număr cu un cod din zona Virginiei de Nord.

– Monitorizarea centrală, se auzi vocea clară, fără accent.

– Sunt S.A. Pendergast. Te rog să-mi faci legătura cu Operaţiuni America de Sud, biroul 14-C.

– Foarte bine.

O tăcere scurtă, un clic, iar apoi un alt glas pe linie:

– Agentul Wilkins.

– Pendergast la telefon.

Vocea se încordă uşor.

– Da, domnule.

– Care e starea Wildfire?

– Stabilă, dar negativă. Niciun şoc.

– Eforturile voastre de monitorizare?

– Toate posturile de ascultare sunt active. Monitorizăm, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, rapoartele naţionale şi locale ale poliţiei şi

ştirile de presă, şi periem electronic zi cu zi transmisia NSA[1]. În plus, continuăm să interacţionăm cu agenţii de teren ai CIA din Brazilia şi din ţările din jur, în căutare de orice... activitate anormală.

– Ai locaţia mea actualizată?

– În Colorado? Da.

– Foarte bine, agent Wilkins. Ca întotdeauna, vă rog să mă informaţi imediat dacă se schimbă starea Wildfire.

– Aşa o să facem, domnule.

Pendergast încheie apelul. Ridică telefonul fix, comandă alt espresso de la room-service. Apoi îşi folosi telefonul mobil ca să efectueze alt apel: de data asta spre o suburbie din Cleveland, numită River Pointe. I se răspunse la al doilea apel. Nu se auzi niciun glas, doar sunetul formării unei conexiuni.

– Mime? zise Pendergast în linişte.

Pentru o clipă, nimic. Apoi, o voce înaltă, subţire şuieră:

– E omul meu favorit? Agentul meu secret favorit?

– Aş vrea o actualizare, te rog, Mime.

– Nimic nou pe frontul de vest.

– Nimic?

– Niciun piuit.

– O clipă.

Pendergast se opri când un angajat de la room-service îi aduse espresso-ul. Îi dădu un bacşiş, apoi aşteptă până când fu singur din nou.

– Şi eşti sigur că ţi-ai aruncat plasa până departe şi subtil, suficient ca să vezi... ţinta dacă iese la suprafaţă?

[1] Abreviere National Security Agency – Agenţia Naţională de Securitate (n.tr.)

– Domnule agent secret, am o serie de algoritmi AI şi modele euristice de căutare online, care ar face de ruşine echipamentele plictisitoare furnizate de guvernul tău. Monitorizez totul oficial şi o grămadă neoficial, traficul web din zona ţintei şi din afara acesteia. Nu-ţi imaginezi lăţimea bandei pe care o străpung. Motiv pentru care a trebuit să sifonez de pe server ferme de la cel puţin o jumătate de duzină...

– Nu-mi imaginez. Nici nu vreau.

– Oricum, obiectivul e complet offline, nicio actualizare pe Facebook pentru tipul ăsta. Dar dacă tipul e aşa bolnav cum spui, atunci, în momentul în care iese la suprafaţă... hoo, băiete! O tăcere bruscă.

– Hm, Ups. Tot uit că Alban e fiul tău.

– Doar continuă operaţiunile de monitorizare, te rog, Mime. Şi să-mi spui când remarci ceva.

– S-a făcut.

Telefonul muri.

Şi Pendergast rămase în camera întunecată, nemişcat, o lungă perioadă de timp.

23

Corrie își parcă rabla Ford Focus pe aleea de la adresa de acces de pe Ravens Ravine Road, nr. 1 – adică la conacul Fine – și coborî.

Era aproape miezul nopții și o lună uriașă și palidă atârna jos pe cer, făcând pinii să pară albaștri pe patul cremos de zăpadă albă, dungat de umbre. Cădea o ninsoare ușoară și aici, în valea asta ca un castron de la marginea unei râpe, se simți ca și cum era într-un glob răsturnat de zăpadă al unui copil. În față, rândul de șase uși de garaj arăta ca niște dinți mari și cenușii pe aleea de ciment. Opri motorul – pentru un motiv obscur, Fine nu fusese de acord ca ea să folosească garajul – și coborî din mașină. Se duse până la cea mai apropiată ușă, își smulse mănușa și formă codul. Apoi, în timp ce aceasta se ridica pe șinele sale de metal, ea se întoarse brusc, cu o priză rapidă de respirație.

Acolo, în umbra de lângă garaj, era o formă. La început, Corrie nu-și dădu seama ce era. Dar pe măsură ce lumina de la motorul ușii garajului furniză un iluminat slab, descoperi un cățel tremurând în întuneric.

– Ei, zise Corrie îngenunchind lângă el. Ce-i cu tine aici?

Câinele veni scâncind și-i linse mâna. Era o corcitură, arătând ca o încrucișare între un câine de vânătoare de talie mică și un spaniel, cu urechi blegi, ochi mari și triști cafenii și blană cu pete maro și alb. Nu purta zgardă.

– Nu poți să stai aici, zise ea. Intră.

Câinele o urmă cu nerăbdare în garaj. Ducându-se spre butoane, apăsă pe cel de la deschiderea prin care intrase. Garajul era gol – o întindere ridicolă de beton. Afară, auzea geamătul vântului în timp ce scutura copacii. De ce naiba nu putea să parcheze aici, înăuntru? Se uită în jos, la câine, care se uită la ea și dădu din coadă, cu o privire disperată plină de speranță în ochi. Sictir, domnule Fine – cățelușul rămâne.

Corrie așteptă până când ușa garajului se închise complet înainte să descuie ușa și intră în casă. Înăuntru era aproape la fel de frig ca afară. Trecu printr-o spălătorie cu mașini suficient de mari ca să deservească un batalion, trecu pe lângă o cămară mai mare decât tot apartamentul tatălui ei și apoi pe holul care se întindea pe lungimea conacului. Continuă, cu câinele pe urme, de-a lungul coridorului, care coti o dată, apoi a doua oară, urmând conturul râpei, trecu pe lângă camera de după camera uriașă plină cu mobilier inconfortabil cu aspect avangardist.

Coridorul era plin cu statui din Africa, toate cu burți mari, fețe lungi și furioase și ochi gravați ce păreau s-o urmărească în timp ce trecea. Ferestrele înalte, cu vedere, ale diferitelor camere din stânga ei n-aveau nici perdele, iar lumina strălucitoare a lunii arunca umbre scheletice pe pereții deschiși la culoare.

Cu o noapte înainte – prima ei noapte în locul ăsta – Corrie verificase atât etajul doi, cât şi subsolul, familiarizându-se cu restul configuraţiei. Etajul consta dintr-un imens dormitor matrimonial, cu băi duble şi dulapuri în care se putea intra, alte şase dormitoare nemobilate şi numeroase băi pentru oaspeţi.

În subsolul principal era o sală de gimnastică, o pistă de bowling cu două benzi, o cameră de jocuri mecanice, un bazin de înot – gol – şi mai multe zone de depozitare. Părea obscen ca o casă să fie atât de mare – sau atât de goală.

Ajunse în cele din urmă la capătul holului şi la uşa care dădea în propriul apartament. Intră, închise uşa după ea şi porni încălzirea pentru spaţiul mic din camera pe care o alesese să fie a ei. Scoase o pereche de boluri din dulap, puse apă şi o cină improvizată din biscuiţi şi cereale pentru câine – a doua zi, dacă nu-i găsea proprietarul, avea să-i aducă niscaiva crănţănele. Se uită la animăluţul maro şi alb cum mânca hulpav. Bietul de el era mort de foame. Deşi o corcitură, era una adorabilă, cu un smoc mare de păr obraznic căzându-i peste ochi. Îi amintea de Jack Corbett, un copil pe care-l ştia din clasa a şaptea de la Medicine Creek. Şi lui îi atârna părul pe faţă exact în acelaşi fel.

– Numele tău e Jack, îi zise ea câinelui, care se uită la ea dând din coadă.

Se gândi o clipă să prepare şi pentru ea o ceaşcă de ceai din plante, dar se simţi prea obosită ca să facă efortul, aşa că se spălă, se schimbă rapid în pijamale, apoi se strecură între cearşafurile reci. Auzi râcâit de gheare, şi câinele veni şi se aşeză jos, la picioarele patului.

Treptat, trupul i se încălzi şi radiatorul – dat la maximum – amorţi ce era mai rău din frig. Decise să nu citească, preferând să folosească energia electrică pentru căldură, în loc de iluminat. Avea să crească treptat cantitatea de curent folosită şi să vadă dacă Fine se plângea.

Gândurile îi plutiră în derivă spre întâlnirea pe care o avusese cu Ted. Era serios, amuzant şi drăguţ, chiar dacă un pic bleg – dar apoi, un tip pasionat de schi ca el se presupunea că trebuie să fie bleg. Chipeş, bleg şi fără griji. Nu era superficial, totuşi – avea principii. Şi era şi idealist. Îi admira independenţa de a lăsa casa mare a părinţilor săi pentru un mic apartament în centru.

Se întoarse în pat, simţind că i se face încet somn.

Era cald şi, mai presus de toate, un tip de treabă, dar voia să-l cunoască doar un pic mai bine înainte să...

... Undeva, din spaţiile îndepărtate de deasupra ale casei, se auzi un bubuit puternic.

Se ridică în capul oaselor, dezmeticindu-se imediat. Ce naiba fusese asta? Rămase nemişcată. Singura lumină din încăpere venea de la bobinele portocalii ale radiatorului. În timp ce stătea acolo, ascultând cu atenţie, auzi, slab, chemarea jalnică a vântului care traversa valea îngustă. Nimic altceva. Pesemne fusese vreo creangă uscată, ruptă de vânt şi aruncată pe acoperiş. Se aşeză încet înapoi în pat. Acum, că era conştientă de vânt, îl ascultă mormăind şi gemând, în timp ce stătea întinsă în întuneric. Pe măsură ce minutele treceau, începu să i se facă din nou somn. Gândurile îi plutiră în derivă spre planurile pe care le avea pentru a doua zi. Analizele scheletului lui Bowdree erau aproape gata şi, dacă voia

să facă vreun progres cu teoria ei, trebuia să obţină permisiunea de-a examina unele dintre celelalte rămăşiţe.

Desigur, Pendergast se oferise să facă asta şi ştia destul de bine cât era de băgăcios ca să creadă că avea s-o facă...

Să se bage. Oare de ce folosise vorbele astea? Şi ajungând să se gândească la asta, de ce simplul gând la Pendergast – pentru prima dată de când îl cunoştea – făcea să-i crească enervarea? La urma urmelor, omul o salvase de la o sentinţă de zece ani de închisoare. Îi salvase cariera. Plătise pentru educaţia ei. Practic îi pusese viaţa pe făgaş normal. Dacă era cinstită cu ea însăşi, trebuia să recunoască faptul că n-avea nimic de-a face cu Pendergast – şi avea totul de-a face cu ea. Colecţia asta de schelete era un proiect mare şi o oportunitate incredibilă. Era precaută la gândul că cineva avea să vină şi să-i fure o parte din lumina reflectoarelor. Şi Pendergast – involuntar – ar fi putut să facă fix asta. Chiar şi cea mai mică bănuială că el o ajutase îi va face pe toţi să presupună că el făcuse adevărata muncă şi avea să-i ştirbească ei din contribuţie.

Mamei ei îi făcea o mare plăcere să-i arate din nou şi din nou ce ratată era. Colegii ei de la Medicine Creek ziceau că e ciudată, o risipă de spaţiu. Pur şi simplu nu-şi dăduse seama până acum cât de mult însemna pentru ea să realizeze ceva important...

Şi iată: alt sunet. Dar ăsta nu era nici o bubuitură de creangă lovind acoperişul. Era un sunet slab de zgârieturi, provenind dintr-un loc nu departe de dormitorul ei: moale, chiar furişat. Corrie ascultă. Poate că era din nou vântul, frecând de casă o creangă de pin, înainte şi-napoi. Dar dacă era vântul, părea extrem de regulat.

Aruncă deoparte păturile, se dădu jos din pat şi – fără să ia în seamă frigul – rămase în picioare în dormitorul ei întunecat, ascultând.

Hârş. Hârş. Hârş. Hârş. Hârş.

Jack scheună la picioarele ei. Ieşi pe micul hol, aprinse lumina, deschise uşa conacului şi se opri din nou să asculte. Sunetul părea să se fi oprit. Nu: era acolo din nou. Se părea că venea dinspre partea cu râpa a casei, poate din camera de zi. Corrie se duse repede pe coridorul cu umbre dungate şi ecou şi se strecură în camera de securitate. Diferitele dispozitive erau pornite, bâzâind şi pârâind, dar ecranul plat central era oprit. Îl aprinse. Apăru o imagine la vedere: camera unu, prestabilită, arătând aleea din faţă, goală. Apăsă pe butonul care comuta ecranul într-o tablă de şah cu imagini mici, uitându-se la transmisiile diferitelor camere. Doi, patru, opt, şaisprezece... Şi acolo, în fereastra camerei nouă, văzu: un M roşu, cu un cerc în jur.

M de la „mişcare".

Apăsă rapid butonul dedicat camerei nouă. Acum imaginea acesteia umplu ecranul: era vederea de la uşa din spate, cea care dădea din bucătărie spre vasta platformă cu vedere la râpă. M-ul era mult mai mare acum. Dar nu era nicio mişcare, nimic vizibil pentru ea. Miji ochii la imaginea pixelată. Nimic. Ce naiba zisese Fine? Când o cameră simte o mişcare, înregistrează transmisia video pe hard disk: un minut înainte de detectarea mişcării şi continuă încă un minut după ce mişcarea a încetat.

Deci, ce mişcare declanşase camera nouă? Nu putea să fie vântul, scuturând crengile copacilor: nu erau copaci la vedere. Chiar în timp ce Corrie privea, M-ul dispăru de

pe ecran. Acum văzu doar partea din spate a casei, cu data şi ora imprimate în partea de jos a transmisiei. Comută înapoi la mozaicul de camere şi se uită la calculator, în speranţa de-a obţine o redare a camerei nouă. Aparatul era pornit, dar când ea mută mouse-ul, se deschise o fereastră cerând o parolă. *Rahat.*

Acum se blestemă singură că nu pusese mai multe întrebări. Ceva roşu îi fulgeră în viziunea periferică. Se întoarse rapid spre ecran. Era acolo, în camera opt: ceva mare şi întunecat, târându-se în jurul părţii laterale a casei. În jurul acestuia planară dreptunghiuri negre, urmărindu-i înaintarea. M-ul fulgeră din nou intermitent pe ecran. Poate că ar fi trebuit să sune la 911. Dar îşi lăsase mobilul în maşină, iar nenorocitul zgârcit de Fine deconectase, desigur, telefoanele din casă. Corrie se uită mai aproape, cu inima începând să-i bată tare. Secţiunea aia a platformei din spate era în umbră, lumina lunii era ascunsă de casă şi ea nu-şi dădea seama exact ce vedea. Era un animal? Un coiot, poate? Nu. Era prea mare ca să fie un coiot. Ceva din felul în care se furişa, prevăzător, îi trimise un fior de teamă. Acum era în afara ecranului. Pe celelalte imagini nu apăru nicio alertă. Dar Corrie nu se linişti.

Orice văzuse, venea pe partea laterală a casei. Partea ei de casă.

Se întoarse brusc. Ce fusese zgomotul ăsta? Chiţăitul unui şoarece? Sau – poate, doar poate – scârţâitul moale al unei ferestre care protesta, fiind încercată prudent?

Fugi cu sufletul la gură din camera de securitate şi pe coridor în întuneric. Ferestrele înalte se căscau întunecate în faţa ei.

– Pleacă dracului de aici! strigă către acestea. Am o armă – şi nu mă tem s-o folosesc! Mai apropie-te tu şi chem poliţia!

Nimic. Tăcere totală. Corrie stătea în întuneric, respirând greu. Tot nimic.

În cele din urmă se întoarse în camera de securitate. Transmisiile video erau normale. Nicio mişcare înregistrată de vreuna dintre ele.

Rămase cincisprezece minute în faţa monitorului, cu ochii lipiţi de diferitele transmisii. Apoi trecu prin toată casa, cu câinele pe urme, verificând toate uşile şi ferestrele, ca să se asigure că erau încuiate. În cele din urmă se întoarse în dormitorul ei, se întinse în întuneric şi adună păturile în jurul ei. Dar nu adormi.

24

În dimineața următoare fu, dacă e posibil, chiar mai frig decât cu o zi înainte. Dar pentru moment, cum se agita prin șopronul de schi, Corrie abia dacă observă.

După un mic dejun petrecut convingându-se singură că își imaginase chestii cu o noapte înainte, se mobilizase și ieșise afară – dar descoperise acolo că în zăpada de pretutindeni din jurul casei erau urme foarte reale de pași de om. Se părea că cineva rătăcise pe-acolo o lungă perioadă, poate ore. Se sperie ca dracu', dar nu putuse să urmărească talmeș-balmeșul de urme sau să-și dea seama de unde veneau.

Urcându-se în mașină și verificându-și telefonul mobil, descoperi un mesaj de la Pendergast, care anunța că făcuse aranjamentele ca ea să primească aprobarea de a examina încă trei schelete din sicriele din șopron. Se dusese la hotelul Sebastian să ia actele necesare și să-i mulțumească lui Pendergast – dar află că el plecase, însă îi lăsase totul la recepție.

Aproape uită de frig în timp ce încercă să dea de urma celui dintâi dintre cele trei schelete – Asa Cobb –, îndepărtă cu grijă resturile din sicriul rudimentar și le puse pe masa de examinare. Își aranjă instrumentele, respiră o dată adânc, apoi începu o analiză metodică a oaselor. Era cum

suspectase. Multe dintre oase prezentau vătămări de la un instrument: zgârieturi, scobituri, tăieturi. Din nou, erau semne de dinți: clar umani, nu de urs. Și, din nou, nu exista niciun semn de fierbere, ardere sau orice alt fel de gătit – și omul ăsta fusese mâncat crud. Și nu existau semne de gloanțe sau răni de cuțit – decesul fusese cauzat de o lovitură puternică în cap cu o piatră, urmată de aceeași bătaie brutală și dezmembrare evidențiate de oasele lui Bowdree. Oasele vechi și cafenii spuneau o poveste grăitoare, violentă a unui om care fusese pus jos, sfâșiat în bucăți și mâncat.

Se îndreptă de spate. Nu mai era nicio îndoială: minerii ăștia căzuseră victime unei bande de criminali în serie.

– E cum te-ai aștepta? veni tărăgănarea mieroasă în spatele ei.

Corrie se răsuci, cu inima bătându-i brusc nebunește în piept.

Era Pendergast, îmbrăcat într-un palton negru, cu o eșarfă de mătase la gât. Fața și părul lui erau aproape la fel de albe ca zăpada care i se lipea de încălțări.

Tipul avea cea mai afurisită capacitatea de-a se furișa lângă cineva.

– Văd că ai primit mesajul meu, zise Pendergast. Am încercat și să te sun azi-noapte, dar n-ai răspuns la telefon.

– Scuze.

În timp ce inima îi revenea la normal, simți că roșește.

– Eram la o întâlnire.

O sprânceană se ridică.

– Serios? Pot să întreb cu cine?

– Cu Ted Roman. Un bibliotecar de-aici, din Roaring Fork. Crescut în oraș. Un tip drăguț, dependent de snowmobile. Și bun documentarist. M-a ajutat destul de mult.

Pendergast dădu din cap, apoi se întoarse – semnificativ – spre masa de examinare.

– Am avut șansa să examinez doar unul dintre schelete, zise ea. Dar se pare că toate au aceleași semne distinctive ca Bowdree.

– Deci, ești de părere că avem de-a face cu, cum să-i spunem, un grup implicat în uciderea în serie.

– Exact. Cred că măcar trei sau patru, posibil mai mulți.

– Interesant.

Pendergast luă unul dintre oase și-l răsuci în mâini, examinându-l superficial.

– Doi criminali care lucrează împreună e neobișnuit, dar nu nemaiauzit. Trei sau mai mulți, totuși, acționând în mod concertat, chiar reprezintă o *rara avis*.

Puse osul înapoi pe masă.

– Din punct de vedere tehnic, sunt necesare trei omoruri individuale pentru a stabili un criminal în serie.

– Au murit unsprezece mineri. Nu e de-ajuns ca să se califice?

– Aproape sigur. Aștept cu nerăbdare să primesc rapoartele tale detaliate despre ceilalți doi mineri.

Corrie dădu din cap.

Cu mâinile în buzunare, Pendergast se uită în jur la șopronul cu echipament, înainte să-și reîntoarcă în cele din urmă privirea palidă la ea.

– Când ai citit ultima oară *Câinele din Baskerville?*

Întrebarea fu atât de neașteptată, încât Corrie fu sigură că nu auzise bine.

– Ce?

– *Câinele din Baskerville.* Când ai citit-o ultima dată?

– Povestirea cu Sherlock Holmes? În clasa a noua. Poate a opta. De ce?

– Îți amintești prima scrisoare pe care mi-ai scris-o cu privire la disertația ta? Într-un post-scriptum, ai făcut referire la o întâlnire între Arthur Conan Doyle și Oscar Wilde. În cursul acelei reuniuni, Wilde i-a spus lui Conan Doyle o poveste destul de îngrozitoare pe care o auzise în timpul turneului său american de prelegeri.

– Așa e.

Corrie se uită pe furiș la masă. Era dornică să se întoarcă la treabă.

– Ți s-ar părea interesant să știi că una dintre opririle lui Oscar Wilde în turneul de prelegeri a fost chiar aici, în Roaring Fork?

– Știu totul despre asta. Am citit în jurnalul lui Doyle. Unul dintre minerii din Roaring Fork i-a spus lui Wilde povestea ursului grizzly mâncător de oameni și Wilde i-a spus-o mai departe lui Doyle. Asta mi-a dat în primul rând ideea pentru disertație.

– Excelent. Întrebarea mea pentru tine e asta: Crezi că povestea lui Wilde ar fi putut să-l inspire pe Doyle să scrie *Câinele din Baskerville?*

Corrie sări de pe un picior înghețat pe altul.

– E posibil. Chiar probabil. Dar nu sunt sigură că văd relevanța.

– Doar asta: dacă ar fi să arunci o privire prin *Câinele,* există o șansă să dai peste niște indicii cu privire la ce s-a întâmplat de fapt.

– Ce s-a întâmplat de fapt? Dar... Sunt sigură că Wilde a auzit povestea falsă și i-a spus-o lui Doyle. Niciunul n-ar fi putut să știe adevărul. Că minerii ăștia n-au fost omorâți de un urs.

– Ești sigură?

– Doyle a scris despre „ursul cărunt" în jurnalul lui. N-a menționat o bandă de canibali.

– Gândește-te o clipă: ce-ar fi dacă Wilde ar fi auzit povestea reală și i-ar fi spus-o lui Doyle? Și ce-ar fi dacă Doyle ar fi găsit-o prea tulburătoare pentru a o trece în jurnalul lui? Ce-ar fi dacă Doyle ar fi ascuns, în schimb, în *Câinele* unele dintre informațiile alea?

Corrie trebui să se oprească din zeflemea. Oare era posibil ca Pendergast să vorbească serios?

– Îmi pare rău, dar asta e destul de exagerat. Chiar vrei să sugerezi că o poveste cu Sherlock Holmes ar putea să aducă, eventual, lumină în proiectul meu?

Pendergast nu răspunse. Pur și simplu stătea acolo, în paltonul lui negru, susținându-i privirea. Ea se cutremură.

– Uite, sper că nu te superi, dar aș vrea să mă întorc la examinarea mea, dacă n-ai nimic împotrivă.

Pendergast tot nu zise nimic. Doar o privea cu ochii ăia deschiși la culoare ai lui. Dintr-un motiv oarecare, Corrie avu impresia clară că tocmai picase un fel de test. Dar nu putea să facă nimic. Răspunsul nu stătea în povestiri fictive, ci chiar aici, în oase.

După o vreme, Pendergast făcu o plecăciune cât se poate de ușoară.

– Desigur, domnișoară Swanson, zise el cu răceală.

Apoi se întoarse și ieși din șopron la fel de tăcut cum intrase.

Corrie îl privi până când auzi sunetul slab al ușii închizându-se. Apoi – cu un amestec de zel și ușurare – se întoarse la rămășițele pământești ale lui Asa Cobb.

25

Șeful Stanley Morris închise ușa biroului său și-i dădu ordine secretarei să nu-l deranjeze cu niciun motiv, cât timp își actualiza panoul de plută cu informațiile structurate. Așa gestiona șeful cazurile complexe: reducea totul la trei până la cinci carduri cu coduri de culori, fiecare cu un singur fapt, o probă, o poză sau un martor. Le organiza cronologic, le prindea în piuneze pe panoul de plută, iar apoi conecta cardurile – cu fire –, căutând modele, indicii și relații. Era o abordare standard și funcționase bine pentru el până atunci.

Dar în timp ce observa haosul din birou, panoul de plută debordând de un curcubeu de carduri, fire mergând în toate direcțiile, începu să se întrebe dacă nu era nevoie de un alt sistem. Cu fiecare minut se simțea tot mai frustrat.

Telefonul bâzâi și el răspunse.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Shirley, am cerut să nu fiu deranjat!

– Îmi pare rău, șefule, zise vocea, dar e cineva aici cu care trebuie să te vezi...

– Nu-mi pasă nici dacă e papa. Am treabă!

– E doamna căpitan Stacy Bowdree.

Avu nevoie de un minut ca să facă legăturile. Apoi simți că îngheață.

„Asta-mi mai lipsea."

– Of, Isuse... Bine, trimite-o înăuntru.

Înainte chiar să se pregătească, ușa se deschise și o femeie uimitoare intră cu pași mari. Doamna căpitan Bowdree avea păr scurt, castaniu, un chip frumos și o pereche de ochi căprui minunați. Avea un metru optzeci înălțime și cam treizeci și cinci de ani.

El se ridică și întinse mâna.

– Șef Stanley Morris. Asta e o adevărată surpriză.

– Stacy Bowdree.

Ea îi strânse mâna cu fermitate.

Chiar dacă era îmbrăcată casual – blugi, o cămașă albă și o vestă de piele –, ținuta ei era inconfundabil militară.

El îi oferi un scaun și ea luă loc.

– Mai întâi, vreau să-mi cer scuze pentru problemele cu exhumarea, uf, strămoșului dumitale, zise șeful. Știu cât de supărător trebuie să fie. Noi, aici, la secția de poliție Roaring Fork, am crezut că dezvoltatorii au făcut o căutare amănunțită și am fost consternat, *cu adevărat* consternat, când mi-a fost adusă în atenție scrisoarea dumitale...

Bowdree îi zâmbi scurt și cald șefului și flutură din mână.

– Nu-ți face griji. Nu sunt supărată. Zău.

– Păi, mulțumesc pentru înțelegere. Eu... o să fac ce trebuie, promit.

Șeful își dădu seama că aproape se bâlbâia.

– Nu-i nicio problemă, zise ea. Uite care-i treaba. M-am hotărât să iau rămășițele și să le reînhumez în vechea noastră parcelă de familie din Kentucky, odată ce se încheie cercetarea. De-asta sunt aici. Deci, înțelegi, având în vedere împrejurările, nu mai există niciun motiv să-l reînhumați pe Emmett în locul original, cum am cerut inițial.

– Păi, aș minți dacă aș spune că nu sunt ușurat. Asta simplifică lucrurile.

– Spuneți-mi... mirosul e de cafea?

– Vreți o ceașcă?

– Mulțumesc. Neagră, fără zahăr.

Șeful o sună pe Shirley și aranjă, inclusiv o a doua pentru el.

Fu o tăcere scurtă, ciudată.

– Și... zise el. De când sunteți în oraș?

– Nu de mult, de câteva zile. Am vrut să studiez terenul, ca să spun așa, înainte să-mi fac cunoscută prezența. Îmi dau seama că scrisoarea mea a stârnit destulă agitație și n-am vrut să sperii pe toată lumea dând buzna în oraș precum Călărețul Singuratic. De fapt, sunteți primul căruia m-am prezentat.

– Atunci dați-mi voie să vă urez cel mai călduros bun venit la Roaring Fork.

Șeful se simți extrem de ușurat de tot ce spunea ea – precum și de maniera ei prietenoasă, lejeră.

– Ne bucurăm că ați venit. Unde stați?

– Am stat la Woody Creek, dar caut un loc în oraș. Nu e ușor să găsesc ceva ce-mi pot permite.

– Mi-e teamă că suntem în sezonul de vârf. Aș vrea să pot să vă dau niște sfaturi, dar cred că orașul e cam plin.

Își reaminti tumultuoasa, aprinsa conferință de presă și se întrebă dacă lucrurile stăteau așa.

Veni cafeaua și Bowdree o acceptă cu nerăbdare, luând o înghițitură.

– Trebuie să spun că nu e obișnuita cafea de la secția de poliție.

– Sunt un pic pasionat de cafea. Avem un toreficator de cafea în oraș, torefiere franțuzească vreau să spun.

Ea luă o gură mare, apoi alta.

– Nu vreau să vă reții – văd că sunteți ocupat. Am vrut doar să vin să mă prezint și să vă spun despre planurile mele cu rămășițele. Lăsă ceașca jos. Și m-am întrebat și dacă ați putea să mă ajutați. Unde anume sunt rămășițele acum și cum ajung acolo? Vreau să le văd și să o întâlnesc pe tânăra care le examinează.

Șeful explică, desenându-i o mică hartă a Vârfurilor.

– Am să sun paza de la Vârfurile, zise el. Să le spun că vă duceți acolo.

– Mulțumesc.

Doamna căpitan Bowdree se ridică, impresionându-l încă o dată pe șef cu statura ei. Era o femeie al naibii de arătoasă, suplă și puternică.

– Mi-ați fost de mare folos.

Morris se ridică din nou în grabă și-i luă mâna.

– Dacă mai pot face ceva, orice, vă rog să-mi spuneți.

O privi plecând, cu sentimentul că săptămâna de iad ar fi putut să se încheie, în cele din urmă, într-o notă pozitivă. Dar apoi privirea îi fugi la panoul de plută și la haosul de carduri și fire de pe birou, și vechea senzație de groază se întoarse. Săptămâna de iad era departe de-a se fi sfârșit, își dădu el seama.

26

Corrie auzi zăngănitul ușii șopronului de schi și se opri din treabă, întrebându-se dacă se întorsese Pendergast. Dar în loc de o silueta în haine întunecate, apăru la vedere, mergând cu pași mari, o femeie înaltă, purtând un șal călduros de lână și o pălărie mare, de lână tricotată, cu pompoane atârnate.

– Corrie Swanson? zise ea apropiindu-se.

– Eu sunt.

– Stacy Bowdree. Ți-aș strânge mâna, dar am adus cafelele astea.

Îi întinse lui Corrie un pahar înalt Starbucks.

– Venti skinny latte cu patru doze, zahăr suplimentar. A trebuit să ghicesc.

– Uau! Ai ghicit bine.

Corrie acceptă paharul cu recunoștință.

– Habar n-aveam că ai venit la Roaring Fork. Chiar e o surpriză.

– Păi, iată-mă.

– Doamne, Stacy – pot să-ți zic asta? – îți sunt datoare. Mi-ai salvat fundul cu scrisoarea aia. Mă așteptau zece ani de închisoare. Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns...

– Nu mă face să mă simt prost! râse Bowdree. Scoase capacul de la propria cafea și luă o înghițitură zdravănă.

Dacă vrei să-i mulțumești cuiva, poți să-i mulțumești prietenului tău Pendergast. El mi-a explicat întreaga situație și ce-ți fac. Am fost foarte bucuroasă să ajut. Se uită în jur. Ia te uită ce de sicrie! Care e stră-străbunicul Emmett?

– Chiar aici.

Corrie o conduse la rămășițele bărbatului, întinse pe o masă adiacentă. Dacă ar fi știut că vine femeia, ar fi încercat să le pună într-un pic de ordine. Spera că descendenta lui Emmett avea să înțeleagă.

Corrie sorbi din cafeaua ei un pic nervoasă, în timp ce Bowdree se duse acolo, întinse mâna și luă delicat o bucată de craniu.

– Doamne, ursul ăla chiar și-a făcut numărul cu el.

Corrie începu să spună ceva, apoi se opri. Pendergast, cu un motiv excelent, o sfătuise să nu spună nimănui – nimănui – cauza reală a decesului, până când nu-și termina treaba.

– Cred că munca asta e fascinantă, zise Bowdree punând la loc bucata de craniu. Deci, chiar vrei să ajungi polițistă?

Corrie râse. O plăcu imediat pe Bowdree.

– Mă rog, cred că mi-ar plăcea să devin agent FBI, de fapt, cu o specialitate în antropologie criminalistică. Nu șoarece de laborator, ci agent de teren cu aptitudini speciale.

– Grozav. Și eu m-am cam gândit să lucrez în poliție... Adică e logic, după o carieră în armată.

– Ai terminat, atunci? Nu mai ești căpitan?

Ea zâmbi.

– Am să fiu mereu căpitan, dar da, am fost lăsată la vatră. Se opri. Păi, mai bine îmi văd de drum. Trebuie să găsesc un loc mai ieftin să mă cazez, dacă vreau să stau mai mult pe-aici – hotelul în care sunt acum mă bagă-n faliment.

Corrie zâmbi.

– Cunosc sentimentul.

– Am vrut doar să mă prezint şi să-ţi spun că eu cred că e grozav ce faci.

Bowdree dădu să plece.

– Stai o clipă.

Bowdree se întoarse.

– Vrei să bem o cafea la Starbucks mai târziu? Arătă spre paharul ei. Aş vrea să-ţi întorc favoarea – dacă nu te deranjează să stai până târziu. Am de gând să-mi petrec toată ziua aici. Presupunând că n-am să mă congelez mai întâi.

Faţa lui Bowdree se lumină.

– Ar fi grozav. Cum ţi se pare ora nouă?

– Ne vedem atunci.

27

Doamna Betty B. Kermode sorbea o ceaşcă de ceai Earl Grey şi se uita pe fereastra cu vedere din camera ei de zi, spre Silver Queen Valley. Casa ei din vârful crestei – cel mai bun lot din întregul proiect Vârfurile – avea o privelişte spectaculoasă, cu munţii din jur înălţându-se tot mai sus spre Cumpăna Apelor şi vârfurile falnice ale muntelui Elbert şi muntelui Massive, cel mai înalt şi al doilea cel mai înalt vârf din Colorado, care erau simple umbre la ora asta din noapte.

Casa în sine era destul de modestă – în ciuda a ceea ce presupunea lumea, ea nu era de la natură o femeie ostentativă –, una dintre cele mai mici din proiect, de fapt. Era şi mai tradiţională decât celelalte, construită din piatră şi cedru pe o scară relativ intimă: cu nimic din stilul acela ultracontemporan, postmodernist.

Fereastra avea şi o vedere excelentă spre şopronul cu echipamente. De la acea fereastră, cu nici două săptămâni înainte, doamna Kermode văzuse lumina din şopron, foarte târziu în noapte. Ştiuse imediat cine era înăuntru şi luase măsuri.

Ceaşca clincăni când o puse pe farfurioară şi-şi turnă din nou.

Era dificil să prepari o ceașcă de ceai decentă la două mii șase sute de metri, unde apa fierbea la nouăzeci și unu de grade, iar ea nu putea să se obișnuiască cu aroma insipidă, indiferent ce apă minerală folosea, cât de mult îl cufunda în aceasta sau câte pliculețe punea înăuntru.

Își țuguie buzele strâns, adăugă lapte și un strop de miere, amestecă și sorbi. Doamna Kermode fusese abstinentă pe tot parcursul vieții – nu din motive religioase, ci fiindcă tatăl ei fusese alcoolic abuziv și ea asociase băutul cu urâțenia și, chiar mai rău, cu lipsa de control. Doamna Kermode făcuse din control centrul vieții ei. Iar acum era supărată, calmă, dar totuși supărată din cauza umilitoarei perturbări a controlului din partea acelei fete și a prietenului ei de la FBI. Nu i se mai întâmplase niciodată nimic de genul ăsta și n-avea să uite, ca să nu mai vorbim să ierte.

Mai luă o înghițitură de ceai.

Vârfurile era cea mai căutată enclavă din Roaring Fork. Într-un oraș plin de bani noi și vulgari, era unul dintre cele mai vechi proiecte. Reprezenta gustul, stabilitatea culturală și o adiere de superioritate aristocratică. Ea și partenerii ei nu-l lăsaseră să se ponosească, așa cum avea tendința să se întâmple cu alte stațiuni de schi din anii 1970. Spa-ul și clubul aveau să fie o parte vitală de menținere proaspătă a proiectului, iar deschiderea Fazei a Treia – treizeci și cinci de loturi pe aproape un hectar, la prețuri pornind de la 7,3 milioane de dolari – promitea să le aducă investitorilor inițiali un câștig financiar uimitor. Numai de-ar putea să rezolve treaba asta cu cimitirul. Articolul din *New York Times* fusese neplăcut, dar nu reprezentase nimic în comparație

cu bivolul-în-magazinul-cu-antichități-de-porțelan de Corrie Swanson.

Cățeaua aia. Era vina ei. Și avea să plătească.

Kermode își termină ceașca, o puse jos, inspiră adânc, apoi ridică receptorul. Era târziu în New York City, dar Daniel Stafford era o pasăre de noapte și acesta era, de obicei, cel mai bun moment ca să dai de el.

Răspunse la al doilea apel și vocea lui calmă, de patrician, se auzi pe linie.

– Bună, Betty. Cum e la schi?

Un val de iritare. Știa foarte bine că ea nu schia.

– Mi se spune că excelent, Daniel. Dar n-am sunat să schimbăm politeturi.

– Păcat.

– Avem o problemă.

– Incendiul? E o problemă doar dacă nu-l prind pe tip – dar o să-l prindă. Crede-mă, când Faza a Treia e pe picioare, el o să se ducă pe scaunul electric.

– Nu în legătură cu incendiul am sunat. Ci cu fata aia. Și cu băgăciosul de agent FBI. Am auzit că a reușit să dea de încă trei descendenți care au dat permisiunea să se uite la oasele strămoșilor lor.

– Și care-i problema?

– Cum *care-i problema?* E destul și că doamna asta căpitan Bowdree a apărut în persoană – cel puțin vrea să-i îngroape oasele strămoșului ei în altă parte. Daniel, dacă acești alți descendenți cer reînhumarea în cimitirul inițial? Avem cinci milioane de dolari băgați în construcție!

– Zău, zău, Betty, calmează-te. Te rog. Asta n-o să se întâmple. Dacă vreunul dintre așa-zișii descendenți

intentează acțiuni în justiție – ceea ce n-au făcut încă –, avocații noștri o să-i lege cu noduri ani de-a rândul. Avem banii și puterea legală să tărăgănăm pe vecie un astfel de caz.

– Nu e numai asta. Îmi fac griji la ce-ar putea să ducă – dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Fata doar se uită la oase și, când termină, se încheie. N-o să se ajungă unde te temi tu. Cum ar putea? Și dacă se ajunge, crede-mă, o să avem grijă de asta. Problema ta, Betty, e că semeni cu mama ta: îți faci prea multe griji și îți alimentezi furia. Prepară-ți un martini și las-o baltă.

– Ești dezgustător.

– Mulțumesc.

Un chicotit.

– Hai să-ți spun ceva. Ca să te liniștești, am să-mi pun oamenii să caute în trecutul lor, să găsească vreo mizerie. Fata, agentul FBI... altcineva?

– Doamna căpitan Bowdree. Pentru orice eventualitate.

– Bine. Adu-ți aminte, fac asta doar ca să fim pregătiți. Probabil n-o să fie nevoie să folosim nimic.

– Mulțumesc, Daniel.

– Orice pentru tine, draga mea verișoară Betty.

28

Stăteau pe scaune confortabile în Starbucksul complet gol. Corrie își puse jos paharul, recunoscătoare pentru căldură. Peste măsuță, Stacy Bowdree privi în propria cafea. Părea mai tăcută, mai puțin exuberantă decât fusese în acea dimineață.

– Și, de ce ai plecat din Air Force? întrebă Corrie.

– La început am vrut să fac o carieră în asta. După 11 septembrie. Eram în colegiu, ambii mei părinți muriseră, iar eu îmi căutam direcția, așa că m-am transferat la academie. Eram foarte gung-ho[1], total idealistă. Dar două campanii în Irak, iar apoi alte două în Afganistan m-au vindecat de asta. Mi-am dat seama că nu eram făcută să fiu condamnată pe viață. E totuși un joc pentru bărbați, indiferent ce s-ar spune, mai ales în forțele aeriene.

– Patru campanii? Uau!

Bowdree ridică din umeri.

– Nu e ceva neobișnuit. Au nevoie de o grămadă de oameni acolo, pe teren.

– Ce-ai făcut?

[1] Entuziastă (n.tr.)

– În ultima campanie am fost ofițerul comandant al Celui de-al 382-lea fort expeditionar EOD. Eliminarea dispozitivelor explozive. Am fost staționați la FOB Gardez, în provincia Paktia.

– Ai dezamorsat bombe?

– Uneori. De cele mai multe ori, am curățat zonele bazei sau am dus munițiile pe câmp și am scăpat de ele. Practic, de câte ori voiau să bage o lopată în pământ, trebuia să curățăm zona mai întâi. Din când în când, trebuia să trecem de sârmă și să curățăm IED-urile.

– Vrei să spui cu costumele alea mari pentru bombe?

– Da, ca în filmul ăla, *Misiuni periculoase*. Deși în cea mai mare parte foloseam roboți. Oricum, totul e trecut. Am fost lăsată la vatră cu câteva luni în urmă. Am fost cam în derivă, întrebându-mă ce să fac cu viața mea – și apoi a venit Pendergast cu veștile.

– Și așa ai ajuns aici, în Roaring Fork.

– Da, și probabil te întrebi de ce.

– Păi, da, un pic.

Corrie râse, încă puțin emoționată. Se temea să pună întrebarea.

– Când termini cu el, îl iau pe stră-străbunicul înapoi în Kentucky și am de gând să-l îngrop pe parcela familiei.

Corrie dădu din cap.

– Asta-i super.

– Părinții mei nu mai sunt, nu am frați sau surori. Am devenit interesată de trecutul familiei mele. Familia Bowdrees e veche. Avem pionieri în Colorado, cum ar fi Emmett, avem ofițeri militari de pe timpul Revoluției, iar apoi preferatul meu, căpitanul Thomas Bowdree Hicks,

care a luptat pentru Sud în armata Virginiei de Nord – un adevărat erou de război și căpitan, la fel ca mine.

Fața îi strălucea de mândrie.

– Mi se pare minunat.

– Mă bucur că gândești așa. Fiindcă nu sunt aici ca să te grăbesc să-ți închei treaba. N-am nimic urgent de făcut – vreau doar să mă reconectez cu trecutul meu, cu rădăcinile mele, să fac o călătorie personală, ca să zic așa, și în cele din urmă să-mi aduc strămoșul înapoi în Kentucky. Poate până atunci o să-mi vină o idee bună despre ce să fac în continuare.

Corrie dădu pur și simplu din cap. Bowdree își termină cafeaua.

– Ce chestie bizară, să fii mâncat de un urs!

Corrie ezită. Se gândise la asta toată după-amiaza și decisese că nu putea să țină secret adevărul cu conștiința curată.

– Mm, cred că ar trebui să știi ceva despre strămoșul tău.

Bowdree ridică privirea.

– Asta trebuie să rămână confidențial – cel puțin până îmi termin treaba.

– O să rămână.

– Emmett Bowdree n-a fost ucis și mâncat de un urs grizzly.

– Nu?

– Nici celelalte rămășițe – cel puțin cele la care m-am uitat.

Luă o gură de aer.

– Au fost omorâți. De către o bandă de criminali în serie, se pare. Uciși și...

Nu prea putea s-o spună.

– Ucişi şi...?

– Mâncaţi.

– Pesemne că glumeşti.

Corrie clătină din cap.

– Şi nimeni nu ştie asta?

– Numai Pendergast.

– Ce-ai de gând să faci?

Corrie se opri.

– Păi, aş vrea să rămân aici şi să rezolv crima.

Bowdree fluieră.

– Dumnezeule mare. Ai vreo idee de către cine? Sau de ce?

– Nu încă.

Urmă o tăcere lungă.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu. Mă rog, poate. Am o grămadă de ziare vechi de pieptănat – cred că mi-ar prinde bine o mână de ajutor la asta. Dar trebuie să fac singură toate analizele criminalistice. E prima mea disertaţie adevărată şi... mă rog, vreau să fie munca mea. Pendergast crede că sunt nebună şi vrea să termin şi să mă întorc la New York cu ce am, dar eu nu sunt gata încă.

Bowdree zâmbi larg.

– Înţeleg perfect. Semeni cu mine. Mie îmi place să fac totul pe cont propriu.

Corrie sorbi din băutura ei.

– Norocoasă cu găsirea unui loc de cazare?

– Nada. N-am mai văzut un aşa oraş placat cu aur.

– Ce-ar fi să vii să stai cu mine? Stau într-o casă de care am grijă, un conac gol de pe Ravens Ravine Road,

doar eu şi un câine fără stăpân, şi, ca să fiu sinceră, locul mă face să mă înfiorez. Mi-ar plăcea să am pe cineva să-mi ţină companie.

„Mai ales pe cineva care a fost în armată."

Toată după-amiaza o obsedaseră urmele alea, gândindu-se cât de bine s-ar simţi cu o colegă de cameră.

– Nu trebuie decât să eviţi câteva camere de luat vederi – proprietarul, care nu locuieşte acolo, e un pic genul care-şi bagă nasul. Dar mi-ar plăcea să vii.

– Vorbeşti serios? Pe bune?

Zâmbetul lui Bowdree se lărgi.

– Ar fi fantastic! Mulţumesc foarte mult.

Corrie termină de băut şi se ridică.

– Dacă eşti gata, poţi să vii acum acolo.

– M-am născut pregătită.

Şi cu asta, Bowdree îşi luă hainele şi o urmă pe Corrie în noaptea îngheţată.

29

La patru fără cinci dimineața, ora Londrei, Roger Kleefisch păși în salonul cel mare al casei sale din oraș, de pe Marylebone High Street și observă cu satisfacție împrejurimile întunecate. Totul era exact la locul lui: scaunele ușoare căptușite cu catifea de fiecare parte a șemineului, covorul din blană de urs pe jos, rândul lung de lucrări de referință pe polița lustruită de deasupra șemineului, o scrisoare înfiptă în lemn direct sub acesta cu un briceag, grafice științifice pe perete, bancul cu produse chimice puternic brăzdat de acid. Literele *V.R.* tatuate pe peretele îndepărtat cu găuri de gloanțe – găuri de gloanțe simulate, desigur. Era chiar și o vioară uzată așezată într-un colț – Kleefisch încercase să învețe să cânte, dar, desigur, chiar și hârșâitul discordant ar fi fost suficient.

În timp ce se uita în jur, un zâmbet îi apăru pe față. Perfect – era cât se putea de aproape de descrierile din poveștile propriu-zise.

Nu lipseau decât soluția de clorhidrat de cocaină și acul hipodermic.

Apăsă un buton de lângă ușă și se aprinseră luminile – gaz, desigur, special instalat, cu mare cheltuială. Se duse gânditor la o bibliotecă mare din mahon și privi prin

ușile de sticlă. Tot ce se afla acolo era dedicat unui singur subiect – *subiectului*. Pe primele trei rafturi erau diferite exemplare din Canon – nu fusese, desigur, în măsură să cumpere chiar primele ediții, nici chiar cu salariul lui de avocat, totuși avea niște exemplare extrem de valoroase, mai ales ediția din 1917 a *Ultimei reverențe* de George Bell, cu învelitoarea copertei intactă, și *Memoriile lui Sherlock Holmes,* tipărite de către George Newnes în 1894, cu cotorul încă destul de lucios, doar foarte puțin uzate și îngălbenite. Rafturile de jos ale bibliotecii erau ocupate cu diverse volume de științe umanistice și cu numere vechi din *Jurnalul Baker Street*. Acesta din urmă era un periodic publicat de Ștrengarii de pe Baker Street, un grup dedicat studiului și perpetuării sherlockianismului. Kleefisch publicase el însuși mai multe articole în *Jurnal,* dintre care unul – o treabă extrem de detaliată, dedicată studierii de către Holmes a otrăvurilor – îi determinase pe Ștrengari să-i ofere un loc de membru în organizație și să-i dăruiască un „șiling ștrengar". Calitatea de membru al organizației Ștrengarilor nu se solicita, trebuia să ți se ofere.

Și să fie învestit era, fără îndoială, cea mai mândră realizarea a vieții lui Kleefisch.

Deschizând ușile dulapului, căută pe rafturile mai mici un periodic pe care voia să-l recitească, îl găsi, închise ușile la loc, apoi se îndreptă spre cel mai apropiat fotoliu și se așeză cu un oftat de mulțumire. Lămpile cu gaz aruncau o lumină caldă, blândă peste toate. Chiar și casa asta din oraș, din zona Lisson Grove, era aleasă pentru apropierea sa de Baker Street. Dacă n-ar fi fost sunetul ocazional al traficului de dincolo de arcul

ferestrei, Kleefisch aproape s-ar fi imaginat din nou în Londra anilor 1880.

Sună telefonul, un „Coffin" antic, datând de la 1879, din lemn și cauciuc dur, cu un receptor în formă de mâner de sertar supradimensionat. Zâmbetul i se șterse de pe față, se uită la ceas și ridică receptorul.

– Alo.

– Roger Kleefisch?

Vocea era de american – din sud, observă Kleefisch –, venind de la mare distanță, se părea. O recunoscu vag.

– La telefon.

– Sunt Pendergast. Aloysius Pendergast.

– Pendergast.

Kleefisch repetă numele, ca și cum îl degusta.

– Îți amintești de mine?

– Da. Da, sigur.

Îl cunoștea pe Pendergast de la Oxford, unde el studiase Dreptul, iar Pendergast Filosofie la Centrul Universitar Balliol College. Pendergast fusese un coleg destul de ciudat – rezervat și extrem de secretos –, și totuși între ei se formase un fel de legătură intelectuală de care Kleefisch încă își amintea cu duioșie. Pendergast, își aminti el, păruse să aibă o amărăciune secretă, iar încercările pline de tact ale lui Kleefisch de a-l face să vorbească despre asta nu se bucuraseră de niciun succes.

– Îmi cer scuze că sun la ora asta târzie. Dar mi-am amintit că stai, să spunem așa, până la ore neobișnuite și speram ca obiceiul să nu te fi părăsit.

Kleefisch râse.

– E adevărat, rareori merg la culcare înainte de cinci dimineața. Când nu sunt la tribunal, prefer să dorm cât e gloata în mișcare. Cărui fapt îi datorez apelul ăsta?

– Am înțeles că ești membru al Ștrengarilor de pe Baker Street.

– Am onoarea asta, da.

– În cazul ăsta, poate mă poți ajuta.

Kleefisch se așeză înapoi pe scaun.

– De ce? Lucrezi la vreun proiect academic cu privire la Sherlock Holmes?

– Nu. Sunt agent special FBI și instrumentez o serie de crime.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care Kleefisch digeră informația.

– În cazul ăsta, nu-mi imaginez ce serviciu aș putea să-ți fac.

– Permite-mi să rezum cât pot. Un incendiator a ars o casă și pe locuitorii acesteia din stațiunea de schi Roaring Fork, Colorado. Ai auzit de Roaring Fork?

Kleefisch auzise, desigur, de Roaring Fork.

– În secolul al XIX-lea, Roaring Fork a fost o comunitate minieră. Interesant, e unul dintre locurile în care s-a oprit Oscar Wilde în turneul său de prelegeri în America. În timp ce era acolo, unul dintre mineri i-a spus o poveste destul de colorată. Poveste centrată pe un urs grizzly care mănâncă oameni.

– Continuă, te rog, zise Kleefisch, întrebându-se doar unde avea să ducă povestea asta ciudată.

– La rândul lui, Wilde i-a spus povestea asta lui Conan Doyle, la cina lor din 1889, de la hotelul Langham. Se

pare că a avut un efect puternic asupra lui Conan Doyle – puternic, neplăcut şi de durată.

Kleefisch nu zise nimic. Ştia, desigur, despre legendara cină. Ar trebui să mai arunce o privire la subiectul ăsta din jurnalul lui Conan Doyle.

– Eu cred că pe Conan Doyle l-a afectat atât de mult ce-a auzit, că a ţesut asta – transformând-o în mod adecvat în ficţiune, desigur – în munca sa, ca o ademenire a catharsisului. Vorbesc mai ales despre *Câinele din Baskerville*.

– Interesant, zise Kleefisch.

Din câte ştia el, asta era o nouă linie de gândire critică. Dacă se dovedea promiţătoare, putea chiar să ducă la o monografie ştiinţifică pentru Ştrengari. Scrisă de el însuşi, desigur.

În ultima vreme se aflase în căutarea unui nou subiect asupra căruia să se concentreze.

– Dar mărturisesc că încă nu văd cum pot să fiu eu de ajutor. Şi, cu siguranţă, nu înţeleg ce au toate astea de-a face cu cazul de incendiere pe care-l investighezi.

– Acest ultim punct aş prefera să-l ţin pentru mine. Cât priveşte punctul anterior, sunt din ce în ce mai convins că Sir Conan Doyle ştia mai multe decât lăsa să se înţeleagă.

– Vrei să spui, mai multe decât face aluzie în *Câinele din Baskerville?*

– Exact.

Kleefisch se ridică.

Asta era mai mult decât interesant – era de-a dreptul captivant.

Mintea începu să-i alerge.

– Cum adică?

– Doar asta: Sir Conan Doyle s-ar putea să fi scris mai multe în altă parte despre ursul ăsta mâncător de oameni – poate în scrisori sau în opera nepublicată. De-asta te consult.

– Ştii, Pendergast, s-ar putea să fie, de fapt, ceva în speculaţiile tale.

– Explică, te rog.

– Se presupune că, spre sfârşitul vieţii, Conan Doyle a scris o ultimă povestire Holmes. Nimic aşa cum se ştie – nici subiectul, nici măcar numele lui. Povestea spune că Sir Conan Doyle a prezentat-o spre publicare, dar i-a fost returnată, fiindcă subiectul acesteia era prea violent pentru publicul obişnuit. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu ea atunci. Mulţi suspectează că a fost distrusă. De atunci, povestirea asta cu Holmes a devenit legendă, speculată la nesfârşit de Ştrengari.

La celălalt capăt al liniei se făcu linişte.

– Ca să-ţi spun drept, Pendergast, eu aş prefera să suspectez că a fost doar alt basm holmesian. Sunt o puzderie, ştii. Sau, poate, o poveste lungă şi absurdă perpetuată de Ellery Queen. Dar având în vedere ce-ai spus tu, mă întreb dacă nu cumva povestea există, de fapt, la urma urmelor. Şi dacă există, asta ar putea...

Vocea i se stinse.

– Asta ar putea să spună restul poveştii care l-a bântuit mereu pe Conan Doyle, încheie Pendergast în locul lui.

– Exact.

– Ai vreo idee cum poate fi găsită o astfel de poveste?

– Nu pe nepregătite. Dar, ca Ștrengar și discipol al lui Holmes, am diverse resurse la dispoziție. Asta ar putea să fie un nou și extraordinar mijloc de cercetare.

Creierul lui Kleefisch lucra chiar mai repede acum. Să descoperi o povestire pierdută cu Sherlock Holmes, după toți anii ăștia...

– Care e adresa ta din Londra? întrebă Pendergast.

– 572, Marylebone High Street.

– Sper că nu te superi dacă te vizitez în viitorul apropiat.

– Cât de apropiat?

– Două zile, poate. De îndată ce pot să mă desprind de investigarea incendiului. Am să trag la hotelul Connaught.

– Excelent. O să fie o plăcere să te revăd. Între timp, am să fac niște anchete preliminare și o să fim în măsură să...

– Da, îl întrerupse Pendergast.

Vocea i se schimbase brusc. Intervenise o urgență subită.

– Da, mulțumesc. Am să fac tot posibilul să te văd atunci. Dar acum trebuie să închid, Kleefisch. Te rog să mă scuzi.

– E ceva în neregulă?

– Se pare că a mai luat foc o casă.

Și cu asta Pendergast închise brusc, și legătura se întrerupse.

30

Cu tot fluieratul generos al sirenei și cu toate strigătele repetate prin megafonul exterior al mașinii de poliție, șeful Morris nu reuși să înainteze mai mult decât la o stradă de stație, atât de mare era îmbulzeala de vehicule, presă și lume. Și nu era nici măcar opt dimineața. Cu această a doua incendiere, povestea devenise națională – nicio surpriză, având în vedere identitatea victimelor –, și erau acolo cei care se hrăneau cu crime, alături de rețeaua emisiunilor de știri, CNN și numai Dumnezeu știe cine altcineva.

Șeful regreta acum că se urcase el însuși la volan. N-avea pe nimeni să-l ajute și singura lui opțiune era să coboare din mașină și să se îmbulzească printre tipii ăștia. Jurnaliștii îi înconjuraseră mașina, cu camerele pornite, cu microfoanele fluturând spre el ca niște ciomege. Își petrecuse toată noaptea la locul incendiului, care începuse la opt seara, și acum era murdar, împuțit de fum, epuizat, tușea și abia putea să gândească. Ce stare ca să faci față camerelor!

Mașina șefului fu lovită și zgâlțâită de mulțimea obraznică de reporteri. Aceștia puneau întrebări, răcnind la el, urcându-se unul pe altul pentru o poziție mai bună.

Îşi dădu seama că ar fi mai bine să se gândească să le spună ceva. Luă o gură de aer, mobilizându-se, şi se forţă să deschidă uşa. Reacţia fu instantanee, mulţimea împingând înainte, camerele de luat vederi şi microfoanele balansându-se periculos, unul chiar zburându-i pălăria de pe cap. Se ridică în picioare, îşi scutură pălăria de praf, o puse la loc şi ridică mâinile.

– Bine, bine! Vă rog. Nu pot să fac o declaraţie dacă o ţineţi aşa. Lăsaţi-mi ceva spaţiu, vă rog!

Mulţimea se retrase puţin. Şeful se uită în jur, perfect conştient de faptul că imaginea lui avea să fie difuzată la toate ştirile de noapte din ţară.

– Am să fac o scurtă declaraţie. Nu răspund la nicio întrebare după aceea. Luă o gură de aer. Vin chiar acum de la locul crimei. Pot să vă asigur că facem tot ce e omeneşte posibil ca să rezolvăm crimele astea urâte şi să-i aducem pe făptaşi în faţa justiţiei. Avem în cazul ăsta cei mai buni anchetatori criminalişti şi investigatori ai locului crimei din stat. Avem în sprijinul nostru toate resursele proprii şi pe cele ale comunităţilor învecinate. În plus, avem drept consultant pe unul dintre agenţii FBI de top, specializat în crime în serie şi psihologie deviantă, întrucât se pare că avem de-a face cu un piroman în serie. Îşi drese glasul. Acum, infracţiunea în sine. Perimetrul e, desigur, în curs de examinare. Au fost recuperate două cadavre. Au fost identificate provizoriu ca fiind ale actriţei Sonja Dutoit şi ale copilului ei. Gândurile şi rugăciunile noastre sunt alături de victime, de familiile lor şi de toţi aceia care au fost afectaţi de acest eveniment oribil. Este o mare tragedie pentru oraşul nostru şi, sincer, nu-mi pot găsi cuvintele ca să exprim cât de profund şocat şi

îndurerat... Se pomeni temporar în imposibilitatea de-a continua, dar îşi stăpâni repede nodul din gât şi încheie: O să avem mai multe informaţii pentru voi mai târziu, la o conferinţă de presă. Asta-i tot ce am de declarat pentru moment. Mulţumesc.

Se grăbi să înainteze, ignorând întrebările strigate şi pădurea de microfoane, şi în cinci minute reuşi să intre împleticit în biroul lui.

Pendergast stătea în biroul exterior, îmbrăcat în obişnuitul lui stil impecabil, bând ceai. Televizorul era pornit.

Agentul Pendergast se ridică.

– Dă-mi voie să te felicit pentru o apariţie mai eficientă.

– Ce?

Morris se întoarse spre Shirley.

– Am apărut deja la televizor?

– A fost în direct, şefule, zise ea. Şi te-ai descurcat foarte bine. Ai arătat ca un erou, cu voce hotărâtă... şi dungile alea de funingine de pe faţă.

– Funingine? Pe faţa mea?

La naiba, ar fi trebuit s-o spele!

– Nici chiar un make-up artist de la Hollywood n-ar fi putut să facă o treabă mai bună, zise Pendergast. Asta, combinată cu uniforma mototolită, cu părul bătut de vânt şi cu emoţia evidentă, a făcut o impresie unică.

Şeful se aruncă pe un scaun.

– Nu-mi pasă ce cred ei. Doamne, n-am mai văzut aşa ceva! Agent Pendergast, dacă ai auzit ce-am zis la televizor, atunci ştii că te-am ridicat la statutul oficial de consultant.

Pendergast înclină din cap.

– Deci, sper, pentru numele lui Dumnezeu din ceruri, să accepți. Am nevoie de ajutorul tău mai mult ca niciodată. Ce zici?

Drept răspuns, bărbatul scoase un plic subțire din costum și îl flutură prin fața lui Morris.

– Mă tem că te bat la asta. Nu sunt doar consultant – acum sunt oficial.

31

Când Corrie intră în biblioteca goală, i se păru mai puțin veselă decât înainte, mai încărcată de presimțiri rele. Poate din cauză că peste oraș părea să fi coborât o atmosferă apocaliptică – sau poate că era pur și simplu din cauza norilor negri de viscol, care se adunau peste munți, promițând ninsoare.

Stacy Bowdree, urmând-o spre secția de istorie, fluiera încet.

– Are bani orașul ăsta sau ce?

– Da, dar nimeni nu vine niciodată aici.

– Prea ocupați cu cumpărăturile.

Îl văzu pe Ted la biroul lui din cealaltă parte a încăperii ridicându-se de la cartea lui să le salute. Purta un tricou strâmt și arăta excepțional, și Corrie își simți în mod neașteptat inima bătând neregulat. Luă o gură de aer și o prezentă pe Stacy.

– Ce program aveți azi, doamnelor? întrebă Ted, privind-o încă o dată apreciativ pe Stacy. Corrie trebuia să recunoască faptul că Stacy era frapantă și că oricărui bărbat îi făcea plăcere să se uite la ea, dar privirea lui atentă tot o îngrijoră.

– Crimă și haos, zise Corrie. Vrem toate articolele pe care le ai despre crime, spânzurări, jafuri, justițiarism,

împușcături, certuri – pe scurt, tot ce e rău – din perioada omorurilor comise de grizzly.

Ted râse la asta.

– Cam fiecare număr al vechiului *Roaring Fork Courier* avea un articol legat de crimă. Era un oraș încins în zilele alea – un loc adevărat, nu ca acum. Cu ce vreți să începeți?

– Prima ucidere atribuită ursului grizzly a fost în mai 1876. Să începem cu, să zicem, 1 aprilie 1876, și șase luni după asta.

– Foarte bine, răspunse Ted.

Corrie observă că ochii lui încă mai alunecau în mod regulat în direcția lui Stacy – și nu doar pe fața ei. Dar doamna căpitan părea oarbă – sau poate era doar obișnuită din anii petrecuți în armată.

– Ziarele vechi sunt digitalizate. O să vă configurez niște terminale și o să vă arăt ce să faceți. Se opri. Sigur azi e o nebunie în oraș.

– Da, zise Corrie.

Adevărul era că, în afară de trafic, nu dăduse prea multă atenție.

– E ca în *Fălci*.

– Ce vrei să spui?

– Cum se chema orașul ăla – Amity? Știi, turiștii plecând în masă. Ei bine, asta se întâmplă aici. N-ai observat? Dintr-odată, pârtiile de schi sunt pustii, hotelurile se golesc. Chiar și cei veniți la casa lor de vacanță se pregătesc să plece. Într-o zi-două, o să rămână aici numai presa. E o nebunie.

Tastă la două terminale alăturate, apoi se îndreptă.

– OK, totul e pregătit.

Le arătă cum să lucreze cu echipamentul.

Făcu o pauză.

– Și, Stacy, când ai ajuns aici?

– Acum patru zile. Dar nu m-am agitat prea tare, n-am vrut să provoc vreun scandal.

– Patru zile. Cu o zi înainte de primul incendiu?

– Cred. Am auzit despre asta în dimineața următoare.

– Sper că îți place orășelul nostru. E un loc distractiv – dacă ești bogat.

Râse, făcu cu ochiul și, spre ușurarea lui Corrie, se întoarse la biroul lui.

Era geloasă? Nu pusese monopol pe el – chiar îi refuzase oferta de a-i vedea apartamentul.

Își împărțiră căutarea după dată, Corrie luând primele trei luni, iar Stacy pe următoarele trei. Se lăsă tăcerea, întreruptă numai de zumzetul tastelor.

Și apoi Stacy fluieră încet.

– Ascultă la asta.

VOIAU ACEEAȘI FATĂ
Și s-au duelat pentru ea la lumina felinarului
AMBII BĂRBAȚI, TĂIAȚI LITERALMENTE ÎN FÂȘII

Doi flăcăi din Ohio s-au întâlnit la miezul nopții și, cu ajutorul unui felinar, au pornit să se hăcuiască reciproc cu săbii și cuțite de buzunar, până când ambii au rămas inconștienți. Unul din rivali, ridicându-se, și-a trecut adversarul prin sabie, cauzându-i o rană fatală. Doamna în cauză, domnișoara Williams, e doborâtă de durere din cauza încăierării teribile.

– Asta e destul de bizar, zise Corrie, în speranța că Stacy n-avea de gând să citească cu voce tare fiecare poveste prostească peste care dădea.

Acceptase cu sufletul îndoit oferta de ajutor a lui Stacy.

– Îmi place asta. *Doborâtă de durere*. Pun pariu că doar i s-au udat pantalonașii bufanți din cauza *încăierării*.

Cruzimea comentariului o șocă pe Corrie. Dar poate că așa vorbeau femeile în armată.

În timp ce Corrie răsfoia titlurile, își dădu seama că Ted avea dreptate: Roaring Fork, cel puțin în vara lui 1876, fusese un oraș sângeros. Exista, practic, o crimă pe săptămână, alături de înjunghierile și împușcăturile de zi de zi. Erau jafuri de diligențe în Independence Pass, litigii cu privire la posturile de lucru pentru minerit, uciderи frecvente de prostituate, furt de cai și spânzurări de justițiari. Orașul era invadat de trișori la cărți, avocați fără scrupule, hoți și criminali.

Era și o mare diviziune economică. Puținii care se îmbogățeau își construiau conace somptuoase pe High Street, pe când cei mai mulți trăiau în pensiuni pline, câte patru, cinci într-o cameră, iar taberele de corturi erau copleșite de murdărie, șobolani și țânțari.

Un rasism nonșalant și omniprezent infecta totul. Un capăt al orașului, numit „Tabăra China", era populat cu așa-numiții coolies[1], care erau discriminați oribil. Exista și un „Oraș al Negrilor".

Iar ziarul remarca o tabără murdară dintr-un canion din apropiere, care era ocupată de „diverși beți vi,

[1] Termen ofensator sau peiorativ folosit pentru a defini muncitorii necalificați din Orientul Îndepărtat sau de origine asiatică (n.tr.)

specimene mizerabile ale Rasei Roșii, rămășițele triste ale indienilor Utes de altădată".

În 1876, legea abia dacă ajunsese la Roaring Fork. Cea mai mare parte a „dreptății" era administrată de justițiari din umbră. Dacă în noaptea dinainte un beți v împușcase sau înjunghiase pe cineva într-un salon, autorul era de multe ori găsit în dimineața următoare spânzurat de un plop de la marginea orașului. Cadavrele erau lăsate acolo cu zilele, să-i întâmpine pe nou-veniți. Într-o săptămână plină, puteau să fie doi, trei sau chiar patru spânzurați de copac, cu „viermii căzând din ei", cum savuros scrisese un reporter.

Ziarele abundau de povești pline de culoare și scandaloase: despre un conflict între două familii care se încheiase cu exterminarea completă a tuturor, cu excepția unui singur bărbat, despre un hoț de cai obez, a cărui greutate făcuse să fie decapitat când îl spânzuraseră, despre unul care înnebunise de la ceea ce ziarul numea „furtună în creier", crezându-se Isus, se baricadase într-un bordel și se apucase să omoare mai multe doamne, ca să scape orașul de păcat.

Munca în mine era îngrozitoare, minerii coborând înainte de ivirea zorilor și revenind la suprafață după apusul soarelui, șase zile pe săptămână, văzând lumina zilei numai duminica. Accidentele, prăbușirile și exploziile erau frecvente. Dar era chiar mai rău în instalațiile de șteampuri și în topitorie. Acolo, într-o operațiune industrială mare, minereul de argint era pulverizat de instalații metalice gigantice, care cântăreau mai multe tone. Acestea zdrobeau literalmente minereul, lovind zi și noapte, și producând un zgomot continuu,

care zgâlţâia tot oraşul. Pietrişul rezultat era aruncat în rezervoare imense de fier, cu agitatoare mecanice şi plăci de măcinare, ca să-l mărunţească şi să-l transforme într-o pastă ca terciul. Apoi erau adăugate mercur, sare şi sulfat de cupru. Fiertura vrăjitoarelor rezultată era gătită şi agitată timp de câteva zile, încălzită de cazane enorme pe bază de cărbune, care scoteau fum. Pentru că oraşul era într-o vale înconjurată de munţi, fumul de cărbune sufoca, prin noxele care aminteau de ceaţa londoneză şi care bloca soarele zile în şir.

Cei care lucrau în fabrică şi la topitorie o duceau mai rău decât minerii, fiind de multe ori omorâţi prin opărire când se spărgeau conductele de abur şi cazanele, sufocaţi de vapori nocivi sau mutilaţi oribil de echipamente grele. Nu existau legi de protecţia muncii, nici vreun regulament al orelor sau plăţii, şi nici sindicate. Dacă cineva era schilodit de maşini, era concediat imediat, fără nicio zi în plus de salariu, izgonit, să-şi poarte singur de grijă. Cele mai rele şi mai periculoase locuri de muncă erau date chinezilor *coolies*, a căror moarte era raportată frecvent pe dosul hârtiei, pe acelaşi ton dezinvolt care putea să fie folosit pentru a descrie moartea unui câine.

Corrie se pomeni din ce în ce mai indignată, în timp ce citea despre nedreptatea, exploatarea şi cruzimea nonşalantă în căutarea profitului comise de companiile miniere. Cel mai mult o surprinsese totuşi să afle că familia Stafford – una dintre cele mai respectate familii filantrope din New York City, faimoasă pentru Muzeul de Artă Stafford şi bogăţiile Fondului Stafford – începuse să facă avere în timpul avântului argintului din Colorado, ca finanţatori din spatele instalaţiilor şi topitoriei din

Roaring Fork. Familia Stafford, ştia ea, făcuse mult bine cu banii lor de-a lungul anilor – ceea ce făcea cu atât mai surprinzătoare originea dezgustătoare a averii lor.

– Ce loc, zise Stacy, întrerupând şirul gândurilor lui Corrie. N-aveam nicio idee că Roaring Fork a fost un aşa iad. Şi uită-te acum la el: cel mai bogat oraş din America!

Corrie clătină din cap.

– Ironic, nu?

– Atât de multă violenţă şi mizerie!

– Adevărat, zise Corrie, adăugând cu voce scăzută: Deşi n-am găsit nimic care să indice o bandă de criminali în serie canibali.

– Nici eu.

– Dar indiciile sunt undeva acolo. Trebuie să fie. Am să le găsesc.

Stacy ridică din umeri.

– Crezi că ar putea să fie indieni ăştia Ute din canion? Aveau un motiv bun: le-a fost furat pământul de către mineri.

Corrie se gândi la asta. Cam în acel moment, citise ea, White River şi Uncompahgre Utes se luptau cu albii care-i împingeau spre vest, spre Munţii Stâncoşi. Conflictul culminase cu Războiul White River din 1879, când indienii Ute fuseseră expulzaţi în cele din urmă din Colorado. Era posibil ca unii dintre indienii din conflict să se fi dus spre sud şi să se fi răzbunat pe minerii din Roaring Fork.

– M-am gândit la asta, zise ea în cele din urmă. Dar minerii n-au fost scalpaţi – scalpatul lasă urme distincte. Şi am aflat că pentru indienii Ute canibalismul era un mare tabu.

– Și pentru albi. Și poate că nu i-au scalpat ca să-și ascundă identitatea.

– Se poate. Dar crimele erau bine executate. Vreau să spun că ei nu erau neglijenți și dezorganizați, adăugă Corrie în grabă. Nu poate fi ușor să pândești un miner viclean, călit din Colorado, care-și păzește postul de lucru. Nu cred că o colonie jalnică de Ute a comis asasinatele astea.

– Și chinezii? Nu-mi vine să cred cât de cumplit au fost tratați – erau considerați cumva subumani.

– M-am gândit și la asta. Dar dacă motivul a fost răzbunarea, de ce să-i mănânce?

– Poate că au falsificat treaba cu mâncatul, ca să facă să pară că a fost un urs.

Corrie scutură din cap.

– Analiza mea arată că ei chiar au consumat carnea – crudă. Și o altă întrebare: de ce s-au oprit brusc? Ce scop au atins, dacă a existat vreunul?

– Asta e o întrebare foarte bună. Dar e ora unu și nu știu tu, dar mie mi-e atât de foame, că aș putea să mănânc și eu o pereche de mineri.

– Hai să luăm prânzul.

Când se ridicară să plece, veni Ted.

– Spune-mi, Corrie, începu el. Voiam să te întreb. Ce zici de cină în seara asta? N-o să fie nicio problemă cu rezervarea.

Își trecu degetele prin părul ondulat castaniu și se uită la ea zâmbind.

– Mi-ar plăcea, zise ea, mulțumită că Ted, în ciuda atenției arătate lui Stacy, încă era interesat de ea. Dar ar trebui să iau cina cu Pendergast.

– A, bine. Altă dată, atunci.

Îi zâmbi, dar Corrie observă că nu era îndeajuns de capabil să-și ascundă complet privirea rănită. Îi amintea de un cățeluș și ea simți un junghi de vinovăție.

Cu toate astea, el se întoarse spre Stacy vitejește și-i făcu cu ochiul.

– Mă bucur că te-am cunoscut.

În timp ce-și îmbrăcau hainele și ieșeau în aerul iernii, Corrie se întrebă unde ar putea să ducă o altă întâlnire cu Ted. De fapt, se părea că era o lungă perioadă de când nu mai avusese un iubit, iar patul din conacul de sus, de pe Ravens Ravine, era atât de rece!

32

Era ca un coşmar persistent, care te îngrozeşte o noapte, apoi se întoarce în următoarele într-o formă şi mai cumplită. Cel puţin aşa i se părea şefului Morris, în timp ce umbla prin ce mai rămăsese din casa Dutoit. Ruinele mocnite stăteau pe muchia unui deal, cu vedere la oraşul de mai jos şi la inelul înconjurător de munţi înzăpeziţi. Abia mai putea să suporte să meargă de-a lungul aceloraşi coridoare de banda de plastic, să miroasă aceeaşi duhoare de lemn, plastic şi cauciuc ars, să vadă pereţii carbonizaţi şi bălţile topite de sticlă, paturile arse, toaletele şi chiuvetele spulberate de căldură.

Şi apoi erau mărunţişurile care scăpaseră în mod ciudat: un pahar, o sticlă de parfum, un ursuleţ de pluş îmbibat de apă şi un poster al filmului *Fanfara,* cel mai faimos film al lui Dutoit, încă prins de un perete devastat. Stingerea focului şi transformarea acestuia în mormanul jilav aburind durase cea mai mare parte a nopţii. Specialiştii criminalişti şi cei de la medicină legală plecaseră în zori, şi identificaseră victimele cât de bine putuseră. Nu fuseseră arse la fel de rău ca familia Baker – ceea ce nu făcea decât să sporească oroarea. De data asta cel puţin nu trebuia să aibă de-a face cu Chivers, se gândi şeful. Acesta fusese deja la locul crimei şi acum

îşi pregătea raportul – un raport de care şeful Morris se îndoia. Chivers era în mod clar dat peste cap. Se bucura totuşi de prezenţa lui Pendergast. Aceasta era ciudat de liniştitoare pentru şef, în ciuda excentricităţilor omului – şi în ciuda faptului că pe toţi ceilalţi îi deranja prezenţa lui.

Pendergast rătăcea înaintea lui Morris, îmbrăcat nepotrivit în formala lui haină neagră, cu eşarfă de mătase albă şi cu aceeaşi pălărie ciudată pe cap, tăcut ca mormântul.

Soarele era acoperit de norii grei de iarnă, iar temperatura din afara ruinei plutea undeva puţin peste minus zece grade. În interior însă, era căldură reziduală şi fuioarele de abur creau un microclimat umed, rău mirositor.

Ajunseră în cele din urmă la prima victimă, pe care o identificară provizoriu ca fiind însăşi Dutoit. Rămăşiţele arătau mai mult sau mai puţin ca un fetus supradimensionat, înnegrit, amplasat într-o grămadă de arcuri, plăci de metal, şuruburi, cleme de covoare şi pături de vatelină de bumbac arse, cu bucăţi de plastic topit şi sârmă ici-colo. Ţeasta era întreagă, cu fălcile căscate într-un ţipăt îngheţat, cu braţele arse până la os, cu oasele degetelor încleştate, cu trupul încovoiat de căldură.

Pendergast se opri şi-şi petrecu o lungă perioadă uitându-se la victimă. Nu scoase eprubetele de testare şi pensetele şi nu luă probe. Nu făcu decât să privească. Apoi, încet, dădu ocol hidoşeniei. Scoase o lupă de mână şi o folosi să se uite la urmele de plastic topit şi la alte puncte obscure de interes. În timp ce făcea asta, vântul se schimbă şi şefului i se umplu nasul de miros de carne

prăjită, provocându-i instantaneu o senzație de vomă. Doamne, ar fi vrut ca Pendergast să se grăbească.

În cele din urmă, agentul FBI se ridică și-și continuară deplasarea prin ruina gigantică, îndreptându-se inexorabil spre a doua victimă – fata. Aici era chiar mai rău. Șeful sărise în mod deliberat peste micul dejun și n-avea nimic de eliminat din stomac, cu toate astea își simțea voma uscată venind.

Victima, fiica lui Dutoit, Sallie, avusese zece ani. Mergea la școală cu fiica șefului. Cele două copile nu fuseseră prietene – Sallie fusese un copil retras și nu era de mirare, cu o așa mamă. Acum, apropiindu-se de cadavru, șeful se aventură să arunce o ocheadă. Corpul fetei era în poziție șezând, ars doar pe-o parte. Era încătușată de țevile de sub o chiuvetă.

Simți primul val de vomă uscată, care veni ca un sughiț, apoi altul și se uită repede în altă parte.

Din nou, Pendergast petrecu ceea ce păru o viață examinând rămășițele. Șeful nici măcar nu începea să înțeleagă cum de putea s-o facă.

Veni un alt val de vomă și el încercă să se gândească la altceva – la *orice* altceva – ca să se stăpânească.

– E atât de uimitor, zise Morris mai mult ca să-și distragă atenția. Pur și simplu nu înțeleg.

– Cum adică?

– Cum... mă rog, cum își selectează criminalul victimele. Adică ce au victimele în comun? Totul pare atât de aleatoriu!

Pendergast se ridică.

– Scena crimei chiar e o provocare. Ai dreptate că victimele sunt alese la întâmplare. Cu toate astea, *atacurile* nu sunt așa.

– Cum așa?

– Ucigașul nu-și alege victimele. El – sau ea, căci etiologia atacurilor încă nu indică genul – alege case.

Șeful se încruntă.

– Case?

– Da. Ambele case împărtășesc o trăsătură: sunt spectaculos de vizibile din oraș. Casa următoare o să fie, fără îndoială, la fel de ușor de remarcat.

– Vrei să spui că au fost selectate pentru spectacol? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– Ca să trimită un mesaj, poate.

Pendergast se întoarse.

– Acum, înapoi la problema de față. Acest loc al crimei e interesant în primul rând pentru lumina pe care o aruncă asupra minții criminalului.

Pendergast vorbea încet, în timp ce se uita în jur.

– Făptașul pare să se potrivească definiției lui Millon despre personalitatea sadică a subtipului „exploziv". Caută măsuri extreme de control. Găsește plăcere – plăcere sexuală poate – în suferința intensă a altora. Această tulburare se ivește violent într-un individ care altfel ar părea normal. Cu alte cuvinte, persoana pe care o căutăm ar putea să pară un membru obișnuit, productiv al comunității.

– De unde știi?

– Mă bazez pe reconstrucția pe care am făcut-o crimei.

– Care-i aia?

Pendergast se uită din nou peste ruine, apoi îl fixă cu privirea pe șef.

– În primul rând, autorul a intrat printr-o fereastră de sus.

Șeful se abținu să-l întrebe pe Pendergast cum reușise să determine asta, mai ales că nu mai exista niciun al doilea etaj.

– Știm asta fiindcă ușile casei erau masive, iar încuietorile erau toate cuplate. De așteptat, având în vedere teama recentă generată de primul incendiu și, poate, de izolarea relativă a structurii. În plus, ferestrele de la primul etaj sunt masive, construite pentru mai multă lumină, cu geamuri cu capacitate mare de izolare, cu trei rânduri de geamuri scumpe, cu placări de aluminiu anodizat pe stejar. Cele pe care le-am examinat erau toate încuiate și putem să presupunem că și restul erau închise și încuiate, având în vedere temperaturile scăzute și, așa cum spuneam, teama generată de primul atac. O astfel de fereastră e extrem de greu de spart și orice încercare ar fi zgomotoasă și consumatoare de timp. Ar fi alarmat casa. Cineva ar fi sunat la nouă-unu-unu sau ar fi apăsat butonul de panică din casă. Dar cele două victime au fost luate pe neașteptate – la etaj, probabil în timp ce dormeau. Ferestrele de la etaj erau mai puțin robuste, cu două rânduri de geamuri și, în plus, nu toate blocate – așa cum reiese din asta, de-aici.

Pendergast arătă un motiv decorativ de cenușă și metal de la picioarele lui.

– Așa am ajuns la concluzia că ucigașul a venit și a plecat pe o fereastră de la etaj. Cele două victime au fost supuse, apoi aduse la parter pentru, hm, *deznodământ*.

Șefului îi era greu să se concentreze la ce spunea Pendergast. Vântul își schimbase direcția din nou și el respira asiduu pe gură.

– Asta ne arată nu numai starea de spirit a criminalului, ci și unele dintre caracteristicile sale fizice. El sau ea e, cu siguranță, o persoană atletică, poate cu ceva experiență în alpinism sau alt domeniu care cere mult efort.

– Experiență în alpinism?

– Dragul meu șef, rezultă direct din faptul că nu există dovezi ale existenței unei scări sau frânghii.

Șeful Morris înghiți.

– Și, hm, sadismul „exploziv"?

– Femeia, Dutoit, era legată cu bandă de canapeaua de jos. Banda a fost înfășurată cu totul în jurul canapelei – o treabă destul de grea – ca s-o imobilizeze. Pare să fi fost udată cu gazolină și arsă de vie. Cel mai semnificativ, asta pare să se fi întâmplat fără ca victimei să i se fi pus căluș.

– Ce înseamnă asta?

– Făptașul a vrut să vorbească cu ea, s-o audă pledând pentru viața ei și apoi, după ce a început incendiul... s-o audă țipând.

– O, Doamne.

Morris își aminti vocea stridentă a lui Dutoit, la conferința de presă. Simți un alt val de vomă uscată.

– Dar sadismul evident aici – Pendergast făcu un gest blând în direcția rămășițelor fetei moarte – e chiar mai extrem.

Morris nu vru să știe mai multe, dar Pendergast continuă:

– Fata asta n-a fost udată cu benzină. Ar fi fost prea rapid pentru autorul nostru. În schimb, a pus foc în

dreapta ei, acolo, şi l-a lăsat să ardă spre ea. Acum, dacă o să examinezi ţevile de care a fost încătuşată victima, ai să observi că sunt îndoite. Ea a tras de ele cu toate puterea, într-un efort de-a scăpa.

– Înţeleg.

Dar şeful nici măcar nu pretinse că se uită.

– Dar reţine *direcţia* în care sunt îndoite.

– Spune-mi, zise şeful Morris acoperindu-şi chipul, incapabil să mai facă faţă.

– Sunt îndoite în direcţia focului.

Se lăsă tăcerea.

– Îmi pare rău, zise şeful. Nu înţeleg.

– De orice ar fi încercat ea să scape... era chiar mai rău decât focul.

33

Ultima dată când Corrie fusese în vechea secţie de poliţie victoriană era încătuşată. Amintirea era destul de proaspătă ca să simtă un junghi când intră. Dar Iris, doamna de la recepţie, era aproape prea drăguţă şi bucuroasă s-o îndrepte spre biroul temporar al lui Pendergast de la subsol. Coborî scara îngustă, trecu pe lângă un cazan întunecat şi zgomotos, şi ajunse pe un coridor îngust. Biroul din capăt n-avea niciun nume pe el, ci doar un număr. Bătu şi vocea lui Pendergast o invită înăuntru. Agentul special stătea în spatele unui birou vechi de metal, acoperit cu stative de eprubete, alături de o configurare de chimie cu funcţie necunoscută care bolborosea. Biroul n-avea ferestre, iar aerul era înăbuşitor.

– Asta ţi-au dat? întrebă Corrie. E o carceră subterană!

– Asta am cerut. N-am vrut să fiu deranjat, iar biroul ăsta e într-un loc unde asta e garantat. Nimeni nu vine să mă deranjeze aici... Nimeni.

– E cald ca în iad aici.

– Nu e mai rău decât o primăvară în New Orleans. După cum ştii, eu mă feresc de frig.

– Mergem la cină?

– Deci, ca să nu ne stricăm pofta vorbind de cadavre și canibalism, poate am putea să petrecem câteva momente discutând aici despre cercetarea ta. Ia loc, te rog!

– Sigur, dar putem s-o scurtăm? *Eu mă feresc* de moleșeala provocată de căldură.

Se așeză și Pendergast făcu la fel.

– Cum mai progresezi?

– Grozav. Am terminat examinarea a patru seturi de rămășițe și spun aceeași poveste: toate au fost victimele unei bande de criminali în serie canibali.

Pendergast înclină capul.

– Chiar e de necrezut. Dar nu e nicio îndoială. Am găsit ceva interesant la ultimul schelet la care m-am uitat. Tipul cu nume ciudat, Isham Tyng. El a fost unul dintre primii omorâți și oasele lui prezintă semne extinse de vătămare peri-mortem de la un animal mare și puternic, fără îndoială un urs grizzly – împreună cu semnele obișnuite de bătaie, dezmembrare și canibalism făcute de ființe umane. M-am uitat în articolele de ziare la ucidere și în cazul ăsta un urs a fost alungat de lângă rămășițe de sosirea partenerilor lui Tyng. Fără îndoială că ursul se hrănea cu victima *după* ce fusese ucisă de banda de canibali. Dar imaginea asta a cimentat în mod clar în mintea tuturor ideea că ucigașul era un grizzly. O presupunere rezonabilă – dar și pură coincidență.

– Excelent. Povestea e acum completă. Presupun că n-ai nevoie să examinezi mai multe rămășițe.

– Nu, patru ajung. Am toate datele necesare.

– Foarte bine, murmură Pendergast. Și când te întorci la New York?

Corrie inspiră adânc.

– Nu mă întorc încă.

– Cum așa?

– Am... decis să extind domeniul de aplicare al disertației mele.

Așteptă, dar Pendergast nu reacționă.

– Pentru că, îmi pare rău, dar, de fapt, povestea nu e completă. Acum, că știm că minerii ăștia au fost omorâți... Ezită. Ei bine, am de gând să fac pe dracu-n patru ca să rezolv crimele.

Altă tăcere mormântală. Ochii argintii ai lui Pendergast se mijiră foarte puțin.

– Uite, e un caz fascinant. De ce să nu-l urmăresc până la capăt? De ce au fost omorâți minerii ăștia? Cine a făcut-o? Și de ce s-au oprit crimele așa de brusc? Există tone de întrebări și vreau să găsesc răspunsuri. Asta e șansa mea să transform o disertație bună într-una de-a dreptul grozavă.

– Dacă scapi cu viață, zise Pendergast.

– Nu cred că sunt în pericol. De fapt, de când cu incendiile, am fost ignorată. Și nimeni nu știe despre descoperirea mea cea mai importantă – toată lumea încă mai crede că a făcut-o un grizzly.

– Cu toate astea, sunt îngrijorat.

– De ce? Păi, dacă ești îngrijorat unde stau, să știi că e la kilometri depărtare de casele care au fost arse. Și am o nouă colegă de cameră – întâmplător, doamna căpitan Bowdree. Nu poți să-ți dorești o mai bună protecție decât asta. Să-ți spun ceva: are un 0.45 și, crede-mă, știe să-l folosească.

Nu menționă urmele pe care le găsise înconjurând conacul.

– N-am nicio îndoială. Dar, de fapt, eu trebuie să plec din Roaring Fork pentru câteva zile și, prin urmare, o să-mi fie imposibil să-ți ofer protecție. Mă tem că ce cauți tu în cazul ăsta ar putea să trezească proverbialul câine adormit. Și sunt sigur că există un câine urât adormit în orășelul ăsta bogat.

– Cu siguranță, nu crezi că incendiile sunt cumva legate de omorârea minerilor, nu? Asta s-a întâmplat acum o sută cincizeci de ani.

– Nu *cred* nimic... încă. Dar simt apa adâncă și puternică. Nu sunt în favoarea rămânerii tale în Roaring Fork mai mult decât e necesar. Te sfătuiesc să pleci cu primul avion.

Corrie se uită la el.

– Am douăzeci de ani și asta e viața mea. Nu a ta. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru tot ajutorul, dar... nu ești tata. Rămân.

– Am să descurajez asta retrăgându-mi sprijinul financiar.

– Bine! își înăbuși Corrie furia care stătea să izbucnească. Ai interferat în disertația mea de la început. Nu poți să te abții să nu interferezi – așa ești tu –, dar mie nu-mi convine. Nu înțelegi cât de important e pentru mine? M-am săturat să-mi tot spui ce să fac.

Ceva apăru pe chipul lui Pendergast – ceva care, dacă n-ar fi fost atât de furioasă, ar fi recunoscut ca periculos.

– Singura mea îngrijorare e legată de siguranța ta. Și trebuie să adaug că riscurile cu care te confrunți sunt mult sporite de tendința ta nefericită spre impetuozitate și imprudență.

– Dacă zici tu. Dar am terminat ce aveam de spus. Și rămân în Roaring Fork, fie că-ți place, fie că nu.

Când Pendergast începu să vorbească din nou, ea se ridică atât de brusc, încât răsturnă scaunul și părăsi încăperea fără să aștepte să audă ce avea el de spus.

34

Era unul dintre cele mai importante conace victoriene de pe drumul principal. Ted, care era un izvor de informații cu privire la Roaring Fork, îi spusese lui Corrie povestea. Casa fusese construită de către Harold Griswell, cunoscut sub numele de Regele Argintului din Roaring Fork, care făcuse avere și apoi dăduse faliment în Panica din 1893. Se sinucisese sărind în puțul principal al Minei Neasemuite, lăsând în urmă o văduvă tânără – o fostă dansatoare de salon pe nume Rosie Ann. Aceasta își petrecuse următoarele trei decenii angajând și concediind avocați și pornind nenumărate procese, încercând neobosit să exploateze minele și proprietățile recuperate. În cele din urmă, când toate opțiunile ei juridice fuseseră epuizate, bătuse în scânduri ferestrele conacului Griswell și devenise pustnică, refuzând să cumpere chiar și provizii de bază și subzistând datorită bunătății vecinilor, care luaseră asupra lor misiunea de a-i lăsa alimente la ușă. În 1955, vecinii se plânseseră de un miros urât care venea din casă. Când poliția intrase, găsise o scenă incredibilă: toată casa era plină din podea până-n tavan cu stive instabile de documente și alte mărunțișuri vechi, o mare parte din acestea acumulate în timpul interminabilelor

procese ale femeii. Erau acolo pachete de ziare, saci de pânză plini cu probe de minereu, bilete la teatru, foi volante, registre, rapoarte de analiză, certificate de minerit, depoziții, transcrieri ale proceselor, înregistrări de salarii, extrase de cont, hărți, studii miniere și altele asemenea.

Găsiseră corpul uscat al lui Rosie Ana îngropat sub o tonă de hârtie. Un perete întreg de documente, subminat de roaderea șoarecilor, se răsturnase peste ea și o prinsese dedesubt. Rosie Ann Griswell murise de foame. Murise fără moștenitori și orașul dobândise clădirea. Documentele adunate se dovediseră un tezaur istoric de proporții greu de controlat. O jumătate de secol mai târziu, procesul de sortare și catalogare era încă în desfășurare, cu întreruperi, ori de câte ori nevoiașa Societate de Istorie din Roaring Fork obținea câte o subvenție.

Ted o avertiză pe Corrie despre starea colecției, care era foarte diferită de eleganta arhivă digitizată a ziarului pe care o administra el. După ce pieptănase ziarele căutând dovezi ale unei bande de criminali canibali și ieșise cu mâinile goale, Corrie decisese să se uite în arhiva Griswell.

Se părea că arhivarul venea doar două zile pe săptămână. Ted o avertiză pe Corrie că acesta era un nemernic incompetent.

Când Corrie sosi, în acea dimineață cenușie de decembrie, cu câțiva fulgi căzând haotic din cerul de zinc, îl găsi pe arhivar în salonul conacului, stând în spatele unui birou și jucându-se cu iPad-ul. Cum salonul era gol

de hârtii, ea văzu prin uşile deschise ce dădeau în acesta rafturi metalice din podea până-n tavan şi fişiere pline cu diverse materiale.

Arhivarul se ridică şi întinse mâna.

– Wynn Marple, zise el.

Era un bărbat cu chelie prematură şi coadă la spate, spre patruzeci de ani, cu un început de burtă, care-şi păstrase aerul încrezător şi obraznic al unui Lothario[1] bătrân.

Ea se prezentă şi-i explică misiunea ei – că era în căutarea unor informaţii din anul 1876, cu privire la victimele ursului grizzly şi, de asemenea, cu privire la o posibilă activitate a unei bande în Roaring Fork.

Marple răspunse în cele din urmă, angrenându-se rapid în ceea ce era evident subiectul lui preferat: el însuşi. Corrie află că el, Marple, fusese odinioară în echipa olimpică de schi care se antrenase în Roaring Fork, motiv pentru care se îndrăgostise de oraş. Că încă era un schior excelent şi un tip tare şi în afara pârtiei. Şi că nu exista nicio şansă să-i permită accesul la arhive fără documentele şi aprobările corespunzătoare, ca să nu mai vorbim de un domeniu mult mai specific şi mai îngust de activitate.

– Vezi tu, nu sunt permise expediţiile de pescuit, zise el. O grămadă din documentele astea sunt private şi confidenţiale, controversate sau – şi aici îi făcu abuziv cu ochiul – de natură scandaloasă.

[1] Prenume masculin care a ajuns să denote un seducător fără scrupule de femei, în „Curiozitate impertinentă", o povestire care apare în opera lui Miguel de Cervantes Saavedra, *Don Quijote*. (n.tr.)

Discursul fu însoţit de mai multe gesturi de lingere a buzelor şi plimbări ale ochilor peste trupul lui Corrie. Ea luă o gură de aer şi-şi reaminti ca măcar de data asta să nu fie cel mai mare duşman al ei. O grămadă de tipi pur şi simplu nu puteau să se abţină să fie scârboşi. Şi ea avea nevoie de arhivele astea. Dacă răspunsul omorurilor nu era aici, atunci probabil era pierdut pentru istorie.

– Ai fost schior olimpic? întrebă ea, îndulcindu-şi vocea cu falsă admiraţie.

Asta produse o altă răbufnire de lăudăroşenie, inclusiv informaţia că ar fi câştigat un bronz, dar din cauza condiţiilor cursei, temperaturii, arbitrilor... Corrie încetă să asculte, dar continuă să dea din cap şi să zâmbească.

– E foarte tare, zise ea când îşi dădu seama că el terminase. N-am mai întâlnit până acum un sportiv olimpic.

Wynn Marple avu mult mai multe de spus cu privire la asta. După cinci sau zece minute, Corrie, în disperare, fu de acord să iasă cu Wynn sâmbătă seara – şi, în schimb, câştigă acces complet şi nelimitat la arhivă.

Wynn o urmă când se duse în elegantele, dar degradatele încăperi ticsite de hârtii.

Ca necazurile ei să fie complete, ziarele erau clasificate doar în mare cronologic, fără niciun efort de-a le aranja pe subiecte. Cu acum săritorul Wynn scoţând arhivele, Corrie se aşeză la o masă lungă acoperită cu postav şi începu să le trieze. Erau toate amestecate şi confuze, pline de materiale străine şi arhivate greşit, şi deveni evident că cine făcuse arhivarea fusese fie neglijent, fie idiot. În timp

ce tria pachet după pachet, mirosul de hârtie descompusă şi ceară veche umplu încăperea. Minutele deveniră ore.

Camera era supraîncălzită, lumina era slabă şi începură s-o mănânce ochii. Chiar şi Wynn obosi în cele din urmă să vorbească despre el însuşi. Hârtiile erau uscate şi praful părea să se ridice de fiecare dată când dădea pagina. Erau acolo topuri de documente juridice impenetrabile, înregistrări, depuneri, avize şi interogatorii, transcrieri ale proceselor, audieri, proceduri ale juriului, combinate cu planuri, expertize, rezultate ale testelor, acorduri de parteneriat în minerit, state de plată, stocuri, comenzi de lucru, acţiuni fără valoare, facturi şi afişe şi foi volante complet irelevante. Din când în când valul de documente scotea la iveală un afiş colorat, care anunţa sosirea unei regine a burlescului cu sânii mari sau a unei comedii de prost gust. Corrie descoperea rareori un document de uşor interes – o plângere penală, transcrierea unui proces de crimă, afişe cu persoane căutate, înregistrări ale poliţiei referitoare la indezirabili şi fugari care erau suspectaţi sau acuzaţi de crime. Dar nimic remarcabil, nicio bandă de nebuni, nimeni cu vreun motiv să omoare şi să mănânce unsprezece mineri. Numele Stafford apărea în mod regulat, în special în ceea ce privea înregistrările reducerii şi purificării personalului. Mai ales înregistrările astea erau odioase, cu pagini de registru contabil enumerând muncitorii ucişi la fel ca echipamentele stricate, alături de sumele plătite văduvelor sau orfanilor, niciodată mai mult de cinci dolari, cu majoritatea sumelor enumerate ca 0,00 dolari, împreună cu notaţia „Nicio plată/greşeala

muncitorului". Era o evidenţă a lucrătorilor infirmi, otrăviţi sau răniţi la locul de muncă, concediaţi imediat, fără compensaţii sau vreo posibilitate de recurs.

– Ce adunătură de ticăloşi, murmură Corrie pentru sine, predându-i lui Wynn alt lot de hârtii. La un moment dat apăru o foaie volantă care o făcu pe Corrie să se oprească.

TEORIA ESTETICĂ

O prelegere de

DL OSCAR WILDE DIN LONDRA, ANGLIA

Aplicarea în practică a principiilor teoriei estetice, cu observaţii asupra artelor plastice, împodobirii personale şi decorării casei

SE ŢINE ÎN MAREA GALERIE A
MINEI SALLY GOODIN
DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 2 IUNIE
LA ORA 14.30
BILETE ŞAPTEZECI ŞI CINCI DE CENŢI

Lui Corrie aproape îi veni să râdă de pitorescul ciudat al acesteia. Asta trebuie să fi fost prelegerea la care Wilde auzise povestea omorurilor comise de grizzly. Şi de fiţuică era prins un fascicul de ştiri, scrisori şi note despre conferinţă.

Părea ridicol ca minerii aspri din Roaring Fork să fi avut orice fel de interes în teoria estetică, să nu mai vorbim de împodobirea personală sau decorarea casei. Dar conform tuturor articolelor, conferinţa fusese un mare succes, atrăgând ovaţii în picioare. Poate datorită figurii lui Wilde, cu îmbrăcămintea lui outré şi manierele

de filfizon, sau a spiritului lui extravagant. Minerii săraci din Roaring Fork aveau parte de puţin divertisment preţios dincolo de destrăbălare şi băut.

Răsfoi repede prin documentele anexate şi dădu peste o notă amuzantă scrisă de mână, aparent o scrisoare a unui miner către soţia lui din Est. Era lipsită în întregime de semne de punctuaţie.

Drăgă Mea Soţie dumin Ică a fost o confirinţă de la Domnu Oscor Wild de la Londra După confirinţă care a fost foooarte bine primiită Domnu Wild a vorbit cu bucurie cu Minerii şi Ungătorii a fost foarte gra ţios şi când aşteptam să vorbesc cu el pungaşu ăla bătrân şi beţiv de Swinton la luat de nasture şi la tras doparte şi ia zis o poveste care la făcut pe bietu Om mai Palid ca o nălucă am zis că pică şi leşină...

Wynn, citind peste umărul ei, pufni în râs.

– Analfabet prost.

Bătu uşor fiţuica despre conferinţă.

– Ştii, pun pariu că asta valorează bani.

– Sunt sigură, zise ea ezitând şi punând apoi totul înapoi laolaltă.

Oricât de exotică era scrisoarea minerului, era mult prea departe de temă ca să merite să fie inclusă în disertaţia ei.

Dădu hârtiile deoparte şi trecu la dosarul următor. Observă că atunci când Wynn cărase pachetul înapoi pe raft, trăsese fiţuica afară şi o ascunsese în altă parte. Tipul

avea probabil de gând s-o vândă pe eBay sau ceva. Îşi zise că nu era treaba ei ce făcea el.

Sosi următorul pachet mare şi apoi următorul. Cele mai multe dintre hârtii vorbeau despre măcinare şi rafinare, şi de data asta aproape totul se lega de familia Stafford, care, conform tuturor indicaţiilor, devenise mai opresivă, pe măsură ce bogăţia şi puterea îi creştea. Ei păreau că supravieţuiseră frumos panicii argintului din 1893 şi chiar folosiseră ocazia ca să ia mine şi creanţe pe mărunţişul de un dolar. Erau şi o mulţime de hărţi îngălbenite ale sectoarelor miniere, cu fiecare mină, puţ şi tunel marcate şi identificate cu grijă. Ciudat însă, existau câteva înregistrări preţioase ale operaţiunilor de topire. Şi apoi un document o făcu să îngheţe. Era o carte poştală din 1933, de la un membru al familiei pe nume Howland Stafford, către o femeie pe nume Dora Tiffany Kermode. Începea cu *Dragă verişoară.*

Kermode. Verişoară.

– Isuse! izbucni Corrie. Căţeaua aia de Kermode e rudă cu familia care a stors oraşul ăsta de l-a uscat.

– Despre cine vorbeşti? întrebă Wynn.

Ea lovi documentul cu dosul palmei.

– Betty Kermode. Femeia aia oribilă care administrează Vârfurile. E rudă cu familia Stafford – ştii, cei care deţineau topitoria pe vremea mineritului în Roaring Fork. Incredibil!

Abia atunci Corrie îşi dădu seama ce greşeală făcuse. Wynn Marple se ridică. Vorbi cu un fel de mustrare, pe un ton aproape profesoral:

– Doamna Kermode e una dintre persoanele cele mai bune, cele mai *milostive* din tot orașul ăsta.

Corrie dădu repede înapoi.

– Îmi pare rău. Doar am... Adică ea e responsabilă că am fost băgată la închisoare... Nu mi-am dat seama că ți-e prietenă.

Scuzele ei bâlbâite părură să funcționeze.

– Păi, înțeleg că poți să fii supărată pe ea pentru asta, dar pot să garantez pentru ea, serios. E un *om bun*.

Îi făcu din nou cu ochiul.

Bravo.

În cinci ore, Corrie nu găsi nimic, iar acum era împovărată de promisiunea de-a ieși cu bufonul ăsta pentru nimic. Spera că putea s-o scurteze și să aleagă un loc în care Ted n-avea să-i vadă niciodată, absolut niciodată. Sau poate reușea să se dea bolnavă în ultimul moment. Asta avea să facă.

Aruncă o privire la ceas. Nici gând să găsească ce avea nevoie în iadul ăsta de hârtii. Începu să simtă pentru prima dată că poate întrecuse măsura. Poate că Pendergast avea dreptate. Deja avea suficient pentru o disertație excelentă.

Se ridică.

– Uite, nu merge. Mai bine plec.

Wynn o urmă în salonul din față.

– Îmi pare rău că n-ai avut mai mult succes. Dar cel puțin...

Făcu din nou cu ochiul.

– Asta ne-a adus împreună.

Trebuia, cu siguranță, să se dea bolnavă. Înghiți.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Wynn.

Se aplecă spre ea, mult prea aproape.

– Plăcerea e de partea mea.

Ea se opri brusc. Ce simțise pe fund? Mâna lui. Făcu o jumătate de pas înapoi și se întoarse, dar mâna o urmă ca o ventuză de caracatiță, de data asta strângând-o ușor de o bucă.

– Te *superi?* zise ea acru, dându-i mâna deoparte.

– Păi... avem o întâlnire în curând.

– Și asta e o *justificare* să-mi *pipăi fundul?*

Wynn părea confuz.

– Dar... Am fost doar prietenos. M-am gândit că o să-ți placă. Adică nu ieși în fiecare zi cu un schior olimpic și m-am gândit...

Fu ultima dată când îi făcu pofticios cu ochiul. Corrie se întoarse spre el.

– Schior olimpic? Când te-ai uitat ultima dată în oglindă? Uite ce vezi – un ratat cu chelie, burdihan și respirație mirositoare. N-aș ieși cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat în viață.

Cu asta se întoarse, își luă haina și plecă, aerul rece lovind-o ca un zid când păși afară.

Wynn Marple se așeză la birou. Ambele mâini îi tremurau și respira superficial și rapid. Nu-i venea să creadă cum îl tratase cățeaua aia, după tot ajutorul pe care i-l dăduse. Unul dintre tipurile alea de feminazi[1],

[1] Feministă extremistă sau militantă. Cuvânt format din cuvintele „feminist" și „nazist", în anii 1990, de către realizatorul radio american Rush Limbaugh. (n.tr.)

care se opune unei mici atingeri uşoare, nevinovate şi prietenoase. Wynn era atât de furios, atât de revoltat, că-şi simţea sângele bubuindu-i în cap ca o tamburină. Dură câteva minute, dar apoi fu capabil în cele din urmă să ridice telefonul şi să formeze un număr.

35

Betty Brown Stafford Kermode, stând în camera de zi a casei sale din Vârfurile, cu un foc de piñon[1] vuind în vatră, închise telefonul de prinţesă. Rămase foarte liniştită încă vreo câteva minute, cu ochii pe fereastra cu vedere spre munte, analizând problema. Cumnatul ei, Henry Montebello, stătea într-un scaun cu rezemători laterale pentru cap, pe partea opusă a focului. Era îmbrăcat într-un costum din trei piese, cu un papion înnodat manual, cu model, de culoare închisă, peste o cămaşă albă ca zăpada. Îşi examina unghiile cu un aer patrician de plictiseală. Un soare slab, de iarnă, se filtra înăuntru.

Kermode cântări problema pentru un minut. Şi apoi luă telefonul din nou şi-l sună pe Daniel Stafford.

– Bună din nou, draga mea, veni vocea uscată şi sarcastică.

Kermode nu se omora să stea de vorbă cu vărul ei, Daniel, dar „a-i plăcea" şi „a-i păsa" nu figura în legăturile care ţinea legată familia Stafford. Aceste legături erau făcute de bani şi toate relaţiile de familie erau definite de asta. Cum Daniel era nu numai capul Trusturilor

[1] Pin mic, cu seminţe comestibile, originar din Mexic şi sud-vestul SUA (n.tr.)

Familiei Stafford, cu active de două miliarde de dolari, ci şi unul din cei doi parteneri de la conducerea societăţii de investiţii de familie, cu active în gestiune de şaisprezece miliarde de dolari, ea îl considera un apropiat. Foarte apropiat. Nu-şi pusese niciodată problema dacă-l plăcea sau nu.

– Sunt pe difuzor? întrebă Stafford.

– E Henry aici, cu mine, răspunse Kermode.

Se opri.

– Avem o problemă.

– Dacă te referi la noul foc, mulţumesc cerului că n-a avut loc în Vârfurile. E minunat, de fapt – impactul asupra Vârfurilor e acum mult atenuat. N-avem nevoie decât de un al treilea incendiu, chiar mai departe.

Urmă un chicotit uscat.

– Nu e amuzant. În orice caz, nu de asta sun. Sun fiindcă fata – Corrie Swanson – a făcut legătura între familiile Kermode şi Stafford.

– Asta nu e chiar un secret de stat.

– Daniel, a intrat în arhiva Griswell şi a dat peste o comoară de documente referitoare la mine, la instalaţii şi la operaţiunile de topire de odinioară. De la *începuturi*.

O tăcere. Apoi îşi auzi vărul înjurând graţios la celălalt capăt al firului.

– Altceva, uf, *în afară* de asta?

Vocea lui era brusc mai puţin frivolă.

– Nu. Cel puţin, nu încă.

Mai multă tăcere.

– Cât de bună documentaristă e?

– E ca un afurisit de terrier. Îşi înfige dinţişorii ascuţiţi şi nu mai dă drumul. Nu pare să fi făcut legătura încă, dar, dacă o să continue să sape, o s-o facă.

Altă tăcere lungă.

– Am avut impresia că documentele germane au fost eliminate.

– A fost făcut un efort considerabil, dar arhivele sunt un dezastru complet. Se poate să fi scăpat orice.

– Înţeleg. Păi, asta *e* o problemă.

– Ai dezgropat vreo murdărie despre ea şi despre ceilalţi, cum ai promis?

– Da. Tipul ăsta, Pendergast, are o istorie controversată, dar e de neatins. Bowdree şi cum o mai cheamă e erou de război, cu o serie de evidenţieri şi medalii, care o fac o ţintă complicată. Doar că a fost lăsată la vatră din Air Force pe motive medicale.

– A fost rănită? întrebă Kermode. Mi s-a părut suficient de sănătoasă.

– A petrecut câteva luni în spitalul militar american din Landstuhl, Germania. Adevăratele ei înregistrări medicale sunt secrete, iar forţele aeriene protejează fişele astea ca pe dracu'.

– Şi fata, Swanson?

– E un mic drac împielităt. A crescut într-un parc de rulote într-un orăşel îngrozitor din Kansas. Părinţii erau din clasa muncitoare de jos, *foarte de jos* şi s-au despărţit după ce s-a născut ea. Mama e alcoolică, tatăl e un pierde-vară, acuzat odată de jefuirea unei bănci. Ea însăşi are un cazier cât braţul tău de lung de când era minoră. Singurul motiv pentru care a ajuns atât de departe e că tipul ăsta, Pendergast, a luat-o sub aripa lui

și i-a finanțat școlarizarea. Fără îndoială că e un qui pro quo acolo. Problema e că atâta timp cât e Pendergast în jur, are să fie greu de ajuns la ea.

– Șeful poliției îmi spunea că a plecat la Londra aseară.

– Asta-i o veste norocoasă. Ai face bine să acționezi repede.

– Și ce să fac, mai exact?

– Ești perfect capabilă, draga mea, să ai grijă de problema asta înainte ca agentul FBI să se întoarcă. Aș putea doar să-ți reamintesc ce e în joc aici. Deci, nu te juca. Dă tare. Și dacă te hotărăști să angajezi pe cineva, angajează numai ce-i mai bun. Orice ai face, eu nu vreau să știu.

– Ce laș ești!

– Mulțumesc. Sunt destul de dispus să admit că în familia asta tu ești cea cu testosteronul ridicat, dragă verișoară.

Kermode apăsă butonul DIFUZOR cu o împunsătură supărată, încheind apelul telefonic. Montebello rămăsese tăcut pe toată durata conversației, cu atenția aparent axată pe unghiile bine îngrijite. Acum totuși se uită în sus.

– Lasă în seama mea, zise el. Știu exact persoana potrivită pentru treaba asta.

36

Espelette, braseria de lux din holul hotelului Connaught, era o combinație crem cu alb cu ferestre înalte și fețe de masă albe ca zăpada. Schimbarea climatică față de Roaring Fork era mai mult decât bine-venită. Londra fusese binecuvântată până atunci cu o iarnă blândă, iar lumina moale a soarelui de după-amiază inunda spațiul ușor curbat.

Agentul special Pendergast, așezat la o masă mare cu vedere spre Mount Street, se ridică în picioare când Roger Kleefisch intră în restaurant. Pendergast remarcă faptul că silueta era a unui grăsan mărunt, cu fața ciupită și îngroșată. Kleefisch fusese practic chel chiar ca student la Oxford, astfel că scăfârlia strălucitoare nu era nicio surpriză. Omul încă mergea cu pas sprinten, deplasându-se cu trupul împins în față, nasul tăind aerul cu curiozitate nerăbdătoare de copoi care ia urma. Calitățile astea – la fel de mult ca acreditările lui ca Strengar de pe Baker Street – îl încredințaseră pe Pendergast să-l aleagă partener în aventura aceasta aparte.

– Pendergast! zise Kleefisch întinzând mâna cu un zâmbet larg. Arăți exact la fel. Mă rog, aproape la fel.

– Dragul meu Kleefisch, răspunse Pendergast scuturând mâna întinsă.

Folosiseră amândoi cu ușurință convenția Oxbridge, chemându-se unul pe altul pe numele de familie.

– Uită-te la tine. Când eram la Oxford, presupuneam mereu că ești în doliu. Dar văd că a fost o neînțelegere. Îți stă bine în negru.

Kleefisch se așeză.

– Îți vine să crezi ce e cu vremea asta? Nu cred că Mayfair a arătat vreodată atât de frumos.

– Într-adevăr, zise Pendergast. Și eu am observat în dimineața asta, nu cu puțină satisfacție, că temperatura din Roaring Fork a scăzut până la minus optsprezece grade.

– Ce îngrozitor.

Kleefisch se scutură.

Un chelner se apropie de masă, le puse meniuri dinainte și se retrase.

– Mă bucur că ai reușit să prinzi zborul de dimineață, zise Kleefisch frecându-și mâinile, în timp ce se uita pe meniu. Ceaiul de după-amiază „șic și șoc" de-aici e deosebit de încântător. Și servesc cel mai bun Kir Royale[1] din Londra.

– E bine să fii din nou în lumea civilizată. Roaring Fork, cu toți banii ei – sau poate din cauza asta –, e un oraș straniu, grosolan.

– Ai menționat ceva despre un incendiu.

Zâmbetul se stinse pe fața lui Kleefisch.

– Piromanul de care vorbeai a lovit din nou?

Pendergast dădu din cap.

[1] Cocktail cu șampanie (n.tr.)

– Aoleu... Partea bună e că eu cred că o să fii mulțumit cu o descoperire pe care am făcut-o. Sunt optimist că nu se va dovedi în întregime în zadar că ai zburat peste ocean.

Chelnerul se întoarse. Pendergast comandă un pahar de șampanie Laurent Perrier și un biscuit cu ghimbir, iar Kleefisch o varietate de aperitive.

Strengarul îl privi pe chelner îndepărtându-se, apoi căută în servieta lui groasă de avocat, scoase o carte subțire și o împinse peste masă. Pendergast o luă. Era de Ellery Queen și era intitulată *Cvorumul lui Queen: O poveste a nuvelei polițiste așa cum a fost dezvăluită în cele 106 cele mai importante cărți publicate în acest domeniu începând din 1845*.

– *Cvorumul lui Queen*, murmură Pendergast uitându-se peste copertă.

– Îmi aduc aminte că l-ai menționat pe Ellery Queen în conversația noastră telefonică.

– Ai auzit de el, desigur.

– Da. De ei, ca să fim mai precișii.

– Exact. Doi veri, lucrând sub pseudonim. Poate cei mai proeminenți autori de antologii de povestiri polițiste. Ca să nu mai vorbim de scriitori în adevăratul sens al cuvântului.

Kleefisch bătu ușor volumul din mâinile lui Pendergast.

– Și cartea asta e, probabil, cea mai faimoasă și importantă treabă în domeniul romanelor polițiste – colecție și studiu al celor mai grozave lucrări de gen. E o primă ediție, apropo. Dar uite ciudățenia: în ciuda titlului său, *Cvorumul lui Queen* dispune de 107 înregistrări – nu 106. Aruncă o privire la asta.

Și luând cartea înapoi, o deschise, dădu la pagina de cuprins, și indică o înregistrare cu degetul:

74. Anthony Wynne – *Păcatul ținut secret* – 1927
75. Susan Glaspell – *Un juriu format din colegii ei* – 1927
76. Dorothy L. Sayers – *Lordul Peter vede cadavrul* – 1928
77. GDH & M. Cole – *Vacanța inspectorului Wilson* – 1928
78. W. Somerset Maugham – *Ashenden* – 1928
78 A. Arthur Conan Doyle – *Aventura de la (?)* – 1928 (?)
79. Percival Wilde – *Sălbaticii din Clover* – 1929

– Vezi asta? zise Kleefisch cu ceva ca un triumf în voce. Numără șaptezeci și opt A. din *Cvorumul lui Queen*. Titlu incert. Data compoziției incertă. Chiar și existența incertă. Prin urmare, A. Și nicio înregistrare în textul principal – doar o mențiune la cuprins.

Dar în mod clar, Queen a auzit – cel mai probabil grație excelenței sale în domeniu – destule despre caracterul excepțional al acesteia. Apoi, să considere că merită s-o includă în cartea sa. Și apoi, din nou, poate că nu. Pentru că atunci când cartea a fost revizuită mai târziu, în 1967, aducând lista până undeva la o sută douăzeci și cinci de cărți, *șaptezeci și opt de A au rămas pe dinafară*.

– Și crezi că asta e povestirea noastră cu Holmes care lipsește.

Kleefisch dădu din cap.

Sosi ceaiul lor.

– Ciudat, Conan Doyle are o înregistrare prealabilă în carte, zise Kleefisch, luând o mușcătură de somon afumat și sandvici wasabi cu smântână. *Aventurile lui Sherlock Holmes*. Numărul șaisprezece din *Cvorumul lui Queen*.

– Atunci s-ar părea că pasul evident ar fi determinarea exactă a ce știa Ellery Queen despre povestirea asta cu Holmes și de la cine a auzit-o – au auzit-o.

– Din păcate, nu. Crede-mă, Ștrengarii au bătut calea de nenumărate ori. După cum îți dai seama, povestirea șaptezeci și opt A din *Cvorumul lui Queen* e una dintre cele mai importante spaime ale organizației noastre. A fost creat un titlu special și așteaptă să-i fie conferit membrului care dă de urma povestirii ăsteia. Cei doi veri sunt morți de zeci de ani și n-au lăsat nici urmă de dovadă nici în ceea ce privește faptul că șaptezeci și opt A a fost în prima ediție a *Cvorumului lui Queen,* nici în ceea ce privește motivul pentru care a fost eliminată mai târziu.

Pendergast luă o înghițitură de șampanie.

– Asta e încurajator.

– Într-adevăr.

Kleefisch puse cartea deoparte.

– Cu mult timp în urmă, Ștrengarii adunaseră un număr mare de scrisori din ultima parte a vieții lui Conan Doyle. La vremea respectivă, nu le-am permis oamenilor de știință din afară să examineze scrisorile – le doream exploatate pentru propriile publicații științifice în *Jurnal* sau în altă parte. Cu toate astea, scrisorile dinspre sfârșitul vieții au fost în cea mai mare parte ignorate, căci tratau acel moment al vieții lui Conan Doyle când era puternic

implicat în spiritism, scriind nonficțiuni de genul *Sosirea zânelor* şi *Granița necunoscutului,* în timp ce Holmes era lăsat deoparte.

Kleefisch luă un alt aperitiv, de data asta cu pui teriyaki şi vinete la grătar. Mușcă o dată, apoi încă o dată, închizând ochii în timp ce mesteca. Îşi şterse elegant degetele pe un şervețel de damasc, iar apoi – cu o sclipire zglobie în ochi – se căută în buzunarul hainei şi scoase două scrisori uzate, decolorate.

– O să te rog să păstrezi secretul, îi zise lui Pendergast. Am, hm, împrumutat temporar astea. N-ai vrea să mă vezi exclus.

– Te asigur că o să-mi țin gura.

– Prea bine. În cazul ăsta, nu mă deranjează să spun că ambele scrisori au fost scrise de Conan Doyle în 1929 – cu un an înainte de moartea sa. Fiecare se adresează unui domn Robert Creighton, un romancier şi coleg spiritist în care Conan Doyle avea încredere în ultimii ani. Kleefisch desfăşură una. Această primă scrisoare menționează în treacăt: „Mă aştept ca de la o zi la alta să primesc noutăți despre treaba cu Aspern Hall, care în ultima vreme îmi stă cumplit pe creier". Plie scrisoarea la loc, o puse din nou în buzunar şi îşi îndreptă atenția spre cealaltă. Şi a doua scrisoare menționează în treacăt: „Au primit veşti proaste despre Aspern Hall. Sunt acum într-o dilemă cu privire la modul în care să procedez – sau dacă nu cumva n-ar trebui să nu fac nimic. Şi totuşi, nu pot să dorm liniştit până nu văd problema rezolvată".

Kleefisch puse scrisoarea deoparte.

– Acum, toți Ştrengarii care au citit scrisorile astea – şi n-au fost mulți – presupun că Sir Conan Doyle era implicat într-un fel de speculații imobiliare. Dar eu mi-am petrecut toată dimineața de ieri parcurgând registrele din Anglia şi Scoția... şi nu e nicio înregistrare cu privire la vreun Aspern Hall. *Nu există aşa ceva.*

– Deci, sugerezi că Aspern Hall nu e un loc – ci un titlu de povestire?

Kleefisch zâmbi.

– Poate – doar poate – e titlul povestirii respinse a lui Conan Doyle: *Aventura de la Aspern Hall.*

– Unde ar putea să fie povestirea?

– Ştim unde nu e. Nu e la el acasă. După ce a fost imobilizat la pat timp de mai multe luni, cu angină pectorală, Conan Doyle a murit în iulie 1930, la Windlesham, locuința lui din Crowborough. În anii care au trecut de-atunci, nenumărați Ştrengari şi alți discipoli ai lui Holmes s-au dus în East Sussex şi au explorat fiecare centimetru din casă. Au fost găsite manuscrise parțiale, scrisori, alte documente – dar nicio povestire lipsă despre Holmes. De-asta mă tem că... ezită Kleefisch. Că povestirea a fost distrusă.

Pendergast clătină din cap.

– Adu-ți aminte ce-a zis Conan Doyle în această a doua scrisoare: că se află într-o dilemă cum să procedeze. Că n-o să poată să doarmă *până nu vede problema rezolvată*. N-ai zice că vorbeşte cineva care ar distruge mai târziu povestea.

Kleefisch ascultă, dând încet din cap.

– Aceeaşi nevoie eliberatoare care l-a făcut pe Conan Doyle să scrie povestea din capul locului s-ar putea să-l fi făcut s-o păstreze. Dacă am avut dubii înainte, acea

înregistrare din *Cvorumul lui Queen* le-a redus la tăcere. Povestea e acolo – undeva. Şi s-ar putea să conţină exact informaţiile pe care le caut.

– Care sunt astea? întrebă curios Kleefisch.

– Nu pot să vorbesc încă despre asta. Dar îţi promit că dacă o să găsim povestirea – tu o s-o publici.

– Excelent!

Îşi împreună mâinile.

– Şi aşa jocul e pus pe cale – ca să folosesc o expresie curentă.

Cu asta, Pendergast goli paharul de şampanie şi-i făcu semn chelnerului să aducă altul.

37

Stacy se dovedea o somnoroasă de zile mari, care de multe ori nu se scula din pat până la zece sau unsprezece, credea Corrie în timp ce se ridica şi se târa afară din pat în întuneric şi privea cu invidie prin uşa deschisă forma care dormea în celălalt dormitor. Îşi aminti că ea fusese aşa înainte să-şi dea seama ce vrea să facă cu viaţa ei. În loc să-şi prepare cafeaua în mica ei bucătărie, Corrie decise să se ducă în oraş şi să se răsfeţe cu o Starbucks. Ura casa congelată şi, chiar cu Stacy Bowdree în locuinţă, petrecea acolo cât mai puţin timp putea.

Se uită la termometrul de afară: minus optsprezece grade. Temperatura continua să scadă. Se înfofoli cu căciulă, mănuşi şi haină de puf şi se duse pe aleea unde avea maşina parcată. În timp ce o curăţa – cu o noapte înainte căzuse o ninsoare foarte uşoară –, îşi regretă încă o dată izbucnirea cu Wynn Marple. Fusese o prostie să ardă acel pod. Dar era vechea Corrie, cu temperamentul ei şi cu incapacitatea ei de a suferi scârboşii prea mult timp. Purtarea aia s-ar putea să fi mers în Medicine Creek, când încă era o liceancă rebelă. Dar nu mai avea nicio scuză – nu aici şi nu acum. *Trebuia* pur şi simplu să se oprească să critice oamenii – mai ales când ştia prea

bine că era contraproductiv pentru propriile cele mai bune interese.

Porni mașina și coborî aleea abruptă a Râpei Corbilor. Cerul era cenușiu și începuse să cadă din nou ninsoarea. Prognoza meteo zicea că urma să ningă o grămadă – ceea ce într-o stațiune de schi ca Roaring Fork era întâmpinat la fel cum un fermier întâmpină ploaia, cu celebrare și flecăreală. În ceea ce-o privea pe Corrie, era sătulă de moarte de asta. Poate că era într-adevăr timpul să-și încaseze jetoanele și să plece din oraș.

Conducea încet, căci de multe ori erau porțiuni de gheață pe drumul în ac de păr care cobora canionul, și mașina ei de închiriat, cu cauciucurile ei de calitate scăzută avea tracțiune proastă. Deci, ce se întâmpla acum? Mai avea cel mult o zi sau două de muncă la schelete – să traverseze răspântia criminalistică, să spunem așa. Apoi gata. Chiar dacă i se părea puțin probabil, avea să vadă dacă lui Ted îi mai venise vreo idee unde ar putea să găsească indicii cu privire la identitatea ucigașilor – cu tact, căci, desigur, el nu știa adevărul despre cum muriseră minerii. Îi propuse să iasă la cină a doua zi. Își notă în minte să vorbească despre asta cu el.

Șase zile până la Crăciun. Tatăl ei o implorase să se ducă în Pennsylvania și să petreacă sărbătorile cu el. Avea chiar să-i trimită bani pentru biletul de avion. Poate că era un semn. Poate...

Un zgomot puternic, un *BANG!* vibrant, o făcu să apese pe frâne și să țipe involuntar. Mașina scrâșni și

alunecă, dar nu ieși propriu-zis de pe drum, ci se opri pe margine.

– Ce *naiba?*

Corrie se prinse de volan. Ce se întâmplase? Ceva îi spulberase parbrizul, transformându-l într-o rețea opacă de fisuri. Apoi văzu găurica perfect rotundă din centrul acestora. Se feri în jos cu un alt țipăt, ghemuindu-se sub rama ușii. Totul era tăcut, în timp ce mintea ei alerga cu un kilometru pe minut. Aia era o gaură de glonț. Cineva încercase s-o împuște. S-o omoare. *Rahat, rahat, rahat...* Trebuia să iasă de acolo. Respirând o dată adânc și tensionându-se, se răsuci în spate, lovi în parbrizul căzut cu mâna înmănușată, făcu o gaură destul de mare ca să vadă prin ea, apoi apucă din nou volanul și porni motorul. Fordul Focus derapă și ea reuși să-l țină sub control, încordându-se din clipă în clipă la alte împușcături. În panică, acceleră prea repede. Mașina prinse un petic de gheață și alunecă din nou, îndreptându-se spre parapetul de deasupra râpei. Mașina ricoșă, alunecă înapoi pe drum cu un scrâșnet de cauciuc și se întoarse încă o sută optzeci de grade. Corrie fu zgâlțâită, dar – după un scurt moment de panică – își dădu seama că era nevătămată.

– *Rahat!* țipă din nou.

Trăgătorul era încă acolo, era posibil chiar să coboare pe drum după ea. Motorul mașinii se oprise, iar partea pasagerului era lovită toată, dar nu părea complet avariată. Întoarse cheia și motorul reveni la viață. Dădu Focusul cu spatele, silindu-se să facă o întoarcere atentă din trei manevre, și începu să coboare pe drum. Mașina încă mergea, dar făcea un zgomot urât – părea că o aripă

se freca încet de unul dintre pneuri. Încet, cu grijă, cu mâinile tremurându-i pe volan, ghidă vehiculul în jos pe munte, spre oraș, îndreptându-se direct spre secția de poliție.

După ce Corrie completă un raport de incident, sergentul de la recepție o introduse prompt la șef. Aparent, acum era o persoană importantă. Îl găsi pe șeful Morris în spatele biroului său, pe care se îngrămădeau carduri trei-pe-cinci, fotografii, fire, ace și lipici. Pe peretele din spatele lui era un grafic de neînțeles, legat, fără îndoială, de incendieri. Șeful arăta al naibii de încins. Obrajii îi atârnau ca niște bucăți de grăsime pe față, ochii îi erau cărbuni înfundați în cap, părul era nepieptănat. În același timp, în ochii lui văzu o expresie severă care nu fusese acolo înainte. Asta, cel puțin, era o îmbunătățire.

El luă raportul și-i făcu semn să se așeze. Dură câteva minute să-l citească, apoi să-l recitească. Și apoi îl puse pe masă.

– Există vreun motiv pentru care crezi că cineva nu te place? întrebă el.

La asta, Corrie, zguduită cum era, trebui să râdă.

– Da. Doar toată lumea din Vârfurile. Primarul. Kermode. Montebello. Ca să nu mai vorbim de tine.

Șeful reuși să zâmbească slab.

– O să deschidem o anchetă, desigur. Dar... ascultă, sper că n-o să crezi că încerc să ignor asta dacă-ți spun că de mai multe săptămâni suntem în căutarea unui braconier în zona respectivă. A omorât și a măcelărit un cerb, vânzând, fără îndoială, carnea. Chiar săptămâna

trecută, una dintre împușcăturile lui nebunești a trecut prin fereastra unei case. Deci, ce s-a întâmplat cu tine s-ar putea – *s-ar putea* – să fi fost o împușcătură rătăcită din activitatea lui de braconaj. Asta se întâmplă dimineața devreme, când cerbul – și braconierul nostru – e activ. Din nou, nu spun că asta s-a întâmplat. Doar menționez ca o posibilitate... mai mult ca să te fac să te simți mai bine.

– Mulțumesc, zise Corrie.

Se ridicară și șeful întinse mâna.

– Mă tem că va trebui să-ți confisc mașina ca probă – să facem o analiză balistică și să vedem dacă putem să recuperăm glonțul.

– Foarte bine.

– O să-ți dau un polițist să te ducă unde ai nevoie să mergi.

– Nu, mulțumesc. Mă duc doar după colț, la Starbucks.

În timp ce Corrie stătea și-și sorbea cafeaua, se întrebă dacă într-adevăr fusese un braconier.

Era adevărat că deranjase o grămadă de lume în ultima vreme, dar asta trecuse, mai ales odată cu începerea incendierilor. Să tragă în mașina ei – asta ar fi tentativă de omor. Ce fel de amenințare fusese ca să merite asta? Problema era că șeful era atât de copleșit – cum era toată lumea în departamentul de poliție –, că avea puțină credință că ar fi capabil să facă o investigație adevărată.

Dacă împușcătura fusese menită s-o intimideze, n-avea să funcționeze. Ar fi putut s-o sperie – dar nu exista nicio șansă s-o facă să plece din oraș. Dacă avea

vreun efect, ăsta era că avea s-o facă să vrea să stea mai mult. Apoi, din nou... ar putea să fie braconierul. Sau ar fi putut să fie o altă întâmplare nebunească. Ar fi putut să fie chiar piromanul în serie, schimbându-și modus operandi.

Gândurile i se îndreptară spre Stacy, de pe râpă, probabil, încă dormind. Avea să vină în cele din urmă în oraș și ar fi putut să fie și ea în pericol, împușcată. Scoase telefonul mobil și formă numărul lui Stacy. Răspunse o voce somnoroasă. De îndată ce Corrie începu să-și spună povestea, ea se trezi rapid.

– A tras cineva în mașina ta? Mă duc să-l caut pe ticălos.

– Stai. Nu face asta. E o nebunie. Lasă poliția să rezolve.

– Urmele o să fie acolo, în zăpadă. Îi iau urma nenorocitului în orice gaură de păianjen se târăște.

– Nu, te rog.

Corrie avu nevoie de zece minute ca s-o convingă pe Stacy să n-o facă. Atunci când Corrie era pe cale să închidă, Stacy zise:

– Sper să tragă în mașina mea. Am o pereche de gloanțe Black Talon pe care le mănâncă să-i exploreze psihicul interior.

Apoi, sună la Rablă-de închiriat. Agentul zise și tot repetă despre cum însuși șeful poliției tocmai sunase, despre cât de îngrozitoare probabil că fuseseră împușcăturile, întrebă dacă era bine, dacă avea nevoie de un doctor... Și dacă nu cumva o mașină mai bună –

un Ford Explorer? – ar fi acceptabilă, fără niciun cost suplimentar, desigur.

Corrie zâmbi în timp ce închise.

Șeful părea să fi dobândit în cele din urmă un pic de coloană vertebrală.

38

Roger Kleefisch se întinse într-unul din cele două fotolii căptușite cu catifea din camera de zi a casei lui din Londra, cu picioarele pe covorul din blană de urs, cu tot trupul absorbind căldura primitoare de la focul trosnitor din vatră. Agentul Pendergast stătea în celălalt fotoliu, nemișcat, cu ochii la flăcări.

Când Kleefisch îl primise înăuntru, agentul FBI se uitase prin încăpere, ridicând din sprâncene, dar nu făcuse nicio altă remarcă. Și totuși, Kleefisch simțise cumva că aprobă. Rareori primea pe cineva în camera lui de zi și nu putu să se abțină să se simtă și el un pic ca Sherlock Holmes aici, acasă, partener la descoperiri la rândul lui. Gândul reuși să-i ridice un pic moralul. Deși, dacă era să fie sincer cu el însuși, ar fi trebuit, probabil, să-și asume rolul de Watson. La urma urmelor, Pendergast, detectivul profesionist, era aici. În cele din urmă, Pendergast se foi și își puse whisky-ul cu sifon pe marginea unei mese.

– Deci, Kleefisch, ce-ai descoperit până acum?

Era întrebarea de care se temea Kleefisch. Acesta înghiți, respiră o dată adânc și vorbi:

– Mă tem că nimic.

Ochii deschiși la culoare se uitară la el cu atenție.

– Serios?

– Am încercat totul în aceste ultime douăzeci și patru de ore, răspunse. M-am uitat din nou prin corespondența veche, am citit și recitit jurnalul lui Conan Doyle. Am examinat fiecare carte, fiecare tratat pe care l-am găsit din ultimii ani ai omului. Chiar am încercat să culeg – cu băgare de seamă – rodul judecății mai multora dintre cei mai străluciți Investiți ai noștri. N-am găsit nimic, nici măcar o urmă de dovadă. Și trebuie să spun, în ciuda entuziasmului meu inițial, asta nu vine ca o surpriză. Tot terenul ăsta a fost acoperit atât de bine de Ștrengari în trecut. Am fost nebun să cred că ar putea să apară ceva nou.

Pendergast nu vorbi. Cu lumina pâlpâitoare a focului sclipindu-i peste trăsăturile supte, peste capul plecat, cu o expresie gânditoare pe față, înconjurat de ornamente victoriene, semăna brusc atât de mult cu Holmes însuși, încât Kleefisch fu luat prin surprindere.

– Îmi pare sincer rău, Pendergast, zise Kleefisch întorcându-și privirea spre covorul din blană de urs. Eram atât de plin de speranță!

Se opri.

– Mă tem că ești la o vânătoare de gâște sălbatice – una pe care eu s-ar putea s-o fi încurajat. Îmi cer scuze pentru asta.

După o clipă, Pendergast se agită.

– Dimpotrivă. Ai făcut deja ceva grozav. Mi-ai confirmat suspiciunile cu privire la faptul că povestirea cu Holmes lipsește. Mi-ai arătat dovada din *Cvorumul lui Queen*. Ai făcut conexiuni, în scrisorile lui Conan Doyle, cu Aspern Hall. Aproape în ciuda ție însuți m-ai convins nu numai că „Aventura de la Aspern Hall" a existat – ci că încă mai există. Trebuie s-o localizez.

– Pentru un Ştrengar ca mine, un discipol Holmes, asta ar fi lovitura vieţii. Dar din nou, trebuie să întreb – de ce e atât de important pentru tine?

Pendergast ezită o clipă.

– Am anumite idei, bănuieli pe care povestea asta ar putea să le confirme – sau nu.

– Bănuieli despre ce?

Un mic zâmbet ondulă buza lui Pendergast.

– Tu – un discipol Holmes – încurajezi un anchetator să se dedea la speculaţii vulgare? Dragul meu Kleefisch!

La asta, Kleefisch roşi.

– Deşi îi disprețuiesc în mod normal pe cei care susţin că au un al şaselea simţ, în cazul de faţă *simt* că povestirea pierdută e în centrul tuturor misterelor de-aici – trecut şi prezent, zise Pendergast.

– În acest caz, îmi pare rău că am venit cu mâna goală, zise Kleefisch în cele din urmă.

– Nu te teme, răspunse Pendergast. Eu nu.

Kleefisch ridică din sprâncene. Pendergast continuă:

– Am pornit de la premisa că, cu cât aflu mai multe despre ultimii ani ai lui Conan Doyle, cu atât mă apropii de găsirea poveştii pierdute. Mi-am concentrat eforturile pe cercul de spiritism de care a aparţinut în anii dinainte de-a muri. Am aflat că grupul ăsta se întâlnea frecvent la o căbănuţă pe nume Covington Grange, de la marginea Hampstead Heath. Cabana a fost deţinută de o spiritistă pe nume Mary Wilkes. Conan Doyle a avut o cămăruţă la Covington Grange, unde a scris uneori eseuri despre spiritism, pe care le citea seara grupului.

– Fascinant, zise Kleefisch.

– Permite-mi să pun întrebarea asta: nu e probabil ca, în timp ce-şi scria textele cu privire la spiritism, la Covington Grange, să fi scris şi o povestire finală despre Sherlock Holmes, „Aventura de la Aspern Hall"?

Kleefisch simţi o înviorare de entuziasm. Avea sens. Şi asta era o cale care, după cunoştinţele lui, nu fusese explorată niciodată de vreun coleg Ştrengar.

– Având în vedere natura lui incendiară, nu e posibil şi ca autorul s-o fi ascuns undeva în acea cămăruţă pe care o folosea pentru scris sau în altă parte în Grange?

– Ar fi posibil, într-adevăr!

Kleefisch se ridică de pe scaun.

– Doamne. Nu-i de mirare că manuscrisul n-a fost niciodată găsit la Windlesham! Şi ce urmează, atunci?

– Ce urmează? Aş fi crezut că e evident. Covington Grange e aproape.

39

Cu ceașca de ceai în mână, Dorothea Pembroke se duse înapoi în firida ei confortabilă de la sediul Blackpool al Trustului Național pentru Locuri de Interes Istoric sau Frumusețe Naturală. Era trecut de 10.45 și domnișoara Pembroke era aproape la fel de serioasă în legătură cu ceaiul ei de la ora unsprezece cât era cu poziția ei, în legătură cu care era chiar foarte serioasă. Un șervețel de pânză, plasat elegant pe birou, o ceașcă de ceai de iasomie Harrisons & Crosfield, un cub de zahăr și un biscuit de grâu înmuiat de două ori în ceașcă – nu o dată, nu de trei ori – înainte să fie rontăit.

Din multe puncte de vedere, doamna Pembroke simțea că ea *era* Trustul Național. În asociația nonprofit erau, desigur, locuri de muncă mult mai importante decât al ei, dar nimeni nu putea să se laude cu o genealogie mai bună. Bunicul ei, Sir Erskine Pembroke, fusese stăpânul Chiddingham Place, una dintre cele mai impresionante și mai impunătoare case din Cornwall. Dar compania lui eșuase, iar când familia își dăduse seama că nu putea să continue să plătească taxele și să și întrețină conacul, intrase în discuții cu Trustul Național. Fundațiile clădirii și edificiile generale erau restaurate, grădinile sale extinse,

și Chiddingham Place fusese deschis în cele din urmă vizitatorilor, în timp ce familia locuia în camere modeste de la ultimul etaj. Câțiva ani mai târziu, tatăl ei ocupase o poziție în Trustul Național, ca manager de proiect. De îndată ce terminase școala, domnișoara Pembroke se alăturase ea însăși Trustului, avansând în ultimii treizeci și doi ani până în funcția de administrator adjunct. Una peste alta, o creștere foarte satisfăcătoare.

În timp ce punea deoparte ceașca și plia șervețelul, deveni conștientă de faptul că în pragul ușii stătea un bărbat. Era mult prea bine-crescută ca să se arate surprinsă, dar se opri doar o clipă înainte să mai plieze o dată șervețelul și să-l pună în birou.

Era un bărbat cu aspect mai degrabă frapant – înalt și palid, cu părul alb-blond și ochi de culoarea gheții, îmbrăcat într-un costum negru bine croit –, dar nu-l recunoscu, și vizitatorii erau de obicei anunțați.

– Iertați-mă, zise el cu un accent american – din sud –, însoțit de un zâmbet fermecător. Nu vreau să deranjez, doamnă Pembroke. Dar secretara de la intrare nu era la biroul ei și, ei bine, *avem* o întâlnire.

Dorothea Pembroke deschise registrul și se uită la pagina zilei curente. Da, într-adevăr: avea o întâlnire la 11.15 cu un domn Pendergast. Își reaminti că acesta ceruse în mod expres s-o vadă pe ea, și nu pe administrator – în mod neobișnuit. Totuși, nu fusese anunțat și ea nu încuraja o astfel de lipsă de formalism. Dar bărbatul avea un fel de-a fi atrăgător și era gata să treacă cu vederea această încălcare de proprietate.

– Pot să iau loc? întrebă el cu alt zâmbet.

Domnișoara Pembroke dădu din cap spre un loc liber din fața biroului ei.

– Pot să întreb despre ce doriți să vorbiți cu mine?

– Doresc să vizitez una dintre proprietățile dumneavoastră.

– Să vizitați? zise ea, permițând ca o foarte mică urmă de dezaprobare să-i coloreze vocea. Avem voluntari în față care pot să vă ajute cu asta.

Era chiar prea din cale-afară s-o deranjeze cu o astfel de cerere banală.

– Îmi cer scuze, răspunse omul. Nu vreau să abuzez de timpul dumneavoastră prețios. Am vorbit despre problema asta cu Serviciile pentru vizitatori și ei m-au trimis la dumneata.

– Înțeleg.

Asta schimba lucrurile. Și, într-adevăr, omul avea cele mai curtenitoare maniere. Chiar și accentul lui vorbea despre origine – nu era unul dintre americanii ăia cu vorbire tărăgănată supărătoare, barbară.

– Înainte să începem, avem un mic regulament aici. Avem nevoie de identificarea vizitatorului, dacă nu vă supărați.

Bărbatul zâmbi din nou. Avea dinți albi și frumoși. Se căută în costumul negru și scoase un portofel de piele, pe care-l puse deschis pe masă, expunând o strălucire de aur în partea de sus, cu o fotografie de ID dedesubt.

Domnișoara Pembroke fu surprinsă.

– O, Doamne! Biroul Federal de Investigații? E vorba de... o chestiune penală?

Omul zâmbi cât se poate de cuceritor.

– A, nu. Nu e cazul să vă alarmați niciun pic. E o chestiune personală, nimic oficial. V-aș fi arătat pașaportul, dar e într-un seif de hotel.

Domnișoara Pembroke îi permise inimii să se liniștească. Nu fusese implicată niciodată într-o chestiune penală și privea cu oroare o astfel de posibilitate.

– Păi, atunci, domnule Pendergast, m-am liniștit și sunt la dispoziția dumneavoastră. Vă rog, spuneți-mi ce ați dori să vizitați?

– O cabană numită Covington Grange.

– Covington Grange. Covington Grange.

Domnișoara Pembroke nu era familiarizată cu numele. Dar, pe de altă parte, Trustul avea sute de proprietăți în grijă – inclusiv multe dintre cele mai mari proprietăți din Anglia –, și nu putea să se aștepte să și le amintească pe toate.

– O clipă.

Se întoarse spre computer, umblă cu mouse-ul prin câteva meniuri și-și introduse numele în câmpul de așteptare. Pe ecran apărură mai multe fotografii și un text lung. În timp ce citea, își dădu seama că își amintea vag locul. Nu era de mirare că cei de la Servicii pentru vizitatori îi recomandaseră omului să ia legătura cu un administrator.

Se întoarse.

– Covington Grange, zise ea din nou. Deținut în trecut de Leticia Wilkes, care a murit în 1980, lăsându-l statului.

Bărbatul numit Pendergast dădu din cap.

– Îmi pare foarte rău să vă spun, domnule Pendergast, că nici nu se pune problema unei vizite la Covington Grange.

La această veste, o expresie dezamăgită apăru pe fața omului. Se luptă să se stăpânească.

– Vizita nu trebuie să fie una lungă, doamnă Pembroke.

– Îmi pare rău, e de-a dreptul imposibil. Conform fișierului, cabana a fost închisă de zeci de ani, închisă pentru public, până când Trustul decide ce să facă cu ea.

Bietul om – arăta atât de dezolat, încât și inima severă și foarte corectă a Dorotheei Pembroke începu să se înmoaie.

– A suferit o vătămare gravă din cauza condițiilor naturale, zise ea cu titlu de explicație. E nesigură și necesită o conservare extinsă înainte să permitem accesul cuiva înăuntru. Și în prezent fondurile noastre – cum vă puteți imagina – sunt limitate. Există numeroase alte proprietăți, proprietăți mai importante, care au, de asemenea, nevoie de atenție. Și, ca să fiu sinceră, e de interes istoric marginal.

Domnul Pendergast coborî privirea, strângându-și și desfăcându-și mâinile.

În cele din urmă, vorbi:

– Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să-mi explicați situația. Înțeleg perfect. Doar că...

Și aici domnul Pendergast ridică din nou privirea, întâlnind-o pe-a ei.

– Doar că eu sunt ultimul descendent rămas al Leticiei Wilkes.

Domnișoara Pembroke îl privi surprinsă.

– A fost bunica mea. Doar eu am mai rămas din familie. Mama a murit de cancer anul trecut, iar tata a fost ucis într-un accident de tren cu un an înainte. Sora... mea a fost ucisă în urmă cu doar trei săptămâni într-un jaf care s-a încheiat prost. Deci, înțelegeți...

Domnul Pendergast se opri o clipă să se adune.

– Înțelegeți, Covington Grange e tot ce mi-a mai rămas. E locul unde mi-am petrecut verile când eram mic, înainte ca mama să ne ducă în America. Conține toate amintirile fericite pe care le am despre familia mea pierdută.

– O, înțeleg.

Era o poveste de-a dreptul sfâșietoare.

– Voiam doar să văd locul pentru ultima dată, doar o dată, înainte să se distrugă și să cadă în ruină. Și... mai ales, există un vechi album foto de familie pe care îmi amintesc că-l răsfoiam când eram mic, pus sus în dulap, pe care aș vrea să-l iau – dacă n-aveți nimic împotrivă. N-am nimic, *absolut nimic* de familie. Când ne-am dus în America, am lăsat totul în urmă.

Domnișoara Pembroke ascultă această poveste tragică, cu mila izvorându-i din inimă. După o clipă, își drese glasul. Mila era una, *datoria* cu totul alta.

– Așa cum am spus, îmi pare foarte rău, zise ea. Dar din toate motivele pe care vi le-am spus, pur și simplu e în afara discuției. Și, în orice caz, tot conținutul îi aparține Trustului, chiar și fotografiile, care ar putea să prezinte un interes istoric.

– Dar doar putrezesc! Au trecut peste treizeci de ani și nu s-a făcut nimic!

Vocea lui Pendergast căpătă un ton linguşitor:

– Doar zece minute înăuntru? Cinci? N-ar trebui să ştie nimeni în afară de dumneavoastră şi de mine.

Insinuarea asta – că ea ar putea să fie implicată într-o schemă fără ştirea Trustului – rupse vraja.

– Nici nu se pune problema. Sunt surprinsă că veniți cu o aşa propunere.

– Şi ăsta e ultimul cuvânt?

Domnişoara Pembroke dădu scurt din cap.

– Înțeleg.

Aerul omului se schimbă. Expresia oropsită îl părăsi, tremurul slab din voce dispăru. Se lăsă pe spate în scaun şi o privi cu o expresie destul de diferită de cea dinainte. Brusc, în expresia lui apăru ceva uşor alarmant – ceva pe care domnişoara Pembroke nu prea putea să pună degetul.

– Asta are o asemenea importanță pentru mine, că am să merg până în pânzele albe s-o îndeplinesc, zise bărbatul.

– Nu sunt sigură ce înseamnă asta, dar eu am conştiința împăcată, zise ea cu fermitate absolută.

– Mă tem foarte mult că atitudinea dumitale nu-mi dă de ales.

Şi căutând în buzunar, agentul FBI scoase un teanc de hârtii şi le ținu în sus.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– Am aici informații care s-ar putea dovedi de interes pentru dumneavoastră.

Se schimbase şi tonul omului.

– Am înțeles că familia dumneavoastră obişnuia să locuiască la Chiddingham Place?

– Nu că v-ar interesa în vreun fel, dar încă mai locuieşte.

– Da. La etajul al patrulea. Materialul, pe care cred că o să-l găsiți deosebit de interesant, se referă la bunicul dumneavoastră.

Puse hârtiile pe birou cu o mişcare curtenitoare.

– Am aici informații – informații *incontestabile* – că în ultimele sale luni de activitate, chiar înainte să dea faliment, acesta şi-a însuşit valoarea stocurilor propriilor acționari, într-o încercare disperată de-a menține compania în viață. Făcând asta, nu numai că a comis fraude financiare grave, dar a şi mințit banca, susținând că valorile mobiliare sunt ale sale.

Se opri.

– Acțiunile lui infracționale i-au lăsat săraci lipiți pe mulți dintre acționarii săi, printre care şi o serie de văduve şi pensionari care, ulterior, au murit în penurie abjectă. Mă tem că povestea face lectura extrem de neplăcută.

Se opri.

– Sunt sigur, doamnă Pembroke, că n-ați vrea ca bunul nume al bunicului dumneavoastră – şi al familiei Pembroke, prin extensie – să fie pătat.

Bărbatul se opri ca să-şi afişeze dinții albi.

– Deci, n-ar fi în interesul dumitale să-mi dați acces temporar la Covington Grange? Un fleac. Cred că ar fi în interesul tuturor – nu-i aşa?

Zâmbetul acela final, înghețat – cu dinții ăia mici, egali, perfecți – o făcu pe domnişoara Dorothea Pembroke să

se încordeze. Apoi, încet, se ridică de pe scaun. La fel de încet, luă hârtiile pe care omul numit Pendergast i le pusese pe birou. Și apoi, cu o mișcare disprețuitoare, i le aruncă la picioare.

– Aveți nerușinarea să veniți în biroul meu și să încercați să mă șantajați?

Vocea îi rămăsese remarcabil de calmă, surprinzând-o.

– Niciodată în viața mea n-am mai fost supusă la un așa comportament îngrozitor. Domnule, nu ești ceea ce se numește un om de încredere. N-aș fi surprinsă dacă povestea pe care mi-ați spus-o ar fi la fel de falsă cum bănuiesc că e insigna.

– Adevărată sau falsă, informațiile pe care le am despre bunicul dumneavoastră sunt solide ca stânca. Dați-mi ce vreau sau le predau poliției. Gândiți-vă la familia dumneavoastră.

– Datoria mea e pentru biroul meu și pentru adevăr. Nici mai mult, nici mai puțin. Dacă vrei să distrugi numele familiei mele, dacă vrei să ne tragi în noroi, dacă vrei să ne iei puțina siguranță financiară pe care o avem – așa să fie. Am să trăiesc cu asta. N-am să pot să trăiesc cu o încălcare a responsabilității mele. Așa că îți spun, domnule Pendergast – întinse o mână, arătând cu degetul constant la ieșire, cu vocea liniștită încă fermă –, părăsește imediat clădirea, altfel vei fi evacuat cu forța. Bună ziua.

Stând pe treptele din față ale Trustului Național pentru Locuri de Interes Istoric sau Frumusețe Naturală, agentul Pendergast privi o clipă în jur, cu aspectul de exasperare lăsând loc încet unei expresii foarte diferite: admirația.

Adevăratul curaj se manifestă uneori în locurile cel mai puțin probabile. Puțini ar fi putut să reziste unui asalt atât de temeinic. Domnișoara Pembroke, care, la urma urmelor, își făcea doar treaba, era una dintr-o mie.

Buzele lui subțiri zvâcniră într-un zâmbet. Apoi aruncă hârtiile într-un coș de gunoi din apropiere. Și – în timp ce cobora treptele, îndreptându-se spre gară și spre trenul înapoi la Londra – cită în șoaptă: „Pentru Sherlock Holmes e întotdeauna *femeia*. Rareori l-am auzit menționând-o sub vreun alt nume. În ochii lui, ea eclipsează și domină tot ce ține de sexul ei..."

40

Mockey Jones era din nou beat şi bucuros de asta. Jones se gândea adesea la el însuşi la persoana a treia, iar mica voce din capul lui îi spunea că era Mockey Jones, împleticindu-se pe East Main Street, fără nicio senzaţie de durere (sau frig), cu cinci martini scumpe şi o friptură de optzeci de dolari în burdihan, satisfăcut sexual, cu un portofel plin de bani şi carduri de credit, fără loc de muncă, fără treabă şi fără griji.

Mockey Jones era unul dintre acei unu la sută – de fapt unul dintre cei o zecime dintr-o zecime din unu la sută –, şi, deşi nu-şi câştigase, de fapt, un ban din banii pe care-i avea, nu conta, fiindcă banii erau bani, şi era mai bine să-i ai decât să nu-i ai, şi mai bine să ai o grămadă decât doar câţiva. Şi Mockey Jones avea o grămadă.

Mockey Jones avea patruzeci şi nouă de ani şi lăsase în urmă trei soţii şi tot atâţia copii – făcu o mică plecăciune în timp ce cobora pe stradă, în semn de omagiu pentru ei –, dar acum era liber şi complet lipsit de responsabilităţi, cu nimic altceva de făcut decât să schieze, să mănânce, să bea, să şi-o tragă şi să urle la consilierii lui de investiţii.

Mockey Jones era foarte fericit să trăiască în Roaring Fork. Era genul lui de oraş.

Oamenilor nu le pasă cine eşti sau ce-ai făcut, cât timp eşti bogat. Şi nu doar milionar – asta era un rahat. Era plină ţara de milionari banali din clasa de mijloc. Astfel de oameni erau disprețuiți în Roaring Fork. Nu – trebuia să fii miliardar sau cel puţin un centimilionar, ca să intri în cercul potrivit de oameni. Jones însuşi era în categoria centi, dar, deşi asta era o ruşine cu care se obişnuise, cele două sute de milioane moştenite de la ticălosul de taică-său – altă plecăciune, amintirii – erau adecvate nevoilor sale.

Se opri, uitându-se în jur. Cristoase, ar fi trebuit să facă pipi la restaurant. Blestematul ăsta de oraş n-avea toalete publice. Şi unde dracu' îşi lăsase maşina? Nu conta – nu era chiar atât de prost să se urce la volan în starea lui. În niciun caz n-avea să apară vreodată în *Roaring Fork Times* titlul: MOCKEY JONES ARESTAT PENTRU CONDUCERE SUB INFLUENŢA ALCOOLULUI. Avea să cheme unul dintre serviciile cu limuzine de noapte pentru petrecăreţi, care erau mai multe şi se ocupau cu transportul acasă a unora ca Mockey, care „cinaseră prea bine".

Scoase telefonul mobil, dar îi alunecă din mâinile înmănuşate şi ateriză într-un morman de zăpadă. Se aplecă, cu o înjurătură extravagantă, îl luă, îl curăţă şi formă apelarea rapidă corespunzătoare. Aranjă plecarea într-o clipă.

Paharele acelea de martini de la Brierly's Steak House avuseseră cu siguranţă gust bun şi abia aştepta să mai bea unul când ajungea acasă.

Stând pe marginea trotuarului, legănându-se uşor, aşteptând limuzina, Mockey Jones deveni vag conştient de ceva interferându-se rapid în dreapta câmpului său vizual. Ceva gălbui – şi sclipind nefiresc. Se întoarse şi

văzu o casă mare explodând literalmente în flăcări, în cartierul Mountain Laurel, de pe dealul estic, chiar în capătul orașului, la nici o jumătate de kilometru depărtare. Chiar în timp ce privea, îi simți căldura pe obraz, văzu flăcările săltând tot mai sus în aer, scânteile înălțându-se ca niște stele pe cerul întunecat... Și – o, Doamne – era cineva la o fereastră de la etaj, cu silueta conturată de foc? Chiar în timp ce privea, fereastra explodă și corpul se rostogoli afară ca o cometă în flăcări, zvârcolindu-se, cu un țipăt hidos care tăie ca un cuțit aerul miezului nopții, răsunând din nou și din nou pe munte, de parcă nu se mai termina, chiar și după ce corpul arzând dispăruse sub brazi. Aproape imediat, în câteva secunde se pare, porniră să sune sirenele. Erau mașini de poliție și pompieri, și trecători pe stradă, și – câteva momente mai târziu – camionete de televiziune cu farfuriile de pe capote înclinându-se. Ultimele veniră elicopterele, inscripționate cu numerele de apel, rotindu-se jos, pe deasupra copacilor.

Și apoi, cu țipătul ăla hidos încă răsunându-i în creierul confuz, Mockey Jones simți ceva mai întâi cald, apoi rece, între picioare. O clipă mai târziu, își dădu seama că făcuse pipi în pantaloni.

41

Corrie Swanson opri Explorerul închiriat pe alee și se uită în sus, la casa rece și întunecată. Nu era nicio lumină aprinsă, chiar dacă mașina lui Stacy se afla acolo. Unde era? Dintr-un motiv sau altul, Corrie se pomeni făcându-și griji pentru Stacy, simțindu-se ciudat de protectivă față de ea, când, de fapt, sperase că se va întâmpla contrariul – că Stacy avea s-o facă să se simtă în siguranță.

Stacy dormea probabil, chiar dacă părea genul de persoană care se culcă târziu și se trezește târziu. Sau poate avea o întâlnire și tipul o luase cu mașina lui și încă erau plecați. Corrie coborî din mașină, o încuie și intră în casă. Lumina din bucătărie era stinsă. Asta stabili: Stacy dormea. Pe deasupra capului zburâ la joasă înălțime un elicopter, apoi altul. Pe drumul în sus în canion, văzuse activitatea frenetică a elicopterelor, însoțită de sunetul slab al sirenelor venind dinspre oraș. Spera că nu ardea altă casă.

Întâlnirea cu Ted nu prea se încheiase cum sperase ea. Nu știa sigur de ce, dar în ultimul moment îi respinsese cererea de-a veni la ea să-i încălzească patul rece. Fusese tentată, extrem de tentată și încă își simțea buzele furnicând-o de la săruturile lui lungi. Isuse, de ce îl refuzase?

Fusese o seară minunată. Mâncaseră la un restaurant de lux, într-o clădire veche de piatră frumos renovată, confortabil și romantic, cu lumânări și lumină discretă. Mâncarea fusese excelentă. Înfometată, Corrie înfulecase o friptură gigantică de mușchi de calitate, în sânge, însoțită de o halbă de bere, cartofi franțuzești (favoriții ei), o salată de lăptuci și încheiase cu o delicioasă înghețată de cacao. Vorbiseră și vorbiseră, mai ales despre măgarul acela de Marple și despre Kermode. Ted fusese fascinat – și șocat – să afle că doamna Kermode se înrudea cu abominabila familie Stafford. Crescând în Vârfurile, o cunoștea de mult pe Kermode și ajunsese s-o deteste, dar chiar îl șocase să afle că ea făcea parte din familia lipsită de inimă care asuprise și storsese orașul pe vremea când era exploatare minieră.

La rândul lui, îi povestise un fapt interesant: familia Stafford deținuse inițial terenul pe care fusese construit complexul Vârfurile – și holdingul lor încă deținea drepturile de proiect pentru Faza a treia, programată să fie lansată imediat ce erau deschise spa-ul și clubul cel nou.

Lăsând deoparte gândurile astea, Corrie ieși din bucătărie în coridorul central. Ceva o făcu să se neliniștească – era o senzație străină, pe care nu prea putea s-o indice, un miros ciudat. Străbătu casa și se îndreptă spre camerele lor, ca să verifice unde era Stacy.

Patul acesteia era gol.

– Stacy?

Niciun răspuns.

Dintr-odată, își aduse aminte de câine.

– Jack?

Nu fusese întâmpinată de niciun lătrat, de nicio țopăială a micii corcituri nebune.

Acum, începu să se sperie. Se duse pe micul hol, strigând numele câinelui. Tot nimic. Se duse înapoi în partea principală a casei. Poate că se ascundea pe undeva sau se pierduse.

– *Jack?*

Oprindu-se să asculte, auzi un scheunat înăbușit și un sunet de zgârieturi. Venea dinspre camera de zi – o încăpere care fusese închisă și în care i se interzisese strict să intre. Se duse la cel mai apropiat cadru de uși.

– Jack?

Alt scheunat și lătrat, însoțit de mai multe zgârieturi.

Își simți inima bătând. Ceva era foarte, foarte rău. Puse mâna pe uși, descoperi că sunt descuiate și le trase încet. Imediat, Jack se grăbi să iasă din întunericul de dincolo, gudurându-se, scheunând și lingând-o, cu coada prinsă între picioare.

– Cine te-a băgat aici, Jack?

Se uită prin camera întunecată. Părea tăcută, goală – și apoi văzu conturul întunecat al unei siluete pe canapea.

– Hei! strigă ea surprinsă.

Jack se ghemui în spatele ei, scheunând.

Silueta se mișcă un pic, foarte încet.

– Cine ești și ce faci aici? întrebă Corrie.

Era o prostie. Trebuia să iasă, acum.

– O, se auzi un glas gros din întuneric. Tu erai.

– Stacy?

Niciun răspuns.

– Dumnezeule mare, ești bine?

– Bine, nicio problemă, se auzi din nou vocea împleticită.

Corrie aprinse luminile. Și o văzu pe Stacy, lungită pe canapea, cu o sticlă de Jim Beam pe jumătate goală în față. Încă purta hainele de iarnă – fular, căciulă și tot. La picioarele ei se întindea o mică băltoacă și urmele apoase duceau la canapea.

– O, nu. Stacy!

Stacy flutură brațul și apoi îl lăsă să cadă pe canapea.

– Scuze.

– Ce-ai făcut? Ai fost afară?

– Afară pentru o plimbare. Căutându-l pe ticălosul care a tras în mașina ta.

– Dar ți-am spus să nu faci asta. Ai fi putut să îngheți și să mori pe-acolo!

Corrie observă că Stacy avea la șold tocul cu arma. Isuse, ar fi trebuit să i-o ia.

– Nu-ți face griji pentru mine.

– Îmi fac griji pentru tine. Îmi fac *foarte multe* griji pentru tine!

– Hai, stai jos, bea ceva. Relaxează-te.

Corrie se așeză, dar ignoră oferta de băutură.

– Stacy, ce se întâmplă?

Stacy își bălăbăni capul.

– Nu știu. Nimic. Viața mea e de rahat.

Corrie o luă de mână.

Nu era de mirare că și câinele se speriase.

– Îmi pare rău. Și eu mă simt așa uneori. Vrei să vorbim despre asta?

– Cariera mea militară – distrusă. Fără familie. Fără prieteni. Nimic. N-am nimic în viața mea în afară de o cutie cu oase vechi de dus înapoi în Kentucky. Și pentru ce? Ce idee tâmpită!

– Dar cariera ta militară. Ești căpitan. Toate medaliile și evidențierile alea – poți să faci totul...

– Viața mea e terminată. Am fost lăsată la vatră.

– Vrei să spui că... n-ai demisionat?

Stacy clătină din cap.

– Lăsare la vatră pe motive medicale.

– Rănită?

– PTSD.

O tăcere.

– O, Isuse! Îmi pare rău, serios.

Fu o pauză lungă. Apoi Stacy vorbi din nou:

– Nici n-ai idee. M-am ales cu furiile astea – fără niciun motiv. Țipând ca o afurisită de maniacă. Sau hiperventilație: atac total de panică. Cristoase, e groaznic! Și apare fără avertisment. Mă simt atât de doborâtă uneori, nu pot să mă dau jos din pat, dorm paișpe ore pe zi. Și apoi încep să fac chestia asta – beau. Nu pot să-mi găsesc un loc de muncă. Lăsare la vatră pe motive medicale... Asta se vede pe cererea de angajare. E gen: O, nu putem s-o angajăm, e al naibii de nebună. Toți au panglici galbene pe mașini, dar când vine vorba să angajeze un veteran cu tulburare de stres posttraumatic? Fugi de-aici, cățea.

Întinse mâna să ia sticla. Corrie o interceptă și o apucă ușor în același timp.

– Nu crezi că ai băut destul?

Stacy îi trase sticla din mână, luă o înghițitură și apoi, brusc, o aruncă prin cameră, spărgând-o de peretele îndepărtat.

– La dracu', da. Ajunge.

– Dă-mi voie să te ajut să ajungi la pat.

Luă brațul lui Stacy. Aceasta se ridică nesigură în picioare, în timp ce Corrie o sprijinea. Doamne, puțea a burbon.

Lui Corrie îi părea atât de rău pentru ea! Se întrebă dacă putea să scoată pe neobservate pistolul din toc, dar decise că s-ar putea să nu fie o idee bună, că s-ar putea s-o întărâte pe Stacy. Doar s-o ducă în pat și apoi avea să rezolve cu arma.

– L-au prins pe nenorocitul care a tras în mașina ta? articulă nedeslușit Stacy.

– Nu. Ei cred că s-ar putea să fi fost un braconier.

– Braconier, pe dracu'.

Se împiedică și Corrie o ajută să se îndrepte.

– N-am găsit urmele ticălosului. Prea multă zăpadă proaspătă.

– Hai să nu ne facem griji pentru asta acum.

– Îmi fac griji!

Bătu cu mâna în pistolul de la șold și-l smulse din toc, fluturându-l.

– Îl afum pe nenorocit!

– Știi că n-ar trebui să umbli cu o armă de foc atunci când bei, zise Corrie încet și ferm, ținându-și neliniștea sub control.

– Da. Corect. Îmi pare rău.

Stacy scoase încărcătorul, pe care-l mânui cu stângăcie și-l scăpă pe jos, împrăștiind gloanțele.

– Mai bine îl iei tu.

I-l întinse, cu patul înainte, și Corrie îl luă.

– Ai grijă, mai e unul în cameră. Lasă-mă să-l scot.

– Îl scot eu.

Corrie se chinui să învârtă camera cartușului, lăsându-l să cadă pe podea.

– Hei, știi ce faci, fată!

– Așa și trebuie, din moment ce studiez aplicarea legii.

– La dracu', da, o să ajungi o polițistă bună într-o zi. Serios. Îmi place de tine, Corrie.

– Mulțumesc.

O ajută pe Stacy de-a lungul holului, spre camerele lor.

Corrie auzi mai multe elicoptere deasupra capului și văzu printr-o fereastră un spot de lumină de la unul dintre acestea dirijat spre pământ, mișcându-se încolo și-ncoace. Se întâmpla ceva.

În cele din urmă, o băgă pe Stacy sub pătură, punând lângă pat un coș de plastic pentru gunoi, în caz că vomită. Stacy adormi instantaneu.

Corrie se întoarse în camera de zi și începu să curețe, cu Jack după ea. Beția lui Stacy îl speriase pe bietul câine. O speriase și pe ea.

Când se îndreptă, auzi încă un elicopter zburând deasupra capului. Se duse la ochiurile de sticlă ale ferestrelor și se uită în întuneric. Peste creastă, în direcția orașului, putea să vadă doar o strălucire galbenă intensă.

42

Chiar când credea că lucrurile nu se puteau înrăutăți, se întâmplă, se gândi șeful Morris în timp ce se uita la cele două mașini distruse care blocau Autostrada 82 și la traficul furios, disperat și aglomerat din spate. Elicopterul pentru evacuarea de urgență tocmai se înălța, cu rotorul împrăștiind zăpadă peste tot, ca și cum nu era deja suficientă din aer, transportând cele două victime la unitatea de primiri urgențe de la Grand Junction, unde cel puțin una din acestea, împușcată în cap, avea, probabil, să moară.

Ce-l înfuria cu adevăr pe șef era că nimeni nu fusese rănit în accident, în schimb asta provocase un incident rutier în care șoferul unui BMW X5 scosese un pistol și-i împușcase pe cei doi ocupanți ai Geländewagenului din spatele lui. În timp ce aștepta să vină un snowcat, îl auzea acum, în partea din spate a cruiserului său, pe criminalul încătușat urlând din toți bojocii despre „autoapărare" și „apărarea mea". Deci, dacă victima murea – și cei mai mulți oameni cu un glonț de 38 în țeastă asta făceau –, ar fi însemnat nouă crime în puțin mai mult de-o săptămână. Toate astea într-un oraș care nu mai văzuse o crimă de ani întregi. Ce coșmar – al cărui final nu se întrezărea.

Patru zile înainte de Crăciun și zăpada cădea întruna, cu o predicție de șaizeci până la șaptezeci și cinci de centimetri în alte trei zile, cu vânturi puternice care însoțeau coada viscolului. Autostrada 82 – singura cale de ieșire din oraș – era blocată din cauza accidentului. Plugurile de zăpadă nu puteau să opereze. Viscolul le-o lua repede înainte. Și într-o oră sau mai puțin, drumul ar fi trebuit închis, și toți oamenii ăștia care stăteau furioși în mașinile lor, strigând, claxonând și țipând ca maniacii, ar fi trebuit salvați. Pe McMaster Field se zbura non-stop, toate Gulfstreamurile și alte jeturi private și avioane părăsind orașul, dar și acesta avea să se închidă în curând. Și când avea să se întâmple, Roaring Fork avea să fie izolată, fără nicio cale de intrare sau de ieșire în afară de snowcat.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, în spate, în direcția orașului.

Al treilea incendiu fusese cel mai cumplit dintre toate. Nu în ceea ce privește numărul de decese, ci efectul psihologic pe care îl avusese în Roaring Fork. Casa arsă se afla chiar la marginea orașului, pe prima ridicătură a dealului: mare, veche, victoriană, aparținându-i lui Maurice Girault, administratorul fondurilor celebrităților și persoană importantă din New York, numărul cinci pe lista Forbes, un tip mai în vârstă și energic, cu un ego mare cât Muntele Everest. Victimele erau el însuși și tânăra lui proaspătă soție, care arăta ca și cum n-avea o zi peste optsprezece ani – și care se aruncase de la o fereastră de la etajul superior în timp ce era în flăcări. Tot orașul văzuse asta... și fusese traumatizat.

Și mârâitul traficului, împușcăturile în mijlocul drumului, exemplul ăsta clasic de situație FUBAR[1] erau rezultatul.

Gândurile i se întoarseră fără voie la cuvintele de acum profetice ale lui Pendergast. „Casa următoare va fi, fără îndoială, la fel de vizibilă." Și concluzia lui: *ca să transmită un mesaj*. Dar ce mesaj?

Își întoarse privirea spre harababură. Mașina de poliție mergând la ralanti, cu trăgătorul pe bancheta din spate, avea luminile și sirenele pornite – totul pentru spectacol. Idioții care fugeau din oraș blocaseră ambele părți ale drumului, precum și benzile de decelerare, și nămeții mari de pe fiecare parte împiedicau să întoarcă mașinile – creând un blocaj total. Chiar și șeful era blocat. În ciuda tuturor eforturilor sale de-a preveni să mai vină mașini din spate și să-l blocheze, veniseră. Cel puțin reușiseră să blocheze temporar calea de ieșire din oraș, împiedicând ca orice alte vehicule să se alăture harababurii. Și, slavă Domnului, departamentul de poliție din Roaring Fork avea trei snowcat-uri, toate aflate pe drum.

Chiar în timp ce stătea în mașina lui, cu ștergătoarele dând ineficient zăpada înainte și-napoi, îl auzi pe primul apropiindu-se. Apucă imediat radioul, îndrumându-l pe polițistul cu utilajul să-l ia de-acolo mai întâi pe criminal.

În jurul mașinii de poliție începu să se adune o mulțime furioasă, țipând la trăgător, blestemându-l și amenințându-l, oferindu-se să-l lege de cel mai apropiat copac, în timp ce criminalul, la rândul lui, striga și îi lua

[1] Abreviere pentru Fucked Up Beyond All Recognition (engl.) – Deteriorat dincolo de orice recunoaștere (n.tr.)

în derâdere. Era uimitor, la fel ca în zilele justițiarilor. Pojghița civilizației era, într-adevăr, subțire.

Și, mai presus de orice altceva, Pendergast dispăruse, se topise, plecase la Londra în cel mai prost moment posibil. Chivers, investigatorul de incendiu, era acum în război deschis cu departamentul de poliție și propriii lui anchetatori erau demoralizați, supărați și în dezacord unul cu altul.

Apoi sosi și cel de-al doilea snowcat, aducând o echipă CSI[1] și o pereche de detectivi, ca să se documenteze la locul accidentului și al crimei și să intervieveze martori.

Începuse să ningă mai tare, fulgi mari și grei căzând cu repeziciune. Coborând din mașina de poliție, șeful se duse la utilaj și se urcă la bord împreună cu unii dintre oamenii lui, care trebuiau să se întoarcă în oraș și să lucreze la noul caz de incendiere. O serie de șoferi disperați voiau să se întoarcă și ei în oraș, și șeful le permise câtorva dintre ei – unui cuplu cu un copil – să urce la bord, provocând un scandal printre cei rămași în urmă.

În timp ce vehiculul se îndrepta înapoi spre oraș prin zăpada înaltă, pe marginea autostrăzii, șeful se întoarse la gândurile lui, pentru a mia oară, la misterul central al incendierilor. Care era mesajul? Era complet nebun? Și dacă era, cum puteau fi crimele atât de atent planificate și executate? Când intrară în oraș, șeful fu lovit – după haosul de pe autostradă – de strania pustietate de aici. Revenise practic la statutul de oraș-fantomă, iar străzile pe care atârnau decorațiuni de Crăciun și vitrinele

[1] Abreviere de la Crime Scene Investigation – Investigare la locul faptei (n.tr.)

magazinelor înțesate de marfă strălucitoare scumpă creau o atmosferă de Zonă Crepusculară. Parcă era a doua zi după Armaghedon.

Șeful se întrebă dacă Roaring Fork avea să mai fie vreodată la fel.

43

Mai târziu în acea după-amiază, pe drumul de întoarcere de la depozitul de schi, Corrie decise să se oprească în oraș și să se încălzească cu o ceașcă de ciocolată caldă, în timp ce-și citea e-mailurile. Era întuneric, cădea ninsoarea și știa că ar fi trebuit să fie acasă, dar nu voia să dea cu ochii de conacul ăla oribil și înghețat, după ce-și petrecuse cea mai mare parte a zilei congelându-se în depozitul la care începuse să se refere ca la „camera de tortură siberiană". Ninsoarea se potolise un pic atunci când își parcă pe stradă noul Ford Explorer. De când cu incendierea din seara precedentă, erau locuri de parcare peste tot, în condițiile în care înainte trebuia practic să renunți la primul tău născut ca să găsești un loc. În ciuda închiderii autostrăzii și aeroportului mai devreme în acea zi, o grămadă de lume reușise să iasă din oraș.

Intră în Ozymandias, una dintre puținele cafenele obișnuite, modeste din oraș, cu Wi-Fi gratuit și personal relaxat, care n-o privea de sus. Locul era aproape gol, dar o chelneriță prietenoasă veni și adăugă un pic de veselie la starea de spirit a lui Corrie. Aceasta comandă o ciocolată caldă și-și scoase iPad-ul. Avea destule e-mailuri, inclusiv unul de la îndrumătorul ei, cerând o altă actualizare a muncii ei, căutând să afle detalii despre

ce se întâmpla cu adevărat în Roaring Fork şi plângându-se că nu-l informa suficient. Era adevărat, fusese precaută în rapoartele sale. Nu voia ca el să interfereze sau să încerce s-o oprească şi îşi imagina că, cu cât mai puţine informaţii avea el, cu atât mai bine. Odată ce disertaţia ei era finalizată şi predată, avea să impresioneze comisia. Îndrumătorul ei n-ar fi avut de ales decât să se alăture acordului general. Avea să câştige Premiul Rosewell... sau, cel puţin, spera că aşa avea să se întâmple.

Deci, ca să-l mulţumească pe Carbone, compuse un răspuns vag, ambiguu la e-mailul lui, făcându-l ca pe un raport, dar fără să spună, în esenţă, nimic, sugerând că munca ei începuse lent şi că, deocamdată, avea puţine informaţii reale. Apăsă butonul de trimitere, sperând că asta avea să-l mai ţină încă vreo câteva zile.

Îi fu adusă ciocolata caldă şi ea sorbi în timp ce accesa ultimele e-mailuri.

Nimic de la Pendergast – nu că aştepta. El nu era, se pare, genul care scrie e-mailuri. Terminând cu e-mailul, verifică *New York Times*, *Huff Post* şi alte câteva site-uri. *The Times* avea pe prima pagină un articol despre incendieri, pe care îl citi cu interes.

Ştirea devenise naţională după al doilea atac, dar acest al treilea o ridicase la rangul de poveste de groază, cu tentă senzaţională, captând atenţia ţării. Ironic: era o ştire mare acum, chiar când viscolul era pe cale să lovească şi niciun reporter nu putea să ajungă să scrie despre asta.

Odată ciocolata terminată, îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să se ducă acasă. Strângându-şi bine fularul, ieşi din cafenea şi fu surprinsă să vadă pe cealaltă parte

a străzii, tocmai trecând pe sub un felinar, un cuplu pe care-l recunoscu a fi format din Stacy şi Ted.

Se uită lung. Deşi nu mergeau mână-n mână, păreau destul de prietenoşi, vorbind şi trăncănind împreună. În timp ce ea privea, dispărură într-un restaurant.

Lui Corrie i se făcu rău. Mai devreme, Stacy susţinuse că avea de gând să-şi petreacă ziua în casa lui Fine, din cauza mahmurelii. Dar mahmureala nu părea atât de rea cât să nu poată să iasă la cină cu Ted. O bârfeau cei doi pe la spate? Părea de neconceput – şi totuşi, dintr-odată, destul de posibil. Poate că asta era un fel de răzbunare din partea lui Ted fiindcă refuzase să se culce cu el noaptea trecută. Oare vorbea cu Stacy într-un moment de slăbiciune?

... Şi Stacy? Poate că era dată peste cap suficient ca să facă ceva de genul ăsta. La urma urmelor, ea sigur nu se dovedise căpitanul din forţele aeriene extrem de încrezător care crezuse Corrie iniţial că e, ci mai degrabă o femeie confuză şi singură. Ura ideea că toate astea îi schimbau sentimentele faţă de Stacy, dar nu putea să se abţină să nu se gândească acum la ea ca la o altă persoană. Se întrebă ce însemna PTSD şi cum se putea manifesta. Şi apoi era ciudat că Stacy ajunsese în oraş cu câteva zile înainte să dezvăluie asta cuiva. Ce făcuse în timpul ăsta? Oare chiar doar „obţinuse un sentiment" al locului?

Corrie urcă în maşină şi porni motorul. Încă mai era ceva căldură reziduală, aşa că se încălzi repede, ceea ce o mulţumi. Conduse afară din oraş şi pe Ravens Ravine Road, luând curbele foarte lent, cu zăpada crescând peste ştergătoarele ei. Cădea atât de densă acum, că oricine ar

fi aşteptat cu o armă nu i-ar fi văzut nici maşina pe drum şi nici n-ar fi putut să tragă. Cu atât mai bine.

Se gândi la cina mizerabilă de fasole şi orez care o aştepta – era tot ce putea să-şi permită – şi la încă o seară în care avea să-i îngheţe fundul în casă. La dracu' cu asta, avea să smulgă lacătul de la termostat, să dea drumul la căldură şi să-l lase pe proprietar să urle. Părea ridicol că un multimilionar era atât de preocupat cu privire la câţiva dolari în plus.

Conacul se ivi din ninsoarea care cădea, întunecat şi sumbru. Maşina lui Stacy lipsea, cum era de aşteptat. Corrie spera că aceasta n-avea să bea în restaurant şi după aceea să încerce să conducă pe vremea asta.

Parcă pe alee. Maşina ei trebuia deszăpezită în dimineaţa următoare, aşa cum fusese de mai multe ori înainte, fiind nevoie ca ea să iasă cu lopata. Toate astea fiindcă proprietarul n-o lăsa să folosească garajul. Nu era de mirare că era prins într-un divorţ oribil. Când ieşi din maşină, deja îngheţată, îşi dădu seama brusc că Pendergast avea dreptate. Era timpul să plece din Roaring Fork. Cercetarea ei de bază era completă şi era foarte clar că n-avea să rezolve ea o crimă în serie veche de o sută cincizeci de ani. Epuizase toate căile fără să iasă la iveală niciun indiciu. De îndată ce autostrada se va deschide, va pune punct. Decizia era luată.

Vârî cheia în uşa casei şi o deschise, aşteptând rafala obişnuită de lătrături şi scheunături în semn de salut –, dar fu întâmpinată doar cu tăcere. Simţi că i se face teamă din nou. Era ca noaptea trecută.

– Jack? strigă.

Niciun răspuns. Dacă Stacy luase câinele cu ea în oraş, ca să nu se simtă singur? Dar ea nu arătase prea mult interes pentru Jack şi pretindea că preferă pisicile.

– Jack? Aici, Jack!

Nici măcar un scheunat.

Corrie încercă din nou să-şi controleze bătăile inimii. Aprinse toate luminile – la naiba cu factura pentru curent – şi-l strigă din nou şi din nou.

Ducându-se pe hol spre aripa sa de casă, găsi uşa dormitorului ei închisă, dar descuiată. Împinse s-o deschidă.

– Jack?

În cameră era întuneric. La picioarele patului era o formă şi o zonă foarte întunecată în jurul acesteia. Aprinse luminile şi văzu corpul lui Jack – minus capul – întins pe covor, înconjurat de o pată mare purpurie. Nu ţipă. Nu putu să ţipe. Pur şi simplu se uită.

Şi apoi văzu capul, sprijinit de dulap, cu ochii deschişi şi holbându-se, cu o cascadă de sânge coagulat scurgându-se pe faţa de lemn fals. Între fălci ţinea o bucată de hârtie.

Într-o stare aproape de vis, deconectată ca şi cum se întâmpla altcuiva, Corrie reuşi să ridice un deschizător de scrisori, să tragă să deschidă fălcile, să scoată hârtia şi să citească mesajul.

Swanson, pleacă din oraş azi, altfel mori. Un glonţ prin capul ăla dulce al tău.

Corrie se holbă. Părea că un bolnav luase din *Naşul*... Și ce făcea ca totul să fie ridicol era că, și dacă ar fi vrut să plece din oraș, n-ar fi putut.

Biletul o scoase din ceața în care se afla. În ciuda fricii și dezgustului, o copleși un sentiment de furie atât de puternic, încât o sperie. Furie la încercarea brutală de intimidare, furie pentru ce-i făcuse bietului, nevinovatului Jack.

Să plece? În niciun caz. Rămânea aici.

44

Hampstead Heath, remarcă Roger Kleefisch pentru sine, se schimbase, din păcate, față de vremea când Keats obișnuia să-l traverseze, în drumul lui de la Clerkenwell la cabana Cowden Clarke, ca să-și citească poeziile și să discute despre literatură. Sau de când Walter Hartright, profesor de desen, trecuse pe-acolo noaptea târziu, adâncit în gânduri, și întâlnise fantomatica Femeie în alb pe un drum lateral îndepărtat. Zilele astea era tivit din toate părțile de Greater London, NW3, cu stații de autobuz și de metrou presărate de-a lungul marginilor unde odinioară erau numai pâlcuri de pomi. Acum însă, era aproape de miezul nopții. Vremea se răcise, iar Heath era relativ pustiu.

Lăsaseră deja în spate Parliament Hill și panorama sa minunată asupra orașului, și Canary Wharf, și se îndreptau spre nord-vest. Dealuri, iazuri și pâlcuri de păduri erau vizibile ca simple umbre în lumina palidă a lunii.

– Am adus un felinar camuflat, zise Kleefisch mai mult ca să-și țină curajul decât în scop informativ.

Etală dispozitivul pe care-l ținuse ascuns sub mantaua grea.

– Pare cumva potrivit ocaziei.

Pendergast aruncă o privire spre acesta.

– Anacronic, dar potențial util.

Mai devreme, în confortul locuinței sale, planificarea acestei mici escapade îl umpluse pe Kleefisch de emoție.

După ce lui Pendergast i se refuzase permisiunea de-a intra în Covington Grange, își propuse s-o facă oricum, ilegal. Kleefisch se oferise cu entuziasm să-l ajute. Dar acum, că executau propriu-zis planul, acesta simți mai mult decât o mică emoție. Una era să scrie eseuri academice despre profesorul Moriarty, „Napoleonul infracționalității", sau despre colonelul Sebastian Moran, „al doilea cel mai periculos om din Londra". Cu totul altceva, își dădu el seama, să fie efectiv pe teren, cu intrarea prin efracție pe agenda zilei.

– Acolo e jandarmeria Hampstead Heath, știi, zise el.

– Da, veni răspunsul. Ce efectiv au?

– Poate o duzină de oameni sau așa ceva. Unii folosesc câini polițiști.

La asta nu primi niciun răspuns.

Înconjurară South Meadow și trecură prin pădurile sumbre ale Dueling Ground. La nord, Kleefisch descoperi luminile de la Highgate.

– Apoi, trebuie să luăm în considerare paznicii Trustului Național, adăugă el. Există întotdeauna posibilitatea ca unul dintre ei să zăbovească pe-acolo.

– În cazul ăsta, aș sugera ascunderea felinarului.

Pe măsură ce obiectivul apărea la vedere, pe buza unui deluşor, încetiniră.

Covington Grange era amplasat chiar la marginea îndepărtată a Dueling Ground, înconjurat pe trei laturi de pădure. În dreapta erau Stone Bridge și Wood Pond.

Spre nord, un gazon verde ducea în direcția Kenwood House.

În depărtare, traficul de noapte se potolise pe Hampstead Lane.

Pendergast se uită în jur, apoi dădu din cap spre Kleefisch și înaintă, continuând să meargă paralel cu liziera pădurii.

Grange însuși era o enigmă arheologică, de parcă constructorul acesteia nu putuse să se decidă cărei școli sau măcar cărei ere dorea să-i aparțină. Fațada joasă era pe jumătate din lemn și în stil Tudor, dar o mică adăugare într-o parte avea o tentă neoromantică bizară.

Acoperișul de lemn, lung și înclinat, gemând de streșini expuse prevestea cu o jumătate bună de secol stilul craftsman. În partea cealaltă era o seră cu panouri de sticlă acum sparte și acoperite cu viță-de-vie. Întreaga structură era împrejmuită de un gard din plasă de sârmă căzut și afectat de vreme, care părea să fi fost ridicat ca o măsură de siguranță cu decenii în urmă și uitat de mult.

Urmându-l pe Pendergast, Kleefisch se strecură până în partea din față a clădirii, unde în gard era o poartă îngustă închisă cu lacăt. Lângă aceasta, pe un semn bătut de vreme se putea citi: PROPRIETATEA GUV. M.S. NU INTRAȚI.

– Intrăm, Roger? întrebă Pendergast calm de parcă îl invita pe Kleefisch la sandviciuri cu castraveți la Ritz.

Kleefisch se uită neliniștit în jur și strânse felinarul camuflat mai aproape.

– Dar lacătul... începu.

Chiar în timp ce vorbea, se auzi un clic slab şi lacătul se deschise în mâna lui Pendergast. Intrară repede pe poartă şi agentul o închise în urma lor.

Norii pluteau în derivă prin faţa lunii. Acum era foarte întuneric.

Kleefisch aşteptă în curte, în timp ce Pendergast făcu o recunoaştere rapidă. Era conştient de o varietate de sunete: un râs îndepărtat, un claxon staccato slab pe autostradă şi – sau aşa îşi imagina – bătaia emoţionată a inimii lui.

Pendergast se întoarse, apoi făcu semn spre uşa din faţă. Şi aceasta cedă aproape imediat la atingerea agentului FBI.

Cei doi intrară, Pendergast închise uşa şi Kleefisch se trezi în întuneric total. Acum era conştient de mai multe aspecte: miros de mucegai şi rumeguş, răpăială de picioruşe şi chiţăit de paraziţi deranjaţi.

Din întuneric se auzi un glas.

– În ajutorul căutării noastre, să recapitulăm din nou ce ştim. De peste un deceniu, de la circa 1917 până la 1929, Conan Doyle a venit aici în mod frecvent, în calitate de invitat al Mariei Wilkes, ca să-şi continue studiile de spiritism şi să-şi citească scrierile pe această temă prietenilor cu aceeaşi preocupare cu a lui. A murit în 1930, legat de – conform propriilor vorbe – „cea mai mare şi mai glorioasă aventură dintre toate". Maria Wilkes a murit în 1934. Fiica ei, Leticia Wilkes, a trăit aici – în primii ani alături de nepoata şi nepotul ei – până la moartea ei din 1980, moment în care a lăsat proprietatea guvernului. N-a mai fost locuită vreodată de-atunci – pare, într-adevăr, neatinsă.

Kleefisch n-avea prea multe de adăugat la asta, aşa că nu zise nimic.

Apăru o mică strălucire de roşu. Pendergast ţinea o lanternă cu un filtru la capăt. Fasciculul slab mătura ici şi colo, dezvăluind un hol care ducea în ceea ce fusese, în mod evident, o casă mobilată şi, la un moment dat, confortabilă, cam pe la 1980. De-a lungul peretelui erau aşezate teancuri de cărţi, în rânduri dezorganizate, şi pe un suport de pe mesele laterale, pline de praf, erau diverşi gnomi şi figurine de sticlă. Capătul celălalt al holului dădea într-o bucătărie: spre stânga şi spre dreapta erau deschideri care dădeau spre un salon, respectiv spre o sală de mese. Primul etaj părea acoperit cu un covor de păr aspru, de un portocaliu detestabil.

Pendergast adulmecă aerul.

– Mirosul de lemn putregăit şi de degradare e puternic. Prietena mea de la Trustul Naţional avea dreptate: casa asta e într-o stare de decrepitudine periculoasă şi se poate să aibă structura afectată. Trebuie să umblăm cu prudenţă.

Se mutară în salon, oprindu-se în prag, în timp ce Pendergast mătură încăperea cu lanterna lui amortizată. Era o scenă de confuzie. Într-un colţ era o pianină, cu partiturile revărsându-i-se de pe pupitru, şi pe jos erau lavite răsturnate. Câteva mese de joc, acoperite de mucegai, pe care erau puzzle-uri abandonate şi jocuri de Monopoly şi şah chinezesc încheiate pe jumătate. Pe scaune şi canapele erau răspândite la întâmplare reviste.

– Se pare că Leticia Wilkes şi-a neglijat responsabilităţile, zise Pendergast cu o pufnitură dezaprobatoare.

Restul primului etaj era la fel. Încălțăminte, jucării, mărunțișuri vechi, jachete, costume de baie, toate aruncate – și pretutindeni același covor portocaliu odios, care devenea de un purpuriu îngrozitor sub lumina amortizată a lui Pendergast. Nu era de mirare că Trustul Național lăsase locul să se transforme în ruină, își spuse Kleefisch în sinea lui. Își imagină niște bieți funcționari băgând capul pe ușă pentru un minut, aruncând o privire cercetătoare în jur și apoi închizând ușa la loc, deznădăjduiți în privința renovării.

Privi pereții tapetați cu un material cu model, mobilierul uzat și colorat, în căutarea unor mărturii fantomatice despre cabana fermecată în care, odată ca niciodată, Conan Doyle lucrase și se distrase. Fu incapabil să găsească vreuna.

Subsolul nu oferi nimic mai mult decât spații goale de depozitare, un cazan rece și gândaci morți. Pendergast se îndreptă primul spre scările periculoase și scârțâitoare care duceau la etaj.

În holul central dădeau șase uși. Prima era de la un dulap pentru lenjerie, cu conținutul devastat de timp și de molii. A doua era o baie comună. Următoarele trei uși dădeau în camere. Una, într-o ordine oarecum decentă, fusese aparent a Leticiei înseși. Celelalte fuseseră în mod evident folosite de nepoata și nepotul ei, după cum atestau posterele cu Dion și Frankie Valli din prima cameră și numeroasele exemplare din *Sun*, toate deschise la pagina trei, din cealaltă. Asta însemna că mai rămânea doar singura ușă închisă, cea din capătul celălalt al holului.

Lui Kleefisch i se strânse inima. Abia acum își dădu seama cât de mult își permisese să spere că, în sfârșit, povestirea lipsă cu Holmes ar putea să fie găsită în realitate. Dar fusese prost să creadă că avea să reușească unde atât de mulți dintre colegii lui eșuaseră deja. Și mai ales în dezordinea asta, în care i-ar lua o săptămână să caute în mod corespunzător. Pendergast apucă butonul, deschise ultima ușă – și la fel de repede cum i se strânsese, inima lui Kleefisch tresări din nou. Camera care se întindea dincolo de ușă era la fel de diferită de restul casei ca ziua de noapte. Era ca o capsulă a timpului dintr-o perioadă care dispăruse cu mai bine de o sută de ani în urmă. Încăperea era un birou puțin mobilat, dar cu gust. După dezordinea cumplită din restul casei, era ca o gură de aer proaspăt pentru Kleefisch. El privi, entuziasmul depășindu-i reținerea, în timp ce Pendergast plimba lanterna în jur. Erau acolo un birou și un scaun confortabil. Pe pereți atârnau în rame simple fotografii sportive și dagherotipuri. În apropiere se afla o bibliotecă aproape goală. Sus era o fereastră cu un singur ochi. De-a lungul pereților erau amplasate draperii ornamentale cu imprimeu auster, dar de bun-gust.

– Cred că am putea să riscăm un pic mai multă lumină, murmură Pendergast. Felinarul tău, te rog.

Kleefisch aduse felinarul în față, apucă panoul glisant al acestuia și-l trase, lăsând o deschizătură. Imediat, încăperea se contură cât se poate de clar. El observă cu admirație frumoasa podea de lemn, cu parchet lustruit și prevăzută cu un model de modă veche. În mijlocul încăperii se întindea un mic covor pătrat, de tipul cunoscut sub numele de drugget[1]. Pe un perete

[1] Covor din stofă aspră de lână (n.tr.)

îndepărtat, între perdele, era un șezlong care părea să fi servit și drept pat de zi.

– Crezi că...? întrebă Kleefisch întorcându-se spre Pendergast, aproape temându-se să pună întrebarea.

În răspuns, Pendergast arătă spre unul din dagherotipurile de pe peretele de lângă ei.

Kleefisch privi mai atent. Își dădu seama, cu oarecare surprindere, că nu era un dagherotip, la urma urmelor, ci o fotografie obișnuită, aparent de la începutul secolului XX. Reprezenta o fată tânără în mijlocul unui tablou idilic, o scenă silvestră, cu bărbia sprijinită într-o mână, uitându-se la aparatul de fotografiat cu o privire de o seriozitate uimită. În prim-plan, înaintea ei, dansau, țopăiau sau cântau la fluier de stuf patru creaturi mici, cu membre zvelte și aripi mari de fluture. Nu exista nicio dovadă evidentă de înșelăciune sau de prelucrare a imaginii: spiritele păreau să fie parte integrantă din fotografie.

– Zânele de la Cottingley, șopti Kleefisch.

– Într-adevăr, răspunse Pendergast. După cum bine știi, Conan Doyle credea cu tărie în existența zânelor și în veridicitatea acestor imagini. Le-a dedicat chiar și o carte pe tema asta: *Sosirea zânelor*. Două fete din Yorkshire, Elsie Wright și verișoara ei, Frances Griffiths, pretindeau că văzuseră zâne și le fotografiaseră. Astea sunt unele dintre fotografiile lor.

Kleefisch făcu un pas înapoi. Își simți inima luând-o la trap. Era posibil să nu existe nicio îndoială: acesta fusese biroul lui Conan Doyle departe de casă. Iar familia Wilkes îl păstrase cu grijă iubitoare, chiar și când lăsase restul casei să se dărâme și să se ruineze. Dacă povestea lipsă era undeva, atunci avea să fie în camera asta. Cu

energie bruscă, Pendergast păși înainte, ignorând scârțâitul înfricoșător al podelei, cu lanterna punctând ici-colo. Deschise biroul și făcu o căutare exhaustivă a conținutului acestuia, scoțând sertare și ciocănind părțile laterale și spatele. Apoi se mută la raft, scoțând câteva volume prăfuite și uitându-se cu atenție în fiecare, mergând atât de departe încât să examineze articulațiile fiecărui cotor. Apoi luă pe rând pozele de pe perete, se uită pe spatele fiecăreia și pipăi ușor dosul hârtiilor, după orice ar fi putut să fie ascuns în rame. Apoi abordă fiecare dintre perdelele decorative, pe rând, pipăind cu atenție pe toată lungimea.

Se opri, cu ochii argintii rătăcind prin încăpere. Scoase un briceag dintr-un buzunar, se duse la șezlong, făcu o incizie mică, chirurgicală, unde materialul întâlnea rama de lemn, își introduse în aceasta lanterna, iar apoi degetele, făcând o examinare minuțioasă a interiorului – în mod evident, fără niciun rezultat. Apoi, se concentră asupra pereților, ținând o ureche pe tencuială, în timp ce bătea ușor cu degetele. În acest fel, dădu ocol încăperii, cu meticulozitate chinuitoare: o dată, de două ori.

În timp ce privea această căutare executată de un expert, Kleefisch simți că i se strânge din nou inima. Ochii îi căzură pe podea – și la covorașul din mijlocul acesteia. Ceva era familiar cu privire la acesta. Foarte familiar. Și apoi, destul de brusc, își dădu seama ce era.

– Pendergast, zise el, cu vocea un pic mai tare decât un murmur.

Agentul FBI se întoarse să se uite la el. Kleefisch arătă la covor.

– „Era un drugget mic și pătrat în mijlocul încăperii, cită el. Înconjurat de o întindere largă de podele de lemn din blocuri pătrate, extrem de lustruite."

– Cunoștintele mele despre Canon, mă tem, nu sunt așa de nuanțate ca ale tale. Ce-i asta? „Ritualul Musgrave"? „Pacientul rezident"?

Kleefisch clătină din cap.

– „Cea de-a doua pată".

Pendergast își întoarse privirea pentru o clipă. Apoi, brusc, ochii îi străluciră.

– Ar putea să fie atât de simplu?

– De ce să nu reciclezi ceva bun?

Într-o clipă, Pendergast era în genunchi pe podea. Împingând covorul deoparte, începu să-și pună degetele, precum și lama cuțitului pe parchet, împingând ici, probând ușor colo. Într-un minut, se auzi scârțâitul unei balamale lungi scoase din uz și unul dintre pătratele parchetului se ridică ușor, expunând o cavitate mică închisă dedesubt. Pendergast își vârî încet mâna în gaură. Kleefisch privi, abia îndrăznind să respire când agentul își retrase mâna. Când o făcu, strângea între degete niște foi făcute sul, friabile, prăfuite și îngălbenite de vreme, legate cu o panglică. Ridicându-se în picioare, Pendergast desfăcu panglica ușor – care se destrămă în mâinile sale – și derulă topul, periind cu grijă foaia de deasupra. Cei doi bărbați se apropiară. Pendergast își ridică lanterna până la cuvintele scrijelite cu scris de mână obișnuit în partea de sus a paginii:

Aventura de la Aspern Hall.

Nu mai era nimic de spus.

Pendergast închise iute și fără să facă zgomot mica trapă și împinse covorul la locul lui cu piciorul. Apoi ieșiră din încăpere și se îndreptară spre capul scărilor. Dintr-odată, se produse o bubuitură îngrozitoare. Un talaz monumental de praf se ridică și-l înconjură pe Kleefisch, estompându-i felinarul și cufundând holul în întuneric. El scutură praful, tușind și bolborosind. Când vederea i se limpezi, îl zări pe Pendergast, capul, umerii și brațele acestuia, jos, la nivelul picioarelor lui Kleefisch. Podeaua se rupsese sub el și se salvase de la cădere exact în ultimul minut.

– Manuscrisul, omule! icni Pendergast căznindu-se să se țină. Ia manuscrisul!

Kleefisch îngenunche și luă cu grijă manuscrisul din mâna lui Pendergast. Punându-l într-un buzunar de la palton, îl apucă pe Pendergast de guler și – cu un efort mare – reuși să-l tragă înapoi în sus. Pendergast își recăpătă suflul, se ridică în picioare și, cu o grimasă, se scutură de praf.

Ocoliră gaura și începură să se târască în jos pe scări, când de-afară se auzi o voce nedeslușită:

– Hei! Cine-i acolo?

Cei doi înghețară.

– Paznicul, șopti Kleefisch.

Pendergast îi făcu semn lui Kleefisch să stingă felinarul. Apoi, ridicându-și lanterna amortizată ca să-și dezvăluie fața, duse un deget la buze și arătă la ușa din față.

Înaintară într-un ritm de melc.

– Cine-i acolo? se auzi vocea din nou.

În liniște, Pendergast trase un pistol mare din sacou și-l întoarse cu capul înainte.

– Ce faci? zise Kleefisch alarmat, prinzându-l pe Pendergast de mână.

– Omul e beat, veni răspunsul șoptit. Ar trebui să pot să, hm, să-l fac inofensiv cu puțin efort.

– Violență? zise Kleefisch. Dumnezeule mare, nu pe una dintre proprietățile Majestății Sale!

– Ai o sugestie mai bună?

– Ia-o la fugă.

– La fugă?

– Tu ai zis – omul e beat. Ne grăbim să ieșim pe poarta sudică și s-o luăm spre pădure.

Pendergast părea sceptic, totuși puse arma deoparte. O luă înainte, traversând mocheta spre ușa din față, o crăpă și privi afară. Nimic. Nemaiauzind nimic, îi făcu semn lui Kleefisch să-l urmeze pe poteca îngustă spre gardul de plasă.

Chiar când deschise poarta, luna apăru din spatele norilor și, dinspre o recoltă de cucută din apropiere, se auzi un strigăt triumfător:

– Voi de acolo! Nu mai faceți un pas!

Pendergast țâșni prin poartă și o luă la goană, cu Kleefisch pe urmele lui. Se auzi explozia zguduitoare a unei puști, dar nu se opriră din alergat.

– Te-a lovit! gâfâi Kleefisch uimit, în timp ce se lupta să țină pasul.

Vedea picături de lichid roșu negricios acoperind umărul lui Pendergast cu fiecare pas pe care-l făcea acesta.

– Câteva lovituri superficiale de pelete, bănuiesc. Nimic mai mult. Am să le scot cu o pensetă când mă înapoiez la Connaught. Ce e cu manuscrisul? E intact?

– Da, da. E bine!

Kleefisch nu mai alergase așa de pe vremea când studia la Oxford. Cu toate astea, gândul la paznicul beat și la arma acestuia îi aduse vigoarea în membre, și continuă să-l urmeze pe Pendergast, trecând pe lângă Springett Wood spre Vale of Health, și de acolo – *Deo Gratias!* – spre East Heath Road, un taxi și libertate.

45

Când Corrie se trezi în camera ei de la hotelul Sebastian, după o noapte plină de coşmaruri neliniştite, fragmentate, încă ningea. Se ridică şi se uită pe fereastră. Oraşul zăcea sub o pătură albă şi plugurile de zăpadă lucrau peste program, huruind şi răzuind de-a lungul străzilor din centru, împreună cu încărcătoare cu cupă frontală şi basculante de transport, eliminând troienele şi transportându-le afară din oraş.

Aruncă o privire la ceas: ora opt.

Noaptea trecută fusese îngrozitoare. Poliţia venise imediat, spre lauda lor, în frunte cu şeful însuşi. Luaseră cadavrul lui Jack şi biletul, puseseră întrebări, colectaseră probe şi promiseseră să investigheze. Problema era că păreau clar copleşiţi de piromanul în serie. Şeful arăta de parcă era pe punctul să facă o cădere nervoasă, iar oamenii lui erau atât de privaţi de somn, că aduceau cu nişte zombie. Nici gând să fie în măsură să efectueze o investigaţie aprofundată cu privire la asta, la fel cum nu erau nici în privinţa faptului că se trăsese în maşina ei – împuşcătură a cărei ţintă fusese ea, nu mai exista niciun dubiu.

Şi aşa, Corrie condusese înapoi în oraş şi-şi rezervase o cameră la hotelul Sebastian. Incluzând perioada

petrecută în închisoare, era în Roaring Fork de trei săptămâni şi-şi topise cei patru mii de dolari cu o viteză deprimantă. Şederea la Sebastian avea să-i consume o bună parte din banii rămaşi, dar era atât de speriată de uciderea câinelui ei, că nu încăpea vorbă să-şi petreacă noaptea în conacul ăla – sau orice altă noapte, vreodată.

O sunase pe Stacy, spunându-i ce se întâmplase şi avertizând-o că era prea periculos să se întoarcă în casa Fine. Stacy zisese că avea să aranjeze să-şi petreacă noaptea în oraş – Corrie avea o senzaţie oribilă că s-ar fi putut să fie acasă la Ted – şi căzură de acord să se întâlnească în acea dimineaţă, la nouă, în sala de mic dejun a hotelului. Peste o oră. Era o conversaţie pe care n-o aştepta cu nerăbdare.

La problemele ei se adăugă şi faptul că poliţia îl contactase pe proprietarul conacului, iar acesta o sunase apoi pe Corrie pe mobil, trezind-o la şase, ţipând şi vociferând, spunând că era numai vina ei, că încălcase toate regulile casei, pornise căldura şi primise intruşi înăuntru. Pe măsură ce se deşteptase din ce în ce mai mult, o făcuse criminală, speculase că ar putea să fie dependentă de droguri şi o ameninţase că avea să le dea în judecată pe ea şi pe prietena ei lesbiană dacă se mai întorceau în casă. Corrie îl lăsase pe om să se descarce şi apoi îi trăsese ticălosului o chelfăneală de zile mari, spunându-i ce fiinţă umană demnă de dispreţ era, că spera ca soţia lui să-i ia şi ultimul bănuţ şi încheiase cu o speculaţie cu privire la relaţia dintre eşecul căsniciei lui şi dimensiunea necorespunzătoare a organului său sexual. Omul devenise incoerent de furie, ceea ce îi dădu

lui Corrie o anumită satisfacție în timp ce închise la începutul încă unei suite de injurii.

Satisfacția fu de scurtă durată, de îndată ce evaluă problema locului unde avea să stea. Nici măcar nu putea să se întoarcă la Basalt, din cauza drumului închis, și încă o noapte la hotelul Sebastian – sau la orice hotel din oraș, de altfel – ar fi băgat-o în faliment. Ce-avea să facă? Era sigură de un singur aspect: că n-avea să plece din Roaring Fork. Îi era frică de ticăloșii care trăseseră în ea, care-i omorâseră câinele? Bineînțeles că-i era. Dar nimeni n-avea s-o alunge din oraș. Cum ar fi putut să trăiască cu ea însăși dacă permitea să se întâmple asta? Și ce fel de polițist va fi dacă dădea înapoi în fața acestor amenințări? Nu: într-un fel sau altul, avea să stea aici și să ajute la prinderea celor responsabili.

Când Corrie intră în sala pentru mic dejun, Stacy Bowdree era deja acolo, cu o cană mare de cafea în față. Stacy arăta îngrozitor, cu cearcăne întunecate sub ochi, cu părul castaniu neîngrijit.

Corrie se așeză și luă meniul. Trei dolari pentru un suc de portocale, zece pentru omletă cu șuncă, optsprezece pentru ouă Benedict. Puse meniul jos: nu-și permitea nici măcar o ceașcă de cafea. Când veni chelnerița, comandă un pahar de apă de la robinet. Stacy, pe de altă parte, comandă vafe belgiene cu o porție dublă de șuncă și un ou prăjit, și apoi își împinse cana de cafea în față.

– Ia, zise ea.

Cu un mormăit de mulțumire, Corrie luă o înghițitură, apoi bău serios. Doamne, avea nevoie de cofeină! Scurse cana, împingând-o înapoi.

Chiar nu știa de unde să înceapă. Din fericire, începu Stacy pentru ea:

– Trebuie să vorbim, Corrie. Despre nenorocitul ăsta care-ți amenință viața.

„OK. Dacă vrei să începi cu asta, bine."

– Mi se face rău de ce i-au făcut lui Jack.

Stacy puse mâna pe-a ei.

– Nu-i de glumă. Cine a făcut asta e om rău. Oameni răi, dar nu proști. Te consideră o amenințare uriașă. Ai idee de ce?

– Pot doar să presupun că zgândăresc un cuib de viespi undeva în cercetarea mea. M-am apropiat de ceva pe care cineva vrea să-l păstreze secret. Aș vrea să știu de ce anume.

– Poate că e Asociația Vârfurile și cățeaua aia de Kermode, zise Stacy. Ea pare capabilă de orice.

– Nu cred. Totul a fost rezolvat, noul teren pentru cimitir a fost aprobat, se ocupă de identificarea diverșilor descendenți și de obținerea permisiunii – și, cel mai important, tu nu mai insiști ca strămoșul tău să fie reînhumat în Boot Hill.

– Păi, atunci crezi că ar putea să fie piromanul?

– Nu e deloc același *modus operandi*. Pentru mine, cheia e să-mi dau seama ce informații am sau sunt pe cale să obțin, de i-am speriat atât de rău. Când o să știu asta, poate o să fiu în stare să-i identific. Dar nu prea cred că vor să mă omoare – altfel ar fi făcut-o deja.

– Corrie, nu fi naivă! Oricine decapitează un câine e perfect capabil să omoare un om. De-aia, de-acum nu mă mai mișc de lângă tine. Nici eu, nici...

Stacy se bătu peste locul unde își purta pistolul.

Corrie îşi mută privirea.

– Ce s-a întâmplat? zise Stacy privind-o cu nelinişte.

Corrie nu văzu niciun motiv să se ascundă.

– Te-am văzut cu Ted noaptea trecută. Cel puţin ai fi putut să-mi spui că ai o întâlnire cu el. Prietenii nu le fac asta prietenilor.

Se lăsă pe spate. Stacy se lăsă şi ea pe spate. Pe faţa ei trecu o expresie imposibil de citit.

– Să mă întâlnesc cu el?

– Păi, da.

– Să mă întâlnesc cu el? Isuse Cristoase, cum naiba ai putut doar să te gândeşti la aşa ceva?! ridică vocea Stacy.

– Păi, ce-ar fi trebuit să cred, văzându-vă intrând în restaurantul ăla?

– Ştii de ce ne-am dus în restaurantul ăla? Pentru că Ted m-a invitat la cină ca să vorbim despre *tine*.

Corrie se uită la ea uimită.

– Despre mine?

– Da, despre tine! E mort după tine, zice că s-ar putea să fie îndrăgostit de tine şi e îngrijorat că face ceva rău, crezând că ţi-a greşit cu ceva. A vrut să mă întrebe despre asta – ne-am petrecut toată afurisita de seară vorbind despre tine şi nimic altceva. Crezi că mi-a făcut plăcere să mă dau jos din pat şi să conduc spre oraş cu capul greu, ca să-mi petrec noaptea ascultând un bărbat vorbind despre altă *femeie?*

– Îmi pare rău, Stacy. Cred că m-am grăbit să trag concluzii.

– Ai al naibii de multă dreptate!

Dintr-odată, Stacy fu în picioare, având pe faţa un amestec de reproş şi dezamăgire.

– Acelaşi rahat vechi! Mă împrietenesc cu tine, te protejez, am grijă de tine cu cele mai bune intenţii în detrimentul propriu – şi care e răsplata mea? Blestemate de acuzaţii că umblu cu iubitul tău!

Criza bruscă de furie a lui Stacy o sperie pe Corrie. Cei câţiva meseni din sală întoarseră capetele.

– Uite, Stacy, zise Corrie cu o voce liniştitoare. Îmi pare foarte, foarte rău. Cred că sunt cumva nesigură cu privire la relaţiile mele cu băieţii şi tu eşti atât de atractivă şi tot, şi eu doar...

Dar Stacy n-o lăsă să încheie. Cu o ultimă privire aprinsă, se întoarse pe călcâie şi ieşi din restaurant... lăsând-şi micul dejun neterminat şi neplătit.

46

Vocea familiară, catifelată o invită înăuntru. Corrie inspiră adânc.

Fusese de acord s-o vadă. Ăsta era un prim pas bun. Își spusese că n-o contactase de la plecarea din Roaring Fork doar pentru că fusese prea ocupat. Spera cu ardoare că așa era. Ultimul lucru pe voia să-l facă, își dădea seama acum, era să lase ca relația ei cu Pendergast să fie afectată de propria impetuozitate și miopie.

Iar acum el se întorsese la fel de brusc cum plecase.

În după-amiaza aia, subsolul era, dacă era posibil, chiar mai înăbușitor decât ultima dată când Corrie vizitase biroul temporar al lui Pendergast.

El stătea în spatele biroului vechi din metal, care acum era curățat de aparatura de chimie care-l aglomerase înainte. Un dosar subțire maro era singurul lucru de pe suprafața zgâriată. În încăpere erau aproape treizeci de grade și totuși agentul special încă purta sacoul de la costum.

– Corrie, ia loc, te rog.

Corrie se așeză ascultătoare.

– Cum te-ai întors în oraș? Credeam că drumul a fost închis.

– Șeful și-a trimis cu amabilitate unul dintre oameni, cu un snowcat, să mă ia din Basalt. Se pare că a fost mai degrabă nerăbdător să mă aibă înapoi. Și, în orice caz, se vorbește despre redeschiderea drumului – temporar, cel puțin.

– Cum a fost călătoria?

– Fructuoasă.

Corrie se foi incomodată de flecăreală și decise să intre imediat în subiect.

– Uite. Vreau să-mi cer scuze pentru cum m-am purtat zilele trecute. A fost imatur și mă simt jenată. Adevărul e că-ți sunt incredibil de recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Doar că... eclipsezi cumva toate acțiunile în care te implici. Nu vreau ca profesorii mei de la John Jay să spună: „O, prietenul ei Pendergast a făcut totul în locul ei". Se opri. Fără îndoială că exagerez, fiindcă ăsta e primul meu proiect mare de cercetare și așa mai departe.

Pendergast o privi o clipă. Apoi pur și simplu dădu din cap cu înțelegere.

– Și cum au mers lucrurile cât am fost plecat?

– Destul de bine, zise Corrie evitând să-l privească în față. Tocmai mi-am încheiat cercetarea.

– Sper că nu s-a întâmplat nimic nedorit.

– A mai avut loc un incendiu îngrozitor, chiar sus, pe dealul din spatele orașului, și o crimă în trafic, pe Autostrada 82; dar cred că șeful ți-a spus probabil totul despre asta.

– Am vrut să spun nedorit în privința ta.

– A, nu, minți Corrie. N-am făcut niciun progres în rezolvarea crimelor, așa că m-am hotărât să renunț la

asta. M-am împiedicat de câteva lucruri interesante în cercetarea mea, dar nimic care să pună în lumină crimele.

– Cum ar fi?

– Păi, să vedem... Am aflat că doamna Kermode e rudă cu familia Stafford, care deţinea topitoria veche în timpul avântului argintului şi că aceasta e în continuare forţa din spatele proiectului Vârfurile.

O pauză scurtă.

– Altceva?

– O, da, ceva care s-ar putea să te intrige – având în vedere pasiunea ta pentru Doyle şi Wilde.

Pendergast înclină capul, încurajând-o să continue.

– În timp ce căutam prin nişte dosare vechi din Arhiva Griswell, am dat peste o scrisoare amuzantă despre un bătrân ciudat care l-a ţinut de vorbă pe Wilde după prelegerea lui şi, se pare, i-a spus o poveste care aproape l-a făcut să leşine. Aş putea să pariez orice că a fost povestea despre ursul grizzly care mânca oameni.

Pendergast rămase nemişcat pentru încă o clipă. Apoi întrebă:

– Se menţiona în scrisoare numele bătrânului?

Corrie se gândi.

– Doar un nume de familie. Swinton.

Altă tăcere, iar apoi Pendergast zise:

– Trebuie că eşti pe jantă cu banii.

– Nu, nu, e bine, minţi din nou.

La naiba, trebuia să-şi ia un job temporar undeva. Şi să găsească alt loc unde să stea. Dar n-avea de gând nici moartă să mai ia bani de la Pendergast, după tot ce făcuse deja pentru ea.

– Chiar n-ai niciun motiv să-ţi faci griji pentru mine.

Pendergast nu răspunse şi expresia lui era greu de citit. O credea? Aflase ceva de la şef despre împuşcătura din parbrizul ei sau despre câinele mort? Imposibil de spus. Şi nu se scrisese în ziarul local – totul era doar despre piromanul în serie.

– Nu mi-ai spus nimic despre călătorie, zise ea schimbând subiectul.

– Am realizat ce mi-am propus să fac, zise el bătând uşor cu degetele subţiri în dosar. Am găsit o povestire cu Sherlock Holmes pierdută, ultima scrisă vreodată de Conan Doyle şi nepublicată până azi. E cea mai interesantă. Ţi-aş recomanda-o.

– Când o să am timp, o să fiu bucuroasă s-o citesc, zise ea.

Altă pauză. Degetele lungi ale lui Pendergast împinseră dosarul spre ea.

– Eu aş citi-o acum, dacă aş fi în locul tău.

– Mulţumesc, dar de fapt am o grămadă de treabă, să termin lucrurile şi aşa mai departe.

De ce continua Pendergast să insiste în chestia asta cu Doyle? Mai întâi *Câinele din Baskerville,* iar acum asta.

Mâna palidă se întinse, apucă marginea dosarului şi-l deschise.

– Fără întârziere, Corrie.

Ridică privirea şi-i văzu ochii strălucind în felul ăla ciudat pe care ea îl ştia atât de bine. Ezită. Şi apoi, cu un oftat de acceptare, scoase colile din interior şi începu să citească.

47

Aventura de la Aspern Hall

Printre numeroasele cazuri ale lui Sherlock Holmes în care am avut privilegiul să acționez ca un Boswell al lui, există unul pe care am ezitat întotdeauna să-l pun pe hârtie. Nu din cauză că aventura în sine prezintă vreun singur element macabru sau bizar – nu mai mult decât alte investigații de-ale lui Holmes. Cred mai degrabă că din cauza aerului de rău augur, cu adevărat nefast, care se agăța de fiecare aspect al cazului. Un aer care mi-a înghețat și aproape mi-a distrus sufletul. Și chiar și azi mai are puterea să-mi chinuiască somnul.

Există unele experiențe în viață pe care ți-ai dori să nu le fi avut. Pentru mine, asta a fost una. Cu toate acestea, am să public acum povestea și am să-i las pe alții să judece dacă reticența mea a fost justificată sau nu.

A avut loc în martie '90, la începutul unei primăveri mohorâte și inconfortabile, care urma după una dintre cele mai reci ierni de care își aminteau cei în viață.

Pe vremea aceea, eram rezident în locuința lui Holmes din Baker Street. Era o seară întunecată, devenită și mai opresivă de la o ceață care se lăsase pe străzile înguste și

transformase lumina de gaz în simple puncte galbene. Leneveam într-un fotoliu în fața focului și Holmes – care se plimba cu pași mari, neobosit prin cameră – se plasase acum în arcul ferestrei. Îmi descria un experiment chimic pe care-l făcuse în după-amiaza aceea: cum aplicarea dioxidului de mangan drept catalizator accelerase descompunerea cloratului de potasiu în clorură de potasiu și, mult mai important, oxigen.

În timp ce vorbea, mă bucuram în tăcere de entuziasmul lui. Vremea rea ne ținuse foarte mult închiși în ultimele săptămâni. Nu apăruse nicio „mică problemă" care să-i suscite atenția. Și începuse să dea semne de plictiseală, care-l împingeau mult prea des să-și îngăduie obiceiul cu clorhidratul de cocaină.

În acel moment am auzit o bătaie în ușa din față.

– Aștepți musafiri, Holmes? am întrebat.

Singurul lui răspuns a fost un scuturat scurt din cap. Ducându-se mai întâi la decantorul de pe bufet, apoi la sifonul victorian de lângă acesta, și-a amestecat un coniac cu sifon, apoi s-a întins într-un fotoliu.

– Poate că se distrează doamna Hudson, am spus, întinzând mâna spre suportul de pipe.

Dar vocile joase de pe scări, urmate de zgomot de pași în pasaj, au dezmințit această ipoteză. O clipă mai târziu, s-a auzit o bătaie ușoară în ușă.

– Intră, a strigat Holmes.

S-a deschis ușa și a apărut doamna Hudson.

– O tânără vrea să vă vadă, domnule, a zis ea. I-am spus că e târziu și că ar trebui să-și facă o programare pentru mâine, dar zice că e cât se poate de urgent.

– Fireşte, poftește-o înăuntru, a răspuns Holmes ridicându-se din nou în picioare.

O clipă mai târziu, în camera noastră de zi a intrat o tânără. Purta o haină lungă de călătorie cu croială modernă şi o tocă cu voaletă.

– Ia loc, te rog, a zis Holmes îndrumând-o spre scaunul cel mai confortabil cu curtoazia lui obişnuită.

Femeia i-a mulţumit, şi-a desfăcut haina, şi-a îndepărtat voalul şi s-a aşezat. Avea o figură plăcută şi un aer rafinat şi hotărât. Singurul cusur de care am fost conştient era că trăsăturile ei păreau mai degrabă severe, dar asta ar fi putut să fie rezultatul neliniştii de pe faţa ei.

După obiceiul meu, am încercat să aplic metodele lui Holmes de observaţie pe această străină, dar n-am putut să văd nimic de valoare deosebită, în afară de cizmele de călătorie Wellington pe care le purta.

Am devenit conştient de faptul că Holmes mă privea cu un oarecare amuzament.

– În afară de faptul că musafira noastră vine din Northumberland, că e o amazoană pasionată, care a ajuns aici cu birja ei frumoasă mai degrabă decât cu metroul şi că e logodită, nici eu nu pot să deduc mai mult, mi-a zis el.

– Am auzit de metodele dumitale renumite, domnule Holmes, a rostit tânăra înainte ca eu să pot să răspund. Şi mă aşteptam la ceva de genul ăsta. Permiteţi-mi, vă rog, să vă deduc deducerile.

Holmes a dat uşor din cap, cu o expresie de surpriză pe faţă. Femeia a ridicat mâna.

– În primul rând, mi-aţi observat inelul de logodnă, dar n-aţi văzut nicio verighetă.

O înclinare afirmativă din cap.

Ea a ţinut mâna ridicată.

– Şi, probabil, aţi remarcat bătătura în formă de semilună de-a lungul marginii exterioare a încheieturii mâinii mele drepte, exact unde trec frâiele când sunt ţinute de cineva cu o postură bună, cu cravaşă în mână.

– O bătătură foarte frumoasă, a constatat Holmes.

– În ceea ce priveşte birja cea frumoasă, asta ar trebui să fie suficient de evident. Aţi văzut-o trăgând la bordură. De unde eram, v-am văzut la fereastră.

La asta a trebuit să râd.

– Se pare ca ţi-ai găsit naşul, Holmes.

– Cât despre Northumberland, să înţeleg că aţi observat o urmă de accent în vorbirea mea?

– Accentul dumitale nu e tocmai de Northumberland, a zis Holmes. Mai degrabă conţine o sugestie de Tyne şi Wear, probabil din zona Sunderland, cu o suprapunere de Staffordshire.

La asta, doamna a trădat surpriza.

– Familia mamei era din Sunderland şi a tatei din Staffordshire. Nu ştiam că păstrez un indiciu al originii sau un accent.

– Felul în care vorbim ne e înscris în oase, doamnă. Nu putem să scăpăm de asta, cum nu putem să scăpăm de culoarea ochilor.

– În cazul ăsta, cum de-aţi ştiut că vin din Northumberland?

Holmes a arătat la încălţămintea femeii.

– Din cauza cizmelor Wellington. Aş presupune că v-aţi început călătoria pe zăpadă. La noi nu mai plouă cam de patru zile. Northumberland e cel mai rece

ținut din Anglia. Și în prezent e singurul cu zăpadă încă pe jos.

– Și de unde știi că e zăpadă în Northumberland? l-am întrebat pe Holmes.

Holmes a făcut semn spre un exemplar din *The Times*, cu o expresie îndurerată pe față.

– Acum, doamnă, faceți-mi plăcerea să ne spuneți cum vă numiți și cu ce vă putem fi de ajutor.

– Numele meu e Victoria Selkirk, a zis femeia. Și motivul pentru care mă aflu aici e, în mare parte, căsătoria mea iminentă.

– Continuați, a zis Holmes lăsându-se din nou în scaun.

– Vă rog să mă iertați că am venit fără o notificare prealabilă, a zis domnișoara Selkirk. Dar de fapt nu știu cui altcuiva să mă adresez.

Holmes a luat o înghițitură din coniac și a așteptat ca domnișoara să continue.

– Proprietatea logodnicului meu, Aspern Hall, se află la câțiva kilometri în afara Hexhamului. Eu și mama mea ne-am luat o cabană pe terenul acela, ca să pregătim nunta. În ultimele luni, regiunea a avut probleme din cauza unui lup feroce.

– Un lup? am remarcat cu surpriză.

Domnișoara Selkirk a dat din cap.

– Până în prezent a omorât doi oameni.

– Dar lupii au dispărut din Marea Britanie, am zis.

– Nu neapărat, Watson, mi-a zis Holmes. Unii cred că încă există în locurile cele mai îndepărtate și inaccesibile.

S-a întors spre domnișoara Selkirk.

– Povestiți-mi despre aceste omoruri.

– Au fost sălbatice, așa cum te-ai aștepta de la un animal sălbatic. A ezitat. Și – în creștere – creatura pare să fi dezvoltat un gust pentru victimele sale.

– Un lup mâncător de oameni? am zis. Extraordinar!

– Poate, a răspuns Holmes. Cu toate astea, nu-i peste putință. Uite, de exemplu, leii mâncători de oameni din Tsavo. Când altă pradă e rară – și îți amintești de severitatea ultimei ierni – carnivorele se adaptează, ca să supraviețuiască. S-a uitat la domnișoara Selkirk. Au existat martori oculari?

– Da. Doi.

– Și ce-au raportat că au văzut?

– Un lup imens, retrăgându-se în pădure.

– De la ce distanță s-au făcut aceste observații?

– Ambele au fost făcute peste întinderea unei mlaștini... Aș spune câteva sute de metri.

Holmes a înclinat din cap.

– Ziua sau noaptea?

– Noapte. Cu lună.

– Și au existat caracteristici speciale distinctive ale acestui lup, pe lângă dimensiunea lui mare?

– Da. Capul era acoperit cu blană albă.

– Blană albă, a repetat Holmes.

Și-a împreunat degetele și a rămas tăcut pentru o clipă. Apoi s-a trezit și s-a adresat din nou tinerei:

– Și cum putem să fim noi de ajutor, mai exact?

– Logodnicul meu, Edwin, e moștenitorul averii Aspern. Familia Aspern e cea mai de seamă din împrejurimi. Având în vedere teama care a cuprins țara, el simte că e necesar să-și asume misiunea de-a distruge animalul ăsta, înainte să ucidă din nou. Se duce afară, în

pădure, pe timp de noapte, de multe ori singur. Chiar dacă e înarmat, sunt îngrozită pentru siguranța lui și mă tem să nu i se întâmple vreo nenorocire.

– Înțeleg, domnișoară Selkirk... a continuat Holmes, un pic mai sever acum. Mă tem că mă aflu în imposibilitatea de-a vă ajuta. Dumneavoastră aveți nevoie de serviciile unui vânător, nu de ale unui detectiv de consultanță.

Neliniștea de pe trăsăturile domnișoarei Selkirk s-a adâncit.

– Dar am auzit despre succesul pe care l-ați repurtat în afacerea aceea îngrozitoare de la Baskerville Hall. De aceea am venit la dumneavoastră.

– Afacerea aia, doamnă dragă, a fost opera unui om, nu a unui animal.

– Dar...

Domnișoara Selkirk a ezitat. Stăpânirea ei de sine s-a evaporat.

– Logodnicul meu e cât se poate de hotărât. O consideră o obligație, din cauza poziției sale. Și tatăl lui, Sir Percival, n-a considerat potrivit să-l împiedice. Vă rog, domnule Holmes! Nimeni altcineva nu poate să mă ajute.

Holmes a luat o înghițitură din coniac, a oftat, s-a ridicat, a dat ocol încăperii, apoi s-a așezat din nou.

– Ați menționat că lupul a fost văzut retrăgându-se într-o pădure, a zis el. Pot să presupun că vorbiți despre pădurea Kielder?

Domnișoara Selkirk a dat din cap.

– Aspern Hall se învecinează cu aceasta.

– Știai, Watson, că pădurea Kielder din Northumberland e cea mai mare zonă împădurită rămasă în Anglia? a zis Holmes întorcându-se spre mine.

– Nu știam, i-am răspuns.

– Și că e renumită, în parte, fiindcă adăpostește ultima mare populație rămasă din țară de veverițe roșii eurasiatice?

Aruncând o privire la Holmes, am văzut că aerul lui dezinteresat și rece fusese înlocuit cu unul energic și însuflețit. Știam, desigur, de marele lui interes pentru *sciurus vulgaris*. Era, probabil, cel mai mare expert din lume în comportamentul și taxonomia creaturii și publicase mai multe monografii pe această temă. De asemenea, am simțit la el o admirație neobișnuită pentru această femeie.

– Într-o matcă a populației atât de mare, ar putea foarte bine să apară oportunitatea de-a observa o diversitate nedescoperită până acum, a zis Holmes mai mult pentru sine decât pentru noi.

Apoi s-a uitat la musafira noastră.

– Aveți camere închiriate în oraș? a întrebat el.

– Am aranjat să stau la rudele din Islington.

– Domnișoară Selkirk, a replicat el. Sunt înclinat să preiau ancheta asta – aproape în ciuda cazului, mai degrabă decât din cauza acestuia.

S-a uitat la mine – și apoi, semnificativ, la cuierul pentru pălării, pe care atârna atât melonul meu, cât și șapca lui de pânză cu clape.

– Sunt omul tău, am răspuns imediat.

– În cazul ăsta, ne întâlnim mâine-dimineață la gara Paddington, unde – dacă nu mă înșel prea mult – la 8.20

pleacă spre Northumberland un expres, i-a zis Holmes domnişoarei Selkirk.

Şi a condus-o pe tânără la uşă.

În dimineaţa următoare, cum planificase, ne-am întâlnit cu Victoria Selkirk în gara Paddington şi ne-am pregătit să ne îndreptăm spre Hexham. Holmes, care în mod normal se trezea târziu, a părut să-şi fi recăpătat îndoiala cu privire la caz. Era agitat şi necomunicativ, şi în timp ce trenul pufăia să plece, m-a lăsat pe mine să fac conversaţie cu tânăra domnişoară Selkirk. Ca să treacă timpul, am întrebat-o despre Aspern Hall şi proprietarii săi, atât cel în vârstă, cât şi cel tânăr.

Hall, a explicat ea, fusese reconstruit din rămăşiţele unei vechi mănăstiri, construite iniţial în jurul anului 1450 şi parţial distruse în timpul domniei lui Henry al VIII-lea. Proprietarul actual, Sir Percival Aspern, fusese ceaprazar. În tinereţe, patentase o metodă revoluţionară de obţinere a pâslei verzi.

Holmes s-a oprit din examinarea atentă a peisajului care trecea.

– Pâslă verde ai zis?

Domnişoara Selkirk a dat din cap.

– Dincolo de utilizarea acesteia pentru mesele de joc, culoarea a fost cea mai la modă în magazinele de pălării de damă din anii 1850. Sir Percival a făcut avere cu asta.

Holmes a fluturat o mână, ca şi cum alunga o insectă şi şi-a întors atenţia spre fereastra compartimentului.

Contribuţia lui Sir Percival la confecţionarea de pălării, m-a informat domnişoara Selkirk, avea acum o chezăşie regală conferită de regina Victoria şi a stat la baza primirii de către el a gradului de cavaler. Fiul lui,

Edwin – logodnicul ei – intrase în armată destul de devreme, având o funcţie în cavaleria uşoară. Era acum în reşedinţă temporară la Hall, cântărind dacă să urmeze sau nu o carieră militară. Cu toate că domnişoara Selkirk era cea mai plină de tact femeie, am simţit totuşi că, deşi tatăl lui Edwin îşi dorea ca Edwin să preia comerţul familiei, el însuşi nu se decisese în privinţa asta.

Pe măsură ce călătoria noastră se prelungea, ierburile bogate şi gardurile vii din Home Counties începură să lase loc unor privelişti mai sălbatice: bălţi, mlaştini şi copaci scheletici, punctate la intervale de decopertări şi povârnişuri stâncoase.

În cele din urmă am ajuns la Hexham, un oraş de provincie atractiv, constând dintr-un grup de cabane moderne de stuf şi piatră, care se întindeau pe o singură stradă, High Street.

O trăsură ne aştepta la gară, cu un servitor cu privire aspră ţinând frâul. Fără un cuvânt, acesta ne-a încărcat valizele şi bagajele de mână, apoi s-a întors pe capră şi şi-a îndrumat caii să plece de la gară de-a lungul unui drum desfundat de ţară, în direcţia Hall.

Drumul cobora blând, într-un peisaj tot mai umed şi mai trist. Zăpada – pe care Holmes o pomenise cu o zi înainte – încă putea fi văzută, în petice, ici-colo. Soarele, care îşi făcuse, în sfârşit, apariţia în timpul călătoriei noastre cu trenul, alunecase din nou în spatele norilor, făcând ca priveliştea din jur să trezească o senzaţie de tristeţe apăsătoare.

După ce parcurseserăm vreo opt kilometri, Holmes – care nu vorbise de când ne dăduserăm jos din tren – s-a agitat.

– Ce-i asta, rogu-te? a întrebat, arătând în depărtare cu bastonul de plimbare.

Privind în direcţia indicată, am văzut ceea ce părea să fie o luncă joasă sau un ţinut mlăştinos, cu iarbă de mlaştină pe marginile franjurate. Dincolo de aceasta, în ceaţa după-amiezii târzii, am zărit doar o linie întunecată neîntreruptă.

– Mlaştina de care am vorbit mai devreme, a răspuns domnişoara Selkirk.

– Şi dincolo de aceasta e pădurea virgină Kielder?

– Da.

– Şi să deduc, din ce aţi menţionat, că atacurile lupului au avut loc între una şi cealaltă?

– Da, aşa e.

Holmes dădu din cap, ca şi cum era satisfăcut într-o privinţă, dar nu mai vorbi.

Drumul de ţară continua agale, făcând o curbă lungă, leneşă, ca să evite mlaştina şi în cele din urmă am zărit în depărtare Aspern Hall.

Era un conac vechi, cu o arhitectură mai neobişnuită, cu aripi asimetrice şi dependinţele aşezate aparent în cruce de fiecare parte, şi am atribuit această excentricitate arhitecturală faptului că locuinţa parohială fusese ridicată pe ruinele unei vechi abaţii.

Pe măsură ce ne apropiam, am reuşit să observ mai multe detalii. Faţada era rusticizată şi acoperită bine de licheni, şi pe coşurile de fum din cărămidă se ridicau din abundenţă fuioare de fum. Rogoz şi stejari piperniciţi înconjurau structura principală, precum şi diverse cabane şi acareturi. Poate din cauza aerului rece de primăvară sau a apropierii mlaştinii şi pădurii întunecate,

n-am putut să mă abţin să-mi formez ideea distinctă că acea casă absorbise în sine mohoreala şi senzaţia de rău augur a peisajului în care se afla.

Vizitiul şi-a tras trăsura sub porticul conacului. A scos geanta de călătorie a domnişoarei Selkirk, apoi a început cu ale noastre, când Holmes l-a oprit, cerându-i, în schimb, să aştepte.

Am intrat înăuntru, urmând-o pe domnişoara Selkirk, şi ne-am trezit într-o galerie lungă, de un gust destul de auster. Un bărbat, în mod clar stăpânul însuşi, ne aştepta la intrarea în ceea ce părea a fi un salon. Era slab şi înalt, în jur de cincizeci de ani, cu păr blond şi rărit şi o faţă cu riduri adânci.

Purta o redingotă neagră şi ţinea un ziar într-o mână şi un bici pentru câini în cealaltă. În mod evident, auzise trăsura oprindu-se. Punând ziarul şi biciul deoparte, s-a apropiat.

– Sir Percival Aspern, presupun? a zis Holmes.

– Da, domnule. Dar mă tem că sunteţi în avantaj faţă de mine.

Holmes a făcut o plecăciune scurtă.

– Eu sunt Sherlock Holmes, iar el e prietenul şi asociatul meu, doctorul Watson.

– Înţeleg.

Sir Percival s-a întors spre însoţitoarea noastră.

– Deci, ăsta e motivul pentru care te-ai dus în oraş, domnişoară Selkirk?

Domnişoara Selkirk a dat din cap.

– Într-adevăr, Sir Percival. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă duc să-mi văd mama.

A părăsit galeria destul de brusc, lăsându-ne cu stăpânul casei.

– Am auzit de dumneata, domnule Holmes, a zis Sir Percival. Dar mă tem că aţi făcut fără rost o călătorie lungă. Metodele dumneavoastră, strălucite din câte am înţeles, o să aibă prea puţină aplicabilitate pe un animal cum e cel care ne dă bătăi de cap.

– Asta rămâne de văzut, a zis Holmes scurt.

– Păi, intraţi şi beţi un coniac, nu?

Şi Sir Percival ne-a condus în salon, unde un majordom ne-a turnat un aperitiv.

– Se pare că nu împărtăşiţi îngrijorarea viitoarei nurori pentru siguranţa fiului dumneavoastră, a zis Holmes când ne-am aşezat în jurul focului.

– Nu, a răspuns Sir Percival. El s-a întors de curând din India şi ştie ce face.

– Şi totuşi, după toate mărturiile, fiara asta a omorât deja doi oameni, am zis.

– Am vânat cu fiul meu în trecut şi pot să garantez pentru calităţile lui, atât ca urmăritor, cât şi ca trăgător. De fapt – domnul Watson, nu? –, Edwin îşi ia foarte în serios responsabilităţile de moştenitor al Aspern Hall. Şi aş putea să spun că iniţiativa şi curajul lui n-au trecut neobservate în zonă.

– Putem să vorbim cu el? a întrebat Holmes.

– Cu siguranţă – când se întoarce. Acum e în pădure, vânează fiara. S-a oprit. Dacă aş fi fost mai tânăr, m-aş fi alăturat lui.

Scuza asta mi s-a părut că trădează o dâră de laşitate, şi i-am aruncat lui Holmes o privire furişă. Cu toate astea, atenţia lui a rămas fixată pe Sir Percival.

– Totuşi, temeri de femeie sau nu, trebuie să satisfacem capriciile sexului frumos, a continuat omul. Sunt dispus, fără îndoială, să vă dau acces liber în acest loc, domnule Holmes, şi să vă ofer tot ajutorul de care aveţi nevoie, inclusiv cazare, dacă doriţi.

Invitaţia, aşa generoasă cum era, a fost făcută oarecum în silă.

– N-o să fie nevoie, a zis Holmes. Am trecut pe lângă un han în Hexham – Carul Mare, cred – pe care o să-l facem baza noastră de operaţiuni.

În timp ce vorbea, Sir Percival şi-a vărsat coniac pe pieptul cămăşii. A pus sticla deoparte cu o înjurătură blândă.

– Înţeleg, domnule, că vă ocupaţi de ceaprăzărie, a zis Holmes.

– În trecut, da. Acum au alţii grijă de afacerile mele.

– Am fost întotdeauna fascinat de procesul de fabricaţie a pâslei. O curiozitate pur ştiinţifică, înţelegeţi: chimia e unul dintre hobby-urile mele.

– Înţeleg.

Gazda noastră îşi tampona absent pieptul cămăşii umede.

– Problema de bază, după cum am înţeles, e deduzirea firelor rigide de păr de animal, pentru a le face suficient de flexibile ca să dea formă pâslei.

M-am uitat din nou la Holmes, întrebându-mă unde dracu' bătea cu asta.

– Îmi amintesc că am citit că turcii din vechime rezolvau problema asta prin aplicarea de urină de cămilă, a continuat Holmes.

– Am parcurs un drum lung de la aceste metode primitive, a răspuns Sir Percival.

Domnișoara Selkirk a intrat în salon. S-a uitat în direcția noastră, a zâmbit ușor și și-a luat un scaun. Ea era, în mod evident, mult mai îngrijorată pentru logodnicul ei și părea să facă eforturi dureroase să-și păstreze stăpânirea de sine.

– Fără îndoială că procesul pe care-l folosiți e mult mai modern, a zis Holmes. Aș fi curios să aud cum îl aplicați.

– Mi-ar plăcea să pot să vă satisfac curiozitatea, domnule Holmes, dar rămâne un secret comercial.

– Înțeleg.

Holmes a ridicat din umeri.

– Mă rog, n-are mare importanță.

În acel moment s-a produs o agitație pe hol. O clipă mai târziu, a apărut în ușă un tânăr în ținută completă de vânătoare. Era clar fiul lui Sir Percival, și – cu trăsăturile hotărâte, în ținută militară și cu țeava grea a puștii aruncată pe un umăr – chiar reușea să facă o figură frumoasă. Domnișoara Selkirk s-a ridicat imediat și, cu un strigăt de ușurare, a zburat către el.

– O, Edwin, a zis ea. Edwin, te implor – hai să fie asta ultima dată!

– Vicky, a zis tânărul cu blândețe, dar ferm. Fiara trebuie găsită și distrusă. Nu putem să lăsăm să apară altă atrocitate.

Sir Percival s-a ridicat și el și ne-a prezentat pe mine și pe Holmes. Prietenul meu totuși a întrerupt aceste politeturi cu o oarecare nerăbdare de a-i pune întrebări nou-sositului.

– Să înțeleg că incursiunea din această după-amiază n-a avut succes, a zis el.

– Așa e, a răspuns Edwin Aspern cu un zâmbet trist.

– Și unde, dacă pot să întreb, ați întreprins urmărirea?

– În pădurea vestică, dincolo de mlaștină.

– Și n-ați descoperit nimic? Urme? Fecale? Poate o vizuină?

Tânărul Aspern a clătinat din cap.

– N-am văzut niciun semn.

– Ăsta e un lup foarte viclean și isteț, a zis Sir Percival. Nici câinii n-au nicio șansă să-i ia urma.

– O chestiune complicată, a murmurat Holmes. O chestiune chiar complicată.

Holmes a refuzat invitația la cină și, după o scurtă trecere în revistă a terenului, ne-am dus cu trăsura înapoi în Hexham, unde ne-am luat camere la Carul Mare.

În dimineața următoare, după micul dejun, ne-am dus la secția locală de poliție, care, s-a dovedit, avea un singur angajat, un anume polițist Frazier. L-am găsit pe polițist la birou, ocupat să scrie cu hărnicie într-o mică agendă. Din aventurile mele anterioare cu Holmes, nu-mi făcusem o părere deosebit de bună despre poliția locală. Și, la prima vedere, polițistul Frazier – cu mantaua lui de un oliv întunecat și colanți de piele – a părut să-mi întărească suspiciunile. Totuși, el auzise de Holmes și, când a început să răspundă la întrebările prietenului meu, mi-am dat seama că aveam în față – dacă nu în mod clar un personaj cu intelect superior – cel puțin un funcționar dedicat și competent, cu, se părea, o stăruință lăudabilă în abordare.

Prima victimă a lupului, a explicat el, fusese un individ ciudat, vag sinistru, un om îmbrăcat sărăcăcios și cu părul în dezordine, de vârstă înaintată. Apăruse brusc în Hexham cu câteva săptămâni înainte de moartea sa, furișându-se și speriind femeile și copiii cu deliruri fără noimă. Nu trăsese la han, din lipsă de bani, se pare, iar după o zi sau două polițistul fusese solicitat de către cetățenii îngrijorați, ca să afle care e treaba cu omul fără nume. După o cercetare, polițistul descoperise că omul stătea în coliba abandonată a unui tăietor de lemne, în pădurea Kielder. Acesta refuzase să răspundă întrebărilor polițistului sau să dea vreun fel de explicație despre sine.

– Deliruri fără noimă? repetă Holmes. Puteți să fiți mai exact?

– Vorbea singur o grămadă, gesticulând frenetic, de fapt bâiguia o mulțime de chestii fără sens. Ceva despre toate nedreptățile care i se făcuseră. Printre alte porcării.

– Porcării spui. Cum ar fi?

– Doar niște frânturi... Cum a fost trădat. Persecutat. Cât de frig îi era. Cum avea să meargă în instanță și să obțină o hotărâre.

– Altceva? a insistat Holmes.

– Nu, a răspuns polițistul. O, da – altceva foarte ciudat. A pomenit de multe ori de morcovi.

– Morcovi?

Polițistul Frazier a dat din cap.

– Îi era foame? A menționat și alte alimente?

– Nu. Doar morcovi.

– Și spuneți că a pomenit de morcovi nu o dată, ci de mai multe ori?

– Cuvântul părea să revină din nou și din nou. Dar, așa cum am spus, domnule Holmes, totul a fost o harababură. Niciun cuvânt nu însemna nimic.

Acest șir interogativ mi s-a părut o diversiune inutilă. Părea o nebunie să insiști asupra delirurilor unui nebun și n-am văzut nicio legătură cu sfârșitul lui tragic în fălcile unui lup. Am simțit că polițistul Frazier gândea la fel ca mine, fiindcă a început să se uite la Holmes cu o expresie cercetătoare.

– Spuneți-mi mai multe despre înfățișarea omului, a zis Holmes. Tot ce vă amintiți. Vă rog să nu cruțați niciun detaliu.

– Era foarte neîngrijit, cu hainele niște simple zdrențe, cu părul nepieptănat. Avea ochii injectați și dinții negri.

– Negri ați spus? a întrerupt Holmes cu nerăbdare bruscă. Vreți să spuneți, negri fiindcă erau stricați? Cariați?

– Nu. Erau mai mult de un cenușiu-închis, uniform, care în lumina slabă părea aproape negru. Și părea să fie într-o continuă stare de ebrietate, deși n-am nici cea mai mică idee de unde lua banii pentru băutură.

– De unde știți că era în stare de ebrietate?

– Simptomele obișnuite ale dipsomaniei: vorbire împleticită, mâini care tremură, mers nesigur.

– Ați dat peste vreo sticlă de alcool în coliba tăietorului de lemne?

– Nu.

– Când ați vorbit cu el, ați simțit miros de alcool în respirația lui?

– Nu. Dar am avut de-a face cu destui beți în viața mea ca să cunosc semnele, domnule Holmes. Problema e mai presus de orice îndoială.

– Foarte bine. Continuați, vă rog.

Polițistul și-a reluat firul narativ cu ușurare evidentă.

– Ei bine, opinia publică din oraș era puternic împotriva lui, atât de puternic, încât eram pe cale să-l alung, atunci când lupul a făcut treaba pentru mine. În dimineața de după ce l-am chestionat, a fost găsit la liziera pădurii cu trupul îngrozitor de sfâșiat și mutilat, cu urme de dinți pe brațe și picioare.

– Înțeleg, a zis Holmes. Și a doua victimă?

În acest moment, mărturisesc că aproape am obiectat asupra modului de desfășurare a anchetei. Holmes îl chestiona pe polițist în detaliu despre aspecte banale, dar lăsa neatinse principalele puncte. De exemplu, cine găsise cadavrul? Dar mi-am ținut gura și polițistul Frazier a continuat.

– Aia a avut loc două săptămâni mai târziu, a zis polițistul. Victima era un naturalist venit de la Oxford să studieze vulpea roșie.

– A fost găsit în același loc ca și primul?

– Nu departe. Cumva mai aproape de mlaștină.

– Și de unde știți că ambele omoruri au fost săvârșite de același animal?

– După aspectul rănilor, domnule. În orice caz, al doilea atac a fost chiar mai rău. De data asta, omul a fost... parțial mâncat.

– Cum a reacționat orașul la această a doua ucidere?

– S-a vorbit mult. Discuții – și teamă. Sir Percival s-a implicat în caz. Și fiul lui, care s-a întors recent din campania indiană, a început să rătăcească prin pădure pe timp de noapte, înarmat cu o pușcă, cu intenția de-a

împușca fiara. Și eu am deschis o investigație pe cont propriu.

– După a doua ucidere, vreți să spuneți.

– Îmi cer iertare, domnule Holmes, dar nu părea să aibă niciun rost pentru cea dinainte. Înțelegeți, am scăpat cu bine de vagabondul ăla bătrân. Dar de data asta, victima era un cetățean respectabil – și aveam în mod clar un mâncător de oameni pe mână. Dacă lupul omorâse de două ori, avea să omoare din nou... dacă putea.

– Ați intervievat martorii oculari?

– Da.

– Și poveștile lor s-au potrivit?

Polițistul a dat din cap.

– După al doilea omor, au văzut fiara furișându-se înapoi în pădure, o creatură de temut.

– De la ce depărtare au văzut?

– De la distanță, pe timp de noapte, dar cu lună. Destul de aproape ca să observe că blana de pe capul lui era albă ca zăpada.

Holmes s-a gândit o clipă.

– Ce-a spus medicul care a participat la anchetele pe care le-ați făcut?

– Așa cum am spus, printre altele, a remarcat faptul că, în timp ce ambele victime erau grav rănite, a doua fusese parțial mâncată.

– Cu toate astea, prima a avut câteva urme de tentativă de mușcătură.

Holmes s-a întors spre mine.

– Știi, Watson, că ăsta e modelul obișnuit prin care fiarele ajung să mănânce oameni? Așa a fost cu leii din Tsavo, despre care vorbeam înainte.

Am dat din cap.

– Poate că aria de vânătoare a acestui lup e adânc în pădure și s-a apropiat de civilizație din cauza iernii lungi și friguroase.

Holmes s-a întors spre polițist.

– Și ați efectuat observații suplimentare?

– Mi-e teamă că a fost mai degrabă o lipsă de observații, domnule Holmes.

– Explicați, vă rog.

– Păi, e ciudat.

Pe fața polițistului Frazier a apărut nedumerirea.

– Ferma familiei mele se află la liziera pădurii și am avut ocazia să mă duc să caut urmele animalului de vreo cinci ori, cel puțin. Ai crede că un animal atât de mare e ușor de urmărit. Dar am găsit doar câteva urme, imediat după al doilea omor. Nu sunt urmăritor, dar aș putea să jur că era ceva neobișnuit în mișcările fiarei.

– Neobișnuit? a întrebat Holmes. În ce fel?

– În numărul mic de urme. Ca și cum fiara era o fantomă care putea să devină invizibilă. De aceea am fost într-o seară să caut urme proaspete.

La asta, Holmes s-a aplecat în față pe scaun.

– Dați-mi voie să vă avertizez chiar acum, domnule polițist, că vreau să punem imediat capăt la asta. Nu trebuie să mai aibă loc nicio hoinăreală nocturnă în pădure.

Polițistul s-a încruntat.

– Dar am anumite obligații, domnule Holmes. În plus, cu adevărat în pericol e tânărul stăpân Aspern. El bate pădurea noaptea, în fiecare noapte, în căutarea creaturii.

– Ascultați-mă, a zis Holmes cu asprime în glas. Ăsta e un nonsens total. Aspern nu e în niciun pericol. Dar pe dumneavoastră, domnule polițist, vă avertizez – aveți grijă.

Această concediere bruscă și ideea că temerile domnișoarei Selkirk pentru logodnicul ei erau nefondate m-au uimit. Dar Holmes n-a mai zis nimic și n-a mai avut alte întrebări – cu excepția faptului că l-a avertizat din nou pe polițist să stea departe de pădure – și, pentru moment, oricum, interviul nostru s-a încheiat.

Fiind duminică, am fost nevoiți să ne limităm investigațiile la interviurile cu diverși locuitori din Hexham. Holmes a depistat mai întâi doi martori oculari, dar aceștia au avut puține de adăugat la ce ne spusese deja domnul Frazier: amândoi văzuseră un lup mare, remarcabil de mare, de fapt, în direcția mlaștinii, cu blana de pe cap de un alb strălucitor în lumina lunii. Niciunul n-a continuat să investigheze, ci au avut, în schimb, ideea bună să se întoarcă la casele lor, cu toată viteza.

Apoi ne-am întors la Carul Mare, unde Holmes s-a mulțumit să întrebe clienții ce părere au despre lup și crime. Toată lumea cu care am vorbit avea nervii întinși la maximum în legătură cu situația. Unii și-au ridicat halbele, au făcut declarații curajoase despre cum o să-l vâneze ei înșiși într-o zi. Majoritatea s-au mulțumit

să-l lase pe tânărul stăpân Aspern să urmărească fiara pe cont propriu și și-au exprimat admirația pentru curajul lui.

Au fost doar două opinii diferite. Una a unui băcan local, care era ferm convins că uciderile erau opera unei haite de câini sălbatici care trăia în pădurea Kielder. Cealaltă a cârciumarului însuși, care ne-a spus că a doua victimă – nefericitul naturalist de la Oxford – decisese că fiara care comisese acele atrocități nu era un lup.

– Nu era un lup? a zis Holmes brusc. Și cărei erudiții, rogu-te să-mi spui, datorăm această afirmație fără echivoc?

– Nu pot să spun, domnule. Omul a zis pur și simplu că, în opinia lui, lupii au dispărut din Anglia.

– Așa ceva aș numi cu greu un argument empiric, am zis.

Holmes s-a uitat la cârciumar cu o expresie nerăbdătoare.

– Și atunci, ce animal a avut în vedere bunul naturalist în locul lupului din pădurea Kielder?

– N-aș putea să spun, domnule. N-a mai zis nimic altceva.

Și omul s-a întors la lustruirea sticlăriei.

Cu excepția interviului cu polițistul, în ansamblu s-a dovedit a fi o zi de anchetă destul de infructuoasă. Holmes a fost necomunicativ la cină și s-a retras devreme, cu o expresie nemulțumită pe față.

În dimineața următoare însă, imediat după ivirea zorilor, am fost trezit devreme de o cacofonie de voci de sub fereastra mea. Aruncând o privire la ceas, am văzut că abia era trecut de șase. M-am îmbrăcat repede și am

coborât. Un grup de oameni se adunase pe High Street și toți vorbeau și gesticulau cu însuflețire.

Holmes era deja acolo, iar când m-a văzut ieșind din han, s-a apropiat repede.

– Trebuie să ne grăbim, a zis el. A fost reperat alt lup.

– Unde?

– În același loc, între mlaștină și liziera pădurii. Vino, Watson – e imperativ să fim primii în acel loc. Ai Webley-ul nr. 2 la tine?

Mi-am mângâiat buzunarul drept al vestei.

– Atunci să plecăm cu toată viteza. Pistolul ăla s-ar putea să nu doboare un lup, dar cel puțin o să-l alunge.

Folosind aceeași trăsură și pe vizitiul irascibil pe care-l angajaserăm înainte, am părăsit Hexham la galop, Holmes grăbindu-l pe om pe un ton strident. În timp ce ne îndreptam spre mlaștinile pustii, prietenul meu a explicat că vorbise deja cu martorul ocular care provocase această tulburare proaspătă: o femeie în vârstă, soția unui farmacist, care mergea pe jos pe drum, în căutare de plante și flori medicinale. N-ar fi putut să adauge nimic substanțial la ce spuseseră ceilalți doi martori oculari, în afară de-a le confirma observațiile cu privire la dimensiunea mare a fiarei și șocul blănii albe de pe capul acesteia.

– Te temi...? am început.

– Mă tem de ce e mai rău.

Ajungând la fața locului, Holmes i-a poruncit vizitiului să aștepte și – fără să piardă o secundă – a sărit din trăsură și a pornit prin peisajul cu rogoz și rugi. Mlaștina era în stânga noastră, liziera întunecată a pădurii Kielder în dreapta. Vegetația era umedă de roua

dimineţii reci şi încă mai erau petice de zăpadă pe jos. Înainte să fi parcurs o sută de metri, aveam încălţările şi pantalonii uzi leoarcă.

Holmes era deja departe de mine, ţopăind ca un posedat. Chiar în timp ce priveam, s-a oprit în vârful unei coline mici, cu un strigăt de disperare, şi a îngenunchеat brusc. Când am ajuns lângă el, cu pistolul pregătit, am reuşit să discern ce descoperise. În mijlocul ierbii mlaştinii, la nici două sute de metri de liziera pădurii, zăcea un corp. Alături de acesta era o puşcă militară, aparent o Martini-Henry Mk IV. Am recunoscut prea bine mantaua şi colanţii de piele, acum rupte şi mărunţite într-un mod violent. Era poliţistul Frazier – sau, mai exact, ce mai rămăsese din bietul de el.

– Watson, a zis Holmes pe un ton imperios. Nu atinge nimic. Totuşi, aş aprecia, doar prin observaţie vizuală, părerea ta de medic cu privire la starea acestui om.

– A fost evident barbarizat, am zis examinând corpul neînsufleţit. De către o creatură mare şi rea.

– Un lup? m-a întrebat Holmes cu grijă. Vezi vreun semn specific şi identificabil? De colţi, poate, sau de gheare?

– E greu de spus. Ferocitatea atacului şi gradul de distrugere al corpului fac dificilă observaţia specifică.

– Şi lipsesc bucăţi de corp?

M-am uitat din nou. În ciuda trecutul meu medical, am găsit această întreprindere cât se poate de dezagreabilă. Am văzut, de mai multe ori, membri de trib din India răniţi de tigri, dar nimic din experienţa mea nu avusese nici pe departe sălbăticia căreia îi căzuse victimă poliţistul Frazier.

– Da, am zis în cele din urmă. Da, cred că lipsesc vreo câteva.

– În conformitate cu descrierea celei de-a doua victime? Naturalistul?

– Nu. Nu, aş spune că atacul ăsta a fost mai extins în privinţa asta.

Holmes a dat din cap încet.

– Vezi tu, Watson, e la fel cum a fost cu leii mâncători de oameni din Tsavo. Cu fiecare victimă, aceştia şi-au sporit nerusinarea... şi au devenit tot mai dezechilibraţi în legătură cu noua lor dietă.

Zicând asta, a scos o lupă din buzunar.

– Nu s-a tras cu puşca, a anunţat în timp ce examina Martini-Henry-ul. Aparent, fiara s-a furişat şi l-a atacat pe omul nostru pe la spate.

După o scurtă inspecţie a cadavrului, a început să se învârtă într-un cerc tot mai mare, până când – cu un alt strigăt – s-a aplecat mult, apoi a pornit încet înainte, cu ochii în pământ, în direcţia unei ferme îndepărtate, înconjurat de două terenuri închise: reşedinţa nefericitului poliţist, am presupus. La un moment dat, Holmes s-a oprit, s-a întors şi apoi – încă folosind lupa – a revenit la cadavru şi s-a mişcat încet pe lângă acesta, până când a ajuns chiar la marginea mlaştinii.

– Urme de lup, a zis el. Fără dubii. Duc în pădure, într-un loc aproape de ferma aia, şi de-acolo spre locul unde a avut loc atacul. Fără îndoială că a apărut din pădure, a urmărit victima şi a omorât-o pe teren deschis.

A pus lupa încă o dată pe iarba de la marginea mlaştinii.

– Urmele duc direct în mlaştină, aici.

Apoi Holmes a dat ocol mlaştinii: o activitate laborioasă, care a implicat mai multe popasuri, întoarceri şi inspecţii foarte aproape de diferite puncte de interes. Eu am rămas lângă corp, fără să ating nimic, conform instrucţiunilor lui Holmes, privindu-l de la distanţă. Procesul a durat mai mult de-o oră, timp în care m-am udat până la piele şi am tremurat incontrolabil. Un mic grup de privitori curioşi stăteau de-acum de-a lungul marginii drumului, şi – chiar când Holmes şi-a încheiat investigaţia – au venit medicul local şi magistratul, aceasta din urmă fiind autoritatea titulară, odată cu dispariţia poliţistului Frazier. El n-a scos o vorbă despre descoperirile sale, ci pur şi simplu a stat acolo, în iarba mlaştinii, adâncit în gânduri, iar eu, medicul şi magistratul am înfăşurat corpul şi l-am dus la trăsură. În timp ce vehiculul se îndrepta spre oraş, m-am întors unde rămăsese Holmes, încă nemişcat, aparent fără să se sinchisească de pantalonii uzi şi bocancii plini de apă.

– Ai remarcat ceva de mai mare interes? l-am întrebat.

După o clipă, s-a uitat la mine. În loc să răspundă, a scos o pipă din lemn de măceş din buzunar, a aprins-o şi a răspuns cu o întrebare.

– Nu ţi se pare mai degrabă curios, Watson?

– Toată treaba e misterioasă, am răspuns. Cel puţin în ceea ce-l priveşte pe blestematul de lup.

– Nu mă refer la lup. Mă refer la relaţia afectuoasă dintre Sir Percival şi fiul lui.

Această schimbare de subiect m-a oprit de pe făgaşul meu.

– Mă tem că nu văd unde vrei să ajungi, Holmes. Din punctul meu de vedere, relaţia nu pare deloc afectuoasă – cel puţin în ceea ce priveşte nepăsarea dură a tatălui faţă de viaţa şi siguranţa fiului său.

Holmes a pufăit din pipă.

– Da, a răspuns el enigmatic. Şi ăsta e misterul.

Fiind acum mai aproape mai degrabă de Aspern Hall decât de Hexham şi după ce mijlocul de transport ne fusese rechiziţionat de către magistrat, am pornit pe drumul spre Hall, ajungând acolo în mai puţin de-o oră. Am fost întâmpinaţi de către Sir Percival şi fiul său, care tocmai îşi terminaseră micul dejun. Vestea ultimului atac nu ajunsese încă la ei şi aproape imediat s-a declanşat zarva. Tânărul Edwin şi-a declarat intenţia de-a porni imediat să ia urma fiarei, dar Holmes l-a sfătuit să n-o facă. În urma acestui ultim atac, animalul se retrăsese, fără îndoială, în vizuina lui.

Apoi, Holmes l-a întrebat pe Sir Percival dacă ar putea să se folosească de cupeul său. Avea intenţia să plece la Hexham fără întârziere şi să prindă primul tren spre Londra.

Sir Percival şi-a exprimat uimirea, dar şi-a dat consimţământul. În timp ce era chemată trăsura, Holmes s-a uitat în direcţia mea şi a sugerat să facem o plimbare în jurul grădinii.

– Cred că ar trebui să vii la Hexham cu mine, Watson, a zis el. Îţi strângi lucrurile de la Carul Mare şi apoi te întorci aici, la Aspern Hall, pentru noapte.

– De ce naiba?! am exclamat.

– Dacă nu mă înşel prea mult, am să mă întorc de la Londra, probabil, nu mai târziu decât mâine, a zis el. Şi, când am s-o fac, o să aduc cu mine confirmarea pe care o caut ca să dezleg enigma acestei fiare malefice.

– Desigur, Holmes!

– Dar până atunci, Watson, viața ta rămâne într-un mare pericol. Trebuie să-mi promiți că n-o să părăsești reședința până mă întorc – nici măcar pentru o tură pe proprietăți.

– Eu zic, Holmes...

– Insist. N-am să cedez în privința asta. Nu ieși din casa principală – mai ales după lăsarea întunericului.

Deși această solicitare mi s-a părut în ultimul grad de excentrică – mai ales având în vedere faptul că Holmes credea că mult mai agresivul Edwin Aspern nu se afla în niciun pericol –, am cedat.

– Trebuie să spun, bătrâne, că nu văd cum poți să fii atât de sigur de soluționarea cazului, i-am spus. Lupul e aici, în Hexham – nu în Londra. Dacă nu plănuiești să te întorci cu un braț de pușți de calibru greu, mărturisesc că nu înțeleg nimic din chestiunea asta.

– Dimpotrivă – o să înțelegi totul, a replicat Holmes. Trebuie să fii mai îndrăzneț în tragerea concluziilor, Watson.

Dar chiar în acel moment s-a auzit un zăngănit de potcoave pe aleea cu pietriș și cupeul a tras acolo.

Am petrecut o zi mohorâtă la Aspern Hall. A început să bată vântul, urmat de ploaie: ușoară la început, apoi destul de puternică. Nu erau multe de făcut, așa că mi-am ocupat orele citind un exemplar vechi de o zi din *The Times*, notând în jurnal și uitându-mă prin cărțile din vasta bibliotecă a lui Sir Percival. Până la cină n-am văzut pe nimeni în afară de servitori. La masă, Edwin și-a exprimat intenția de-a ieși din nou chiar în acea seară, în căutarea lupului. Domnișoara Selkirk, care era de-acum,

în mod natural, și mai îngrijorată de bunăstarea logodnicul ei, a protestat violent. A fost o scenă urâtă. Edwin, deși deloc nesimțitor la obiecțiile domnișoarei Selkirk, a rămas de neclintit. Sir Percival, la rândul lui, a fost în mod clar mândru de curajul fiului său și – când a trebuit să se apere în fața viitoarei nurori – a folosit vorbe precum „onoarea familiei" și „aprobarea întregului comitat".

După ce Edwin a plecat, a picat pe mine să stau cu domnișoara Selkirk și să încerc s-o atrag în conversație. A fost o treabă dificilă, având în vedere starea ei de spirit, și m-am bucurat din toată inima când – pe la unsprezece și jumătate – am auzit pașii lui Edwin răsunând în Hall. Fusese din nou lipsit de succes la vânătoare, dar cel puțin se întorsese în siguranță.

Sherlock Holmes a reapărut foarte târziu în după-amiaza următoare.

A telegrafiat înainte, astfel încât cupeul lui Sir Percival să-l aștepte la gara Hexham, și a ajuns la Hall în vervă. Holmes i-a adus cu el pe magistrat și pe medicul orașului, și n-a pregetat să adune familia și slujitorii de la Hall.

Când toate au fost soluționate, Holmes a anunțat că a rezolvat cazul.

Asta a stârnit consternare și un interogatoriu fără sfârșit, și Edwin a cerut să știe ce-a vrut să spună prin „rezolvarea" cazului, când toată lumea știa că vinovatul era un lup. Holmes a refuzat să mai fie descusut pe tema asta. În ciuda orei târzii, a explicat el, avea să se întoarcă la camerele sale de la Carul Mare, unde avea anumite însemnări cu privire la caz, cu scopul de a-și

pune concluziile în ordine. Se folosise de mersul cu trăsura ca să discute cu magistratul și cu medicul, și venise la Hall doar ca să mă ia pe mine cu el înapoi în oraș, ca să-l ajut cu ultimele detalii. A doua zi, a declarat el, avea să-și facă publice concluziile.

Spre sfârșitul acestei mic discurs, a intrat un vizitiu, ca să anunțe că puntea din spate a trăsurii lui Sir Percival se rupsese și nu putea fi reparată până dimineață. Nu exista nicio cale ca Holmes – sau magistratul, sau medicul orașului, de altfel – să poată să ajungă la Hexham până a doua zi. Nu era nimic de făcut. Trebuia să-și petreacă noaptea la Aspern Hall.

Holmes a fost îngrozitor de deranjat de această evoluție. La cina care a urmat aproape n-a scos o vorbă, a stat cu o expresie arțăgoasă pe față, împingând morocănos mâncarea cu furculița pe farfurie, sprijinindu-și alene bărbia îngustă într-un cot pe fața de masă de damasc.

De cum a fost servit desertul, și-a anunțat intenția de-a pleca pe jos la Hexham.

– Dar asta iese din discuție, a zis cu uimire Sir Percival. Sunt mai mult de șaisprezece kilometri.

– N-o să țin drumul, a răspuns Holmes. E mult prea ocolit. Am să fac drumul de la Aspern Hall la Hexham direct, în linie dreaptă.

– Dar asta o să te ducă direct lângă mlaștină, a zis domnișoara Selkirk. Unde...

Tăcu.

– Am să te însoțesc eu, atunci, s-a oferit Edwin Aspern.

– Nici să nu te gândești. Cel mai recent atac al lupului a avut loc acum doar două nopți și mă îndoiesc că i s-a făcut foame așa de repede. Nu. Am să fac călătoria pe cont propriu. Watson, de îndată ce ajung la Hexham, am să las vorbă ca trăsura să vină dimineață după tine și după ceilalți.

Și astfel problema a fost rezolvată – sau așa credeam eu.

Cu toate astea, la scurt timp după ce oamenii au trecut în bibliotecă pentru coniac și trabucuri, Holmes m-a luat deoparte.

– Ascultă aici, mi-a zis în șoaptă. De îndată ce ești în stare să faci asta cu succes, te strecori afară din casă, asigurându-te că plecarea nu ți-a fost detectată. Aspectul ăsta e cel mai important, Watson – *trebuie* să pleci neobservat. Amintește-ți că deocamdată rămâi în mare pericol.

În ciuda surprinderii mele, l-am asigurat pe Holmes că eram omul lui.

– Trebuie să ajungi neobservat în vecinătatea micii coline, unde l-am găsit pe polițistul Frazier. Găsește un loc ascuns adecvat, unde să nu te vadă nimeni când se apropie – nici dinspre mlaștină, nici dinspre pădure, nici dinspre drum. Asigură-te că ești acolo nu mai târziu de ora zece. Și trebuie să mă aștepți pe mine să trec pe-acolo.

Am dat din cap că am înțeles.

– Când mă vezi însă, în niciun caz să nu mă strigi sau să te ridici în picioare, sau să-ți trădezi cumva prezența.

– Atunci ce să fac, Holmes?

– Depinde – când o să vină momentul să acționezi, o să știi. Acum: mai ai pistolul la tine?

M-am bătut uşor peste buzunarul vestei, unde îşi avea reşedinţa Webley-ul meu de când ajunseserăm la Hall, în ziua precedentă.

Prietenul meu a dat din cap satisfăcut.

– Excelent. Ţine-l la îndemână.

– Şi tu, Holmes?

– Eu am să mai petrec ceva timp aici înainte să plec, angajându-l pe tânărul Aspern în conversaţie, biliard sau orice se dovedeşte necesar ca să-i distrag atenţia. E vital să nu se dedea înclinaţiei lui pentru vânarea lupului, în seara asta din toate nopţile.

În consecinţă, mi-am petrecut timpul aşteptând ca domnii să fie prinşi într-un joc de whist. Apoi m-am retras în camera mea, mi-am recuperat pălăria şi haina de călătorie, şi, asigurându-mă că n-am fost observat nici de familie, nici de slujitori, am părăsit casa prin uşile franţuzeşti ale salonului de dimineaţă, am traversat gazonul şi de acolo am ieşit pe drumul spre Hexham. Ploaia se oprise, dar luna a rămas parţial ascunsă de nori. Peste peisajul sumbru pluteau cârcei cenuşii de ceaţă.

Am urmat drumul noroios, care se curba uşor spre nord-est, anticipând în parcursul său mlaştina care se întindea înainte. Era o noapte rece şi încă puteau fi văzute ici-colo petice de zăpadă în mijlocul mărăcinilor şi ierbii de mlaştină. După mai mulţi kilometri, la cotul unde drumul atingea punctul cel mai nordic şi făcea unghi spre est, spre oraş, am luat-o spre sud, prin tufişuri scunde, în direcţia mlaştinii propriu-zise. Luna apăruse de-acum din spatele norilor şi am putut să zăresc mlaştina înainte, sclipind cu un fel de strălucire

înfiorătoare. Dincolo de aceasta şi abia perceptibilă în întuneric, era liziera întunecată a pădurii Kielder.

Ajungând la colină în cele din urmă, m-am uitat în jur, apoi am început să urmez instrucţiunile lui Holmes: de a găsi o ascunzătoare în care să rămân nevăzut din toate direcţiile. A durat ceva să fac asta, dar în cele din urmă am găsit o depresiune în partea de est a măgurii, parţial înconjurată de orz sălbatic şi grozamă, cu oportunităţi excelente de ascundere, în timp ce, în acelaşi timp, oferea o vedere asupra oricui se apropia. Şi aici m-am pus să aştept.

În următoarea oră, am avut parte de cea mai sumbră veghe. Membrele mi-au înţepenit de inactivitate, iar haina de călătorie n-a prea făcut faţă umezelii şi frigului.

Din când în când, examinam diferitele căi de acces. În alte ocazii, mi-am verificat starea armei, din pură obişnuinţă.

Era ora unsprezece când am auzit, în sfârşit, sunet de paşi venind prin iarba de mlaştină din direcţia Aspern Hall. Am privit cu grijă din ascunzătoarea mea. Era Holmes, inconfundabil cu pălăria lui de pânză şi haina lungă, cu silueta subţire ieşind din neguri, cu mersul caracteristic cu paşi mari şi săltaţi. Mergea chiar pe lângă mlaştină, îndreptându-se în direcţia mea. Scoţându-mi Webley-ul din buzunarul vestei, m-am oţelit pentru orice acţiune ar fi putut să urmeze.

Am aşteptat nemişcat, în timp ce Holmes a continuat să se apropie, cu mâinile în buzunare, îndreptându-se spre Hexham cu un calm desăvârşit, ca şi cum nu ieşise pentru nimic mai mult decât o plimbare de seară. Dintr-odată, am văzut apărând o altă siluetă, din direcţia pădurii. Era

mare și întunecată, aproape neagră, și, în timp ce eu priveam cu groază, s-a îndreptat direct spre Holmes, în patru labe. Din poziția lui de pe partea îndepărtată a măgurii, prietenul meu încă nu putea să zărească hidoasa creatură. Am strâns și mai tare pistolul Webley în mână, era dincolo de orice îndoială că era însuși temutul lup și că intenționa să doboare o a patra victimă.

L-am privit apropiindu-se, cu pistolul pregătit în caz că fiara se apropia prea mult de Holmes. Dar când animalul se afla la câteva sute de metri de prietenul meu, și chiar când intra în raza vizuală a lui Holmes – s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Fiara s-a oprit brusc, uitându-se amenințător.

– Bună seara, Sir Percival, a zis Holmes pur și simplu.

Fiara a salutat această replică neașteptată cu un lătrat înfricoșător. Ieșisem de-acum din ascunzătoare și mă apropiam de lup din spate. Lupul s-a ridicat brusc pe picioarele din spate. Trăgându-mă mai aproape și făcând tot posibilul să nu-mi fac simțită prezența, spre uimirea mea am văzut că acea creatură era, de fapt, umană: Sir Percival, îmbrăcat în ceea ce părea a fi o haină din blană de urs. Tălpile bocancilor de piele erau dotate cu gheare improvizate și de mănuși, legate cu nasturi mari, atârnau labe de lup. Într-o mână ținea un pistol, în cealaltă un instrument mare, ca niște gheare, cu un mâner greu și dinți lungi, extraordinari. Părul lui blond și subțire strălucea într-un alb pal, nefiresc în lumina lunii în creștere. M-am trezit aproape paralizat de această răsturnare de situație bizară și întru totul neașteptată.

Sir Percival a râs din nou – un râs de maniac.

– Bună seara, domnule Holmes, a zis el. Ai să fii un oaspăt excelent.

Și cu un torent dement de cuvinte, pe care n-am putut să le urmăresc sau să le înțeleg, și-a armat pistolul și l-a ațintit spre Holmes.

Această agonie mi-a atenuat paralizia.

– Lasă-l jos, Sir Percival, am strigat, cu arma ridicată. Te am în vizor.

Prins cu garda jos, Sir Percival s-a rotit spre mine, țintind în direcția mea.

Când a făcut asta, am tras, împușcându-l în braț. Cu un strigăt de durere, omul s-a apucat de umăr, apoi a căzut în genunchi. Într-o clipă, Holmes era lângă el. L-a dezarmat pe Sir Percival și i-a luat dispozitivul grotesc – fără îndoială, după cum mi-am dat seama, folosit pentru a simula tăieturile ghearelor unui lup – apoi s-a întors spre mine.

– Aș fi bucuros, Watson, dacă ai putea să te îndrepți spre oraș cât de repede poți, a zis el calm. Întoarce-te cu un docar și cu mai mulți oameni apți de muncă. Eu rămân aici, cu Sir Percival.

Restul informațiilor poate fi rezumat astfel. După ce Sir Percival a fost preluat de autorități, ne-am întors la Aspern Hall. Holmes a vorbit pe scurt, pe rând, cu magistratul, cu tânărul Edwin Aspern și cu domnișoara Selkirk, apoi a insistat să ne întoarcem la Londra cu următorul tren.

– Trebuie să mărturisesc, Holmes, că, deși am fost de multe ori în beznă în cazuri anterioare, asta e totuși cea mai neobișnuită surpriză pe care mi-o oferi, i-am spus în timp ce trăsura ne ducea înapoi la Hexham chiar când se

crăpa de ziuă. Fără îndoială, asta o să se dovedească a fi *coup-de-mâitre*[1] a ta. Cum naiba ai știut că în spatele acestor atrocități era un om, nu un lup – și, mai ales, de unde ai știut că era Sir Percival, dacă, de fapt, ai știut asta la urma urmelor?

– Dragul meu Watson, mă nedreptățești, a răspuns Holmes. Bineînțeles că știam că era Sir Percival.

– Atunci, te rog, explică.

– Au apărut mai multe indicii, evidente pentru oricine poate discerne elementele importante de simpla coincidență. Pentru început, avem un nebun – prima victimă. Când trebuie să iei în calcul mai mult de un omor, Watson, trebuie să dai întotdeauna o atenție deosebită celui dintâi. Adesea, motivul și, prin urmare, întregul caz se bazează pe acea crimă.

– Da, dar prima victimă n-a fost decât un vagabond care își pierduse mințile.

– Poate că așa a fost în ultimii ani, dar n-a fost mereu așa. Adu-ți aminte, Watson, că în delirurile lui tot apărea un cuvânt: morcov.

Mi-am amintit asta și, de asemenea, fascinația lui Holmes pentru acest amănunt. Cum ar fi putut să aibă vreo semnificație părea să sfideze credibilitatea.

– Continuă, am zis.

– Carotarea, trebuie să înțelegi, era un proces în care blana animalelor era scăldată într-o soluție de nitrat de mercur, în scopul de-a face firele de păr mai suple, producând astfel o pâslă superioară.

La acest ultim cuvânt, a aruncat o privire semnificativă în direcția mea.

[1] Lovitură de maestru (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

– Pâslă, am repetat. Vrei să spui, pentru fabricarea de pălării?

– Exact. Soluția are o culoare portocalie, de unde termenul carotare. Cu toate astea, procesul a avut efecte secundare destul de severe asupra acelora care l-au folosit, motiv pentru care astăzi utilizarea sa e mult redusă. Când apar vapori de mercur – inhalați pentru o perioadă destul de lungă de timp – în special pentru scopul de care vorbim, într-o zonă închisă de fabricare a pălăriilor –, apar aproape inevitabil efecte toxice și ireversibile. Unii dezvoltă un tremurat al mâinilor, dinți înnegriți, tulburări de vorbire. În cazurile severe, se poate produce pur și simplu demență sau nebunie. De unde expresia nebun ca un pălărier.

Holmes a fluturat dintr-o mână.

– Știu toate astea, desigur, mulțumită interesului meu de lungă durată pentru chimie.

– Dar ce-au a face toate astea cu Sir Percival? am întrebat.

– Hai să începem cu începutul, te rog. Îți reamintesc faptul că polițistul Frazier credea că vagabondul nostru era un bețiv, invocând ca dovadă vorbirea neclară a omului și mersul afectat. Și totuși, el n-a detectat niciun miros de alcool în respirația omului. Am presupus imediat că adevărata cauză a necazului lui nu era beția, ci că mai degrabă era victima efectelor otrăvirii cu mercur. Menționarea „morcovilor" a explicat modul în care se produsese această intoxicație: ca boală profesională a celor care fabrică pâsla, lucrând pentru un pălărier. Natural, mi-am dat seama că nu putea să fie doar o

coincidenţă între fosta ocupaţie a lui Sir Percival şi intrarea bruscă în scenă a acestui tip ciudat. Nu, omul ăsta lucrase în mod evident pentru Sir Percival. Adu-ţi aminte, te rog, două aspecte. În primul rând, cum delira omul ăsta despre trădare, despre obţinerea unei decizii în instanţă. În al doilea rând, cum Sir Percival a făcut avere cu un proces unic de fabricare a pâslei – un proces despre care, poate îţi aminteşti, a refuzat să discute cu mine când am abordat subiectul la Aspern Hall.

Trăsura şi-a continuat drumul, poticnindu-se, spre Hexham şi Holmes a explicat:

– Remarcând aceste fapte, am început să iau în considerare posibilitatea ca acest om, acum redus mintal din păcate, să fi fost odată partenerul de afaceri al lui Sir Percival şi, probabil, adevăratul autor al acestui proces revoluţionar de fabricare a pâslei. Acum, peste ani, s-a întors să-i ceară socoteală fostului său partener, să-l dea în vileag şi să-l ruineze. Cu alte cuvinte, toată chestia asta a început ca o simplă dispută de afaceri, una pe care Sir Percival a rezolvat-o în mod tradiţional – prin crimă. Mi s-a părut foarte probabil ca, atunci când tipul ăsta a apărut în Hexham, Sir Percival să-i fi promis că o să schimbe lucrurile şi să fi fost de acord să se întâlnească cu el într-un loc pustiu de la marginea mlaştinii. Acolo, Sir Percival şi-a omorât fostul partener, şi – ca să elimine orice suspiciune care ar fi căzut vreodată asupra sa – a sfârtecat corpul cu cruzime, chiar mergând atât de departe încât să lase nişte urme de tentative de muşcături, pentru a face să pară lucrarea unui animal mare şi sălbatic, cel mai probabil un lup.

– Şi în sensul ăsta a părut să fi avut succes total, am zis. Atunci de ce a ucis din nou?

– A doua persoană omorâtă, dacă îţi aminteşti, a fost un naturalist de la Oxford. Acesta a auzit la hanul local zvonurile despre un lup, ridiculizându-le, declarând că în Anglia nu mai există lupi. Prin uciderea acest om, Sir Percival a atins mai multe obiective. A redus la tăcere insistenţa omului cu privire la dispariţia lupului englezesc – ultimul lucru pe care-l voia Sir Percival era revenirea atenţiei la omorul iniţial. De asemenea, între timp auzise, desigur, zvonurile din Hexham, că de uciderea partenerului său ar fi fost acuzat un lup. În caz că era reperat, acum avusese ocazia să poarte o haină mare de urs, completată cu mănuşi cu labă de lup şi bocanci pe care el – cu îndemânarea lui de pălărier – a putut să le facă întru totul convingătoare. A folosit această deghizare ca să se ducă şi să se întoarcă în patru labe de la locul celei de-a doua crime. Eu cred, Watson, că, de fapt, spera ca în acel moment să existe un martor care să inflameze zvonurile despre un lup care mănâncă oameni. În privinţa asta, cel puţin a avut noroc.

– Da, înţeleg logica crudă a unei astfel de acţiuni, am zis. Dar ce e, atunci, cu poliţistul?

– Poliţistul Frazier a fost, dacă nu cel mai mare investigator din lume, un om de mare stăruinţă şi perseverenţă. Fără îndoială, Sir Percival l-a perceput ca pe o ameninţare. Aminteşte-ţi cum poliţistul a făcut aluzie la anumite suspiciuni cu privire la comportamentul lupului. Aceste suspiciuni, m-aş hazarda să spun, se refereau la faptul că urmele lupului duceau în mlaştină,

dar nu mai ieșeau din nou. Polițistul a remarcat asta după a doua crimă, dacă nu înainte. Și eu am găsit curios acest fenomen, după moartea polițistului, când am făcut un ocol al mlaștinii. Urmele lupului apăreau dinspre est, în timp ce dinspre vest apăreau numai urme umane. Sir Percival, înțelegi, a intrat în mlaștină în patru labe, ca un lup, a folosit vegetația pentru a-și camufla ieșirea din mlaștină ca el însuși, fără să se lovească de cineva. Polițistul pesemne că a vorbit despre suspiciunile sale cu privire la Sir Percival – adu-ți aminte, Watson, că a spus că a fost la Hall cu doar o zi înainte, ca să-l avertizeze pe tânărul Aspern să înceteze vânătoarea lupului – și în acest fel și-a semnat propria condamnare la moarte.

A fost pur și simplu uluitor să aud aceste revelații prezentate de Holmes pe un ton satisfăcut. N-am putut decât să dau din cap.

– Atitudinea cavalerească, cu adevărat încurajatoare a lui Sir Percival față de vânarea fiarei de către fiul său, m-a ajutat să rezolv cazul. Părea să manifeste o nepăsare totală pentru bunăstarea tânărului Edwin. De ce? În acest moment al jocului, răspunsul a fost evident pentru mine: știa că fiul lui nu era în niciun pericol în privința lupului, pentru că lupul era el însuși. Apoi, desigur, a fost modul în care Sir Percival și-a vărsat coniacul.

– Ce-i cu asta?

– Făcea mari eforturi ca să-și ascundă mâinile tremurânde. Acea paralizie incipientă demonstra, spre satisfacția mea, că el însuși era bine pe drumul spre nebunia produsă de otrăvirea cu mercur și că avea să fie redus în curând la aceeași stare jalnică precum fostul lui partener.

Între timp am ajuns în gara din Hexham. Ne-am coborât valizele și am ajuns pe peron tocmai la timp pentru trenul de 8.20 spre Paddington.

– Înarmat cu aceste suspiciuni, m-am dus la Londra, a continuat Holmes. N-a durat mult să descopăr ceea ce căutam: faptul că Sir Percival avusese, cu mulți ani în urmă, într-adevăr, un partener de afaceri. La acea vreme, acesta îl acuzase pe Sir Percival că i-a furat un brevet valoros, susținând că e al lui. Cu toate astea, fusese considerat nebun și încredințat unui azil... prin birourile lui Sir Percival însuși. Acest biet nefericit fusese eliberat cu doar câteva zile înainte de apariția inițială a nebunului delirant în pădurea Kielder. M-am întors de la Londra știind sigur nu numai că nu exista niciun lup care mânca oameni, ci și că Sir Percival însuși îi omorâse pe cei trei. Singura întrebare rămasă era cum să-l prind. Nu puteam pur și simplu să dezvălui adevărul – că nu exista niciun lup. Nu. A trebuit să găsesc un motiv ca să-l fac pe Sir Percival să mă transforme în următoarea lui țintă și să aranjez asta, ca să zic așa, pe teren propriu. Prin urmare, am făcut anunțul dramatic că am rezolvat cazul... și al scurtăturii mele nocturne pe teren deschis, între mlaștină și liziera pădurii, locul crimelor anterioare. Dacă nu calculasem greșit, eram sigur că Sir Percival avea să profite de ocazie ca să mă transforme în a patra lui victimă.

– Dar ai ales să pleci pe jos doar fiindcă s-a rupt o osie la trăsura lui Sir Percival, am zis. Cum ai putut să anticipezi o asemenea eventualitate?

– N-am anticipat-o, Watson. Am precipitat-o.

– Vrei să spui...? l-am întrerupt.

– Da. Mă tem că am comis un act de sabotaj împotriva cupeului lui Sir Percival. Poate că ar trebui să trimit un cec pentru repararea lui.

Pe cerul dimineții a răsunat un fluierat slab. O clipă mai târziu, expresul a apărut la vedere. În câteva minute eram îmbarcați.

– Îmi mărturisesc uimirea, am zis când am intrat în compartimentul nostru. Ești ca un artist care își întrece cea mai bună performanță. Rămâne un singur aspect pe care nu-l înțeleg.

– În acest caz, dragul mea Watson, te rog să te destăinui.

– Există ceva, Holmes, care face ca omorul să pară opera unui animal. Cu totul alta decât devorarea unor porțiuni ale corpului. De ce a continuat Sir Percival s-o facă – și, de fapt, într-o măsură tot mai mare?

– Răspunsul e destul de simplu, a răspuns Holmes. S-ar părea că Sir Percival, în nebunia lui în creștere, a început să capete un gust pentru, hm, *prada* lui.

Lupul din Hexham nu a revenit în discuție până când, o jumătate de an mai târziu, am dat peste un articol în *The Times,* care anunța că noul proprietar de la Aspern Hall și logodnica lui aveau să se căsătorească în St. Paul luna următoare. Se părea că – măcar pentru opinia publică – atrocitățile tatălui erau mai mult decât compensate de succesul militar al fiului și de curajul pe care-l demonstrase la vânarea așa-zisului lup.

În ceea ce mă privește pe mine, mi-aș fi dorit să-mi fi petrecut mai mult timp, să fi avut parte de împrejurări

mai plăcute, în compania uneia dintre cele mai chipeșe tinere pe care le cunoșteam: domnișoara Victoria Selkirk.

În singura ocazie în care s-a referit mai târziu la caz, Holmes și-a exprimat doar un regret trecător că plimbarea nu-i lăsase posibilitatea de a-și continua studierea veveriței eurasiatice – *sciurus vulgaris*.

48

Corrie termină povestea și își ridică privirea, descoperind ochii argintii ai lui Pendergast ațintiți asupra ei. Își dădu seama că-și ținuse respirația și expiră.

– La naiba, zise ea.

– Se poate spune și așa.

– Povestea asta... Nu pot să înțeleg. Apoi întrebă brusc: Dar de unde ai știut că era cheia?

– N-am știut. Nu de la început. Dar m-am gândit: Doyle era medic. Înainte să-și înceapă practica privată, a fost medic pe o navă de vânătoare de balene și chirurgul navei într-un voiaj de-a lungul coastei vest-africane. Astea sunt printre posturile cele mai dificile pe care un medic le poate ocupa. Cu siguranță a văzut o mulțime de chestii neplăcute, ca s-o spunem blând, în cursele astea. O poveste care să-l facă să plece de la masă ar fi mult mai respingătoare decât un simplu grizzly mâncător de oameni.

– Dar povestea pierdută? Ce te-a dus la asta anume?

– Doyle a fost atât de tulburat de povestea auzită de la Wilde, că a făcut ce fac mulți scriitori ca să-și exorcizeze demonii: a încorporat-o în ficțiunea lui. Aproape imediat după întâlnirea de la hotelul Langham, a scris *Câinele din Baskerville,* care are, desigur, câteva paralele cu povestea

reală a lui Wilde. Dar *Câinele,* deși o poveste minunată în sine, era o simplă fantomă a adevărului. N-a fost prea mult exorcism acolo. Cineva poate să presupună că povestea lui Wilde a continuat să-l obsedeze o lungă perioadă. Am început să mă întreb dacă, ani mai târziu, Doyle nu s-a simțit în cele din urmă obligat să scrie ceva mai aproape de realitate, care să conțină mult mai mult adevăr, ca un fel de catharsis. Am făcut niște investigații. O cunoștință de-a mea, un englez expert în sherlockianism, mi-a confirmat un zvon despre o povestire dispărută cu Holmes, care se presupunea a se numi „Aventura de la Aspern Hall". Am adunat doi cu doi – și m-am dus la Londra.

– Dar de unde ai știut că era povestirea *aia?*

– Conform tuturor descrierilor, povestirea Aspern Hall a fost respinsă în mod clar. Niciodată publicată. Gândește-te-te: o povestire proaspătă cu Sherlock Holmes, de la maestrul însuși, prima după mult timp – și e respinsă? S-ar putea spune că era posibil să fi conținut ceva neobișnuit de inacceptabil pentru gustul victorian.

Corrie își încreți nasul cu întristare.

– Tu faci să sune așa de simplu!

– Cele mai multe descoperiri sunt simple. Și dacă nu te învăț nimic altceva, sper că ai să înveți măcar atât.

Ea roși.

– Și eu am desconsiderat asta atât de mult timp! Ce idioată sunt! Îmi pare rău, serios.

Pendergast flutură dintr-o mână.

– Hai să ne concentrăm pe aspectul pe care-l avem în față. Celebrul *Câine din Baskerville* abia dacă a atins povestea ursului grizzly. Dar povestirea asta

include mult mai mult decât a auzit Doyle de la Wilde, care, la rândul lui, a auzit-o de la tipul ăsta descoperit de tine, Swinton. O descoperire lăudabilă.

– Un accident.

– Un accident e doar o piesă de puzzle care nu și-a găsit încă locul în imagine. Un detectiv bun colectează toate „accidentele", indiferent cât de nesemnificative.

– Dar trebuie să ne dăm seama ce legătură are povestea cu crimele reale, zise Corrie. OK, ai o grămadă de criminali canibali, care se comportă oarecum ca tipul ăsta, Percival. Omoară și mănâncă mineri sus pe munte, încercând să mascheze ce fac prin omorurile unui grizzly.

– Nu. Dacă-mi dai voie să te întrerup. Identificarea ucigașilor cu un grizzly mâncător de oameni a fost făcută inițial printr-un noroc, așa cum ai aflat, probabil, singură. Un urs grizzly a trecut pe-acolo și a ros rămășițele uneia dintre primele victime, și asta a rezolvat lucrurile spre satisfacția orașului. Vederea mai târziu, din întâmplare, a unui grizzly pare să confirme conexiunea. E vorba numai despre cum oamenii construiesc o narațiune din evenimente întâmplătoare, ipoteze nefondate și din prejudecăți ale minților simple. După părerea mea, banda de criminali pe care ai menționat-o *nu* a avut de gând să-și deghizeze faptele în opera unui grizzly mâncător de oameni.

– Bine, deci banda n-a încercat să-și ascundă crimele. Totuși, povestirea nu explică *de ce* omoară. Care e motivația lor? Sir Percival are o motivație: își ucide partenerul ca să acopere faptul că l-a înșelat și l-a închis într-un azil de nebuni. Nu văd cum are asta ceva de-a face cu ce i-a instigat pe criminalii din munții din Colorado.

– Nu are.

Pendergast se uită lung la Corrie.

– Nu direct, în orice caz. Nu te concentrezi pe punctele importante. Ar trebui întrebat, în primul rând: de ce a mâncat Sir Percival porțiuni din victimele lui?

Corrie se gândi din nou la poveste.

– La început ca să facă să arate a lup. Și apoi, mai târziu, fiindcă înnebunea și credea că dezvoltă un gust pentru asta.

– Hm! Și *de ce* înnebunea?

– Fiindcă suferea de intoxicație cu mercur, ca urmare a fabricării pâslei. Corrie ezită. Dar ce are fabricarea de pălării cu exploatarea argintului? Nu înțeleg.

– Dimpotrivă, Corrie – înțelegi totul. *Trebuie să fii mai îndrăzneață în tragerea concluziilor.*

Ochii lui Pendergast străluciră în timp ce spuse asta.

Corrie se încruntă. Ce legătură posibilă ar putea să fie acolo? Și-ar fi dorit ca Pendergast să-i spună pur și simplu, mai degrabă decât să aplice pe ea metoda socratică.

– Putem să renunțăm la momentul de dăscăleală? Dacă e evident, de ce nu-mi spui pur și simplu?

– Nu jucăm un joc intelectual aici. Asta e ceva foarte serios – mai ales pentru tine. Sunt surprins că n-ai fost deja amenințată.

Se opri.

În tăcere, Corrie se gândi la faptul că s-a tras în mașina ei, la câinele mort, la bilet. Ar fi trebuit să-i spună – în mod evident, el avea să afle mai devreme sau mai târziu. Și dacă îi mărturisea lui Pendergast? Dar asta avea să ducă numai la mai multe presiuni asupra ei ca să plece din Roaring Fork.

– Primul meu instinct a fost să te strecor imediat afară din oraş, chiar dacă asta însemna să confisc unul dintre snowcat-urile şefului, continuă Pendergast aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Dar te cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama că ar fi fost inutil.

– Mulţumesc.

– Al doilea cel mai bun lucru, prin urmare, e să te fac să gândeşti cum trebuie cazul ăsta – ce înseamnă, de ce te afli în pericol extrem şi din ce direcţie. Asta nu e, cum zici tu, un *moment de dăscăleală*.

Gravitatea tonului lui o lovi tare. Înghiţi.

– OK. Scuze. Mi-ai atras atenţia.

– Hai să ne întoarcem la întrebarea pe care tocmai ai pus-o, pe care am s-o reformulez în termeni mai exacţi: ce au în comun un pălărier englez din secolul al XIX-lea cu purificarea argintului din secolul al XIX-lea?

Îi veni fulgerător. Era evident.

– Ambele procese folosesc mercur.

– *Exact.*

Dintr-odată, totul începu să se aşeze la locul lui.

– Conform poveştii, azotatul de mercur a fost folosit pentru înmuierea blănii din care se făcea pâslă pentru pălării. Carotare au numit-o.

– Continuă.

– Şi mercurul a fost folosit, de asemenea, în topitorie, pentru separarea argintului şi aurului din minereul zdrobit.

– Excelent.

Acum, mintea lui Corrie alerga.

– Deci, banda de criminali a fost un grup de mineri care lucrau probabil în topitorie. Şi au înnebunit, în rândul lor, de la otrăvirea cu mercur.

Pendergast dădu din cap.

– Topitoria i-a concediat pe muncitorii nebuni şi a angajat unii proaspeţi. Poate că unii dintre cei concediaţi s-au unit într-o bandă. Fără muncă, total săriţi de pe fix, şomeri, au luat-o la goană, furioşi şi răzbunători, şi au devenit din ce în ce mai nebuni. Şi, desigur... trebuiau să mănânce.

Altă aprobare lentă din cap de la Pendergast.

– Aşa că i-au atacat pe minerii izolaţi la posturile lor de lucru, ucigându-i şi mâncându-i. Şi, asemenea leilor mâncători de oameni de la Tsavo – şi Sir Percival – au început să dezvolte un gust pentru asta.

Remarca asta fu urmată de o tăcere lungă.

„Ce altceva?" se întrebat Corrie. De unde vine pericolul din prezent?

– Toate astea s-au întâmplat acum o sută cincizeci de ani, zise în cele din urmă. Nu văd cum ne afectează acum. De ce sunt în pericol?

– N-ai pus ultima piesă crucială la loc. Gândeşte-te la informaţia „accidentală" pe care mi-ai spus că ai descoperit-o recent.

– Dă-mi un indiciu.

– Foarte bine, atunci. Cine deţinea topitoria?

– Familia Stafford.

– Continuă.

– Dar istoria abuzurilor de muncă şi utilizarea mercurului la topitorie sunt deja bine cunoscute. E un fapt istoric. Ar fi stupid să ia acum măsuri să le acopere.

– Corrie.

Pendergast clătină din cap.

– Unde a fost topitoria?

– Mm, păi, a fost undeva în zona unde se află acum Vârfurile. Adică aşa a ajuns familia să deţină toate terenurile astea ca să pornească proiectul.

– Şi...?

– Şi ce? Topitoria a dispărut de mult. A fost închisă în anii 1890 şi au dărâmat ruinele cu zeci de ani în urmă. N-a mai rămas nimic...

„O, Doamne!"

Se bătu cu o mână peste gură. Pendergast rămase tăcut, aşteptând. Corrie se uită la el. Acum înţelegea.

– Mercurul. Asta a mai rămas din ea. *Pământul de sub proiect era contaminat cu mercur.*

Pendergast îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe spate în scaun.

– Acum începi să gândeşti ca un detectiv adevărat. Şi sper să trăieşti suficient de mult ca să devii acel detectiv. Mă tem pentru tine. Ai fost întotdeauna, şi încă rămâi, mult prea impetuoasă. Dar, în ciuda acestui neajuns, chiar şi tu trebuie că vezi ce e în joc aici – şi pericolul de moarte în care te-ai pus continuând investigaţiile astea cât se poate de nechibzuite. Nu ţi-aş fi dezvăluit nimic din toate astea – nici povestirea pierdută cu Holmes, nici legătura cu familia Stafford, nici otrăvirea apelor subterane – dacă n-ar fi fost necesar, dată fiind, hm, firea ta impetuoasă, ca să te conving să pleci din locul ăsta urât cât de repede pot să aranjez asta.

49

A.X.L. Pendergast privi oraşul Leadville cu buzele strânse. Un semn anunţa altitudinea, trei mii de metri, şi spunea că era ORAŞUL ÎNCORPORAT SITUAT LA CEA MAI MARE ALTITUDINE DIN STATELE UNITE. Era în contrast puternic cu Roaring Fork, de dincolo de Cumpăna Apelor. Banda centrală a oraşului era o stradă unică, mărginită de clădiri victoriene în diferite stări de dărăpănare şi degradare, cu grămezi de zăpadă îngheţată de-a lungul acostamentelor. În depărtare, în aproape toate direcţiile, spre vârfuri uriaşe de munte, se întindeau păduri de brazi.

Decoraţiunile excesive de Crăciun drapate peste fiecare cornişă, lampă, felinar şi parapet împrumutau un fel de aer dezolant oraşului, mai ales cu două zile înainte de Naşterea Domnului. Şi totuşi, în ciuda orei matinale şi frigului amarnic, Pendergast era conştient de o anumită uşurare, pur şi simplu fiindcă se îndepărta de bogăţia opresivă, de pretenţiile şi îngâmfarea care atârnau ca o miasmă peste Roaring Fork. Leadville, deşi mai sărac, era un loc real, cu oameni reali – cu toate că era, totuşi, de neconceput să vrea cineva să trăiască în Gheena asta albă, în pustietatea asta siberiană înfrigurată, în deşertul

ăsta înghețat îngropat în munți, departe de deliciile civilizației.

Trecuse prin momente dificile căutând un descendent de-al bătrânului Swinton, cu prenume necunoscut, care îl trăsese deoparte pe Oscar Wilde la Roaring Fork după prelegere și-i spusese povestea fatidică. Cu ajutorul lui Mime, identificase în cele din urmă un descendent rămas: un anume Kyle Swinton, născut în Leadville cu treizeci și unu de ani înainte. Era singurul copil al unor părinți morți într-un accident de mașină cam în vremea când el se stabilise la Leadville High. După aceea, traseul lui digital dispăruse. Chiar și Mime, geniul ursuz și singuratic al computerelor, și culegătorul de informații al lui Pendergast, se văzuse în imposibilitatea de-a urmări omul dincolo de stabilirea faptului crucial că nu exista nicio înregistrare a morții sale. Kyle Swinton era, se părea, încă în viață, undeva între frontierele Statelor Unite. Asta era tot ce știa Pendergast.

De îndată ce încetase ninsoarea în Roaring Fork – sau mai degrabă făcuse o pauză, căci cea mare încă era așteptată – drumul fusese curățat, și Pendergast plecase la Leadville, să vadă dacă putea să dea de urma omului. Încotoșmănat într-o vestă tricotată, costum negru greu, jachetă fără mâneci, palton, două fulare, mănuși și bocanci groși și o căciulă de lână pe sub pălăria moale de fetru, ieși din mașină și se îndreptă spre ceea ce părea a fi singura farmacie din oraș. Se uită prin magazin și-l alese pe cel mai vechi angajat: farmacistul de la tejgheaua pentru rețete.

Desfăcându-și fularul ca să poată să vorbească, Pendergast zise:

– Încerc să dau de urma unui om pe nume Kyle Swinton, care a terminat liceul din Leadville la sfârșitul anilor 1990.

Farmacistul îl măsură pe Pendergast din cap până-n picioare.

– Kyle Swinton? Ce treabă ai cu el?

– Sunt avocat și e vorba despre o moștenire.

– Moștenire? Familia lui n-a avut nici două monede să le frece una de alta.

– E vorba de un unchi de bunic.

– O, păi, bravo lui, cred. Kyle nu vine prea des în oraș. Poate că nu vine până la primăvară.

Asta era excelent.

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea să mă îndrumi spre casa lui.

– Sigur, dar e înzăpezit. Locuiește în afara localității. Nu poți să urci acolo decât cu un snowmobil. Și...

Omul ezită.

– Da?

– E unul dintre tipii ăia supraviețuitori. S-a ascuns în canionul Elbert în așteptarea a, nu știu, sfârșitului civilizației poate.

– Serios?

– Are un buncăr acolo, stocuri de alimente... și un arsenal de zile mari, cel puțin așa se spune. Deci, dacă te duci acolo, ai face bine să fii al naibii de atent, altfel e în stare să te găurească.

Pendergast rămase tăcut pentru o clipă.

– Spune-mi, te rog, de unde pot să închiriez un snowmobil?

– Există mai multe locuri. E un sport căutat în părţile astea.

Îl privi din nou pe Pendergast din cap până-n picioare, cu îndoială.

– Ştii cum să-l manevrezi?

– Fireşte.

Farmacistul îi dădu informaţia lui Pendergast şi desenă o hartă, arătându-i cum să ajungă acasă la Kyle Swinton, în canionul Elbert.

Pendergast ieşi din farmacie şi se plimbă pe bulevardul Harrison ca şi cum era la cumpărături, în ciuda celor minus cincisprezece grade de-afară, a nămeţilor şi a trotuarelor atât de pline de gheaţă, încât chiar şi sarea îngheţase pe ele. În cele din urmă intră într-un magazin de arme şi muniţii, care era şi casă de amanet.

Un bărbat cu un tatuaj caracatiţă pe scăfârlia rasă veni cu paşi mari spre el.

– Cu ce pot să te ajut?

– Aş dori să cumpăr o cutiuţă de Cor-Bon. 45 ACP.

Omul puse cutia pe tejghea.

– Un domn Kyle Swinton cumpără de-aici?

– Sigur că da, e un client bun. Al naibii de nebun, totuşi.

Pendergast se gândi pentru o clipă la genul de persoană despre care un om ca ăsta putea să creadă că e nebun.

– Am înţeles că are o colecţie frumoasă de arme de foc.

– Cheltuieşte şi ultimul bănuţ pe arme şi muniţie.

– În cazul ăsta, pesemne că are o varietate de muniţie cumpărată de-aici.

– O, da. De-asta am adus toate gloanţele astea de aici. Are o colecţie de arme de calibru greu de nu-ţi vine să crezi.

– Revolvere?

– O, da. Revolvere, pistoale, toată gama. Are acolo, probabil, arme de foc în valoare de o sută de mii.

Pendergast strânse din buze.

– Dacă stau să mă gândesc, aş vrea să cumpăr şi o cutie de 0,44 S&W Special, una de 0,44 Remington Magnum şi alta de 0,357 S&W Magnum.

Omul puse cutiile pe tejghea.

– Altceva?

– Atât, mulţumesc foarte mult.

Omul înregistră cumpărăturile.

– Nu e nevoie de pungă, le pun în buzunare.

Totul dispăru în paltonul lui.

La cel mai apropiat centru de închiriere snowmobile treaba nu merse tocmai bine. Pendergast reuşi să-i convingă să-i închirieze un vehicul pentru acea zi, în ciuda ţinutei lui întru totul nepotrivite, a accentului sudic şi a lipsei minimului de familiaritate cu manevrarea acestuia. Îi puseră o cască şi un vizor pe cap şi-i ţinură o lecţie rapidă cum să-l conducă, îl duseră să exerseze cinci minute de mers în cerc, îl puseră să semneze pentru mai multe renunţări la drepturi şi-i urară noroc. În timp ce făcea asta, Pendergast mai află câte ceva despre Kyle Swinton. Se părea că era cunoscut de toată lumea din Leadville drept al naibii de nebun. Părinţii lui fuseseră alcoolici şi sfârşiseră trecând printr-un parapet la Stockton Creek, beţi ca nişte sconcşi, şi se rostogoliseră trei sute de metri în râpă. Kyle părăsise atunci locul,

vânând, pescuind şi spălând nisip aurifer când avea nevoie de bani ca să cumpere muniţie.

Când Pendergast fu pe picior de plecare, administratorul centrului de închiriere adăugă:

– Să nu te duci în viteză la colibă acum. Kyle ar putea să fie surescitat. Apropie-te frumos şi încet, ţine-ţi mâinile la vedere şi un zâmbet prietenos pe faţă.

50

Călătoria spre coliba lui Swinton fu extrem de neplăcută. Snowmobilul era o invenţie grosolană, asurzitoare, rău mirositoare, predispusă la porniri zvâcnite şi opriri bruşte, cu nimic din rafinamentul unei motociclete de înaltă performanţă şi, în timp ce-l manevră în sus, pe drumul şerpuitor şi alb, Pendergast se trezi aruncat constant în zăpada care-i tencui în straturi paltonul scump. Pendergast arăta curând ca un om de zăpadă cu cască.

Urmă sfatul primit şi încetini de îndată ce văzu coliba pe jumătate îngropată în zăpadă, cu un firicel de fum cârlionţându-se dintr-un burlan din vârf. Cum era de aşteptat, când se apropie la o sută de metri, apăru pe verandă un bărbat mic şi arătând ca un dihor, cu o gaură vizibilă chiar şi de la acea distanţă între cei doi dinţi din faţă. Ţinea în mână o puşcă cu repetiţie.

Pendergast opri snowmobilul cu o hurducătură. Plăcile de zăpadă se rupseră şi-i căzură de pe palton. Zgâlţâi casca cu putere şi, în cele din urmă, reuşi să ridice vizorul cu mănuşile lui voluminoase.

– Salutare, Kyle!

Răspunsul fu o rafală remarcabilă a puştii cu repetiţie.

– Vezi-ţi de treabă, domnule!

– Am venit să te văd. Am auzit multe despre înzestrarea ta de-aici. Și eu sunt un supraviețuitor și fac turul țării ca să văd ce fac alții, pentru un articol în revista *Survivalist*.

– Unde ai auzit despre mine?

– Umblă vorba. Știi cum e.

O ezitare.

– Deci, ești jurnalist?

– Sunt un supraviețuitor în primul rând. În al doilea rând jurnalist.

O rafală rece de vânt învârti zăpada de la picioarele lui Pendergast.

– Domnule Swinton, crezi că ai putea să-ți prelungești bunăvoința ospitalității, astfel încât să ne putem continua conversația în limitele casei tale?

Swinton oscilă. Cuvântul *ospitalitate* nu trecuse neobservat.

Pendergast insistă pe fondul avantajului pe care-l avea.

– Mă întreb dacă să ții un om înghețat în frig, sub amenințarea armei, e genul de ospitalitate care ar trebui oferit unui spirit înrudit.

Swinton miji ochii la el.

– Cel puțin ești alb, zise el lăsând arma jos. Bine, intră. Dar vezi de te scutură la ușă. Nu vreau urme de zăpadă în casă.

Așteptă până când Pendergast se luptă prin zăpada adâncă până în pridvor. Lângă ușă era o mătură ruptă și Pendergast se curăță cât de bine putu, în timp ce Swinton privea încruntându-se.

Îl urmă pe Swinton în colibă. Era surprinzător de mare, extinsă în spate într-un furnicar de camere. Pretutindeni puteau fi văzute sclipiri de bronz: rafturi cu puști de asalt AK-47 și M16 modificate ilegal ca să tragă la foc complet automat, un set de puști de asalt bullpup Uzis și TAR-21, un alt set de puști și carabine chinezești Norinco QBZ-97, modificate din nou pentru o acțiune complet automat. O valiză din apropiere conținea o gamă uriașă de revolvere și pistoale, cum zisese omul din Leadville. În depărtare, într-una din camere, Pendergast zări o colecție de RPG-uri, inclusiv o pereche de RPG-29 rusești – toate ilegale.

În afară de faptul că pereții erau acoperiți complet cu armament, coliba era surprinzător de confortabilă, cu un foc ce ardea într-o sobă cu ușa deschisă. Tot mobilierul era confecționat manual, din bușteni decojiți și ramuri, și acoperit cu piei de vacă. Și totul era curat lună.

– Scoate paltonul ăla și ia loc. Eu aduc cafeaua.

Pendergast își dezbrăcă paltonul și-l drapă peste un scaun, îndreptându-și costumul, și se așeză. Swinton aduse niște căni și o cafetieră de pe sobă și turnă două cești. Fără să întrebe, înainte să i-o dea lui Pendergast puse înăuntru o lingură de Cremora și două de zahăr.

Agentul luă cana și bău cu afectare. Avea un gust de parcă fiersese zile întregi pe sobă.

Descoperi că Swinton se uita curios la el.

– Ce-i cu costumul ăsta negru? A murit cineva? Ai venit până aici cu snowmobilul în ținuta asta?

– A fost funcțional.

– Să dea dracu' dacă tu arăți a supraviețuitor.

– A ce arăt?

– A profesor fătălău din Jew York City[1]. Sau cu accentul ăsta, poate din Jew Orleans. Deci, cu ce ești înarmat?

Pendergast își scoase Colt-ul 0.45 și-l puse pe masă. Swinton îl luă, impresionat pe loc.

– Les Baer, nu? Frumos. Știi să tragi cu ăsta?

– Încerc, zise Pendergast. Ai o adevărată colecție aici. Știi să tragi cu toate armele astea?

Swinton se simți ofensat, așa cum Pendergast știa că avea să fie.

– Crezi că-mi atârn rahaturi de genul ăsta pe perete dacă nu aș ști să trag cu ele?

– Oricine poate să apese pe trăgaciul unei arme, zise Pendergast sorbind din cafea.

– Trag cel puțin o dată pe săptămână cu aproape fiecare armă pe care o am.

Pendergast arătă spre dulapul cu pistoale.

– Și Super Blackhawk ăsta?

– E o armă bună. Bătrânul Vest modernizat.

Se ridică și o luă de pe raft.

– Pot s-o văd?

I-o înmână lui Pendergast. Acesta o cântări, o măsură din ochi, apoi deschise butoiul și scoase muniția.

– Ce faci?

Pendergast luă un glonț, îl introduse înapoi în butoi, îl roti, apoi puse arma jos.

– Te crezi tare, nu? Hai să jucăm un mic joc.

– Ce naiba? Ce joc?

– Pui arma la cap și apeși pe trăgaci. Și-ți dau o mie de dolari.

Swinton se uită la el.

[1] Joc de cuvinte, din New York City; Jew (engl.) – evreu (n.tr.)

– Ești prost sau ce? Se vede că blestematul de glonț nici măcar nu e în poziție de tragere.

– Atunci tocmai ai câștigat o mie de dolari. Dacă iei arma și apeși pe trăgaci.

Swinton luă arma, o puse la cap și apăsă pe trăgaci.

Se auzi un clic. O puse jos.

Fără o vorbă, Pendergast băgă mâna în buzunarul hainei de la costum, scoase o cărămidă de bancnote de o sută de dolari și desprinse zece dintre ele. Swinton luă banii.

– Ești nebun, știi?

– Da, sunt nebun.

– Acum e afurisitul tău de rând.

Swinton luă revolverul, răsuci butoiul, și-l puse jos.

– Ce-mi dai?

– N-am niciun ban și n-am să-ți dau mia înapoi.

– Atunci poate vrei să-mi răspunzi la o întrebare în schimb. Orice întrebare îți pun. Adevărul absolut.

Swinton ridică din umeri.

– Sigur.

Pendergast scoase altă mie și o puse pe masă.

Apoi luă arma, și-o puse la tâmplă și apăsă pe trăgaci.

Un alt clic.

– Și acum întrebarea.

– Zi.

– Stră-străbunicul tău a fost un miner în Roaring Fork în zilele avântului argintului. Știa destul de multe despre o serie de omoruri ale, chipurile, unui urs grizzly mâncător de oameni, dar săvârșite, de fapt, de un grup de mineri nebuni.

Se opri. Swinton se ridică de pe scaun.

– Nu ești niciun blestemat de reporter de la revistă! Cine ești?

– Sunt cel care te-a întrebat ceva. Presupunând că ești un om de onoare, am să primesc un răspuns. Dacă vrei să știi cine sunt cu adevărat, asta trebuie să aștepte următoarea rundă a jocului. Presupunând, desigur, că ai tăria să continui.

Swinton nu zise nimic.

– Strămoșul tău știa mai multe decât majoritatea oamenilor despre omorurile astea. De fapt, cred că știa adevărul – tot adevărul. Pendergast se opri. Întrebarea mea e: Care e adevărul?

Swinton se foi pe scaun. Expresia de pe fața lui trecu prin mai multe schimbări rapide. Își expuse de mai multe ori dinții de dihor, cu buzele tremurânde. Asta continuă pentru o vreme, apoi, în cele din urmă, își drese vocea:

– De ce vrei să știi?

– Pură curiozitate.

– Cui o să-i spui?

– Nimănui.

Swinton se uită cu poftă la mia de dolari de pe masă.

– Juri? A fost un secret în familia mea de mult, mult timp.

Pendergast dădu din cap.

Altă pauză.

– Totul a început cu Comitetul celor Șapte, zise Swinton în cele din urmă. Stră-străbunicul, August Swinton, a fost unul dintre ei. Cel puțin asta s-a transmis posterității.

În voce se simțea mândria.

– După cum ai spus, n-au fost omorurile unui grizzly. Au fost făcute de patru ticăloși nebuni, foști lucrători în topitorie, care locuiau în sălbăticie, în munți, și au devenit canibali. Un bărbat pe nume Shadrach Cropsey a urcat să dea de urma ursului și a descoperit că nu era urs deloc, ci tipii ăștia care trăiau într-o mină abandonată. Și-a dat seama unde stăteau ascunși și apoi a întrunit acest Comitet al celor Șapte.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

– Asta e a doua întrebare.

– Așa e.

Pendergast zâmbi.

– E timpul pentru alt glonț?

Luă revolverul, răsuci cilindrul și-l lăsă jos.

Swinton scutură din cap.

– Văd și acum glonțul, și nu e în camera de ardere. Altă mie de dolari?

Pendergast aprobă din cap.

Swinton luă arma și apăsă din nou pe trăgaci, o puse jos, întinse mâna.

– Ăsta e cel mai prostesc joc pe care l-am văzut vreodată.

Pendergast îi înmână o mie de dolari. Apoi luă arma, răsuci butoiul și, fără să se uite la el, îl puse la cap și apăsă pe trăgaci.

Clic.

– Chiar că ești un tâmpit nebun.

– Se pare că sunt mai mulți ca mine în zona asta, răspunse Pendergast. Și acum, pentru întrebarea mea: Ce a făcut apoi Shadrach Cropsey și acest Comitet al celor Șapte?

– Pe vremea aia se rezolvau problemele cum trebuie – o făceau ei înșiși. La naiba cu legea și toate rahaturile. S-au dus acolo sus și i-au afumat pe canibali. După cum am auzit, bătrânul Shadrach a murit în luptă. După asta, n-au mai existat omoruri făcute de „grizzly".

– Și unde i-au omorât pe mineri?

– Altă întrebare, prietene.

Pendergast răsuci butoiul și-l puse pe masă. Swinton se uită la el agitat.

– Nu văd glonțul.

– Atunci fie e în camera de ardere, fie în camera opusă, ascunsă de ramă. Ceea ce înseamnă că ai fifty-fifty șanse să trăiești.

– Nu mai joc.

– Tocmai ai spus că vrei. Nu mi-am imaginat că ești laș, domnule Swinton.

Bagă mâna în buzunar și scoase cărămida de sute. De data asta numără douăzeci.

– Dublăm miza. Ai să primești două mii – dacă apeși pe trăgaci.

Swinton transpira puternic.

– N-am să joc.

– Vrei să spui că lași să-ți treacă rândul? N-am să insist.

– Asta vreau să spun. Las.

– Dar eu nu las să-mi treacă rândul.

– Dă-i drumul. Fii blestematul meu de oaspete.

Pendergast răsuci butoiul, ridică arma și apăsă pe trăgaci.

Clic.

Îl puse jos.

– Ultima mea întrebare: Unde i-au omorât pe mineri?

– Nu știu. Dar am scrisoarea.

– Ce scrisoare?

– Cea care mi-a fost transmisă. Explică întru câtva lucrurile.

Se ridică de pe scaunul care scârțâia și plecă în adâncurile întunecate ale colibei. Reveni o clipă mai târziu cu o bucată veche și plină de praf de hârtie galbenă făcută sandvici între două bucăți de poliester. Se așeză înapoi și-i înmână scrisoarea lui Pendergast.

Era un bilet scris de mână, nedatat, fără niciun salut sau semnătură.

Se citea:

întâln la Ideal 11 noaptea Exact di seară ei sunt Ascunși în Mina Crăciunului închisă pe zidul contrabandistului sunt 4 dintre ei aduceți cele mai bune Arme și felinar arde Scrisoarea asta înainte să pleci

Pendergast lăsă scrisoarea în jos. Swinton întinse mâna și Pendergast i-o returnă.

Fruntea lui Swinton era încă îmbrobonată de sudoare, dar expresia de pe fața lui era de ușurare pură.

– Nu pot să cred că ai jucat jocul fără să te uiți la cilindru. Asta e pur și simplu al naibii de nebunesc și periculos.

Pendergast își îmbrăcă din nou paltonul, își puse fularele și căciula, și apoi ridică revolverul. Deschise cilindrul și lăsă glonțul 0.44 magnum să-i cadă în mână.

– N-a existat niciun pericol, nicio clipă. Am adus glonțul ăsta cu mine și l-am înlocuit cu unul de-al tău după ce am descărcat arma.

Îl ridică.

– A fost măsluit.

Swinton se ridică.

– Nenorocitule!

Veni la Pendergast, trăgându-și arma, dar într-o clipă Pendergast băgă glonțul înapoi și-l roti în poziție de tragere, arătându-i Blackhawkul lui Swinton.

– Sau poate că nu l-am măsluit.

Swinton îngheță.

– N-ai să știi niciodată.

Pendergast își luă Les Baerul, și – în timp ce-l ținea îndreptat spre Swinton – scoase glonțul din Blackhawk și-l puse în buzunarul hainei.

– Și acum am să răspund întrebării tale anterioare: nu sunt redactor la revistă. Sunt agent federal. Și-ți promit un lucru: dacă m-ai mințit, am să știu, mai devreme mai degrabă decât mai târziu – și, în acest caz, niciuna dintre armele tale n-o să te salveze.

51

În aceeași zi, la ora trei după-amiază, Corrie lenevea în camera pe care și-o luase la hotelul Sebastian, purtând un halat de baie de prosop furnizat de hotel, mai întâi admirând priveliștea și apoi verificând minibarul (pe care nu și-l permitea, dar se bucura oricum să scotocească prin el), înainte să se ducă în baia de marmură.

Porni dușul, potrivi apa și se strecură afară din halatul de baie, pășind înăuntru. În timp ce huzurea în dușul fierbinte, se gândi că lucrurile mergeau din ce în ce mai bine. Se simțea prost pentru ce se întâmplase la micul dejun cu o zi înainte, dar chiar și asta păli în comparație cu revelațiile lui Pendergast. Povestea lui Doyle, minerii care înnebuniseră din cauza mercurului – și legătura cu familia Stafford – asta era cu adevărat remarcabil. Și cu adevărat înfricoșător. Pendergast avea dreptate: se pusese în pericol de moarte.

Roaring Fork își reluase acum destul de mult statutul de oraș-fantomă de odinioară, exceptând faptul că era tot împodobit pentru Crăciun, dar n-aveai unde să te duci. Total ireal.

Chiar și presa părea să-și fi ambalat camerele și microfoanele. Hotelul Sebastian își pierduse cei mai mulți

dintre oaspeți și membri ai personalului, dar restaurantul încă mergea din plin – mai bine ca niciodată, căci toți cei rămași în oraș, se pare, voiau să mănânce afară. Corrie reușise să încheie o afacere tare cu managerul hotelului, punând mâna pe o cameră și mic dejun gratuit în schimbul a șase ore de muncă la bucătărie, în fiecare zi. Și, deși acordul cu hotelul însemna doar o masă pe zi, Corrie avea o grămadă de experiență cu ofertele tot-ce-poți-să-mănânci și era încrezătoare că putea să ia suficientă mâncare odată, care s-o țină douăzeci și patru de ore.

Ieși de la duș, se șterse și-și pieptănă părul. În timp ce se usca, auzi o bătaie în ușă. Îmbrăcă rapid la loc halatul de baie, se duse la ușă și trase cu ochiul prin vizor. Pendergast.

Deschise ușa, dar agentul ezită.

– Mă întorc bucuros mai târziu...

– Nu fi prostuț. Stai jos, sunt gata într-o clipă. Se duse înapoi în baie, își termină de uscat părul, își înfășură halatul de baie un pic mai strâns, apoi reveni și se așeză pe canapea.

Pendergast nu arăta bine. Fața lui obișnuită de alabastru era împestrițată cu roșu și părul arăta ca și cum fusese într-un tunel cu vânt.

– Cum a fost? întrebă Corrie.

Știa că fusese la Leadville, să vadă dacă putea să dea de urma unui descendent Swinton.

– În loc să răspund la întrebare, sunt încântat să aflu că te-ai aranjat în siguranță la hotel, zise el. În ce privește costurile, aș fi fericit să ajut...

– Nu e nevoie, mulțumesc, zise Corrie repede. Am reușit să mă învârt de o cameră gratis și mâncare, în schimbul a câteva ore de muncă la bucătărie.

– Ce întreprinzătoare ești! Se opri, cu o expresie gravă pe chip. Regret că ai simțit nevoia să mă tragi pe sfoară. Am înțeles de la șef că s-a tras în mașina ta și că ți-a fost omorât câinele.

Corrie roși profund.

– N-am vrut să-ți faci griji. Îmi pare rău. Aveam să-ți spun în cele din urmă.

– N-ai vrut să pleci din Roaring Fork.

– Și asta. Și am vrut să-l găsesc pe nemernicul care mi-a omorât câinele.

– Nu trebuie să încerci să afli cine ți-a omorât câinele. Sper că ai înțeles acum că ai de-a face cu oameni periculoși și foarte motivați. Asta e ceva mult mai serios decât un câine mort – și tu ești destul de inteligentă să înțelegi asta.

– Desigur. Am înțeles asta clar.

– E în joc un proiect în valoare de două sute de milioane de dolari – dar nu e vorba doar despre bani. Asta o să ducă la punerea sub acuzare a celor implicați și se întâmplă ca unii dintre aceștia să aparțină unuia dintre cele mai bogate și mai puternice clanuri în țara asta, începând cu doamna ta Kermode și, destul de probabil, terminând, de asemenea, cu membrii familiei Stafford. Poate că acum ai înțeles de ce n-o să ezite să te omoare.

– Dar vreau să fie deferiți justiției...

– Și o să fie. Dar nu de către tine și nu cât timp ești aici. Când ai să fii în siguranță la New York, am să aduc

Biroul și totul o să fie dat în vileag. Deci, vezi tu, pentru tine n-a mai rămas nimic de făcut aici, în afară de a-ți face bagajele și a te întoarce la New York – de îndată ce permite vremea.

Corrie se gândi la viscolul care avea să vină. Drumul avea să fie închis din nou. Presupunea că putea să înceapă să scrie, ca să obțină o schiță a disertației înainte să plece.

– Bine, zise ea.

– Între timp, vreau să rămâi în hotel. Am vorbit cu șefa securității, o femeie excelentă, și ai să fii în siguranță. Totuși, s-ar putea să fii blocată aici câteva zile. Prognoza meteo e groaznică.

– N-am nimic împotrivă. Și... ai de gând să-mi spui despre călătoria la Leadville?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că informațiile te-ar pune în și mai mare pericol inutil. Te rog să-mi permiți să mă ocup eu de asta de-acum.

În ciuda tonului amabil, Corrie se simți iritată. Ar fi fost de acord cu ce cerea el. S-ar fi întors la New York de îndată ce vremea permitea. De ce nu putea să-i destăinuiască?

– Dacă insiști, zise ea.

Pendergast se ridică.

– Aș fi vrut să te invit să iei masa cu mine, dar trebuie să discut cu șeful. Au făcut puține progrese în cazul incendiatorului.

Plecă.

Corrie se gândi pentru un moment și apoi se duse la minibar. Îi era foame și n-avea niciun ban pentru mâncare. Înțelegerea ei cu micul dejun nu începea până în dimineața următoare. Cutia de Pringles era opt dolari.

„S-o ia dracu' de treabă", se gândi ea în timp ce desfăcea capacul.

52

Ora trei dimineața, douăzeci și patru decembrie. După ce zburase ca o fantomă pe lângă vitrinele și ferestrele întunecate ale Orașului Vechi, Pendergast își permise doar câteva secunde de pauză în Ideal Saloon, spărgând pitoreasca, dar ineficienta încuietoare din secolul al XIX-lea.

Păși în spațiul întunecat al muzeului cu bar, luminat doar de câteva benzi fluorescente de iluminat de urgență, care aruncau umbre prin încăpere. Salonul consta dintr-o încăpere mare, centrală, cu mese circulare, scaune și o podea de dușumea. Pe toată lungimea din capătul îndepărtat se întindea un bar lung. Pereții constau dintr-un lambriu de panouri verticale, strălucind de lac și întunecate de timp, sub un tapet de catifea cu model floral victorian. Peretele era decorat cu aplice de aramă și sticlă tăiată.

În spatele barului și la dreapta, o scară ducea spre ceea ce fusese un mic bordel. Și mai departe, spre dreapta, într-o nișă aflată parțial sub scară, existau niște mese de joc. Frânghiile de catifea dintre două uși batante creau o zonă de vizibilitate, împiedicând vizitatorii să intre în salonul restaurat.

Mișcându-se fără zgomot, Pendergast se aplecă pe sub frânghii și făcu un ocol lung, atent prin încăpere. Pe

bar erau o sticlă de whisky și niște păhăruțe, iar câteva mese erau, de asemenea, aranjate cu sticle și pahare. În spatele barului se afla un dulap mare cu oglindă, cu sticle vechi de lichior umplute cu apă colorată.

Se plimbă prin bar și în zona de jocuri. Într-un colț era o masă de poker, acoperită cu pâslă verde, cu mâini de cinci cărți pe ea: patru ași contra chintă de culoare. O masă de blackjack, amenajată de asemenea artistic, cu cărți, se învecina cu o splendidă ruletă veche din fildeș și jasp roșu cu incrustații de abanos.

Pendergast trecu pe lângă zona de joc, îndreptându-se spre o ușă de sub scări. Încercă s-o deschidă, descoperi că e încuiată și sparse rapid încuietoarea.

Aceasta dădea într-o cămăruță plină de praf, care rămăsese nerestaurată, cu pereți de ipsos crăpați și tapet cojit, niște scaune vechi și o masă ruptă. Pe perete erau mâzgăleli, datând de pe la 1930, când Roaring Fork încă era un oraș-fantomă. Într-un colț zăcea o grămadă de sticle de whisky sparte. În partea din spate a acestui încăperi era o ușă care dădea, știa Pendergast, afară.

Își scoase haina și fularul și le drapă atent peste unul dintre scaune, și se uită în jur, încet și cu atenție, ca și cum încerca să memoreze totul. Rămase liniștit o vreme și în cele din urmă se mișcă. Alegând un loc gol de pe podea, se întinse pe jos, pe scândurile murdare și-și încrucișă mâinile pe piept, ca un cadavru într-un sicriu. Încet, foarte încet, închise ochii. În tăcere, se concentră pe sunetele viscolului: vântul înăbușit zgâlțâind și gemând în pereții exteriori, scârțâitul lemnului, zăngănitul tablei de pe acoperiș. Aerul mirosea

a praf, putregai uscat și mucegai. Își lăsă respirația și pulsul să încetinească și mintea să se relaxeze.

În camera aceasta, simțea cu certitudine, se întâlnise Comitetul celor Șapte. Dar, înainte să profite de posibilitatea aia, mai întâi dorea să vadă un alt loc – o vizită care urma să aibă loc în întregime în mintea lui.

Pendergast petrecuse odinioară timp într-o mănăstire tibetană îndepărtată, studiind o disciplină meditativă ezoterică, cunoscută sub numele de Chongg Ran. Era una dintre cele mai puțin cunoscute tehnici mentale tibetane. Învățăturile nu erau niciodată scrise, ci puteau fi transmise doar direct, de la învățător la învățăcel.

Pendergast luase esența Chongg Ran și o combinase cu multe alte discipline mentale, inclusiv cu conceptul de palat al memoriei, așa cum fusese descris într-un manuscris italian din secolul al XVI-lea, intitulat *Ars Memoria*, Arta memoriei, de către Giordano Bruno. Rezultatul era o formă unică și extrem de complexă de vizualizare mentală. Cu antrenament, pregătire atentă și un grad fanatic de disciplină intelectuală, exercițiul îi permitea să ia o problemă complexă, cu multe mii de fapte și bănuieli, și să le coasă mental laolaltă, într-o narațiune coerentă, care putea să fie apoi prelucrată, analizată – și, mai ales, *experimentată*. Pendergast folosea tehnica pentru a ajuta la rezolvarea problemelor evazive, pentru a vizualiza, prin forța intelectului său, locuri la care nu se putea ajunge fizic – locuri foarte îndepărtate sau chiar locuri din trecut. Tehnica era însă extrem de epuizantă și o folosea cu moderație.

Rămase întins mai multe minute, nemișcat ca un cadavru, aranjând mai întâi un set uriaș și complex

de fapte într-o ordine atentă, apoi amplificându-și simțurile peste medie, în timp ce, simultan, își făcea să tacă vocea din minte, oprind acele comentarii care rulează neîncetat în mintea tuturor oamenilor. Vocea fusese deosebit de volubilă în ultima vreme și trebui să facă un mare efort ca s-o reducă la tăcere. Pendergast fu nevoit să-și mute atitudinea meditativă de la Nivelul al Treilea la al Patrulea, rezolvând ecuații complexe în cap, jucând simultan patru mâini de bridge. În cele din urmă, vocea fu redusă la tăcere și el începu atunci vechii pași ai tehnicii Chongg Ran. Mai întâi blocă fiecare sunet, fiecare senzație, una după alta: scârțâitul clădirii, foșnetul vântului, mirosul de praf, podeaua tare de dedesubt, infinitul aparent al propriei conștientizări corporale... până ajunse, în sfârșit, la starea de *stong pa nyid:* starea de Vid Pur. Pentru o clipă, fu doar nonexistență. Chiar și timpul în sine părea să se comprime.

Dar apoi – încet, foarte încet – ceva începu să se materializeze din nimic. La început era miniatural, la fel de delicat, la fel de frumos ca un ou Fabergé. Cu aceeași lipsă de grabă, deveni mai mare și mai clar. Cu ochii încă închiși, Pendergast îi permise să prindă formă și claritate în jurul lui. Și apoi, în cele din urmă, deschise ochii și se trezi într-un spațiu luminat sclipitor: o sală de mese splendidă și elegantă, strălucind de lumină și cristal, ciocnit de pahare și murmur de conversație jovială.

Acompaniat de miros de fum de trabuc și de muzica unui cvartet de coarde, Pendergast măsură cu privirea sala opulentă. Ochii îi rătăciră peste mese, oprindu-se în cele din urmă la una dintr-un colț îndepărtat. La aceasta stăteau patru domni. Doi dintre bărbați râdeau

împreună pe tema unei butade sau alteia – unul purta o redingotă de postav negru subţire, celălalt era în ţinută de seară. Pendergast era mai interesat totuşi de ceilalţi doi meseni. Unul era îmbrăcat flamboaiant: mănuşi albe din piele de ied, o vestă şi frac de catifea neagră şi o legătură la gât mare şi cu volane, pantaloni scurţi de mătase până la genunchi şi ciorapi, papuci decoraţi cu funde de rejansă. Din butonieră îi atârna o orhidee. Era adâncit în discuţie, vorbind cu însufleţire, cu o mână presată pe piept, cu cealaltă arătând spre cer, cu degetul arătător întins într-o parodie a lui Ioan Botezătorul. Bărbatul de lângă el, care părea să se agaţe de fiecare cuvânt al companionului său, avea un aspect cu totul diferit, un contrast atât de puternic, încât era aproape comic. Era un tip îndesat, într-un costum englezesc sumbru, cuminte, cu mustăţi mari şi un aer ciudat.

Erau Oscar Wilde şi Arthur Conan Doyle.

Încet, în mintea lui, Pendergast se apropie de masă, ascultă cu atenţie, până când conversaţia – sau mai curând monologul – deveni audibilă.

– Serios? spunea Wilde cu o voce remarcabil de profundă şi de sonoră. Te-ai gândit că eu – ca unul care s-ar sacrifica bucuros pe rugul estetismului – nu recunosc faţa groazei nici când mă holbez la ea?

Nu era niciun loc gol. Pendergast se întoarse, îi făcu semn unui chelner şi indică masa. Imediat, omul aduse un al cincilea scaun, plasându-l între Conan Doyle şi cel care era Joseph Stoddart, după cum îşi putu da seama Pendergast.

– Mi s-a spus odată o poveste atât de îngrozitoare, atât de dureroasă în detaliile sale şi în întinderea răului, că

acum cred cu adevărat că nimic din ce aud nu poate să mă mai sperie vreodată.

– Ce interesant!

– Vrei s-o auzi? Nu e pentru cei slabi de inimă.

În timp ce asculta conversaţia care avea loc lângă el, Pendergast se aplecă înainte şi îşi turnă un pahar de vin, găsindu-l excelent.

– Mi-a fost spusă în timpul turneului pe care l-am avut în America acum câţiva ani. Pe drumul spre San Francisco m-am oprit într-o colonie minieră destul de jegoasă, însă pitorească, cunoscută sub numele de Roaring Fork.

Wilde îşi apăsă mâna pe genunchiul lui Doyle, ca să accentueze.

– După ce am încheiat prelegerea, m-a abordat unul dintre mineri, un cetăţean mai în vârstă, cumva cel mai rău – sau, poate, cel mai bun – la beţie. M-a luat deoparte, mi-a spus că i-a plăcut atât de mult povestea mea, că vrea să-mi împărtăşească una de-a lui.

Se opri pentru o înghiţitură de vin de Burgundia.

– Uite, apleacă-te un pic mai aproape, ca un băiat bun, şi o să ţi-o spun exact aşa cum mi-a fost spusă...

Doyle se aplecă, aşa cum i se ceruse. Se aplecă şi Pendergast.

– Am încercat să scap de el, dar el nici n-a vrut să audă, apropiindu-se de mine într-un mod mai familiar, respirând vapori de *ubriacant* local. Primul meu impuls a fost să-l împing deoparte, dar ceva din privirea lui m-a împiedicat. Mărturisesc că am fost şi intrigat – într-o manieră antropologică, Doyle, ştii – de acest specimen pielos, acest bard necioplit, acest miner absorbant de

alcool, şi m-am trezit curios să văd ce considera el o „poveste bună". Şi aşa am ascultat, mai degrabă atent, căci accentul lui american tărăgănat era aproape de neînţeles. A vorbit despre evenimente care avuseseră loc cu câţiva ani înainte, nu mult timp după ce se dăduse de argint în acea bine cunoscută localitate Roaring Fork.

În cursul unei veri, un urs grizzly – sau aşa se credea – începuse să rătăcească prin munţii de deasupra oraşului, atacând, omorând... şi mâncând... mineri izolaţi la punctele lor de lucru.

Doyle dădu viguros din cap, cu faţa concentrată de interes maxim.

– Desigur, oraşul a fost cuprins de o perfectă teroare. Dar omorurile au continuat, căci erau mulţi oameni singuri pe munte. Ursul era nemilos, ambuscând minerii în afara colibei lor, omorând şi dezmembrând cu sălbăticie – şi apoi ospătându-se din carnea lor. Wilde se opri. Mi-ar fi plăcut să ştiu, hm, dacă *consumul* începe cât timp conştiinţa e încă prezentă. Îţi imaginezi cum ar fi să fii devorat de viu de o fiară sălbatică? Să vezi cum îţi rupe carnea, apoi o mestecă şi o înghite, cu satisfacţie evidentă? Asta e o contemplare pe care nici chiar Huysmans n-a luat-o în considerare în *În răspăr* a lui. Ce păcat că au lipsit esteţii în retrospectivă!

Wilde se uită să vadă ce efect au cuvintele lui asupra medicului de ţară. Doyle îşi apucase paharul de bordo şi luase o înghiţitură mare. Ascultând, Pendergast luă şi el o înghiţitură din propriul pahar, apoi îi făcu semn unui chelner să-i aducă un meniu.

– Mulţi au încercat să dea de urma ursului cărunt, continuă Wilde, dar niciunul n-a avut succes – cu excepţia

unui singur miner, un om care învăţase arta luării urmei trăind printre indieni. El a venit cu ideea că omorurile nu erau opera unui urs.

– Nu erau opera unui urs, domnule?

– Nu erau opera unui urs, domnule. Şi astfel, aşteptând următorul omor, tipul ăsta – numele lui era Cropsey – a pornit o urmărire şi curând a descoperit că autorii acestor crime odioase erau nişte oameni.

La asta, Doyle se lăsă pe spate destul de brusc.

– Îmi cer iertare, domnule Wilde. Vreţi să spuneţi că oamenii ăştia erau... canibali?

– Chiar aşa. Canibali americani.

Doyle clătină din cap.

– Monstruos. Monstruos.

– Cam aşa ceva, zise Wilde. Ei n-au niciuna dintre bunele maniere ale canibalilor dumneavoastră englezi.

Doyle se holbă la comeseanul lui în stare de şoc.

– Asta nu e o chestiune de frivolitate, Wilde.

– Poate că nu. Mai vedem. În orice caz, Cropsey al nostru i-a urmărit pe canibalii ăştia în vizuina lor, o galerie de mină abandonată de undeva de pe munte, într-un loc numit Zidul Contrabandistului. În oraş nu era poliţie, desigur, aşa că tipul ăsta a organizat un mic grup de justiţiari locali. S-au autointitulat Comitetul celor Şapte. Aveau să escaladeze muntele în întunericul nopţii, să-i surprindă pe canibali şi să le administreze dreptatea dură a Vestului american. Wilde se jucă zâmbind cu butoniera. Seara următoare, la miezul nopţii, grupul s-a adunat la salonul local, ca să discute strategia şi, fără îndoială, să se fortifice pentru calvarul care îi aştepta. Au plecat apoi pe o uşă din spate,

înarmaţi până-n dinţi şi echipaţi cu felinare, frânghii şi o torţă. Ăsta, dragă Doyle, e momentul când povestea s-a transformat... ei bine, ca să nu insist prea mult pe asta, a devenit mai degrabă înfiorătoare. Stai liniştit, există şi un tip bun.

Chelnerul aduse un meniu, iar Pendergast îşi îndreptă atenţia spre acesta. Trei sau patru minute mai târziu, fu întrerupt din lectură de ridicarea bruscă şi violentă a lui Doyle de la masă – răsturnând scaunul în agitaţia lui – şi de fuga din sala de mese care a urmat, având pe faţă un amestec de şoc şi dezgust.

– Ce s-a întâmplat? zise Stoddart încruntându-se, în timp ce Doyle dispăru în direcţia toaletei pentru domni.

– Bănuiesc că de vină sunt creveţii, răspunse Wilde şi-şi tamponă afectat gura cu un şervеţel...

... La fel de încet cum venise, vocea începu să se estompeze în mintea lui Pendergast. Somptuosul interior al hotelului Langham începu să se clatine, în timp ce se dizolva în ceaţă şi întuneric. Încet-încet, o nouă scenă se materializă – o scenă foarte diferită. Era o încăpere plină de fum, mirosind a whisky, din spatele unui salon aglomerat, cu sunete de jocuri de noroc, băut şi ceartă penetrând pereţii subţiri de lemn. O încăpere din spate, de fapt uimitor de asemănătoare cu cea în care se afla Pendergast – în Roaring Fork din prezent. După o scurtă conversaţie de voci hotărâte, un grup de şapte bărbaţi se ridică de la o masă mare: oamenii cărau felinare şi arme de foc. Urmându-şi liderul, un anume Shadrach Cropsey, ieşiră în noapte pe uşa din spate a cămăruţei.

Pendergast îi urmă, prezenţa lui necorporală plutind ca o fantomă în aerul rece al nopţii.

53

Grupul de mineri o luă în jos pe strada principală a oraşului, firesc şi fără grabă, până ajunse în celălalt capăt, unde se termina aşezarea şi pădurile se căţărau în munţi.

Era o noapte fără lună. În aer se simţea miros de focuri de lemn, iar în ţarcurile din apropiere, caii se agitau neîncetat. Tăcut, grupul aprinse felinarele şi porni de-a lungul unui drum minier accidentat, care şerpuia şi apoi continua în sus, trecând pe sub brazii întunecaţi.

Noaptea era rece şi cerul era spuzit cu stele. Un lup singuratic urlă undeva pe văile munţilor şi i se răspunse rapid de către un altul. În timp ce oamenii câştigau altitudine, brazii erau mai mici, mai scunzi, răsuciţi în forme groteşti de vânturile neîncetate şi zăpezile mari. Treptat, copacii se subţiau în desişuri pipernicite şi apoi poteca pentru căruciorul de transport căzu pe linia copacilor.

Pendergast urmă grupul în mintea lui.

Linia de felinare galbene urcă pe pârtiile sterpe, stâncoase din apropiere de Cercul Contrabandistului. Intrau acum în zona minieră abandonată recent şi în jurul oamenilor apăru sterilul fantomatic, în formă de piramidă, deversându-se pe versanţii crestei, găurile căscate

ale minelor de deasupra, punctate de jgheaburi șubrede de minereu, capre, guri de stăvilare și canale.

În dreapta, prefigurându-se în întuneric, în declivitatea plată de la baza Cercului Contrabandistului, era o structură imensă de lemn: intrarea principală a faimoasei mine Sally Goodin, încă în funcțiune în prezent, în toamna timpurie a anului 1876. Clădirea adăpostea mașinile și scripeții utilizați la ridicarea și coborârea cuștilor și găleților. Conținea și motorul de pompă Irlanda, de două sute de tone, capabil să pompeze peste o mie de litri pe minut, utilizat să dreneze apa din complexul minier.

Apoi se stinseră toate felinarele, în afară de unul: un lămpaș roșu de sticlă, care arunca o sclipire sângeroasă în noaptea tulbure. Poteca pentru căruciorul de transport se împărți în mai multe cărări șerpuite tăiate în dealurile care se ridicau deasupra cercului. Obiectivul lor era deasupra, cel mai mare dintre tunelurile abandonate ridicate pe versantul cunoscut ca Zidul Contrabandistului, situat la o altitudine de aproape patru mii de metri. O singură cărare, cu gheață, ducea în acea direcție, cioplită cu mâna în grohotiș, schimbându-și direcția brusc, pe măsură ce urca. Dădea spre o creastă și ocolea un mic iezer glaciar, cu apă întunecată și liniștită, cu țărmul presărat cu mașinării de pompare ruginite și vechi porți de canal.

Grupul de șapte bărbați încă urca. Apoi gaura întunecată și pătrată a Minei Crăciunului deveni vizibilă în lumina slabă a stelelor, pe fundalul pantei superioare a grohotișului. Din gaură ieșea un postament și sub acesta se afla un morman de steril de culoare mai deschisă. Pe

panta de mai jos era presărat un talmeș-balmeș de mașinării stricate.

Grupul se opri și Pendergast auzi un murmur scăzut de voci.

Și apoi se împărțiră în tăcere. Un om se duse în sus, ascunzându-se printre bolovanii de deasupra intrării. Un al doilea ocupă o poziție ascunsă prin grohotiș, chiar sub intrare.

Paznicii rămaseră pe loc, restul – patru oameni conduși de Cropsey, care acum ținea chiar el felinarul – intrară în tunelul abandonat. Pendergast îi urmă. Obturatorul lămpii roșii fusese ajustat să producă doar cea mai mică strălucire. Cu armele pregătite, oamenii merseră într-un singur șir de-a lungul șinelor de fier care duceau în tunel, fără să facă niciun zgomot. Unul purta o torță de gudron, pregătită să fie aprinsă.

În timp ce înaintau, spre ei veni o duhoare, o duhoare ce deveni tot mai îngrozitoare în atmosfera fierbinte, umedă, sufocantă.

Tunelul Minei Crăciunului dădea într-o galerie principală: un tunel orizontal care ducea în unghiuri drepte spre cel principal. Grupul se opri în fața scurtăturii și-și pregăti armele. Torța fu coborâtă, se aprinse un chibrit, iar gudronul luă foc. În acel moment, oamenii dădură colțul, cu armele îndreptate spre tunel. Mirosul era acum aproape copleșitor.

Liniște. Flăcările pâlpâitoare dezvăluiră ceva în întuneric, la capătul tunelului. Grupul înaintă cu precauție. Era o formă neregulată, vălurită. Când se apropiară, oamenii văzură că era o grămadă de lucruri moi: pânză groasă de sac putrezită, saci de iută, frunze și ace de pin,

bucăți de mușchi. În material erau amestecate bucăți de os ros, cranii sparte și benzi din ceea ce semăna a piele crudă uscată. Piele. Piele fără păr.

Pretutindeni în jurul mormanului era un cerc larg de fecale umane.

Unul dintre bărbați vorbi răgușit:

– Ce... e asta?

Inițial, i se răspunse prin tăcere. În cele din urmă, unul dintre ceilalți replică:

– E o vizuină de animal.

– Nu e animal, zise Cropsey.

– Dumnezeule atotputernic!

– Unde sunt?

Acum, vocile lor se ridicară cu ecou, pe măsură ce începură să se instaleze teama și nesiguranța.

– Ticăloșii pesemne că sunt plecați. Să omoare.

Torța sfârâi și arse în timp ce vocile lor se ridicară, discutând ce să facă. Armele fură lăsate deoparte. Era dezacord, conflict.

Dintr-odată, Cropsey ridică mâna. Ceilalți tăcură, ascultând.

Se auziră sunete de târșâit de picioare, împreună cu respirație guturală, animalică. Zgomotele încetară. Rapid, omul care purta torța o udă într-o baltă de apă, în timp ce Cropsey stinse felinarul.

Dar acum se lăsase o tăcere de mormânt: era probabil ca ucigașii să fi văzut lumina sau să fi auzit vocile – și știau că ei se aflau aici.

– Dă-ne niște lumină, pentru numele lui Dumnezeu, șopti unul dintre bărbați, cu vocea încordată de neliniște.

Cropsey aprinse doar foarte puțin felinarul. Ceilalți stăteau chirciți, cu puștile și pistoalele pregătite. Strălucirea slabă abia penetră întunericul.

– *Mai multă* lumină, zise cineva.

Felinarul răspândea acum lumină la marginea răscrucii tunelului. Toți erau tăcuți.

Așteptară, dar de după colț nu veni nimic. Nici nu se auziră sunete de luptă.

– Mergem să punem mâna pe ei, anunță Cropsey. Înainte să scape.

Nimeni nu se mișcă. În cele din urmă, Cropsey însuși începu să înainteze. Ceilalți îl urmară. El se strecură spre galeria principală. Restul așteptară în spate.

Ținând felinarul sus, se opri, se ghemui, apoi dădu brusc colțul, ținând pușca așa cum ar ține un pistol, într-o mână, cu felinarul în cealaltă.

– *Acum!*

Se întâmplă cu o viteză incredibilă. Un fulger de ceva se repezi înainte. Un țipăt gâlgâit. Și apoi Cropsey se răsuci, scăpând pușca și zbătându-se în agonie. Un bărbat gol și murdar era călare pe spatele lui, sfâșiindu-i gâtul mai mult ca un animal decât ca o ființă umană.

Niciunul dintre ceilalți patru nu putu să tragă. Combatanții erau prea aproape unul de altul. Cropsey țipă din nou, clătinându-se, încercând să se scuture de omul care rupea din el cu unghiile și dinții, smulgând orice la care putea să ajungă: urechi, buze, nas. Brusc, sângele arterial de la gât țâșni și Cropsey se prăbuși, cu monstrul încă peste el, cu felinarul căzând pe jos și spărgându-se.

Cei patru începură să tragă nebunește în întuneric, simultan, toți ca unul. În sclipirea din gura puștilor putură

fi văzute mai multe siluete, mugind ca taurii, alergând spre ei de după colțul galeriei principale, o busculadă sălbatică prin erupția nebunească de focuri de armă. Cei doi paznici veniră în fugă prin tunel, stârniți de larmă, și se alăturară cu propriile arme. Puștile bubuiră din nou și din nou, sclipirile de lumină înflorind în nori de fum cenușiu și urât mirositor – și apoi totul deveni tăcut. Pentru un moment, nu fu decât întuneric. Apoi se auzi sunetul unui chibrit aprins de stâncă. Alt felinar fu aprins – și licărul lui slab ilumină o întindere de cadavre, cei patru canibali, acum doar corpuri distruse, împrăștiate prin tunel, făcuți bucăți de gloanțele de calibru greu, zăcând ca niște deșeuri alterate peste carcasa despicată a lui Shadrach Cropsey.

Se sfârșise.

Cincisprezece minute mai târziu, Pendergast deschise ochii. Încăperea era rece și tăcută. Se ridică, își perie costumul negru, se înfofoli și ieși pe ușa din spate a salonului. Viscolul era în plină desfășurare, furia acestuia vuind asurzitor pe High Street și agitând decorațiunile de Crăciun ca pe niște pânze de păianjen. Adunându-și haina în jurul trupului, strângându-și fularul mai bine și lăsându-și capul în jos ca să se ferească de vânt, porni spre orașul zgâlțâit de viscol, înapoi la hotelul lui.

54

La ora unsprezece în acea dimineață – Ajunul Crăciunului –, după ce unsese cu unt două sute de bucăți de pâine prăjită, spălase de două ori mai multe vase și curățase bucătăria cu mopul din perete în perete, Corrie se întoarse în camera ei, se încotoșmănă în haină și se aventură afară, în viscol. Ideea că doamna Kermode sau huliganii ei ar putea să fie afară pe o așa vreme părea exagerată. Cu toate astea, ea simți un fior de teamă. Se consolă cu gândul că era în drum spre cel mai sigur loc din oraș – secția de poliție.

Decisese să se confrunte cu Pendergast. Nu atât să se confrunte cu el, cât mai degrabă să mai facă un pas în privința motivului pentru care el ar trebui să-i împărtășească informațiile obținute în călătoria la Leadville. În felul în care vedea ea lucrurile, era nedrept din partea lui să le țină numai pentru el.

Ea descoperise, la urma urmelor, conexiunea Swinton și-i împărtășise și lui numele. Dacă el găsea informații despre vechile omoruri, cel puțin putea s-o lase să le includă în disertația ei.

Vântul și zăpada împrăștiată de vânt o loveau din plin când coti pe High Street. Se aplecă, ținându-și căciula. Zona de afaceri din Roaring Fork era relativ

compactă, dar chiar şi aşa se dovedi o călătorie al naibii de lungă în viscol.

Secţia de poliţie se ivi prin zăpadă spulberată, cu ferestrele strălucind cu lumină galbenă, pervers de primitoare. Toţi erau aparent la muncă, în ciuda viscolului.

Urcă treptele, se curăţă de zăpadă în vestibul, îşi scuturară căciula şi fularul de lână şi intră.

– Agentul special Pendergast este? o întrebă ea pe Iris, doamna de la recepţie cu care ajunsese să se împrietenească în ultimele zile.

– O, Doamne, suspină aceasta. Nu semnează de venire şi de plecare, şi lucrează la ore ciudate. Pur şi simplu nu pot să ţin evidenţa. Clătină din cap. Poţi să verifici în biroul lui.

Corrie coborî la subsol, încă o dată recunoscătoare pentru căldură. Uşa lui era închisă. Bătu. Niciun răspuns.

Unde ar putea să fie pe un viscol ca ăsta? Nu la hotelul Sebastian, unde nu răspunsese la telefon.

Răsuci mânerul, dar era încuiat.

Se opri pentru o clipă, gânditoare.

Apoi urcă înapoi la etaj.

– L-ai găsit? întrebă Iris.

– N-am avut noroc, zise Corrie. Ezită. Ascultă, cred că am uitat ceva important în biroul lui. Ai o cheie?

Iris se gândi la asta.

– Păi, am, dar nu cred că pot să te las înăuntru. Ce-ai uitat?

– Telefonul mobil.

– A.

Iris se gândi ceva mai mult.

– Cred că aş putea să te las să intri, dacă stau cu tine.

– Ar fi grozav.

O urmă pe Iris înapoi în jos pe scări. Într-o clipă, femeia deschise uşa şi aprinse lumina. Încăperea era fierbinte şi înăbuşitoare. Corrie privi în jur. Biroul era acoperit de hârtii care fuseseră aranjate cu grijă. Scană suprafaţa cu privirea, dar totul era prea curat, prea ordonat, ca să ofere multe informaţii.

– Eu nu-l văd, zise Iris uitându-se în jur.

– S-ar putea să-l fi pus el deoparte în vreun sertar.

– Nu cred că ar trebui să deschidem niciun sertar, Corrie.

– Corect. Sigur că nu.

Se uită frenetic prin birou, încolo şi-ncoace.

– Trebuie să fie pe-aici pe undeva, zise ea.

Şi apoi Corrie zări ceva interesant. O pagină ruptă dintr-o agendă mică, acoperită cu scrisul de mână distinctiv, de clişeu tipografic, al lui Pendergast, cu partea superioară ieşită dintr-un teanc de documente. Ieşeau în evidenţă trei cuvinte subliniate: *Swinton* şi *Mina Crăciunului*.

– E aici?

Corrie se aplecă peste birou, ca şi cum căuta în spatele unei lămpi, în timp ce – accidental – împingând agenda cu cotul, expuse alte câteva rânduri din pagina ruptă, pe care Pendergast notase:

întâln la Ideal 11 noaptea Exact di seară ei sunt Ascunşi în Mina Crăciunului închisă pe zidul contrabandistului sunt

4 dintre ei aduceți cele mai bune Arme și felinar arde
Scrisoarea asta înainte să pleci

– Zău, Corrie, e timpul să mergem, zise Iris ferm, cu o încruntare pe buze când o văzu pe Corrie citind ceva de pe birou.

– OK. Îmi pare rău. Dar unde *am lăsat* blestematul ăla de telefon?

Întoarsă la hotel, Corrie scrise rapid rândurile din memorie, apoi se uită gânditoare la ele. Părea evident că Pendergast copiase un bilet sau un document vechi care menționa locul în care urma să aibă loc atacul asupra canibalilor: Mina Crăciunului. În conacul Griswell văzuse o serie de hărți ale districtului minier, cu fiecare mină și tunel marcate și identificate. Ar fi fost simplu să găsească locul și poate chiar structura acestei Mine a Crăciunului.

Era interesant. Asta schimba totul. Suspectase că minerii nebuni se ascunseseră în vreo mină abandonată. Dacă fuseseră uciși într-un tunel sau puț, rămășițele lor ar fi putut să fie încă undeva pe acolo.

Mina Crăciunului... Dacă recupera câteva mostre de os și de păr din rămășițe, ar fi putut să le testeze pentru otrăvirea cu mercur. Un astfel de test era ieftin și ușor. Puteai chiar să trimiți de-acasă un set. Și dacă testele erau pozitive, avea să fie ultima pană de la pălăria ei. Ar fi rezolvat definitiv crimele vechi și ar fi stabilit o motivație mai neobișnuită.

Se gândi la ce-i promisese lui Pendergast – să rămână la hotel, să renunțe la orice încercare de a-l găsi

pe cel care trăsese în ea și-i decapitase câinele. Ei bine, *abandonase* încercarea. Pendergast n-ar fi trebuit să ascundă informații de ea – mai ales informații de o așa importanță crucială pentru teza ei.

Se uită pe fereastră. Viscolul încă era puternic.

Cu cât se apropia Ajunul Crăciunului, totul se închidea și orașul devenea aproape complet pustiu. Acum chiar ar fi fost un moment perfect pentru o vizită la arhivele din Conacul Griswell.

Corrie se opri o clipă, apoi își puse în buzunar micul set de unelte de spărgător. Griswell avea să fie, probabil, o vreme închis – nicio provocare, deloc.

Încă o dată se înfofoli și se aventură în viscol. Încurajator, cu excepția plugurilor de zăpadă, afară nu era nimeni. Străzile erau pustii. Unele dintre decorațiunile de Crăciun, ghirlande din crengi de brad și panglici fuseseră desprinse de vânt și fluturau și se legănau abandonate de corpurile de iluminat și bannerele stradale.

Șiragurile de beculețe se slăbiseră și ele și fuseseră împrăștiate haotic. Nu putea să vadă conturul munților, dar încă auzea, înăbușit de zăpadă, zumzetul și huruiala teleschiurilor, care continuau să meargă, în ciuda tuturor celor întâmplate și absenței aproape totale a schiorilor. Poate că schiul era o parte atât de înrădăcinată a culturii din Roaring Fork, că teleschiurile și echipamentele de deszăpezire pur și simplu nu se opreau niciodată din funcționare.

Când dădu colțul la East Haddam, avu dintr-odată impresia că era cineva în spatele ei. Se răsuci și privi în

semiîntuneric, dar nu văzu nimic altceva decât vârtejul de zăpadă. Ezită.

Poate că fusese un trecător sau poate își imaginase. Totuși, avertismentul lui Pendergast încă îi răsuna în minte. Exista o modalitate să verifice. Își reconstitui pașii – încă destul vizibili în zăpadă. Și într-adevăr, existau și alte urme. Se pare că fusese urmărită, dar persoana virase brusc și dispăruse pe o alee privată – cam în punctul unde se răsucise ea.

Deodată, Corrie își simți inima bătându-i cu putere. OK, cineva o urmărea. Poate. Era asasinul care încercase s-o alunge din oraș? Desigur, ar putea fi și o coincidență, asociată cu senzația justificată de paranoia.

– La naiba cu asta! zise ea cu voce tare, se întoarse și o luă grăbită din loc.

Încă o cotitură și ajunse în fața Conacului Griswell. Încuietoarea, își dădu ea seama, era veche. Ar fi fost simplu să intre înăuntru. Dar avea oare alarmă?

În timp ce se uita în interior pe ochiurile de geam ale ușii după semne de sistem de alarmă, o lovi o rafală de vânt. Nu văzu nimic clar, bunăoară senzori în infraroșu sau detectoare de mișcare montate în colțuri. Și, de asemenea, pe clădire nu era postat niciun avertisment de alarmă. Locul părea neglijat. Poate că nimeni nu credea că mormanele de hârtii din interior aveau vreo valoare sau că era necesar să fie protejate.

Și dacă exista sistem de alarmă și ea îl declanșa, chiar avea poliția de gând să răspundă? În clipa aia ei aveau un pește mai mare de prins. Și pe un viscol ca ăsta, cu

vânturi puternice, crengi care cad și ghețuș, porneau alarme probabil în tot orașul.

Privind în jur, își scoase iute mănușile și sparse încuietoarea. Pătrunse în interior, închise ușa, inspiră adânc. Nicio alarmă, nicio lumină sclipitoare, nimic. Doar un fior de vânt și de zăpadă de afară.

Își frecă mâinile una de alta ca să le încălzească. Avea să fie o nimica toată.

55

O jumătate de oră mai târziu, aplecată peste un morman de hârtii într-o cameră întunecoasă din spate, Corrie găsi ce căuta. O hartă veche care arăta amplasarea și structura Minei Crăciunului. Conform informațiilor descoperite de ea, mina fusese un eșec, una dintre primele epuizate și abandonate, în 1875, și, din câte putea ea să spună, niciodată redeschisă. Ăsta era, probabil, motivul pentru care minerii nebuni o folosiseră ca locuință.

Se mai uită o dată, cu mai mare atenție, pe hărți. Cum mina era sus, pe Zidul Contrabandistului, la aproape patru mii de metri altitudine, era ușor accesibilă pe rețeaua de drumuri miniere vechi de pe munte, folosite în prezent vara de ATV-uri și iarna de snowmobile. Mina era deasupra unui complex al vechii structuri, situat într-o depresiune naturală, cunoscută drept Cercul Contrabandistului, care era o destinație turistică populară în timpul verii.

Una dintre clădiri, de departe cea mai înaltă, era renumită întrucât conținea rămășițele motorului de pompă Irlanda, presupusă a fi cea mai mare pompă din lume, atunci când fusese construită, care era utilizată

să dreneze apa din mine, având puțuri îngropate sub pânza freatică.

Mina Crăciunului avea să fie sigur sigilată – toate minele și tunelurile vechi din Roaring Fork, aflase Corrie, fuseseră zidite sau, în unele cazuri, blindate cu fier. Ar fi putut să fie dificil sau chiar imposibil de pătruns în mină, având în vedere zăpada. Dar merita o încercare. Avea toate motivele să creadă că rămășițele canibalilor erau încă acolo, poate ascunse undeva de către justițiarii care-i omorâseră.

În timp ce se uita peste documente, hărți și diagrame, își dădu seama că – în subconștient – avea deja un plan format. Avea să urce la mină, să localizeze cadavrele și să ia probe. Și avea s-o facă acum – cât timp drumurile din oraș erau încă impracticabile și înainte ca Pendergast s-o silească să se întoarcă la New York. Dar cum să ajungă acolo, să urce pe coasta unui munte pe viscol? Chiar în timp ce își punea întrebarea, știu răspunsul. În șopronul de schi erau snowmobile. Avea să se ducă pur și simplu la Vârfurile, să împrumute un snowmobil... și să facă o scurtă vizită la vechea Mină a Crăciunului.

Și acum chiar era momentul perfect: Ajunul Crăciunului, când nouăzeci la sută din oraș plecase și toți ceilalți stăteau speriați acasă. Chiar dacă o urmărea cineva, n-ar fi venit la mină – nu pe o vreme ca asta. Doar o scurtă recunoaștere sus, pe munte, și înapoi... după care s-ar ascunde în hotel până ar putea să aranjeze să părăsească orașul.

Își dădu seama că ar trebui să se ferească nu doar de huliganii lui Kermode, ci și de vreme. Dacă trebuia să fii nebun să ieși pe viscolul ăsta, atunci nu acționa și ea

un pic nebunește? Își spuse că avea să facă totul pas cu pas. Dacă viscolul se înrăutățea prea mult sau dacă simțea că era într-o situație pe care nu putea s-o gestioneze, avea să renunțe și să se înapoieze.

Cu hărțile vechi ale minei și o altă hartă a întregului district minier, care arăta toate tunelurile de legătură, în buzunar, se întoarse la hotelul Sebastian, cu ochii-n patru după urmăritorul suspectat, dar nu văzu pe nimeni. În camera ei începu să se pregătească pentru misiunea care o aștepta. Împachetă în rucsac o sticluță cu apă, pungi pentru prelevarea de probe, lanternă de cap cu baterii de schimb, mănuși și șosete de schimb, chibrituri, sufertaș, batoane Mars și Reese's Pieces, uneltele de spărgător, un cuțit, spray-ul paralizant (pe care-l lua peste tot) și telefonul celular.

Se mai uită o dată pe harta Minei Crăciunului pe care o luase din arhivă, observând cu satisfacție că traseele subterane ale tunelurilor erau clar delimitate.

Administratorul hotelului fu în măsură să furnizeze – cea mai utilă dintre toate – o hartă a traseelor de snowmobil din munții din jur. De asemenea, reuși să „împrumute" de la mentenanța hotelului un ciocan cu vârf spintecat, un clește gură de lup și o rangă.

Se înfofoli, își încărcă mașina și conduse în viscol pe High Street, cu ștergătoarele de parbriz mergând. Ninsoarea se liniștise un pic, iar vântul scăzuse. Plugurile de zăpadă lucrau încă în forță – deszăpezirea era uimitor de eficientă în orașul ăsta –, dar chiar și așa, viscolul o lua înaintea curățării și pe majoritatea străzilor erau opt până la zece centimetri

de zăpadă. Cu toate astea, Ford Explorerul făcea față cu bine.

În timp ce se apropia de Vârfurile, își repetă ce avea să-i spună gardianului de serviciu. Dar când ajunse propriu-zis la poartă, o găsi deschisă, iar ghereta gardianului era goală. Și de ce nu? Muncitorii voiau să fie acasă în Ajunul Crăciunului – și cine în toate mințile ar fi ieșit pe viscolul ăsta, oricum?

Drumul încălzit din partea cealaltă nu era rău, chiar dacă zăpada copleșea capacitatea sistemului de încălzire. Aproape se împotmoli de câteva ori. Dar schimbă în 4X4 și reuși să meargă mai departe. Cel puțin la plecare avea să fie mai mult la vale.

Prin zăpada spulberată se vedea clubul, cu luminile aprinse, cu ochiurile mari de sticlă turnată ale ferestrelor strălucind într-un galben primitor.

Dar parcarea era goală și Corrie trase aproape de clădire și coborî din mașină. Se îndoia că era cineva înăuntru pe un astfel de viscol. Cu toate astea, nu voia ca vreun ochi indiscret s-o vadă luând unul dintre snowmobilele din șopronul de schi. După ce-și scuturăși-și perie zăpada de pe ea, ocoli să ajungă în partea din față și încercă ușa. Încuiată.

Se uită prin micul rând de geamuri din dreapta ușii. Înăuntru, locul era luminat și împodobit cu decorațiuni. Un foc de gaze ardea voios într-un șemineu. Dar nu se vedea nimeni.

Doar ca să fie sigură, înconjură restul clădirii, uitându-se pe ferestre, cu vântul, deși atenuat, încă vuindu-i în urechi. Îi luă cinci minute lungi, grijulii, să se asigure că nu era nimeni acasă.

Se duse înapoi în partea laterală a clădirii, gata să continue spre șopronul de schi. În timp ce traversa parcarea, observă că ninsoarea aproape încetase. Drumul neasfaltat care ducea la magazie avea să fie mai acceptabil. Se urcă în Explorer și porni motorul. Totul mergea strună. Trebuia să-și aleagă snowmobilul... și încă avea cheia de la lacătul șopronului.

Dar apoi, în timp ce mergea pe aleea circulară a clubului și înapoi spre drumul principal, încălzit, observă un al doilea set de urme de cauciucuri în zăpadă, peste ale ei.

56

Coincidență? Era, cu siguranță, posibil. Corrie își spuse că urmele ar fi putut să fie de la cineva din zonă – în definitiv, erau zeci de case acolo. Poate că era doar un rezident, grăbindu-se să ajungă acasă înainte ca viscolul să se întețească. Pe de altă parte, fusese urmărită mai devreme, în oraș. Și de ce să tragă mașina în parcare? Simți un val de îngrijorare și se uită în jur, dar nu era niciun alt vehicul la vedere. Se uită la ceas: două. Trei ore de lumină rămase.

Partea din spate a Explorerului derapă pe drum, Corrie ambalându-i motorul. Alunecă din nou când luă ultima curbă și trase mașina lângă gardul care împrejmuia șopronul. Aproape încetase să ningă, dar, când se uită în sus, văzu norii cenușii groși care promiteau că va reîncepe în curând.

Lăsând mașina în funcțiune, verifică de două ori rucsacul – toate erau acolo, în stare bună. N-avea costum de snowmobil, dar practic se îmbrăcase cu toate hainele ei de iarnă, împreună cu două perechi de mănuși, o cagulă și bocanci grei de zăpadă Sorel.

Coborî din mașină și ridică rucsacul greu, atârnându-și-l pe un umăr.

Era ciudat de liniște. Totul era scăldat într-o lumină rece, cenușie. Aerul era înghețat, făcându-i respirația să se condenseze. Mirosea a conifere. Crengile copacilor erau încărcate de zăpadă și moleșite, linia acoperișului șopronului plină de rândurile de țurțuri grei și reci în lumina slabă.

Descuie lacătul cu propria cheie și intră în șopron, aprinzând lumina. Snowmobilele erau toate acolo, frumos aliniate, cu cheile în contact, cu căștile atârnate de un cuier din apropiere. Merse de-a lungul liniei, uitându-se la ele, verificând indicatoarele de combustibil. Deși nu condusese niciodată un snowmobil, pe când era adolescentă, în Kansas, mersese mult cu bicicleta și snowmobilele păreau să funcționeze în același mod, cu accelerația pe ghidonul drept și frâna pe stângul. Părea destul de simplu. Îl alese pe cel care arăta cel mai curat, se asigură că are rezervorul plin, luă o cască și-și aranjă rucsacul în compartimentul de depozitare de sub scaun.

Ducându-se la ușa principală a șopronului, o descuie din interior și se opinti ca s-o deschidă. Zăpada îngrămădită pe ușă se revărsă înăuntru. Pornind snowmobilul, se așeză pe scaun și se uită peste comenzi, accelerație, frână și schimbător de viteze, apoi aprinse și stinse luminile de câteva ori.

În ciuda fricii, era emoționată. Ar trebui să privească totul ca pe o aventură. Dacă o urmărea cineva, avea s-o urmărească și pe munte? Părea puțin probabil.

Își puse casca și porni ușor motorul și ieși cu precauție pe ușă. Odată ajunsă afară, încercă să închidă ușa șopronului, dar zăpada căzută în interior o împiedică să alunece.

Își dădu seama că, de fapt, fura un snowmobil, ceea ce era, probabil, o infracțiune. Dar cu vacanța, viscolul și poliția ocupată cu piromanul, șansele de-a fi prinsă păreau zero.

Conform hărții, intrarea în Mina Crăciunului se afla la circa cinci kilometri distanță, mai sus de drumurile miniere vechi care acum erau folosite ca trasee de snowmobil. Dacă proceda cu precauție, ar fi putut să ajungă acolo în, să zicem, cincisprezece minute. Desigur, o grămadă de lucruri ar fi putut să meargă prost. Poate că n-avea să reușească să pătrundă în tunel sau avea să-l găsească surpat. Poate că rămășițele fuseseră îngropate sau ascunse. Sau – Doamne ferește – ar fi putut să-l găsească pe Pendergast acolo înaintea ei. La urma urmelor, ea aflase indirect despre loc, de la el. Dar cel puțin avea să simtă că făcuse tot posibilul. Indiferent cum, putea să fie sus și înapoi în mai puțin de-o oră.

Se uită îndelung la hărți, încercând să memoreze traseul, apoi le împinse în torpedoul de sub micul parbriz.

Conduse mai departe în zăpadă, dar începu să se scufunde alarmant. Tură însă puțin motorul și se mișcă mai în siguranță. Revigorând prudent accelerația, accelerâ până la drumul de serviciu, conform hărții, intrând în rețeaua de trasee de snowmobil din munți, care dădea într-un final în vechiul drum minier care avea s-o ducă la Cercul Contrabandistului și la intrarea în mina de deasupra.

Destul de curând, avu senzația de control și se mișcă la o viteză bună, cu circa treizeci de kilometri pe oră, vehiculul aruncând în spate un jet de zăpadă. Era neașteptat de antrenant să zbori printre molizi, cu

aerul rece alergând pe lângă tine, cu magnificele vârfuri muntoase pretutindeni în jur. Îi era suficient de cald în numeroasele ei rânduri suprapuse de haine.

Când atinse creasta, ajunse la traseul principal de snowmobil, marcat în mod convenabil cu un semn. Zăpada grea ștersese orice urmă de snowmobil care ar fi fost acolo, dar drumul în sine era vizibil clar în sus spre Maroon Ridge, marcat cu semne portocalii fosforescente.

Continuă. Pe măsură ce altitudinea creștea, copacii deveniră mai mici și mai piperniciți, unii abia simple grămezi de zăpadă – și apoi, brusc, ajunse deasupra șirului de copaci. Se opri să verifice harta – toate bune. Vederea era remarcabilă: Roaring Fork se întindea în valea de dedesubt, un sat în miniatură, ca o păpușă, învăluit în alb. În stânga ei, zona de schi se ridica spre munți în panglici de trasee albe. Instalațiile pe cablu mergeau în continuare, dar părea că erau afară numai schiorii extremi. În spatele ei erau vârfurile copleșitoare din Cumpăna Apelor, înalte de patru mii trei sute de metri.

În conformitate cu harta, era deja la jumătatea drumului spre zona vechilor clădiri miniere din cerc.

Deodată, auzi un zumzet îndepărtat venind de mai jos și se opri să asculte mai bine. Era un motor de snowmobil. Privind înapoi pe drumul pe care venise, zări o bucățică dintr-un punct negru într-una dintre curbele în ac de păr ale traseului, iar apoi acesta dispăru între copaci.

Simți un val de panică. Cineva *o urmărea*. Sau putea să fie doar altcineva cu snowmobilul? Nu – coincidența era una, dar era a treia oară în acea zi în care avea sentimentul că e urmărită. *Cu siguranță* era urmăritorul – asasinul

angajat de Kermode, cel care o amenințase, îi omorâse câinele. La acest gând, trecu peste ea un val proaspăt de frică. Asta nu era o aventură. Asta era temeritate pură: se pusese singură într-o poziție vulnerabilă, singură pe munte, departe de ajutor.

Scoase de îndată telefonul mobil. Nici urmă de semnal.

Sunetul motorului crescu rapid. N-avea prea mult timp.

Mintea îi lucra cu febrilitate. Nu putea să întoarcă – exista un singur traseu în jos, dacă nu cobora direct creasta aproape verticală. Nu putea să iasă de pe traseu și să se ascundă – vehiculul lăsa urme atât de evidente! Și zăpada era prea mare ca să renunțe la snowmobil și să meargă pe jos.

Începu să-și dea seama în ce necaz se băgase. Cel mai bine era să continue până la mină, să intre, dacă putea, și să scape acolo de urmăritor. Avea o hartă a Minei Crăciunului, iar el nu avea.

Chiar când porni din nou, văzu snowmobilul luând ultima curbă dinainte de linia de copaci, accelerând spre ea.

Revigorând accelerația, dislocă pista, făcând șanțuri cu snowmobilul, până la cincizeci de kilometri pe oră, apoi cincizeci și cinci, apoi șaizeci și cinci. Vehiculul zbură, practic, cu o stâncă aproape perpendiculară într-o parte a traseului și un zid abrupt de zăpadă în cealaltă. După cinci minute, traseul continua peste buza unei văi înclinate și ea se trezi în vechiul complex minier, cuibărit în golul larg marcat pe hartă ca fiind Cercul Contrabandistului: înconjurat de culmi înalte, cu clădiri miniere abandonate împrăștiate în jur, cu acoperișurile

căzute pline de zăpadă, unele simple grămezi de scânduri sparte.

Se opri scurt să se orienteze pe hartă. Mina Crăciunului era însă cea mai de sus, pe o pantă abruptă de la jumătatea coastei muntelui, chiar deasupra vechilor clădiri.

Zidul Contrabandistului. Cu harta în mână, aruncă o ocheadă în sus, în lumina cenuşie, localizând intrarea. Traseul oficial pentru snowmobile se încheia aici, dar harta arăta un drum minier vechi, încă existent, care ducea la mină.

În timp ce se uita la peretele abrupt al cercului, o luă printr-un defileu îngust, schimbând direcţia printr-o serie de viraje terifiante în ac de păr.

Auzi din nou snowmobilul apropiindu-se în spatele ei.

Lăsând harta deoparte, ambală motorul, trecând pe lângă vechile clădiri şi îndreptându-se spre cealaltă parte a depresiunii, unde panta urca din nou. Fu surprinsă să vadă urme proaspete de snowmobil făcute în aceeaşi zi printre clădiri, peste care ninsese destul de mult.

Ajunse la baza defileului. Avea să fie înfricoşător. Dar chiar când contempla peretele aproape vertical de deasupra, sunetul snowmobilului urmăritor se auzi şi mai tare şi ea se întoarse şi-l văzu venind pe marginea cercului, la mai puţin de un kilometru distanţă.

Turând acceleraţia, porni la drum, păstrându-se cât de mult putu în interiorul marginii, accelerând prin zăpadă.

Prima curbă în ac de păr fu atât de abruptă şi de îngustă, că aproape îi făcu inima să stea în loc. În timp ce o lua, încetinind brusc, fu cât pe ce să se împotmolească

într-un troian şi făcu eforturi să se elibereze stârnind o cascadă de zăpadă, şi snowmobilul se bascula. Tură puternic, împrăştiind zăpada, şi reuşi să ajungă din nou pe drum. Se opri, respirând greu, îngrozită de spaţiul alb căscat sub ea. Îşi dădu seama că pericolul de avalanşă de pe acel versant abrupt trebuie să fie ridicat. Vedea că urmăritorul ei trecea acum prin vechiul complex de minerit, pe urmele ei. Era destul de aproape cât să-i vadă puşca de pe umăr.

Îşi dădu seama că se lăsase încolţită pe munte. Drumul se încheia la mină şi deasupra nu era nimic altceva decât stânci verticale. Iar dedesubt, un asasin.

Luă încă o jumătate de duzină de viraje terifiante, conducând imprudent prin zăpada mare, nelăsând vehiculul să se oprească şi să se domolească. În cele din urmă, ajunse la intrarea în Mina Crăciunului, marcată de un postament şubred şi o deschidere pătrată din scândură masivă, putredă.

Trase snowmobilul până lângă deschidere, îşi smulse casca, ridică scaunul şi-şi luă rucsacul. De îndată ce motorul se opri, auzi zgomotul celuilalt snowmobil, mult mai aproape.

Uşa se afla cam la trei metri înăuntrul tunelului, ceea ce însemna că nu era acoperită de zăpadă. Intrarea avea o uşă ruginită fixată într-o placă nituită din oţel, profund corodată de vreme, fixată cu un lacăt greu, vechi.

Sunetul motorului se amplifică. Corrie începu să intre în panică. Îşi scoase mănuşile, luă trusa de spărgător şi încercă să introducă o cheie convexă, dar încuietoarea era îngheţată, ruginită şi de nedeschis. Chiar când orbecăia pe-acolo, auzi urletul snowmobilului care se apropia.

Scoase cleştele gură de lup din bagaj, dar nu era suficient de mare ca fălcile să i se potrivească peste bara groasă a încuietorii. O făcură totuşi, potrivite parţial peste încuietoare. Blocă fălcile cleştelui peste încuietoare şi trase puternic în jos, fălcile închizându-se cu mare efort. Luând ciocanul, lovi încuietoarea parţial tăiată cu o lovitură spectaculoasă, apoi cu alta, îndoind-o suficient cât să taie restul complet. Chiar şi aşa, totul era atât de solid, ruginit, că trebui să lovească piesele cu ciocanul ca să le slăbească.

Se împinse în uşa de fier, dar abia se clinti, lăsând să se audă un scrâşnet de metal.

Motorul snowmobilului care se apropia scoase un vuiet brusc. Ea văzu o rafală de zăpadă şi apoi acesta apăru la gura minei, condus de un bărbat cu o cască neagră şi în costum de schi. Acesta se ridică de pe aparat, îşi descheie casca şi-şi desfăcu în acelaşi timp puşca.

Cu un strigăt involuntar, ea se aruncă în uşă, aproape dislocându-şi umărul şi, cu un *scâârţ* puternic, aceasta se clinti, deschizându-se suficient ca să se strecoare prin crăpătură. Apucând rucsacul, intră prin deschidere, apoi se întoarse şi se aruncă din nou asupra fierului, împingând uşa s-o închidă la loc – chiar când se auzi un bubuit asurzitor de puşcă şi un glonţ zăngăni în uşă şi ricoşă în mină, scoţând scântei în timp ce smulse ţăndări din rocile din spatele ei.

O a doua împingere închise uşa complet. Sprijinindu-se de aceasta, Corrie orbecăi după lanterna de cap, o trase peste cagulă şi o aprinse. O pereche de gloanţe loviră uşa cu un zgomot asurzitor, dar aceasta era făcută din fier gros şi doar lăsară urme.

Apoi simţi că cineva loveşte în uşă din partea cealaltă, împingând s-o deschidă câţiva centimetri. Se aruncă încă o dată asupra acesteia, trântind-o s-o închidă la loc, apoi smulse ranga din bagaj şi o prinse sub marginea uşii, dându-i o lovitură de ciocan, apoi altă lovitură, în timp ce pe cealaltă parte bărbatul se izbea cu umărul în uşă, încercând s-o forţeze.

Bătu furios în uşă, dar ranga alunecă doar puţin în spate. Avea să ţină, dar nu pe vecie.

Îşi făcu planuri. Pretutindeni erau pietre sparte, împreună cu obiecte din fier şi echipamente vechi.

Vum! Omul se arunca acum asupra uşii, făcând ranga să vibreze, slăbind-o.

Ea o bătu la loc şi începu să adune în uşă un morman de pietre şi fiare. În josul şinelor se vedea un cărucior vechi de transportat minereu şi, cu mare dificultate, îl puse în mişcare, aşezându-l în aşa fel încât să se basculeze peste uşă. Rostogoli acolo nişte pietre mai mari.

Acum uşa avea să reziste – cel puţin pentru o vreme. Se rezemă de peretele de stâncă, gâfâind din greu, încercând să-şi recapete respiraţia şi să-şi dea seama ce să facă în continuare.

În uşă fură trase mai multe împuşcături, producând o serie de zăngănituri asurzitoare în spaţiul închis şi făcând-o să tresară.

Apucând bagajul, Corrie se întoarse şi se retrase în tunel.

Vedea pentru prima dată spaţiul unde se afla. Aerul era rece, dar nu atât de rece ca afară şi mirosea a mucegai şi a fier. Tunelul se desfăşura drept înainte, prin stâncă

solidă, susținut la fiecare trei metri de scânduri grele din lemn. Un set de șine de mină ducea în întuneric.

Începu să alerge prin tunel. Sunetele urmăritorului care încerca să pătrundă înăuntru răsunară pe coridor. Corrie ajunse la o încrucișare de galerii în tunel, se întoarse către aceasta, iar apoi, într-o fundătură, trebui în cele din urmă să se oprească și să se odihnească. Și să se gândească.

Câștigase ceva timp, dar omul avea să reușească în cele din urmă să deschidă ușa.

Vechea hartă pe care o avea ea indica faptul că o secțiune a Minei Crăciunului era conectată cu alte mine mai mici, formând un labirint de tuneluri și puțuri – presupunând că încă se putea trece prin ele. Dacă ar fi putut să ajungă la acesta, să găsească o cale de ieșire... dar cu asta ce făcea? Zăpada de afară avea mai mulți metri adâncime, era imposibil să coboare pe picioarele ei. Exista un singur mod de-a pleca de pe munte – cu snowmobilul.

Și nimeni nu știa că era aici. Nu spusese nimănui.

„Doamne, se gândi ea. În ce porcărie m-am băgat."

În acel moment se auzi un scrâșnet metalic, apoi altul. Se uită după colțul pasajului, în spate, la ușa de la distanță, și zări o rază de lumină. Alt scrâșnet și raza se extinse.

Bărbatul ridica ușa cu o pârghie, s-o deschidă. Ea zări un umăr, o față cu aspect crud – și un braț cu un pistol.

Fugi, în timp ce se trase.

57

Alicele trecură țiuind de ea, producând scântei pe podeaua de piatră a tunelului principal din față, fragmentele ricoșate bâzâind ca albinele. Ea alergă terorizată, sărind peste șinele vechilor vagoneți, așteptând în orice moment să simtă o lovitură de glonț în spate și să fie doborâtă la pământ. Tunelul se încheia în altă încrucișare de galerii, un zid de piatră. Încă o rafală de împușcături bubui prin tunel, lovind lemnul de deasupra ei într-o explozie de așchii și praf, sclipind pe fața stâncii din fața ei.

Se trase după colț și continuă să alerge. Încercă disperată să-și amintească aspectul tunelurilor pe care le văzuse pe hartă, dar mintea i se blocă de panică. Împușcăturile încetară temporar, după ce dădu colțul, și acum văzu un alt tunel, mult mai îngust, mergând spre dreapta și abrupt în jos, pe o serie de trepte brute, ca o scară de piatră gigantică. Zbură pe ele în jos, câte două deodată, și se trezi într-un tunel scund, pe fundul căruia curgea un firicel de apă. Era mai cald aici, poate chiar peste limita înghețului, și asuda în hainele ei voluminoase de iarnă.

– N-ai scăpare, se auzi un strigăt din spate. Aici se înfundă totul!

„Prostii, își zise ea cu o bravadă pe care n-o simțea. Am o hartă."

Omul trase din nou, dar nimeri în spate și ea simți cum e împroșcată pe jachetă cu așchii de piatră. Se uită în jur. Un alt tunel se desprindea spre stânga – mergea tot în jos, într-un unghi chiar mai abrupt, cu trepte lunecoase de apă și cu o frânghie în putrefacție înșirată de-a lungul acestora, ca un fel de balustradă.

O luă într-acolo, alergând cu o viteză temerară. După ce străbătu o parte din drum în jos, alunecă și se apucă frenetic de frânghie, care i se rupse ca praful în mâini. Se prăvăli înainte, căzând și rostogolindu-se la vale, prăbușindu-se în cele din urmă la bază și întinzându-se pe piatra umedă. Hainele ei voluminoase de iarnă și căciula de lână amortizară căderea – dar nu cu mult.

Se ridică în picioare cu greu, cu dureri în membre și cu o tăietură care o ardea pe frunte. Era într-un filon larg și scund, de nici un metru jumate înălțime, cu tavanul susținut de stâlpi de piatră. Se extindea în două dimensiuni, din câte putea să vadă. Alergă ghemuită, trecând în zigzag de stâlpi, aprinzând scurt lumina în față, ca să vadă pe unde merge, iar apoi stingând-o din nou și fugind înainte în întuneric. Făcu asta de încă două ori, iar apoi, a treia oară, în timp ce lumina era stinsă, se mișcă în unghi drept, încetinind și deplasându-se cât de silențios putu.

Fasciculul lanternei urmăritorului ei țâșni prin întunericul din spate, mișcându-se în timp ce el alerga verificând în stânga și-n dreapta. Se mută în spatele unui stâlp și se lipi de acesta așteptând. Apoi el se abătu din drum și se îndreptă spre ea. Îl văzu o clipă încetinind și

uitându-se în jur, cu un pistol în mâna dreaptă. În mod evident, își dădea seama că o pierduse.

Ea alunecă din spatele stâlpului și se întoarse pe unde veniseră, apoi vră într-un nou pasaj, furișându-se înainte în întuneric, neîndrăznind să aprindă lanterna de cap, ci pipăindu-și mai degrabă drumul cu mâinile. Clipi, ștergându-se la ochi – îi curgea sânge din tăietura de pe frunte. După un timp, văzu un licăr de lumină în spate și-și dădu seama că se întorcea și el. Se grăbi și mai tare acum, scoțându-și lanterna de pe cap și ținând-o mult în jos, aprinzând fasciculul doar pentru o secundă, ca să vadă înainte, ca să poată să se miște mai repede.

Proastă idee. O pereche de împușcături explodă și apoi îl auzi alergând, cu fasciculul de lumină strălucind intermitent, luminând-o. Altă împușcătură. Dar idiotul trăgea în timp ce alerga, ceea ce funcționează doar la televizor, iar ea profită de ocazie ca să sprinteze ca o nebună.

Aproape nu-l văzu la timp – un puț vertical căscat direct în față. Se opri atât de repede, că alunecă într-o parte, ca un alergător de bază.

Chiar și așa, un picior îi trecu peste margine. Se agăță și se apucă cu mâinile să se tragă înapoi din prăpastia căscată, cu un scheunat involuntar de frică. O pasarelă de fier traversa prăpastia, dar părea putredă ca dracu'. Din întuneric apăru o scară de fier – de asemenea corodată. Trebuia să aleagă una din două.

Alese scara, se prinse de treaptă și se răsuci, piciorul găsind o treaptă de mai jos, apoi alta. Chestia gemu și se zgudui sub greutatea ei. De jos veni un curent cu miros rânced de aer cald. Nu mai putea să dea înapoi: începu

să coboare cât de repede putu, cu toată scara legănându-se şi tremurând. Se auzi un sunet puternic de ruptură, apoi un al doilea şi şuruburile care ţineau scara de zidul de piatră se desprinseră, iar scara se smuci violent. Ea se agăţă de aceasta, pregătindu-se pentru o cădere oribilă, fatală – dar, cu un scrâşnet metalic, scara se opri instabil.

Deasupra străluci o lumină, împreună cu licărul unui pistol.

Prinzându-se de marginile scării cu mănuşile şi luându-şi picioarele de pe trepte şi apăsându-şi-le de laturile verticale ale scării, alunecă în jos – mai repede, mai repede, cu rugina venind asupra ei într-un torent, până când atinse dur fundul, rostogolindu-se, chiar când veniră focurile de armă, săpând găuri în podeaua de piatră unde fusese ea.

La naiba, păţise ceva la gleznă.

Avea el curaj să coboare scara precară? Chiar la baza acesteia era o grămadă de pânză în putrefacţie şi un teanc de scânduri vechi. Şchiopătând, pe jumătate târî, pe jumătate trase pânza sub scară.

Materialul era uscat ca praful şi practic îi cădea din mâini.

Scara tremura acum, gemând – urmăritorul ei cobora. Ceea ce însemna că nu putea să tragă cu arma.

Împinse grămada de pânză la baza scării şi o îngrămădi pe scânduri, îşi scoase bricheta şi dădu foc rugului improvizat. Era atât de deshidratat, că explodă ca o bombă.

– Arzi în iad! ţipă, în timp ce se retrăgea în tunel, încercând să ignore durerea din gleznă.

Doamne, o simţea de parcă era ruptă. Şchiopătând din cauza durerii chinuitoare, continuă de-a lungul altui tunel şi apoi al altuia, cotind la întâmplare, acum complet rătăcită. În mod evident, totuşi, era în Mina Crăciunului şi adânc în labirinturile Sally Goodin sau ale uneia dintre celelalte mine mai mici care erau ca un fagure în munte.

Auzi sunete în spate, care păreau să indice că urmăritorul ei trecuse cumva de foc sau poate aşteptase până arsese complet.

În faţă, lanterna de cap dezvălui o peşteră, cu o grămadă de bolovani zimţaţi aruncaţi pe podeaua tunelului şi cu nişte grinzi încrucişate deasupra. Totuşi, prin moloz se vedea şerpuind o potecă îngustă. De sus venea aer rece.

Se urcă dureros pe grămezile de pietre şi scânduri rupte, apoi se uită în sus. O fisură dezvăluia o bucată de cer întunecat, cenuşiu – dar asta era tot. Nu exista nicio ieşire, nicio modalitate să ajungă la aceasta.

Continuă să-şi facă drum prin moloz şi ajunse, în sfârşit, într-o zonă plană, din capătul celălalt.

Dintr-odată, auzi un zumzet. Se opri, îndreptând lumina în faţă, apoi scoase un mic strigăt şi se dădu înapoi. Printre bolovanii căzuţi care-i blocau drumul era o masă mare, încolăcită, de şerpi-cu-clopoţei în hibernare. Erau pe jumătate adormiţi în aerul rece, dar grupul încolăcit tot avea un fel de mişcare cu încetinitorul oribilă, pulsând, rotindu-se, aproape ca o singură entitate. Unii erau suficient de treji ca să zornăie a avertisment.

Îndreptă lumina în jur și văzu alți șerpi-cu-clopoței încolăciți în diferite spații mici dintre pietre. Erau peste tot – aparent sute. Chiar și în spatele ei – își dădu ea seama cu o senzație de greață.

Dintr-odată, se auzi explozia unui pistol și-și simți o mână zvâcnind ca răspuns la un impact. Instinctiv, sări peste masa de șerpi, cățărându-se printre bolovani, cu durerea din gleznă chiar mai chinuitoare. Urmă altă împușcătură, apoi alta și ea se refugie în spatele unui bolovan imens – chiar lângă un șarpe-cu-clopoței mare, adormit.

În apropiere erau niște pietre – asta era o oportunitate pe care nu putea s-o scape. Luă o piatră grea în mâna dreaptă – cu stânga era ceva în neregulă, dar avea să-și facă griji mai târziu pentru asta – și sări pe un bolovan mare, lăsând piatra să cadă peste cuibul de șerpi. Piatra lovi în reptilele încolăcite și reacția fu imediată și înfricoșătoare – o erupție de zumzet, care umplu tunelul cu un sunet ca o mie de albine, însoțită de o zvârcolire explozivă. Masa leneșă de șerpi se transformă subit într-un vârtej de vânt, încolăcindu-se, izbind, alunecând în toate direcțiile – câțiva venind direct spre ea.

Se împletici înapoi. O altă împușcătură lovi stâncile din jur, ricoșând, și ea căzu între doi bolovani. Zumzetul umplu peștera ca un bâzâit amplu de dinam. Se ridică și fugi, târând glezna vătămată. O jumătate de duzină de șerpi veniră spre Corrie și ea sări deoparte. Doi își înfipseră colții în materialul gros al pantalonilor de zăpadă. Cu un țipăt se eliberă dansând de-a dreptul printre șerpii care se apropiau, când o altă pereche de împușcături răsună printre stânci. Câteva clipe mai

târziu trecuse de masa furioasă, șchiopătând, până când nu mai putu să suporte și în cele din urmă se prăbuși de durere. Zăcu acolo, gâfâind, cu lacrimile scurgându-i-se pe față. Glezna era, cu siguranță, ruptă. Și apoi era mâna. Chiar și în întuneric, văzu că mănușa îi era îmbibată într-un lichid cald. O îndepărtă prudent, ținând mâna în lumină, și rămase uimită de ce vedea: degetul mic era suspendat de un simplu fir de piele și sângele izvora.

– La dracu'!

Scutură degetul inutil, aproape trecând printr-o combinație de amețeală și dezgust. Își scoase fularul, tăie o fâșie din el cu un cuțit și-l înfășură în jurul mâinii și a ciotului degetului, strângând ca să oprească fluxul de sânge.

– Degetul. Isuse!

Ca într-un vis, aproape în stare de șoc, își trase cât de bine putu mănușa înapoi peste fularul vătuit, ca să-l țină în loc. Când făcu asta, auzi un strigăt din spate, apoi un țipăt și tras nebunesc cu arma. Dar de data asta împușcăturile nu-i erau adresate. Un zumzet umplu tunelul cu un sunet de furie reptiliană. Mai multe focuri de armă și urlete.

Trebuia să continue – el avea să treacă de șerpi în cele din urmă, dacă, printr-un mare noroc, nu era mușcat. Se ridică în picioare, luptându-se cu amețeala și acum cu o greață în creștere. Cristoase, avea nevoie de o cârjă, dar n-avea nimic la îndemână.

Șchiopătând rău, continuă să meargă de-a lungul tunelului, care cobora în mod constant pe o anumită distanță, trecând prin mai multe scurtături. La un moment dat ajunse la o mică firidă laterală, blocată

cu pietre care formau un zid improvizat, acum pe jumătate prăbușit. O ascunzătoare? Se târî spre aceasta, mai scoase niște pietre și se uită înăuntru.

Fasciculul de lumină căzu peste o hoardă de șobolani, care erupse fremătând și se agită în toate părțile într-un cor de chițăituri – expunând rămășițele a mai multe corpuri.

Se holbă cu un gen de stupoare. Erau patru în total, întinse într-un rând de schelete – sau, mai degrabă, mumii parțiale, căci încă aveau carne uscată pe oase, cu haine putrezite, bocanci vechi și păr. Capetele uscate erau înclinate pe spate, cu fălcile larg deschise, ca și cum țipau, expunând guri mumificate pline de dinți negri, putrezi.

În timp ce se târa să se uite mai îndeaproape, văzu toate semnele.

Fuseseră împușcați – în craniile lor se vedeau numeroase găuri, multe alte oase fiind rupte de ceea ce semăna cu impactul unui glonț. Un atac al unui pluton de execuție, excesiv față de ce ar fi fost necesar să-i omoare – o manifestare criminală violentă, furioasă.

Cei patru mineri care au înnebunit din cauza mercurului.

Fuseseră uciși undeva în acest sistem de tunele, probabil în Mina Crăciunului, iar corpurile le fuseseră târâte și ascunse aici.

Lângă cadavre era un băț lung și greu – o măciucă, într-adevăr, poate purtată de unul dintre criminali. Avea să improvizeze o cârjă din ea.

Cât de repede putu, fără să compromită integritatea probelor, Corrie își dădu jos rucsacul, scoase pungile de probe și le întinse. Scoase mănușa de pe mâna bună și,

lăsându-se în genunchi, se târî de la un corp la altul, luă de la fiecare câte o probă de păr, un fragment de carne uscată subțire ca hârtia și câte un oscior. Le închise în pungi și le puse din nou în rucsac. Fotografie corpurile cu telefonul mobil, apoi își puse bagajul în spinare.

Reuși să ajungă în picioare, cu un icnet de durere, sprijinindu-se pe măciucă. Acum trebuia să-și dea seama unde era și să găsească drumul spre ieșire – fără să fie împușcată în timpul ăsta.

Ca la un semn, auzi în spate alte focuri de armă. Își imagină că aproape putea să audă zumzetul șerpilor-cu-clopoței, un șuierat moale în depărtare, plăcut precum oceanul.

Își continuă drumul prin tunel, icnind de durere, încercând să găsească vreun reper distinctiv pe care să poată să-l localizeze pe hartă și să se orienteze spre o ieșire. Și, spre marea ei ușurare, zece minute de pribegie lentă o aduseră la o joncțiune de tuneluri – trei orizontale și un puț vertical care se întâlneau. Se prăbuși, scoase harta și o verifică. Asta era.

Slavă Domnului. O deschizătură, în sfârșit.

Conform hărții, era acum în mina Sally Goodin, nu departe de o ieșire scundă. La câteva sute de metri de unde era acum, exista un tunel de drenare a apei, care conținea o țeavă mare și ducea direct la motorul de pompă Irlanda, în cercul de sub Mina Crăciunului.

Strângând harta, o puse bine și o luă spre tunelul indicat. Cum era de așteptat, după câteva minute de mers chinuitor, ajunse în cele din urmă la un mic curent de apă, care acoperea pardoseala de piatră, și apoi se îndrepta spre deschiderea unei conducte vechi, cu diametrul

de aproape un metru, care se întindea pe o latură a tunelului. Se aplecă şi se târî în gura ei, bucuroasă că nu mai stătea în picioare, şi începu să coboare pe aceasta.

Era întuneric şi strâmt, şi costumul ei voluminos se tot prindea şi se rupea de zonele ruginite ale conductei. Dar drumul era relativ liber, fără prăbuşiri sau îngustări. În zece minute simţi fluxul de aer devenind mai rece şi mai proaspăt, şi i se păru că simte miros de zăpadă.

În alte câteva minute zări în faţă o extrem de mică strălucire de lumină şi, în curând, trecu mai întâi printr-o derivaţie, iar apoi prin uşi din lemn parţial deschise, într-un spaţiu întunecat şi ponosit, plin de conducte ruginite şi supape gigantice. Acum era foarte frig şi prin golurile şi fisurile din tavanul de lemn se filtra o lumină slabă, cenuşie. Îşi dădu seama că trebuie să fie undeva în adâncurile clădirii vechii pompe Irlanda.

Cu un oftat de uşurare, se uită în jur şi văzu o scară veche care ducea sus. În timp ce şchiopăta spre aceasta, zări cu coada ochiului o siluetă întunecată mişcându-se. O siluetă umană – care se apropia repede de ea.

A trecut de şerpi. Cumva a trecut de şerpi şi m-a flancat...

Un braţ i se înfăşură în jurul taliei, altul în jurul gâtului, acoperindu-i gura, înăbuşindu-i strigătul şi trăgându-i capul pe spate.

Apoi, în lumina slabă apăru un chip – o faţă bine cunoscută.

...Ted.

– Tu! ţipă Ted, slăbindu-şi dintr-odată prinderea şi dându-i drumul la gură. *Tu* erai! Ce naiba cauţi aici?

– Of, Doamne, icni ea. Ted! E un bărbat. Acolo... a încercat să mă omoare...

Icni, incapabilă să continue, în timp ce el o susţinea.

– Sângerezi! exclamă el.

Ea începu să suspine.

– Slavă Domnului, Ted, slavă Domnului că eşti aici! Are o armă...

Ted o strânse din nou, în timp ce o susţinea.

– E terminat dacă vine încoace, zise el liniştit, cu o voce întunecată.

Ea suspina, icnea.

– Cât mă bucur să te văd... M-a împuşcat în deget... Trebuie să ajung la un spital...

El continuă să o susţină.

– O să am eu grijă de tine.

58

La două și jumătate după-amiaza, un bărbat purtând un palton enorm, mănuși, fular de mătase și o pălărie moale de fetru, cu o sticlă de șampanie în mână, sună la ușa unui conac mare Italianate de la Mountain Road Trail, nr. 16. O servitoare îmbrăcată într-o uniformă neagră apretată, cu șorț și bonetă albe, răspunse la ușă.

– Cu ce pot să...? începu ea, dar bărbatul intră cu pași mari, cu o urare veselă de Crăciun, acoperindu-i vocea.

Îi predă pălăria, fularul și haina, prezentându-se îmbrăcat într-un costum sever negru.

– Viscolul pare să se potolească! zise fără să se adreseze cuiva anume, vocea lui tare răsunând în foaierul de marmură. Dumnezeule, ce frig e!

– Familia e la cina din Ajunul Crăciunului... începu din nou servitoarea, dar omul în negru nu părea să audă, în timp ce traversă holul cu pași mari și trecu pe lângă scara mare în spirală în holul lung care ducea spre sufragerie, cu servitoarea alergând după el, împovărată cu paltonul lui.

– Numele dumneavoastră, vă rog, domnule?

Dar omul nu-i dădu nicio atenție.

– Trebuie să vă anunț...

Abia dacă putea să țină pasul cu el.

Ajunse la ușile mari și duble ale sufrageriei, apucă mânerele și le deschise brusc, descoperind toată familia, o duzină sau mai mulți, așezată în jurul unei mese elegante, strălucind de argint și cristal, cu rămășițele unui purcel de lapte pe un platou uriaș în mijloc. Purcelul fusese redus la o carcasă de coaste, înconjurată de părți grase și de oase, singurul intact fiind capul, cu urechile crocante și ondulate și cu nelipsitul măr copt în gură.

Toată lumea de la masă se uită surprinsă la bărbat.

– Am încercat... începu servitoarea, dar domnul în negru o întrerupse, ridicând sticla de șampanie.

– O sticlă de Perrier-Jouët Fleur-de Champagne și un Crăciun fericit pentru toată lumea de-aici! anunță el.

O tăcere șocată. Și apoi Henry Montebello, care stătea în capul mesei, se ridică.

– Care e motivul acestei întreruperi? Își miji ochii. Dumneata – dumneata ești agentul FBI.

– Chiar așa. Aloysius Pendergast, la dispoziția Domniilor Voastre! Fac un tur pe la toți prietenii mei, aducând salutări și cadouri de sezon!

Se așeză pe singurul scaun gol de la masă.

– Scuzați-mă, zise Montebello cu răceală. Scaunul ăla e rezervat pentru doamna Kermode, care ar trebui să fie aici din clipă în clipă.

– Păi, doamna Kermode nu e aici încă, și eu sunt. Trânti șampania pe masă. O deschidem?

Trăsăturile de patrician ale lui Montebello se aspriră.

– Nu știu cine vă credeți, domnule, să dați buzna la o cină privată de familie ca asta. Dar trebuie să vă cer să părăsiți imediat casa.

Agentul se opri, balansându-se ușor în scaun, cu o expresie jignită adunându-i-se pe față.

– Dacă nu vreți să deschideți șampania, bine, dar nu mă dați afară fără un păhărel de ceva. Se întinse peste masă și luă o sticlă pe jumătate plină cu vin, examinând eticheta. Hmmm. Cabernet 2000 Castle's Leap.

– Ce faceți? zise Montebello repede. Puneți-o jos și plecați imediat, altfel chem poliția!

Ignorând asta, omul luă un pahar de pe masă, turnă un deget de vin și făcu mare caz învârtindu-l, vârându-și nasul în pahar, sorbind, agitându-l zgomotos în aer, umflându-și obrajii, sorbind din nou. Puse paharul jos.

– Unele note bune de fructe de pădure, dar necorporal și cu finisaj scurt. Prost, mă tem. Foarte prost. Ce fel de vin e ăsta de servit la o cină de Ajun? Suntem barbari, stăpâne Montebello? Filisteni?

– Lottie, sună la nouă-unu-unu. Raportează o violare de domiciliu.

– Hm, dar am fost invitat, zise Pendergast.

Se întoarse spre servitoare.

– Nu-i așa, dragă?

– Dar eu doar am deschis ușa...

– Și mai mult, zise Montebello cu vocea uscată de furie în timp ce restul familiei privea cu consternare totală, sunteți beat!

În acel moment, ca la un semn, veni din bucătărie o bucătăreasă flancată de însoțitorii ei, care cărau ceva mare flambat, cu flăcările săltând pe tava de argint.

– *Cherries jubilee!* strigă Pendergast sărind în picioare. Ce minunat!

Se grăbi în întâmpinarea lor.

– E prea greu pentru voi – dați-mi voie să vă ajut. Focul ăla ar putea să fie periculos – mai ales aici, în Roaring Fork!

Bucătăreasa, alarmată că bărbatul beat vine spre ea, făcu un pas înapoi, dar fu prea lentă. Agentul FBI ridică platoul în flăcări. Apăru un moment brusc de dezechilibru și apoi totul, platou, cireșe, înghețată și coniac în flăcări, se prăbuși pe masă și se împrăștie peste rămășițele porcului.

– Foc! Foc! strigă Pendergast îngrozit, în timp ce flăcările săltau, cu un amestec de spaimă și panică pe față. E îngrozitor! Fugiți! Toată lumea afară!

În jurul mesei se ridică un cor de strigăte și țipete, și toată lumea se trase înapoi, răsturnând scaunele, vărsând vinul.

– Afară, repede! strigă Pendergast. Sună alarma! Arde casa! O să ardem de vii precum ceilalți!

Sunetul de teroare din glasul lui fu contagios. Instantaneu, se produse un iad. Porni o alarmă de fum, care doar crescu panica absurdă de a ieși afară, de a scăpa cu orice preț de foc. În doar câteva secunde, mesenii, bucătăreasa și personalul de servire părăsiră toți încăperea, împingându-se unii pe alții în panica lor. Ieșiră unul după altul pe ușa din față, în noapte. Bărbatul în negru rămase singur în casă.

Cu un calm subit, întinse mâna, luă un vas enorm cu sos și-l turnă peste alcoolul în flăcări, care se stinsese oricum în mare parte, din cauza înghețatei topite și sucurilor din carcasa prăjită. Un strop de vin din sticla de Cabernet inferior completă stingerea focului. Și apoi, cu mare aplomb și eficiență rapidă în mișcări, traversă

sufrageria, apoi salonul și de acolo o luă spre cele câteva camere din spate decorate formal, unde Henry Montebello își avea biroul oficial de acasă. Acolo, Pendergast se duse direct la un grup de fișiere.

Trecând în revistă etichetele de pe fața fiecăruia, alese unul, îl deschise forțat cu o mișcare rapidă și sigură, răsfoi prin hârtii, scoase un dosar acordeon gros, închise dulapul și se duse cu dosarul înapoi prin casă, în holul din față, înșfăcând sticla lui de șampanie de pe masa din sufragerie în timpul acestui proces. În holul din față, își luă paltonul, fularul, pălăria și mănușile de pe jos, unde le lăsase servitoarea să cadă în panica ei, ascunse dosarul în corpul masiv al paltonului și ieși afară.

– Doamnelor și domnilor, anunță el. Focul s-a stins. Puteți să vă întoarceți în siguranță acum.

Merse cu pași mari în după-amiaza cu ninsoare spre mașina care îl aștepta și plecă la volan.

59

Corrie simți brațele puternice ale lui Ted în jurul ei. Strânsoarea acestora o făcu să se simtă în siguranță. Fu inundată de ușurare. Se relaxă și-și luă presiunea de pe glezna ruptă, în timp ce el continua s-o susțină.

– O să am grijă de tine, zise el din nou, un pic mai tare.

– Nu pot să cred că ești aici, suspină ea. Tipul ăla din mină – e un terorist angajat de Kermode să mă alunge din oraș. El mi-a omorât câinele, a tras în mașina mea... și acum a încercat să mă omoare.

– Kermode, zise Ted cu o voce care deveni ușor tăioasă. Îmi imaginez. Cățeaua aia. O să am grijă și de ea. Of, Doamne, o să am grijă de cățeaua aia.

Vehemența lui o luă puțin prin surprindere.

– E OK, zise. Doamne, sunt atât de amețită! Cred că am nevoie să mă întind.

El nu păru să fi auzit. Brațele i se strânseră și mai mult.

– Ted, ajută-mă să stau jos...

Se răsuci un pic fiindcă o ținea atât de strâns, că începuse s-o doară.

– Cățea nenorocită, zise el mai tare.

– Las-o pe Kermode... Te rog, Ted... Mă doare.

– Nu vorbesc despre Kermode, zise el. Vorbesc despre tine.

Corrie era sigură că nu auzise bine. Era atât de ameţită! Braţele lui se strânseră chiar mai mult, până la punctul în care ea abia mai putea să respire.

– Ted... Doare. Te rog!

– Asta-i tot ce ai de spus, *căţea?*

Vocea lui era diferită acum. Aspră, răguşită.

– Ted... *ce?*

– *Ce, Ted, ce?* O imită cu o voce ascuţită, piţigăiată. Ce mândreţe mi-eşti.

– Ce vrei să spui?

O strânse atât de tare, că ea ţipă.

– Îţi place asta? Fiindcă ştii despre ce vorbesc. Nu face pe fetiţa nevinovată.

Ea se zbătu, dar nu-i mai rămăsese aproape nicio putere. Era ca într-un coşmar. Poate că *era* un coşmar – poate că toate astea erau un coşmar.

– Ce tot spui?

– Ce tot *spui?* o imită el.

Ea se răsuci, încercând să se elibereze, şi el o întoarse brutal, faţa lui aproape atingând-o pe-a ei. Aspectul roşu, transpirat, diform, furios, care-l desfigura teribil, o sperie. Avea ambii ochii injectaţi şi lăcrimoşi.

– Uită-te la tine, zise el coborând vocea, cu buzele deformate de furie. Mă duci de nas, mă tachinezi mereu, întâi promiţi şi pe urmă zici nu, îţi baţi joc de mine.

O strânse brusc, violent cu braţele lui puternice, şi ea îşi simţi o coastă rupându-se sub presiune, durerea răspândindu-i-se prin piept. Ţipă, icni, încercă să

vorbească, dar el o strânse din nou, scoţându-i aerul din plămâni.

– Prefăcătoria încetează aici, *chiar acum.*

Saliva i se împrăştie pe faţa ei. Buzele lui, acoperite cu o peliculă albă, le periau acum pe-ale ei, respiraţia lui ciudat de scârboasă trecând peste a ei ca vaporii de la o carcasă în putrefacţie.

Ea încercă să respire, dar nu putu. Durerea combinată de la gleznă, de la mână şi acum de la coastă era atât de chinuitoare, că-i era imposibil să gândească aşa cum trebuie. Frica şi şocul îi împinseră la extrem inima, care deja bătea nebuneşte de la urmărirea prin mine. Nu mai văzuse niciodată un chip atât de contorsionat şi atât de înspăimântător. Era complet nebun.

Nebun. Nebun...

Nu voia să se gândească la consecinţele a aşa ceva – n-avea, nu putea să ducă acel gând la concluzia firească.

– Te rog... reuşi ea să icnească.

– Nu-i perfect? Mi-ai alergat pur şi simplu în braţe. E karma. M-a scutit de toate tipurile obişnuite de pregătire. Universul vrea să-ţi dea o lecţie şi eu am să fiu profesorul.

Cu asta, o împinse. Ea se prăbuşi la pământ cu un strigăt de durere. El îi trase o lovitură de picior în coastele vătămate. Durerea fu de nesuportat şi ea ţipă din nou, icnind după aer. Simţi că lumea se învârte, cu o senzaţie ciudată, eterică, de plutire, cu durerea, frica şi neîncrederea copleşindu-i toată gândirea raţională. Prin faţa ochilor îi trecu o ceaţă şi-şi pierdu cunoştinţa.

Părea să fi trecut o perioadă lungă, neagră, înainte ca un alt junghi de durere mistuitoare s-o readucă în simțiri. Încă era în aceeași încăpere prăfuită.

Pesemne trecuseră doar câteva momente. Ted stătea peste ea, cu fața lui încă grotesc distorsionată, ochii lăcrimoși, buzele acoperite cu o eflorescență lipicioasă de culoare albă. Se aplecă, o apucă de picior, o învârti și începu s-o tragă pe podeaua brută. Ea încercă să țipe, dar nu putu. Capul i se lovea de podea și odată se simți pe punctul de-a leșina.

O târî din camera din spate în secțiunea principală a structurii. Marea pompă se ridica deasupra ei, un colos amenințător și monstruos de conducte și cilindri gigantici. Clădirea înaltă scârțâi în vânt. O trase lângă o conductă orizontală, îi smulse mănușile, luă cunoștință de mâna ei deteriorată – buzele i se curbară într-un zâmbet răutăcios când văzu –, apoi ridică celălalt braț și-i încătușă brutal încheietura mâinii de conductă.

Ea zăcu acolo, icnind, amețind și fără cunoștință.

– Uită-te la tine acum, zise el și scuipă pe ea.

În timp ce se zbătea slab să stea în sus, icnind de durere, o parte din mintea ei păru să simtă că asta nu i se întâmpla ei, ci altcuiva, iar ea privea de undeva de departe, de foarte departe. Dar exista o altă parte a minții ei – rece și neobosită – care susținea exact opusul. Era adevărat. Nu numai asta – Ted avea s-o omoare.

După ce o încătușă de conductă, Ted se trase înapoi, își încrucișă brațele și își admiră lucrarea.

Ceața întunecată care plutea în jurul ei părea să se ridice ușor și deveni mai conștientă de împrejurimi. Bucăți

vechi de scândură așternute pe jos. În apropiere erau atârnate câteva felinare cu kerosen, aruncând o lumină galbenă slabă. Într-un colț era un pat cu un sac de dormit pe el, o cutie de cătușe, o pereche de cagule, precum și mai multe canistre mari cu kerosen. Pe o masă erau mai multe cuțite de vânătoare, colaci de frânghie, bandă adezivă, un flacon de sticlă cu dop cu un lichid limpede înăuntru, mormane de șosete din lână și pulovere groase, toate negre. Era și un pistol, care lui Corrie i se păru a fi un Beretta de 9 mm. De ce să aibă Ted un pistol? În cuierele de pe pereți erau o haină de piele de culoare închisă și – pervers – măști de clovn asortate.

Asta părea o ascunzătoare de un anumit fel. Un bârlog – bârlogul lui *Ted*. Dar de ce ar fi avut el nevoie de unul? Și la ce-i trebuiau toate astea?

Într-o parte ardea o sobă veche, cu lumina strălucind în fisurile din fontă, scoțând căldură. Și acum ea observă un miros în aer – un miros dezgustător.

Ted trase un scaun, îl întoarse și se așeză călare pe el, echilibrându-și brațele pe spătar.

– Așa, zise el.

Ceva era teribil de în neregulă cu el. Și totuși, furiosul, violentul, pe jumătate dementul Ted din ultimele câteva minute se schimbase. Acum era calm, batjocoritor. Corrie înghiți, incapabilă să înțeleagă toate astea.

Poate că, dacă vorbea cu el, ar fi aflat ce-l frământă, l-ar fi adus înapoi din locul întunecat în care era. Dar când încercă, nu ieși decât un sunet deformat jalnic.

– Când ai ajuns în oraș, m-am gândit că poate erai diferită de cei de-aici, zise el.

Vocea i se schimbase din nou, ca și cum furia i se îngropase adânc în gheață. Era distant, rece, detașat, ca un om care vorbește singur – sau poate cu un cadavru.

– Roaring Fork. Când eram eu mic, era un oraș adevărat. Acum, ticăloșii de bogătani au preluat controlul, nemernici parveniți cu pițipoancele lor, stele de cinema, directori executivi și stăpâni ai Universului. Violând munții, tăind masiv pădurile. O, ce frumos vorbesc despre mediul înconjurător! Despre hrană organică, despre reducerea amprentei de carbon prin cumpărarea de filtre pentru avioanele lor Gulfstream, despre cât de „verzi" sunt conacele lor de o mie de metri pătrați. *Nenorociții!* Nu e decât o porcărie. Ei sunt paraziții societății noastre. Roaring Fork e locul unde se adună toți, măgulindu-se unul pe altul, curățindu-se reciproc de păduchi ca blestemații de cimpanzei. Și pe noi, restul – oamenii reali, locuitorii născuți aici –, ne tratează ca pe niște gunoaie bune doar să le mănânce palatele și să le gâdile egourile. Pentru toate astea există un singur remediu: focul. Locul ăsta ar trebui să ardă. Trebuie să ardă. Și arde.

Zâmbi, cu altă distorsiune senzuală, demonică, înspăimântător de apropiată de fața pe care i-o arătase înainte.

Kerosen. Cătușe. Frânghii. *Trebuie să ardă.*

Acum, prin ceața din capul ei, Corrie înțelese: Ted era incendiatorul. O străbătu un fior imens de frică și se zbătu în cătușe, în ciuda durerii înfiorătoare care îi chinuia trupul.

Dar apoi, de îndată ce începu să se zbată, se opri din nou. El ținea la ea – știa asta. Cumva, trebuia să ajungă la el.

– Ted, murmură ea, reușind să vorbească. Ted. Știi că eu nu sunt una dintre ei.

– O, ba da, ești! strigă el înclinându-se spre ea, cu o scursură de gunoi alb zburându-i de pe buze în picături.

Pe cât de repede venise, poleiala înghețată, metodică dispăru, înlocuită de o furie nebunească, animalică.

– Te-ai prefăcut pentru o vreme, dar nu – și tu ești exact la fel ca ei! Ești aici pentru aceleași motive ca ei: banii.

Avea ochii atât de injectați, că erau aproape roșii. Mâinile îi tremurau de furie. Tot corpul îi tremura. Și vocea lui era atât de ciudată, atât de diferită! Să te uiți la el era ca și cum te-ai fi uitat în burta iadului. Era atât de groaznic, atât de inuman în expresie, încât Corrie își feri ochii.

– Dar eu n-am niciun ban, zise ea.

– Exact! De ce ești aici? Ca să găsești un nemernic bogat. Eu n-am fost destul de bogat pentru tine! De-asta te-ai jucat cu mine. M-ai dus de nas cum ai vrut.

– Nu, nu, nu e deloc așa...

– *Taci dracului din gură!* strigă el la un volum care-i sfâșie laringele, așa de tare, încât Corrie își simți timpanele tremurând de presiune.

Și apoi, la fel de brusc cum îl părăsise, își recăpătă stăpânirea de sine.

Fluctuația – de la criminal, brută, declamații abia controlate, la o detașare rece și calculată – era de nesuportat.

– Ar trebui să fii recunoscătoare, zise el întorcându-se, părând pentru un moment vechiul Ted. Ți-am dat înțelepciune. Acum înțelegi. Ceilalți – ceilalți pe care i-am învățat – n-au învățat nimic.

Apoi, dintr-odată, se suci la loc, holbându-se la ea cu un rânjet hidos, meditativ.

– Ai citit vreodată Robert Frost?

Corrie nu reuși să vorbească.

El începu să recite:

Spun unii că lumea va sfârși în foc,
Alții spun că în gheață.
Din dorința pe care-am gustat-o
Eu țin cu adepții focului.

Se întinse, apucă un băț lung, uscat de cherestea veche din cele multe așternute pe jos, și-i folosi capătul ca să deschidă dispozitivul de închidere a ușii sobei. Flăcările dinăuntru aruncau o pâlpâire gălbuie prin încăpere. Vârî bățul în foc și așteptă.

– Ted, *te rog.*

Corrie inspiră adânc.

– Nu face asta.

El începu să fluiere fals o melodie.

– Suntem prieteni. Nu te-am respins.

Suspină o clipă, adunându-și gândurile cât de bine putu.

– Pur și simplu n-am vrut să grăbesc lucrurile, atâta tot...

– Bine. Asta e foarte bine. Nici eu nu te resping. Și... eu nu grăbesc lucrurile. O să lăsăm natura să-și urmeze cursul.

Retrase bățul cu capul arzând viu acum, aruncând scântei. Ochii lui, reflectând lumina jucăușă a focului, se îndreptară încet spre ea, cu albul lor injectat șocant de mare. Și Corrie, mutându-și privirea de la el la ramura care ardea și înapoi la el, își dădu seama ce era pe cale să se întâmple.

– O, Doamne! zise ea cu vocea crescându-i într-un țipăt. Te rog, nu face asta! *Ted!*

El făcu un pas spre ea, fluturând bățul arzând înaintea feței ei. Încă un pas mai aproape. Corrie simți căldura ramurii aprinse.

– Nu, fu tot ce reuși să spună.

Pentru o clipă, el doar se uită la ea, cu bățul scoțând scântei și strălucindu-i în mână. Și când vorbi, vocea lui fu atât de liniștită, atât de controlată, făcând-o aproape să-și piardă mințile.

– E timpul să arzi, zise el simplu.

60

Pendergast ajunse în biroul lui din subsolul secției de poliție și puse dosarul pe birou. Acesta conținea documentele solicitate de el mai devreme, la biroul evidențelor publice ale orașului, dar care, conform arhivarului, dispăruseră misterios cu câțiva ani în urmă. După cum se așteptase, le găsise – pe acestea sau copii ale acestora – în fișierul din biroul de acasă al lui Henry Montebello, arhitectul care le pregătise din capul locului. Dosarul conținea toate înregistrările referitoare la dezvoltarea inițială a Vârfurilor – documente care, prin lege, ar fi trebuit să fie înregistrări publice: planuri, expertize, autorizații, hărți de compartimentare și planuri de gestionare a terenului.

Studiind amănunțit dosarul, Pendergast scoase mai multe dosare Manila și le dispuse în rânduri, cu cotoarele aliniate. Știa exact ce caută. Primele documente studiate conțineau expertiza inițială a terenului, încheiată la mijlocul anilor 1970, cu fotografiile aferente. Acestea includeau o expertiză topografică detaliată a terenului, împreună cu un teanc de fotografii în care se vedea exact cum arătaseră valea și crestele înainte să înceapă proiectul.

Era cât se poate de revelator.

Inițial, valea fusese mult mai îngustă și mai strâmtă, aproape o râpă. Pe lungimea acesteia, sculptate într-un banc de nisip la treizeci de metri deasupra pârâului cunoscut sub numele de Silver Queen Creek, se aflau rămășițele unui complex de prelucrare extensivă a minereurilor, construit de familia Stafford în anii 1870 – izvorul celei mai mari părți a averii lor.

Prima clădire ridicată găzduia operațiunea de „testare", pentru a verifica bogăția minereului care venea de la mină. Urmase una mult mai mare, clădirea „concentrator", care conținea trei instalații de șteampuri acționate de abur, care zdrobeau minereul și concentrau de zece ori argintul. Și, în cele din urmă, topitoria în sine.

Toate cele trei operații generau steril sau grămezi de deșeuri de rocă. Sterilul de la toate operațiile conținea minerale toxice și compuși care se dizolvau în pânza freatică. Dar cu adevărat mortal era ultimul gen de steril – cel de la topitorie.

Topitoria Stafford din Roaring Fork folosea procesul Washoe de amalgamare. În topitorie, minereul zdrobit, concentrat era încorporat în continuare într-o pastă și se adăugau diverse substanțe chimice... Inclusiv douăzeci și șapte de kilograme de mercur pentru fiecare tonă de minereu concentrat procesat. Mercurul dizolva argintul – se amalgama cu acesta – și rezulta pasta grea de pe fundul cuvei, cu deșeuri mâloase deasupra, care erau aruncate. Argintul era recuperat prin încălzirea amalgamului într-o retortă și prin îndepărtarea mercurului, care era recuperat prin condensare, lăsând în urmă argint brut.

Procesul nu era eficient. În fiecare ciclu, se pierdeau cam două procente de mercur. Acest mercur sfârșea undeva, iar acest undeva era sterilul aruncat în vale.

Pendergast făcu un calcul mental rapid: o pierdere de două procente însemna circa o jumătate de kilogram de mercur la fiecare tonă de concentrat prelucrat. Topitoria prelucra o sută de tone de concentrat pe zi. Prin deducție, însemna că patruzeci și cinci de kilograme de mercur fuseseră aruncate zilnic în mediul înconjurător – aproape două decenii, timpul în care a operat topitoria. Mercurul era o substanță extrem de toxică, dăunătoare, care în timp putea să provoace leziuni severe și permanente ale creierului persoanelor expuse – mai ales la copii și, într-o măsură și mai mare, celor nenăscuți.

Totul adăugat unui singur aspect: Vârfurile – sau cel puțin porțiunea de proiect ridicată în vale – stătea în esență deasupra unui loc larg, obiect al unui Superfund[1], cu un acvifer toxic dedesubt.

Când puse la loc documentele inițiale, faptele se ordonară în mintea lui Pendergast. Înțelese totul cu mare claritate – totul – inclusiv atacurile incendiatoare.

Mișcându-se mult mai rapid acum, Pendergast aruncă o privire peste documentele referitoare la proiectul inițial. Planul de management topografic vorbea despre utilizarea vastei grămezi de steril pentru umplerea râpei înguste și crearea văii largi, atractive care exista azi. Clubul fusese construit chiar în aval de locul unde fusese topitoria veche și în vale erau situate o duzină

[1] Legea federală în Statele Unite, concepută în vederea curățării locurilor contaminate cu substanțe periculoase, precum și a definirii în sens larg a „poluanților sau contaminanților" (n.tr.)

de case mari. Henry Montebello, arhitectul-șef, fusese responsabil de toate: demolarea ruinelor topitoriei, modificările terenului, împrăștierea sterilului într-o zonă largă, zona nivelată pentru proiectul de mai jos și pentru club.

Și cumnata lui, doamna Kermode, fusese un jucător important.

Interesant, se gândi Pendergast. Conacul Montebello e în cealaltă parte a orașului și propria casă a lui Kermode e construită sus, pe creastă, departe de zona de contaminare. Ei și ceilalți membri ai familiei Stafford care se aflau în spatele proiectului Vârfurile știuseră cu certitudine despre mercur. Își dădu seama că adevăratul motiv pentru care construiau un nou club și centrul de spa – care se aflau absolut inutile – și le situau pe locul vechiului cimitir de pe Boot Hill era, de fapt, ca să iasă din zona de contaminare.

Pendergast se mută de la un dosar Manila la altul, răsfoind documentele legate de subdiviziunile originale și planificarea asocierii. Loturile erau mari – minimum de zonare de opt mii de metri pătrați –, și, prin urmare, nu exista un sistem de apă comunitar. Fiecare avea propria fântână. Aceste case situate în vale, precum și clubul inițial, ar fi trebuit să ia apă din fântâni săpate direct în acviferul contaminat cu mercur. Și, într-adevăr, exista un dosar cu permise pentru fântâni.

Pendergast se uită prin acesta. Pentru fiecare fântână era nevoie de un certificat de calitate a apei – procedura standard. Și fiecare fântână trecuse testul: nicio contaminare cu mercur înregistrată. Fără îndoială, rezultate falsificate.

Acum veneau contractele de vânzare pentru primele case construite în Vârfurile.

Pendergast selectă acele zeci de proprietăți din zona contaminată din vale, pentru un control special. Studie numele cumpărătorilor. Cei mai mulți păreau să fie pensionari bogați. Aceste case își schimbaseră proprietarii de mai multe ori, mai ales că valoarea imobiliară crescuse foarte mult în anii 1990. Dar Pendergast recunoscu numele unui cuplu de cumpărători: Sarah și Arthur Roman, soț și soție. Fără îndoială, viitorii părinți ai lui Ted Roman. Data achiziției: 1982.

Casa Roman fusese construită direct pe locul topitoriei, în zona cu cel mai mare grad de contaminare. Pendergast se gândi la ce zisese Corrie despre Ted. Presupunând că el era de vârsta ei, sau chiar cu câțiva ani mai în vârstă, nu exista nicio îndoială că Ted Roman fusese expus la mercur toxic în pântecele mamei sale și crescuse într-o casă toxică, cu apă potabilă toxică, făcând dușuri toxice...

Pendergast puse înregistrările deoparte, cu o expresie îngrijorată pe chip. După o clipă, luă telefonul și o sună pe Corrie pe telefonul celular. Îi intră direct mesageria vocală.

Sună apoi la hotelul Sebastian și, după ce vorbi cu mai multe persoane, află că ea părăsise hotelul la scurt timp după ce i se încheiase schimbul, la unsprezece. Cu mașina, destinație necunoscută. Oricum, îi ceruse administratorului o hartă pentru snowmobile cu munții din jurul Roaring Fork.

Cu ceva mai mult zel, Pendergast sună la biblioteca orașului. Niciun răspuns. Căută numărul de-acasă al șefei bibliotecii. Când aceasta răspunse, îi explică faptul

că pe douăzeci și patru decembrie era, în mod normal, o jumătate de zi la bibliotecă, dar decisese să nu deschidă deloc, din cauza viscolului. Ca răspuns la următoarea lui întrebare, ea răspunse că Ted îi spusese, de fapt, că avea de gând să profite de ziua liberă ca să se angajeze într-una din activitățile lui favorite: să meargă cu snowmobilul în munți.

Pendergast închise din nou telefonul. Sună pe celularul lui Stacy Bowdree, și-i intră, de asemenea, mesageria vocală.

Pe fruntea palidă îi apăru o cută. Când închise, observă ceva ce în mod normal ar fi văzut imediat dacă n-ar fi fost preocupat: hârtiile de pe birou îi erau în dezordine. Se uită la hârtii, mintea lui aproape fotografică reconstruind cum le lăsase. O foaie – foaia pe care copiase mesajul Comitetului celor Șapte – fusese trasă parțial afară și hârtiile din apropiere se mișcaseră:

întâln la Ideal 11 noaptea Exact di seară ei sunt Ascunși în Mina Crăciunului închisă pe zidul contrabandistului

Pendergast plecă rapid de la birou și se duse la etaj, unde Iris era încă la datorie la birou.

– A fost cineva în biroul meu? întrebă el plăcut.

– O, da, zise secretara. Am dus-o pe Corrie acolo timp de câteva minute, mai devreme în după-amiaza asta. Își căuta telefonul mobil.

61

Mirosul dezgustător, de putreziciune din aer păru să se intensifice când Ted flutură în jur bățul aprins. Flăcările care îi lingeau capătul începură să-l transforme în cărbuni și el îl împinse înapoi în sobă.

– Dragostea e Focul Vieții. Fie consumă, fie purifică, cită el încet, în timp ce răsucea bățul printre flăcări, ca și cum cocea o bezea.

Era ceva îngrozitor – după emfaza aprinsă și pasionată – în calmul deliberat cu care se mișca acum.

– Să ne pregătim de purificare.

Trase bățul din sobă și-l trecu din nou dinaintea feței lui Corrie, cu un gest ciudat de delicat, prudent, experimental acum – și totuși plutea atât de aproape că, deși ea se sucise într-o parte, îi pârli părul.

Corrie încercă să-și controleze panica galopantă. Trebuia să ajungă la el, să vorbească cu el ca să-l facă să renunțe la asta. Avea gura uscată și-i era greu să articuleze cuvintele prin ceața de durere și teamă.

– Ted, te-am plăcut. Vreau să spun că te plac. Serios. Înghiți. Uite, lasă-mă să plec și am să uit totul despre asta. O să ieșim împreună. Bem o bere. La fel ca înainte.

– Cum să nu?! Sigur. Ai spune orice acum.

Ted începu să râdă, un râs de nebun, imperturbabil.

Ea trase de cătușe, dar erau strânse în jurul încheieturii mâinii, fixate bine de conductă.

– N-o să ai probleme. N-o să spun nimănui. O să uităm totul despre asta.

Ted nu răspunse. Trase ramura aprinsă deoparte, inspectat-o îndeaproape, așa cum cineva ar face cu un instrument înainte să-l utilizeze.

– Ne-am simțit bine împreună, Ted, și putem să repetăm asta. Nu trebuie să faci așa ceva. Eu nu sunt ca aceia, eu sunt doar o studentă săracă, trebuie să spăl vase la hotelul Sebastian doar ca să-mi plătesc camera! Suspină. Te rog, nu-mi face rău!

– Trebuie să te calmezi, Corrie, și să-ți accepți soarta. O să fie prin foc – foc purificator. O să-ți curețe păcatele. Ar trebui să-mi mulțumești, Corrie! Îți dau o șansă să te căiești pentru ce-ai făcut. O să suferi și îmi pare rău de asta, dar așa e cel mai bine.

Oroarea a așa ceva, certitudinea că Ted spunea adevărul îi puseră un nod în gât.

El se trase înapoi și se uită în jur.

– Mă jucam în toate tunelurile astea când eram mic.

Vocea lui era diferită acum – era îndurerată, ca a cuiva care făcea o treabă necesară, dar neplăcută.

– Știam fiecare centimetru al clădirii minei de aici. Știu toate astea ca pe propria palmă. Asta e copilăria mea, chiar aici. Aici a început și aici o să se încheie. Pe ușa aia ai venit? Aia era intrarea spre locul meu de joacă. Minele astea – erau un loc de joacă *magic*.

Tonul lui devenise încărcat de nostalgie și Corrie avu un moment de speranță. Dar apoi, cu o rapiditate cumplită, atitudinea lui se schimbă complet.

– Și *uite ce-au făcut!*

Asta ieși ca un țipăt.

– Uite! Ăsta a fost un oraș frumos odată. Prietenos. Toată lumea socializa. Acum e o blestemată de capcană pentru turiști miliardari... miliardarii și toți lingușitorii, lingăii, lacheii lor. Oameni ca tine! Ca tine...!

Vocea lui răsuna în spațiul întunecos, înecat temporar de sunetul viscolului, vântului, lemnului gemând.

Corrie începu să-și dea seama, cu un fel de finalitate îngrozitoare, că nimic din ce ar fi putut să spună n-avea niciun efect.

Pe cât de repede venise, izbucnirea trecu din nou. Ted deveni brusc tăcut. O lacrimă îi umplu un ochi, prelingându-i-se încet pe obraz.

Luă arma de pe masă și și-o îndesă la betelie.

Fără să se uite la ea, se întoarse brusc pe călcâie și se îndepărtă cu pași mari în afara razei ei vizuale, într-o zonă întunecată în spatele motorului pompei. Apoi nu mai văzu decât capătul bățului său arzând, dansând și plutind în întuneric, slăbind încet, până când dispăru.

Aștepta. Totul era tăcut. Dacă plecase? Asta era greu de crezut. Speranța reveni în grabă. Unde plecase? Se uită în jur, încordându-se să vadă în întuneric. Nimic. Ba nu – ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat. Nu plecase cu adevărat. Probabil că era undeva în jur. Și apoi simți un damf slab de fum. Dintr-o sobă? Nu. Se tensionă, uitându-se încolo și-ncoace în întuneric, cu durerea din mână, coaste și gleznă uitată dintr-odată. Veni mai mult fum – și apoi, brusc, cu mult mai mult. Și acum văzu o strălucire roșiatică în cealaltă parte a motorului pompei.

– Ted!

Din beznă apăru brusc o pată de flăcări și apoi alta, șerpuind în sus pe peretele îndepărtat, răspândindu-se cu sălbăticie.

Ted dăduse foc vechii clădiri.

Corrie strigă, zbătându-se din nou în cătușe. Flăcările se întețiră cu o viteză teribilă, ridicând nori mari de fum înțepător. Un vuiet crescu în intensitate, până când fu atât de feroce că deveni o vibrație în aer. Ea simți brusc căldura pe față.

Totul se întâmplase în doar câteva secunde.

– Nu! Nu! țipă ea.

Și apoi, în strigătele ei înnebunite, văzu silueta înaltă a lui Ted încadrată în ușa încăperii ponosite pe care venise ea. Vedea ușa deschisă spre mina Sally Goodin, cu tunelul de drenare a apei întinzându-se în întuneric. Stătea perfect nemișcat, cu ochii la foc, așteptând. Și pe măsură ce acesta devenea mai luminos și mai puternic, ea îi vedea expresia de pe față: una de încântare pură, necruțătoare.

Corrie strânse ochii pentru o clipă, se rugă – se ruga pentru prima dată în viața ei – pentru un sfârșit rapid și îndurător.

Și apoi, când flăcările începură să lingă totul în jur, consumând clădirea de lemn pe toate laturile, aducând cu ele o căldură insuportabilă, Ted se întoarse și dispăru în munte.

Flăcările explodară peste tot în jurul lui Corrie, atât de tare, că nu putu să-și audă nici chiar propriile țipete.

62

La ora trei după-amiază, Mike Kloster își trase snowcat-ul VMC 1500 cu opt lame hidraulice de frezare în șopronul de echipament, pregătindu-l pentru noaptea care urma. În ultimele patruzeci și opt de ore căzuseră cincizeci de centimetri de zăpadă, și cel puțin încă douăzeci erau pe drum. Avea să fie o noapte lungă – și era pur și simplu Ajunul Crăciunului.

Pornind căldura din cabină, lăsă mașina să se încălzească în timp ce el trase cadrul de remorcare și începu să-l fixeze în spate. Când se aplecă peste cârlig, simți o prezență în spatele lui. Se îndreptă din nou, se întoarse și văzu o siluetă bizară apropiindu-se, încotoșmănată într-un palton negru și cu pălărie moale de fetru, purtând bocanci grei. Arăta aproape ca un clovn.

Tocmai voia să facă o glumă, când privirea îi căzu pe fața bărbatului. Era la fel de rece și de palidă ca peisajul înconjurător, cu ochi ca niște bucăți de gheață, și vorbele se stinseră în gâtul lui Kloster.

– Hei, asta e o zonă restricționată... începu el, dar bărbatul deja scotea ceva din palton, un portofel uzat din piele de aligator, care se deschise scoțând la iveală o insignă.

– Agent Pendergast. FBI.

Kloster se uită la insignă.

– FBI? Pe bune?

Dar înainte chiar să răspundă, bărbatul continuă:

– Numele, te rog.

– Kloster. Mike Kloster.

– Domnule Kloster, desfă dispozitivul imediat și urcă în cabină. O să mă duci pe munte.

– Păi, știți, trebuie să primesc un soi de autorizație înainte...

– Ai să faci cum îți spun, altfel o să fii acuzat de obstrucționarea unui ofițer federal.

Tonul vocii lui era atât de categoric și atât de convingător, că Mike Kloster decise să facă exact ce zicea omul.

– Da, domnule.

Decuplă cadrul de remorcare și se urcă în cabină, alunecând în spatele volanului. Bărbatul se sui pe locul pasagerului din dreapta, cu mișcări remarcabil de agile dată fiind ținuta greoaie.

– Mm, unde mergem?

– La Mina Crăciunului.

– Unde-i asta?

– E deasupra vechiului complex de mine Cercul Contrabandistului, unde se află clădirea pompei Irlanda.

– A, sigur. Știu unde e.

– Atunci dă-i drumul, te rog. Repede.

Kloster băgă în viteză, ridică lama frezei din față și începu să urce pantele. Se gândi să-l cheme prin radio pe șeful lui, să-i spun ce se întâmplă, dar decise să n-o facă. Tipul era ca o durere în fund și ar fi putut doar să facă

mare tam-tam. Era mai bine să-i spună după. Pasagerul lui era de la FBI, la urma urmelor, şi ce scuză mai bună voia?

În timp ce urcau, curiozitatea începu să pună stăpânire pe Kloster.

– Şi, despre ce e vorba? întrebă el pe un ton prietenos.

Bărbatul palid nu răspunse. Nu părea să fi auzit.

VMC-ul avea un sistem de sunet minunat şi iPod-ul lui Kloster era conectat şi gata de funcţionare. Întinse mâna să-l pornească.

– Nu, zise bărbatul.

Kloster îşi trase mâna ca şi cum fusese muşcat.

– Fă chestia asta să meargă mai repede, te rog.

– Păi, nu e făcut să ajungă la peste trei mii de rotaţii pe minut...

– Ţi-aş mulţumi să faci cum am zis.

– Da, domnule.

Acceleră, mişcând freza un pic mai repede în sus pe munte.

Începuse din nou să ningă şi acum bătea şi vântul. Fulgii erau dintre cei mici, de soiul pelete BB – în urma experienţei îndelungate, Kloster ştia toată varietatea de fulgi de zăpadă – şi loveau şi ciocăneau zgomotos în parbriz. Kloster porni ştergătoarele şi puse luminile pe faza lungă. Mănunchiul de raze străpungeau aerul cenuşiu, cu pelete de zăpadă sclipind printre ele. La trei şi jumătate deja începea să se întunece.

– Cât timp? întrebă bărbatul.

– Cincisprezece minute, poate douăzeci, până la clădirile miniere. Nu cred că pot să ajung mai sus cu

maşina asta – pârtiile sunt prea abrupte deasupra Cercului Contrabandistului. Şi pericolul de avalanşă e destul de mare. Pun pariu că o să fie avertizare de avalanşă pentru toată ziua de Crăciun, cu zăpada asta nouă.

Îşi dădu seama că bombănea – omul ăsta sigur îi dădea emoţii –, dar, din nou, agentul nu păru nici măcar să fi auzit.

În vârful pârtiei de schi, Kloster o luă pe drumul de serviciu, care ducea în vârful crestei, unde se alătură reţelei de trasee de snowmobil. Ajungând la trasee, fu surprins să vadă urme proaspete de snowmobil. Oricine ar fi fost era cu adevărat pasionat, dacă se aventurase într-o zi ca asta. Continuă, întrebându-se doar ce naiba căuta pasagerul lui...

Şi apoi văzu ceva deasupra molizilor întunecaţi. O strălucire sus, pe munte. Încetini instinctiv, uitându-se. Agentul FBI văzu şi el.

– Ce-i asta? întrebă el brusc.

– Nu ştiu.

Kloster îşi miji ochii. Zări dincolo şi deasupra copacilor, partea superioară a Cercului Contrabandistului. Pantele abrupte şi vârfurile erau scăldate într-o pâlpâire galbenă strălucitoare.

– Se pare că e un foc.

Omul palid se aplecă, prinzându-se de tabloul de bord, cu ochii atât de strălucitori şi de severi, că-l speriară pe Kloster.

– Unde e?

– La naiba, aş zice că în complexul ăla minier vechi.

Chiar în timp ce priveau, lumina crescu în intensitate, iar acum Kloster văzu fumul întunecat ridicându-se în viscol.

– Repede. *Acum*.

– Da, sigur.

Kloster chiar se grăbi de data asta, VMC-ul agitându-se peste zăpadă la viteză maximă – doar treizeci de kilometri pe oră, dar extrem de rapid pentru o freză greoaie.

– Mai repede.

– E limitat, îmi pare rău.

Chiar când luă ultima curbă înainte de linia copacilor, el văzu că focul din cerc era mare. Imens, de fapt. Flăcările se înălțau cel puțin trei metri, trimițând în sus coloane înalte de scântei și fum negru, groase ca o erupție vulcanică. Probabil că era clădirea motorului de pompă Irlanda însăși – nimic altceva de-acolo nu era suficient de mare ca să producă un așa infern. Chiar și așa, nu putea să fie un incendiu natural – nimic natural nu s-ar fi răspândit atât de repede și de violent. Kloster își dădu seama că asta era pesemne lucrarea piromanului și simți o împunsătură de teamă, care nu fu calmată de concentrarea ciudată a omului de lângă el. Ținu pedala la podea.

Ultimii copacii butucănoși alunecară pe lângă ei și ajunseră acum pe creasta goală. Zăpada era mai puțin adâncă aici, din cauza vântului care o răscolea, și Kloster reuși să mai adauge câțiva kilometri pe oră. Dumnezeule, era ca un pârjol acolo, cu nori de fum în formă de ciupercă

și flăcări pârjolind cerul, și el își închipui că îi aude chiar și sunetul peste urletul motoarelor diesel.

Trecură de ultima parte a crestei și se îndreptară pe buză spre valea care se ridica deasupra. Zăpada deveni mare din nou și VMC-ul se zbătu făcându-și drum înainte. Se îndepărtară de buză și Kloster opri instinctiv. Era, într-adevăr, clădirea Irlanda și ardea atât de repede, atât de furios, că nu mai rămăsese decât un schelet de lemn în flăcări – care, chiar în timp ce ei se uitau, se prăbuși cu un zgomot furtunos de fisurare, ridicând o cascadă colosală de scântei. Pompa Irlanda rămase singură, goală, cu vopseaua cojită și scoțând fum.

Incendiul începu să se stingă la fel de rapid cum izbucnise: când clădirea se prăbuși, în molozul arzând căzură grămezi uriașe de zăpadă de pe acoperiș, ridicând dâre de abur volatil.

Kloster privi total neașteptata incendiere a clădirii, uimit de violența scenei.

– Mergem mai aproape, ordonă bărbatul.

Acesta mișcă freza înainte. Cadrul de lemn ardea cu o viteză remarcabilă, iar cascada de zăpadă de la acoperiș și viscolul continuu atenuau ce mai rămăsese din foc. Niciuna dintre celelalte clădiri nu arse – acoperișurile lor încărcate de zăpadă le protejau de incredibila ploaie de scântei care cădea în jurul lor ca rămășițele a nenumărate focuri de artificii.

Kloster duse cat-ul între vechile structuri miniere.

– Numai până aici pot să merg, zise el.

Dar, în loc să înceapă discuția în contradictoriu pe care o aștepta el, omul palid deschise pur și simplu ușa și

coborî. Kloster privi, mai întâi uimit și apoi îngrozit, cum bărbatul se îndreaptă spre rămășițele fumegânde, linse de foc ale structurii și le dă ocol încet, ca o panteră, aproape – mult prea aproape.

Pendergast privi scena infernală. Aerul din jurul lui era încărcat de scânteile care cădeau amestecate cu fulgi de zăpadă, pudrându-i pălăria și paltonul, șuierând în umezeală. Motorul și toate conductele acestuia scăpaseră intacte, dar clădirea era complet distrusă. Din sute de cuiburi mici de căldură se ridicau nori de fum și aburi, și scândurile zăceau împrăștiate în jur, șuierând și fumegând, cu limbi de foc pâlpâitoare ici-colo. Era o duhoare usturătoare, împreună cu adiere de altceva: păr pârlit și carne arsă. Acum nu se auzea decât șuieratul ușor al aburului, trosnetul și pocnetul focurilor izolate și sunetul vântului gemând printre ruine.

Făcu un circuit în jurul perimetrului focului. Era îndeajuns de multă lumină pentru a vedea totul, de la numeroasele focuri pe cale să se stingă.

La un moment dat se opri brusc. Apoi, mișcându-se foarte încet, păși mai adânc în zona de incendiu, ridicându-și fularul ca să-și acopere gura împotriva fumului usturător. Strecurându-se printre conducte și supape, pășind pe podeaua crăpată de ciment, plină de cuie și sticlă, se apropie de ceea ce-l oprise din mers. Semăna cu un buștean lung, negru și, de asemenea, șuiera și fumega. Pe măsură ce se apropie, i se confirmă că erau rămășițele unui trup uman, care fusese încătușat de un set de conducte. Chiar dacă brațul arsese, iar corpul căzuse pe podea, în cătușe rămăsese o mână carbonizată,

cu degetele încârligate ca picioarele unui păianjen mort, cu oasele înnegrite dezlipite de unde ar fi fost să fie încheietura mâinii.

Pendergast se lăsă în genunchi. Cu o mișcare involuntară, ca și cum toată forța îi secase dintr-odată din corp, se lăsă în jos împotriva propriei voințe. Capul îi căzu în față și mâinile i se împreunară. Din gură îi ieși un sunet – mic, abia audibil, dar, de netăgăduit, produsul unei dureri mai presus de cuvinte.

63

Pendergast nu zăbovi mult peste corpul carbonizat. Se ridică, o siluetă înaltă printre ruinele fumegânde, privirea lui rece trecând în revistă rămăşiţele arse ale clădirii pompei. Pentru o clipă, rămase imobil ca o statuie, doar cu cei doi ochi palizi explorând scena, oprindu-se ici-colo ca să descopere vreun detaliu invizibil.

Trecu un minut. Şi apoi ochii lui se întoarseră spre cadavru. Se căută în palton, îşi luă Coltul Les Baer 1911, îi scoase magazia, o verifică, o împinse la loc şi îndesă un glonţ în cameră. Arma îi rămase în mâna dreaptă. Apoi începu să înainteze, cu o lanternă mică apărându-i în mâna cealaltă.

Căldura focului topise o mare parte din zăpada din imediata vecinătate a zonei, lăsând bălţi de apă şi, ici-colo, chiar expusese iarba maronie, care acum era reacoperită rapid cu zăpadă.

Făcu un circuit al clădirii ruinate, privind prin zăpada care cădea, păşind peste nenumăratele grămezi de moloz carbonizat şi fumegând. Se lăsa întunericul şi zăpada îi cădea groasă pe umeri şi pe pălărie, făcându-l să pară o fantomă rătăcitoare.

În partea opusă a zonei devastate, unde începeau să se ridice flancurile muntelui, se opri să examineze o uşiţă

arsă din lemn, care acoperea ceea ce părea a fi o intrare în tunel.

După o clipă, îngenunche şi examină mânerul, terenul din apropiere şi apoi uşa în sine. Apucă de mâner şi încercă uşa, descoperind că era încuiată din interior – blocată, se părea.

Pendergas se ridică şi – luându-şi avânt –, trase un şut puternic în uşă. Apucă bucăţile sparte şi le smulse cu forţa mâinilor sale, aruncându-le deoparte. Pe cât de repede veni violenţa furioasă, tot aşa şi trecu. Îngenunche, luminând în interior. Fasciculul dezvălui un tunel de drenare a apei gol, dând direct în munte.

Întoarse lumina spre pământ. Existau târşâieli proaspete de picioare şi diferite urme confuze în ţărână, atât venind, cât şi plecând. Un moment de pauză... şi apoi se puse brusc în mişcare, furişându-se de-a lungul conductei lin ca o felină, cu paltonul fluturându-i în spate, cu Coltul din mână strălucind slab în întuneric.

Conducta se încheia într-un mic flux de apă care întrerupea urmele. Mergând înainte, Pendergast ajunse la o intersecţie. Continuă. Ajunse la alta, iar apoi – încercând să gândească la fel ca prada sa – o luă drept, unde tunelul îşi schimba brusc panta şi urca abrupt la un nivel superior. Tunelul continuă patru sute de metri adânc în munte, până când dădea în ce fusese odată un filon mineral complex, lat de poate trei metri. Acest filon împărţea aproape imediat tunelul într-un furnicar de puţuri, spaţii strâmte şi firide, spaţii rămase după ce vechile operaţii miniere scoseseră fiecare vână şi cuib al unei mase de minereu complex ce fuseseră înşirate ici şi colo, prin inima muntelui.

Pendergast se opri. Înțelese că prada lui anticipase urmărirea și îl condusese chiar în acest loc: acest labirint de tuneluri, unde el, dispunând de cunoașterea superioară a complexului, era, fără îndoială, în avantaj.

Pendergast simți că era foarte probabil ca prezența să-i fi fost deja remarcată. Cursul prudent al acțiunii ar fi fost să se retragă și să se întoarcă cu ajutoare. Dar n-avea să facă asta. Deloc. Prada lui ar fi putut să se folosească de o asemenea întârziere ca să scape. Și, în plus, l-ar fi privat pe Pendergast de ce voia atât de tare să facă, încât putea să-i simtă gustul de fiere în gură.

Reduse lumina și ascultă. Simțul nefiresc de acut al auzului sesiză mai multe sunete – picurare constantă a apei, circulație slabă a aerului, tic-tic ocazional al tasării stâncii și scâncet ușor al lemnului.

Dar nu era nicio lumină, niciun sunet sau parfum indicator. Și totuși, simțea, știa, că prada lui – Ted Roman – era aproape și foarte conștient de prezența lui.

Aprinse lumina din nou și cercetă zona înconjurătoare.

O mare parte a stâncii din secțiunea asta a minei era putredă, plină de crăpături și brazde și proptită cu lemne, ca s-o susțină. Păși peste un element vertical, scoase un cuțit din buzunar și-l înfipse în lemn. Acesta se scufundă în proptea ca în unt, până-n prăsele. Îl scoase și-l folosi drept pârghie în lemn, scoțând bucăți mari, transformate în praf. Lemnul era slăbit temeinic de putregai uscat. N-ar fi fost greu să-l pună jos, dar asta ar fi dus la consecințe imprevizibile.

Încetă să se miște și încremeni, ascultând. Auzi un sunet slab, căderea unei pietricele. Era imposibil, în spațiile cu ecou, să spună dincotro venea. I se părea

aproape deliberat, o șicană. Așteptă. Un alt sunet de piatră pe piatră. Și acum știu cu siguranță că Ted Roman se juca fără teamă cu el.

O greșeală fatală.

Cu lumina aprinsă, purtându-se de parcă n-ar fi auzit nimic, nu suspecta nimic, Pendergast alese un tunel la întâmplare și porni pe acesta. După câțiva pași se opri să se debaraseze de paltonul voluminos, de mănuși, pălărie și de alte lucruri într-un firidă retrasă. Era mult mai cald aici, adânc în mină – și paltonul era prea incomod pentru treaba care îl aștepta.

Tunelul se răsucea și se întorcea, cobora și se ridica, se împărțea și se reîmpărțea. Mai multe tuneluri mici, opriri și puțuri se bifurcau în direcții ciudate. Vechiul echipament de exploatare minieră, scripeți, cuști, cabluri, găleți, cărucioare și frânghii putrede, era împrăștiat, în diferite stadii de degradare. În mai multe puncte, puțurile verticale erau prăbușite în întuneric.

Pendergast cercetă toate astea cu atenție, luminând pereții descendenți și testând adâncimile prin lăsarea unei pietricele să cadă.

La un puț zăbovi ceva mai mult. Fu nevoie de două secunde ca pietricica să lovească fundul. Un calcul mental rapid indică faptul că distanța ar fi fost de douăzeci de metri sau circa șaizeci de picioare. Suficient. Examină stânca din care era alcătuit peretele puțului și constată că era dură, solidă, cu destule puncte de sprijin adecvate: potrivită pentru scopul pe care-l avea în minte.

Apoi, făcând un ocol al puțului, se împiedică și căzu, lanterna se rostogoli pe jos cu un zăngănit și se stinse. Cu o înjurătură, Pendergast aprinse un chibrit

şi încercă să înconjoare marginea puţului, dar chibritul se stinse, arzându-i degetele, şi îl scăpă cu altă înjurătură murmurată. Se ridică şi încercă să aprindă alt chibrit. Acesta sfârâi şi el mai făcu câţiva paşi, dar se mişcă prea repede acum, şi lumina se stinse din nou, chiar la marginea gropii adânci. Alunecă, dar se prinse de o stâncă slăbită de pe margine, scoţând un strigăt în timp ce cădea peste. Degetele lui puternice se apucară de o fisură chiar de sub marginea puţului şi îşi legănă corpul în aşa fel încât rămase suspendat în golul întunecat, în afara vederii din tunelul de deasupra. Îşi întrerupse brusc strigătul când piatra dislocată se prăbuşi pe fund.

Linişte. Balansându-se, găsi un sprijin pentru degetele de la picioare, cu genunchi bine flexaţi, oferindu-i efectul de pârghie de care avea nevoie. Aşteptă, agăţat de marginea puţului, ascultând cu atenţie. Curând, îl auzi pe Roman venind cu grijă prin tunel. Fasciculul unei lanterne sclipi peste buza puţului, în timp ce sunetul paşilor se opri. Apoi, foarte încet, îl auzi avansând spre groapă. Când îl simţi insinuându-se spre marginea sub care era el ascuns, muşchii lui Pendergast se încordară. O clipă mai târziu, apăru faţa lui Roman, cu ochii sălbatici injectaţi, cu lanterna într-o mână şi pistolul în cealaltă.

Descolăcindu-se ca un şarpe, Pendergast se săltă în sus şi-l apucă pe Roman de încheietura mâinii, îmbrâncindu-l înainte şi trăgându-l spre hău. Cu un ţipăt de surpriză şi consternare, Roman se trase în spate, arma şi lanterna alunecându-i pe solul pietros, în timp ce îşi folosea ambele mâini ca să pareze atacul şi să contracareze trasul. Era extrem de puternic şi de rapid, în mod surprinzător, şi reuşi să corecteze dezechilibrul brusc

şi să-şi consolideze poziţia, lovindu-l pe Pendergast în antebraţ cu un răcnet furios ca de urs. Dar agentul ajunse fulgerător sus şi peste margine, şi Roman se poticni înapoi. Pendergast ridică propria armă să tragă, însă acum era întuneric şi Roman, anticipând împuşcătura, se aruncă într-o parte. Glonţul ricoşă inofensiv pe podeaua de piatră, dar fulgerul descărcării trădă poziţia lui Roman. Pendergast trase din nou, dar acum blitul din gura armei nu relevă nimic. Roman dispăruse.

Pendergast se căută în costum şi scoase lumina de rezervă: un LED portabil. Roman părea să se fi lansat într-un filon îngust, cu tavan jos, care se înclina abrupt din tunelul principal. Căzând în genunchi, Pendergast se târî în filon şi-l urmări. Îl auzea pe Roman în faţă, alergând panicat, poticnindu-se de-a lungul pasajului scund, gâfâind de frică. Se părea că şi el avea o a doua lumină. Pendergast zărea o strălucire intermitentă în întunericul filonului din faţă.

Necruţător, Pendergast îşi urmări prada. Dar, oricât de tare se străduia, Roman rămânea cu mult înainte. Tânărul era în formă fizică foarte bună şi avea avantajul că ştia tunelurile, complexitatea lor fantastică doar adăugându-se la agilitatea lui. Pendergast făcea ceva mai mult decât să se mişte orbeşte, urmând sunetul, lumina, şi – uneori – urmele.

Apoi, Pendergast intră într-o zonă de tuneluri mari, fisuri şi coşuri de fum verticale, căscate. Totuşi, îl urmări cu intensitate obsesivă.

Pendergast ştia că Roman îşi pierduse arma şi era în stare de panică. Agentul îşi păstrase arma şi minţile. Ca să-i sporească teroarea lui Roman şi să-l ţină agitat, agentul trăgea când şi când câte un glonţ în direcţia

fugarului, glonţul pocnind şi şuierând când ţâşnea prin tunelurile din faţă. Erau puţine şanse să-l lovească pe Roman, dar nu asta era intenţia lui: zgomotul asurzitor al armei şi ricoşeul terifiant al glonţului produceau efectul psihologic dorit.

Roman părea că merge undeva şi curând deveni clar – pe măsură ce aerul din tuneluri deveni tot mai proaspăt şi mai rece – că voia să iasă afară. În viscol... unde Pendergast, după ce-şi lepădase paltonul, ar fi fost într-un dezavantaj suplimentar. Poate că Ted Roman era cuprins frică – dar reuşea să gândească şi să facă strategii.

Câteva minute mai târziu, suspiciunile lui Pendergast se confirmară: dădu un colţ şi drept în faţă văzu un perete de oţel ruginit cu o uşă deschisă în el, legănându-se în vânt, iar sunetul viscolului umplu calea spre intrare. Grăbindu-se spre uşă, Pendergast îşi camuflă lumina. Totul era întunecat. Se aşternuse noaptea. Lumina slabă dezvălui o intrare în mină, cu postament spart, şi panta povârnită a cercului, coborând într-un unghi de cincizeci de grade. Fasciculul nu bătea departe, cu toate astea zări urmele lui Roman în zăpada adâncă, mişcându-se greoi în viscol. Mai departe dedesubt, prin întuneric, deslusi un grup de repere incandescente – rămăşiţele arzând mocnit ale clădirii pompei – şi luminile snowcat-ului care mergea la ralanti din apropiere.

Stinse lumina. Vedea doar slab strălucirea săltată a lanternei lui Roman coborând panta abruptă, la circa o sută de metri într-o parte. Omul se mişca încet. Pendergast ridică arma. Avea să fie o împuşcătură extrem de dificilă, din cauza vânturilor puternice şi complicaţiei date de altitudine. Cu toate astea, Pendergast ţinti atent

lumina ezitantă, ca să compenseze mental gradul de deviere datorat vântului şi panta. Foarte încet, apăsă pe trăgaci. Trase spre versantul muntelui, sunetul ecourilor rostogolindu-se înapoi din mai multe direcţii.

O ratare.

Silueta se menţinea în mişcare, mai repede acum, coborând cu greu, ieşind tot mai mult în afara bătăii armei. Pendergast, fără îmbrăcăminte de iarnă, n-avea nicio speranţă să recupereze decalajul.

Ignorând zăpada care-i înţepa faţa şi vântul nesănătos care-i pătrundea prin costum, Pendergast ochi din nou şi trase, ratând din nou. Şansa de-a lovi devenise zero.

Dar apoi – în timp ce ţintea pentru a treia oară – auzi ceva. O fisurare înăbuşită, urmată de un huruit de joasă frecvenţă.

Deasupra şi în faţa lui Pendergast, suprafaţa de zăpadă grea se fractura în plăci mari, plăcile se detaşau şi alunecau la vale, încet la început, apoi tot mai repede şi mai repede, rupându-se şi rostogolindu-se în haos. Era o avalanşă, declanşată de zgomotul împuşcăturilor sale şi, fără îndoială, de mişcările lui Roman însuşi. Cu un vuiet în creştere, frontul turbulent de zăpadă trecu vijelios pe lângă intrarea în mină. Aerul deveni dintr-odată opac, plin de zăpadă spulberată, violent şi rafala acestuia îl aruncă pe Pendergast înapoi când trecu bubuind pe lângă el.

În treizeci de secunde, vuietul se diminuă. Fusese o mică alunecare. Panta dinaintea lui Pendergast era acum un cuprins curat de zăpadă adâncă, reziduală, fluxuri din aceasta alunecând de pe munte în mici râuri.

Totul era tăcut, cu excepţia urletului vântului.

Pendergast se uită în jos după lanterna săltăreață a lui Roman. Nu era nimic acum, decât o întindere de zăpadă sfărâmată. Nu existau semne de mișcare. Niciun strigăt de ajutor – nimic.

Pentru o clipă, Pendergast doar se uită în jos, în întuneric. Pentru scurte momente – cât furia sângelui care pusese stăpânire pe el încă îi pulsa prin vine –, se încruntă contemplând dreptatea făcută. Dar chiar în timp ce privea, furia i se atenuă. Era ca și cum avalanșa îi degresase mintea, limpezind-o. Se opri să se gândească la ceva ce, în subconștient, deja înțelesese, până când vederea cadavrului ars al lui Corrie îi șterse toată logica din minte: Ted Roman era și el o victimă la fel de mult ca și Corrie însăși. Adevăratul rău era în altă parte.

Cu un strigăt înăbușit, sări de la intrarea în mină în zăpadă și se zbătu în jos pe pantă, fără palton, alunecând și mergând greu spre locul unde avalanșa se îngrămădise de-a lungul părții de sus a cercului. Îi luă câteva minute până acolo și, în momentul în care ajunse la fața locului, era pe jumătate înghețat.

– Roman! țipă el. Ted Roman!

Niciun răspuns, doar vântul.

Apoi, Pendergast își puse o ureche în zăpadă ca să asculte. Abia puțin, auzi un sunet ciudat, înăbușit, înfricoșător, aproape ca o vacă zbierând: *Muuuuuuuuu muuuuuu, muuuu muuuu.*

Părea să vină de la marginea zăpezii sfărâmate. Mișcându-se într-acolo în frigul amarnic, Pendergast începu să sape frenetic, cu mâinile goale. Dar zăpada era compactată de presiunea avalanșei, mâinile lui fiind inadecvate

sarcinii. Fără jachetă sau căciulă, cu frigul pătrunzându-i în piele, slăbi și mâinile îi amorțiră, devenind inutile.

Unde era Roman? Ascultă din nou, plasându-și urechea de zăpada tare, încercând să-și încălzească mâinile.

Muuu... muuu...

Devenea rapid tot mai slab. Omul se sufoca.

Săpă și săpă, și apoi se opri să asculte din nou. Nimic. Și apoi văzu cu coada ochiului o lumină urcând pe pantă. Ignorând-o, continuă să sape. O clipă mai târziu, o pereche de mâini puternice le luă pe ale lui și le trase ușor deoparte. Era Kloster, operatorul de pe snowcat, cu o lopată și o tijă lungă în mâini.

– Hei, zise el. Hei, ușor. O să vă sinucideți.

– E un om acolo jos, icni Pendergast. Îngropat.

– L-am văzut. Du-te jos, la cat, înainte să mori înghețat. Nu poți să faci nimic. O să am eu grijă de asta.

Omul începu să sondeze cu tija prin sfărâmăturile avalanșei, vârând-o în zăpadă, lucrând rapid și expert. Mai făcuse așa ceva înainte. Pendergast nu se duse la cat, ci rămase în apropiere, uitându-se și tremurând.

După câteva momente, Kloster se opri, palpă mai prudent într-o zonă mai restrânsă, apoi începu să sape cu lopata. Lucra cu energie și eficiență, și în câteva minute expuse o parte din trupul lui Roman. Câteva minute de muncă extrem de rapidă descoperiră fața.

Pendergast se apropie, în timp ce lumina omului trecea peste asta. Zăpada era îmbibată de sânge peste tot în jurul capului, craniul era parțial strivit, gura deschisă ca într-un țipăt, dar complet astupată cu zăpadă, ochii larg deschiși și înnebuniți.

– S-a dus, zise Kloster.

Puse un braț pe Pendergast să-l echilibreze.

– Ascultați, am să vă duc înapoi la cat acum, ca să vă încălziți – altfel, vă duceți după el.

Pendergast dădu din cap fără cuvinte și-și permise să fie ajutat să ajungă prin zăpada adâncă la cabina mașinii care mergea la ralanti.

64

La aproape un kilometru distanță, pe versantul estic, mai puțin înalt, al cercului, se deschise o ușă de metal de la intrarea într-un tunel al minei. Câteva clipe mai târziu, o siluetă ieși clătinându-se, trăgând un picior, sprijinindu-se într-un băț și tușind violent. Silueta se opri în deschiderea minei, se clătină, se aplecă pe o proptea de lemn, apoi se îndoi scuturată de alt acces de tuse.

Silueta alunecă încet, incapabilă să se mențină pe picioare, și sfârși în zăpadă, sprijinită de lemnul vertical.

Era ea. Așa cum se așteptase el. Știa că avea să iasă la un moment dat – și ce țintă perfectă era. Nu se ducea nicăieri, iar el avea tot timpul din lume să-și pregătească împușcătura.

Lunetistul, ghemuit în ușa unei vechi colibe de minerit, își luă Winchesterul 94 de pe umăr, manevrând pârghia ca să introducă un glonț în cameră, apoi fixându-și arma în umăr, țintind prin cătare. Deși se lăsase întunericul, era încă suficientă lumină ambientală pe cer ca să plaseze cursorul pe forma ei întunecată, prăbușită. Fata părea deja într-o stare destul de proastă: cu părul pârlit, cu fața și hainele negre de fum. Se gândi că măcar una dintre împușcăturile lui anterioare își atinsese ținta. În timp ce-o urmărise prin tuneluri, văzuse picături

mari de sânge. Nu era sigur unde o lovise, dar un glonţ dum-dum de 0.30-30 nu era o glumă, oriunde ar fi lovit.

Lunetistul nu înţelegea de ce era ea aici, de ce snowcat-ul urcase pe munte sau de ce arsese clădirea pompei. Nici n-avea nevoie să ştie. Nu era treaba lui în ce rahat nebun era ea implicată. Montebello îi dăduse o misiune şi-l plătise bine s-o îndeplinească – extrem de bine, de fapt. Instrucţiunile lui fuseseră, de fapt, simple: sperie fata pe nume Corrie Swanson, ca să plece din oraş. Dacă nu pleacă, omoar-o. Arhitectul nu-i zisese nimic mai mult, iar el nu voia să ştie nimic mai mult.

Împuşcătura prin geamul maşinii nu dăduse roade. Decapitarea javrei nu dăduse roade – deşi el îşi reamintea scena cu o anumită duioşie. Fusese mândru de tabloul pe care-l amenajase, de biletul din gura câinelui mort – şi era dezamăgit şi surprins că acesta n-o speriase. Se dovedise a fi o căţea curajoasă. Dar nu mai părea atât de curajoasă acum, căzută peste scândură, pe jumătate moartă.

Venise momentul. O urmărise aproape încontinuu de treizeci şi şase de ore, aşteptând o oportunitate. Ca vânător expert, ştia valoarea răbdării. Nu mersese prea bine în oraş sau la hotel. Dar când plecase la Vârfurile, furase un snowmobil şi o luase în sus, pe munte, spre cine ştie ce misiune nebunească, el pusese mâna pe oportunitate ca pe un cadou. Împrumutase şi el un snowmobil şi o urmase. Adevărat, se dovedise neobişnuit de plină de resurse – chestia aia cu şerpii-cu-clopoţei din tunel îl încurcase serios. Dar găsise altă cale de ieşire din mină şi – când descoperise că snowmobilul ei era încă acolo – hotărâse să rămână în preajmă. Se poziţionase un pic

mai jos pe munte, în întunericul unei barăci de minerit, o fundătură care oferea o vedere excelentă a celor mai multe dintre vechile galerii şi intrări în tunel de deasupra cercului. Dacă ea era încă în interiorul muntelui, raţionă el, avea să iasă în cele din urmă din acelea. Sau, poate, din Mina Crăciunului, unde lăsase snowmobilul. În orice caz, ar fi trebuit să treacă pe lângă el pe drumul în jos.

Şi acum, iat-o. Şi într-un loc bun, departe de activitatea din jur şi de deasupra, unde ardea clădirea pompei şi era parcat snowcat-ul. Cineva trăsese cu arma, ceea ce, se părea, declanşase, în schimb, o avalanşă. Din locul lui ascuns, prin lupa cătării, urmări săpatul frenetic şi descoperirea corpului. Era ceva extrem de nebunesc la mijloc – droguri, presupunea el. Dar n-avea nimic de-a face cu el şi, cu cât mai repede omora ţinta şi îşi muta fundul de-acolo, cu atât era mai bine.

Expiră, cu degetul pe trăgaci, ţintind fata căzută. Cursorul se stabiliză, degetul i se încordă. Sosise, în sfârşit, momentul. O omora, se urca pe snowmobilul parcat în spatele barăcii şi se ducea să-şi ridice plata. O împuşcătură, o crimă...

Dintr-odată, puşca fu lovită brutal din spate şi se descărcă în zăpadă.

– Ce...?

Lunetistul prinse puşca, încercă să se ridice şi atunci simţi ceva rece şi foarte greu la tâmplă. Gura unui pistol.

– Numai să clipeşti, nenorocitule, şi fac un înger de zăpadă din creierul tău.

O voce de femeie – plină de autoritate şi seriozitate.

O mână se întinse, apucând puşca de ţeavă.

– Hai să mergem.

El dădu drumul puștii și ea o aruncă în zăpada adâncă.

– Aruncă în zăpadă toate celelalte arme pe care le ai. Acum.

El ezită. Încă mai avea un pistol și un cuțit, și dacă o obliga să-l percheziționeze, ar fi putut să fie o oportunitate...

Lovitura în lateralul capului fu atât de dură, că-l trimise la pământ. Pentru o clipă, zăcu amețit pe podeaua de lemn, întrebându-se de ce naiba era culcat aici și cine era femeia asta de deasupra lui. Apoi începu să-și reamintească, în timp ce ea se aplecă peste el, percheziționându-l brutal, luându-i cuțitul și pistolul și aruncându-le și pe acestea departe, în zăpadă.

– Cine... Cine dracu' ești? întrebă el.

Răspunsul veni cu altă lovitură uimitoare în față, cu patul armei ei, care-i rupse și-i făcu să sângereze interiorul buzelor și-i umplu gura de fragmente de dinți sparți.

– Numele meu e căpitan Stacy Bowdree, USAF, și sunt cea mai rea chestie care ți s-a întâmplat în toată viața ta de rahat, zise ea cu însuflețire.

65

Corrie Swanson văzu silueta înaltă și frumoasă a lui Stacy Bowdree apărând din vârtejul de zăpadă, îndrumând un bărbat cu mâinile legate laolaltă și capul ciufulit plecat. Se întrebă vag dacă nu cumva totul era un vis. Sigur că era un vis. Stacy n-avea ce să caute aici.

Când Stacy se opri înaintea ei, Corrie reuși să spună:

– Salut, visule.

Stacy o privi îngrozită.

– Dumnezeule, ce-ai pățit?

Corrie încercă să se gândească la tot ce se întâmplase și nu prea reuși. Cu cât încerca mai mult să-și aducă aminte, cu atât mai ciudat devenea totul.

– Chiar ești tu?

– Ai dreptate, fir-ar să fie!

Stacy se aplecă, studiind-o îndeaproape pe Corrie, cu ochii albaștri plini de îngrijorare.

– Ce faci cu cătușele astea la încheietura mâinii? Și ai părul ars. Isuse, ai fost în focul ăla?

Corrie încercă să articuleze cuvintele:

– Un bărbat... a încercat să mă omoare în tuneluri... dar șerpii-cu-clopoței...

– Da. El a fost.

Stacy îl împinse pe bărbat cu faţa în jos în zăpadă dinaintea lui Corrie şi-i puse piciorul încălţat în bocanc pe gât. Corrie observă arma de 0.45 în mâna lui Stacy. Încercă să se concentreze asupra omului întins pe jos, dar ochii îi alunecară.

– Ăsta e tipul angajat să te omoare, continuă Stacy. L-am prins tocmai când voia să apese pe trăgaci. Nu mi-a spus cum îl cheamă, aşa că l-am botezat Netrebnicul.

– Cum? Cum...?

Totul părea atât de confuz!

– Ascultă. Tu trebuie să ajungi la un spital şi Netrebnicul la şeful poliţiei. Cam la un kilometru de-aici, lângă clădirea arsă a pompei, e un snowcat.

Clădirea pompei.

– Arsă... A încercat să mă ardă de vie.

– Cine? Netrebnicul ăsta?

– Nu... Ted. Mi-am scos cheia de spărgător... mi-am desfăcut cătuşele... exact la timp...

– Nu eşti prea coerentă, zise Stacy. Dă-mi voie să te ajut. Poţi să mergi?

– Am glezna ruptă. Mi-am pierdut... un deget.

– La naiba. Lasă-mă să arunc o privire.

Simţea cum Stacy o examinează, atingându-i uşor glezna, punându-i întrebări şi căutând leziuni. Se simţea alinată.

Câteva minute mai târziu, faţa lui Stacy reveni în centrul atenţiei, în apropiere alei sale.

– OK, ai câteva arsuri de gradul doi. Şi ai dreptate: glezna e ruptă şi ai pierdut un deget mic. E destul de rău, dar, din fericire, se pare că asta e tot. Slavă Domnului că ai purtat haine de iarnă, altfel ai fi fost mult mai arsă.

Corrie dădu din cap. Nu prea înţelegea ce zicea Stacy. Dar chiar era Stacy şi nu vreo viziune?

– Ai dispărut...

– Îmi pare rău pentru asta. Când m-am răcorit, mi-am dat seama că găozarii ăia au angajat un asasin să te alunge din oraş, aşa că te-am urmărit o vreme şi destul de curând l-am văzut pe Netrebnicul ăsta furişându-se după tine ca un câine care adulmecă rahatul. Aşa că l-am urmărit. În cele din urmă, am furat un snowmobil din şopronul de echipament – la fel ca voi doi – şi am venit pe urmele voastre până aici, sus, exact la timp ca să-l văd pe Netrebnic dispărând pe intrarea în mină. Ţi-am pierdut urma în mine, dar mi-a imaginat că şi el la fel, şi am reuşit să fac cale întoarsă la timp.

Corrie dădu din cap. Nu înţelegea nimic. Încercaseră s-o omoare – atât ştia. Dar Stacy, o salvase. Asta era tot ce avea nevoie să ştie. I se învârtea capul şi nu putea nici măcar să-l ţină în sus. În faţa ochilor i se adunau nori negri.

– OK, tu stai aici, continuă Stacy. Eu îl iau pe Netrebnic în cat şi apoi ne întoarcem după tine.

Simţi mâna lui Stacy strângând-o de umăr.

– Mai aşteaptă doar un minut, fată. Eşti rănită, dar o să fii OK. Crede-mă, ştiu. Am văzut...

Se opri.

– Mult mai rău.

Se întoarse.

– Nu.

Corrie suspină, întinzând mâna spre Stacy.

– Nu pleca.

– Trebuie.

Dădu ușor mâna lui Corrie la o parte.

– Nu pot să-l țin sub control pe Netrebnic și să te ajut și pe tine. E mai bine să nu mergi. Dă-mi zece minute, cel mult.

Păru mult mai puțin de zece minute. Corrie auzi vuiet de motor diesel, apoi văzu un grup de lanterne de cap mișcându-se prin obscuritate, apropiindu-se rapid, trăgând la intrarea în mină într-un vârtej de zăpadă. Apăru o siluetă ciudată, palidă – Pendergast? – și dintr-odată se simți luată în brațele lui, ridicată ca și cum era copil din nou, cu capul legănându-i-se pe pieptul lui. Îi simți umerii începând să se convulsioneze slab, regulat, aproape ca și cum plângea. Dar asta era, desigur, imposibil, căci Pendergast n-ar fi plâns niciodată.

Epilog

Soarele strălucitor de iarnă trecea prin fereastră și se întindea în dungi peste patul lui Corrie din spitalul din Roaring Fork. I se dăduse cel mai bun salon, unul de pe colț, cu un singur pat, la un etaj superior, cu fereastră mare cu vedere spre cea mai mare parte a orașului și munților din depărare, totul decorat cu o pătură magică de alb.

Asta fusese imaginea pe care o văzuse Corrie când se trezise după operația la mână, iar vederea o înveselise considerabil. Asta fusese cu trei zile în urmă și se aștepta să fie externată în alte două. Fractura de la picior nu fusese gravă, dar își pierduse degetul mic de la mână. Unele dintre arsurile pe care le suferise era posibil să lase cicatrice, dar numai mici și numai pe bărbie, după cum i se spusese.

Pendergast stătea pe un scaun de lângă pat și Stacy pe altul.

La piciorul patului era plin de cadouri. Șeful Morris fusese acolo să-și arate recunoștința – fusese un vizitator regulat după operația ei – și, după ce întrebase cum se simte Corrie și după ce-i mulțumise din abundență lui Pendergast pentru ajutorul în investigație, acesta

adăugase în grămadă propriul cadou (un CD cu cele mai mari hituri ale lui John Denver).

– Ei, zise Stacy. Le deschidem sau ce?

– Corrie trebuie să înceapă, zise Pendergast înmânându-i un plic subţire.

– Pentru a marca finalizarea cercetării.

Corrie îl deschise nedumerită. Scoase o foaie imprimată la calculator, acoperită cu coloane de cifre, grafice şi tabele greu de înţeles. O desfăşură. Era un raport de la un laborator criminalistic al FBI din Quantico – o analiză a contaminării cu mercur a douăsprezece probe de rămăşiţe umane – minerii nebuni găsiţi de ea în tuneluri.

– Doamne, zise Corrie. Cifrele sunt de vârf.

– Detaliul final de care ai nevoie pentru disertaţia ta. N-am nici cea mai mică îndoială că o să fii primul junior din istoria John Jay care câştigă premiul Rosewell.

– Mulţumesc, zise Corrie, iar apoi ezită. Mm, îţi datorez scuze. Alte scuze. Unele foarte mari de data asta. Am dat-o-n bară, cu desăvârşire. M-ai ajutat atât de mult, iar eu pur şi simplu n-am apreciat cum ar fi trebuit. Am fost o nerecunoscătoare de... – aproape rosti un cuvânt urât, dar îl schimbă din zbor – fată. Ar fi trebuit să te fi ascultat şi să nu fi urcat acolo singură. Ce chestie stupidă am făcut!

Pendergast înclină din cap.

– Putem să discutăm altă dată despre asta.

Corrie se întoarse spre Stacy.

– Şi ţie îţi datorez multe scuze. Mă simt foarte ruşinată că te-am suspectat cu Ted. Mi-ai salvat viaţa. Chiar n-am cuvinte să-ţi mulţumesc...

Se simţi gâtuită de emoţie.

Stacy zâmbi, strângând-o de mână.

– Nu fi dură cu tine, Corrie! Eşti o prietenă adevărată. Şi Ted... Isuse, nu-mi vine să cred că el era piromanul. Am coşmaruri cu asta.

– Pe de o parte, Roman n-a fost responsabil pentru ce-a făcut, zise Pendergast. A fost mercurul din creierul lui, care i-a otrăvit neuronii de când era în pântecele mamei sale. El n-a fost mai criminal decât au fost minerii nebuni care au lucrat în topitorie şi, în cele din urmă, au devenit canibali. Ei toţi sunt victime. Adevăraţii criminali sunt, cu siguranţă, alţii, o familie ale cărei fapte malefice au început cu un secol şi jumătate în urmă. Şi acum, că FBI-ul a intrat pe fir, familia o să plătească. Poate nu aşa de brutal ca doamna Kermode, totuşi o să plătească.

Corrie se înfioră. Până nu-i spusese Pendergast, ea n-avusese nicio idee că, în tot acel timp în care ea fusese încătuşată la pompă, doamna Kermode fusese şi ea în clădire, în afara vederii, încătuşată de cealaltă parte a motorului – probabil inconştientă după ce fusese bătută de Ted.

„O, Doamne, o să am grijă de căţeaua aia", zisese el...

– M-am grăbit atât de tare să scap din flăcări, că nici măcar n-am văzut-o, zise Corrie. Nu cred că merită cineva să fie ars aşa, de viu.

Expresia de pe faţa lui Pendergast indică faptul că era posibil ca el să nu fie de acord.

– Dar Ted n-avea de unde să ştie că doamna Kermode şi familia Stafford erau responsabili pentru propria nebunie – nu? întrebă Corrie.

Pendergast clătină din cap.

– Nu. Faptul că a sfârșit ucisă de mâinile lui a fost dreptate poetică, nimic mai mult.

– Sper că restul o să putrezească în închisoare, zise Stacy.

După o tăcere, Corrie întrebă:

– Și chiar ai crezut că trupul ars al lui Kermode era al meu?

– N-am avut nicio îndoială, răspunse Pendergast. Dacă aș fi gândit mai clar, mi-aș fi dat seama că ea era potențiala viitoare victimă a lui Ted. Kermode reprezenta tot ce disprețuia el.

Tot acel foc de pe munte a fost pregătit pentru ea, nu pentru tine. Tu doar i-ai căzut în poală, ca să spunem așa. Dar am o întrebare, Corrie. Cum ți-ai desfăcut cătușele?

– Hm, erau cătușe vechi, de proastă calitate. Și când am încercat să sparg încuietoarea de la intrarea în mină, mi-am ascuns uneltele de spărgător în spațiul dintre mănușa interioară și cea exterioară – fiindcă, după cum știi mai bine ca oricine, trebuie folosite mai multe instrumente simultan.

Pendergast dădu din cap.

– Impresionant.

– Mi-a luat ceva să-mi amintesc de instrumente, atât am fost de îngrozită. Ted era... N-am mai văzut așa ceva în viața mea. Felul în care trecea de la țipete de furie la precizie rece, calculată... Doamne, era mai înspăimântător aproape decât focul în sine.

– Un efect comun al nebuniei induse de mercur. Și asta explică, probabil, misterul conductelor îndoite în al doilea incendiu...

Stacy zise în grabă:

– Mm, hai să deschidem restul cadourilor și terminați discuția despre asta.

– Îmi pare rău că eu n-am nimic pentru nimeni, zise Corrie.

– Tu ai fost prinsă cu altele, zise Pendergast. Și dacă tot am ajuns la asta, având în vedere ce s-a întâmplat cu tine în Cavernele lui Kraus pe vremea când erai în Medicine Creek, te-aș sfătui să eviți pe viitor labirinturile subterane, mai ales când locatarii sunt criminali maniaci. Se opri. Apropo, îmi pare foarte rău pentru degetul tău.

– Cred că am să mă obișnuiesc fără el. E aproape pitoresc, ca și cum aș purta un plasture la ochi sau ceva.

Pendergast luă un pachețel și-l examină. Nu era nicio carte de vizită, doar numele lui scris pe ea.

– Ăsta e de la tine, doamnă căpitan?

– Sigur că da.

Pendergast îndepărtă hârtia, dezvăluind o cutie de catifea. O deschise. În interior, se odihnea, pe satin, o Purple Heart[1].

O privi îndelung. În cele din urmă, zise:

– Cum să accept așa ceva?

– Pentru că eu mai am trei și pe asta vreau să ți-o dau ție. Meriți o medalie – mi-ai salvat viața.

– Doamnă căpitan Bowdree...

[1] Decorație militară acordată în numele președintelui SUA pentru cei răniți sau uciși în serviciul militar (n.tr.)

– Vorbesc serios. Eram pierdută, confuză, bându-mi mințile în fiecare seară, ca să uit, până când, din senin, m-ai sunat tu. M-ai adus aici, mi-ai explicat despre strămoșul meu, mi-ai dat un scop. Și mai presus de toate... m-ai respectat.

Pendergast ezită. Ridică medalia.

– Am s-o prețuiesc.

– Crăciun fericit – cu trei zile întârziere.

– Și acum trebuie să-l deschizi pe-al tău.

Stacy luă un plic mic. Îl deschise și extrase un document care părea oficial. Îl citi încruntându-se.

– O, Dumnezeule!

– Nu e nimic, serios, zise Pendergast. Doar o programare pentru un interviu. Restul depinde de tine. Dar, cu recomandarea mea și cu trecutul tău militar, nădăjduiesc că o să treci de verificare. FBI-ul are nevoie de agenți ca tine, doamnă căpitan. Rareori am văzut un candidat mai bun. Corrie aici de față ar mai putea să rivalizeze cu tine într-o zi – nu-i lipsește decât o anumită asezonare cu judecata.

– Mulțumesc.

Pentru o clipă păru că Bowdree ar putea să-l îmbrățișeze pe Pendergast, dar apoi se gândi că poate gestul n-ar fi bine-venit.

Corrie zâmbi în sinea ei. Toată ceremonia asta, cu afișarea de afecțiune și emoție, părea s-o stinghereasă un pic.

Mai existau încă două cadouri pentru Corrie. Îl deschise pe primul și în ambalaj găsi un manual uzat

bine: *Tehnici de analiză și investigație a locului crimei*, ediția a treia.

– Știu cartea asta, zise ea. Dar am deja un exemplar – o ediție de mult mai târziu, pe care o folosim la John Jay.

– Sunt conștient de asta, zise Pendergast.

Ea o deschise, înțelegând dintr-odată. În interior, textul era plin de note marginale: comentarii, glose, întrebări, observații cu privire la subiectul discutat. Scrisul era precis și ea îl recunoscu imediat.

– Ăsta... ăsta a fost exemplarul tău?

Pendergast confirmă cu o mișcare din cap.

– Doamne!

Atinse coperta, mângâind-o aproape respectuos.

– Ce comoară! Poate că citind asta, într-o zi am să fiu în măsură să gândesc la fel ca tine.

– M-am gândit la alte daruri, mai frivole, dar ăsta a părut – având în vedere interesul evident într-o carieră de aplicare a legii – poate cel mai util.

Mai rămăsese un cadou. Corrie întinse mâna spre acesta, îndepărtă atent hârtia de împachetat cu aspect scump.

– E de la Constance, explică Pendergast. Tocmai s-a întors din India cu câteva zile în urmă și m-a rugat să-ți dau asta.

În interior era un stilou antic Waterman, cu o suprapunere de filigranat de aur, și un mic volum din piele cu nervuri, cu pagini crem, cu foile netăiate. Era frumos lucrat manual. Căzu un bilețel, pe care ea îl ridică și-l citi.

Dragă domnișoară Swanson,

Am citit cu interes câteva dintre „blogurile" (urât cuvânt) dumitale online. M-am gândit că s-ar putea să consideri o ocupație utilă să-ți dedici timpul unei exprimări permanente și private a observațiilor dumitale. Eu însămi am ținut un jurnal mai mulți ani. Pentru mine a fost întotdeauna o sursă de interes, de consolare și revelație personală. Am speranța că acest volum o să aibă aceleași beneficii pentru dumneata.

Constance Greene

Corrie se uită la cadourile împrăștiate în jurul ei. Apoi se uită la Stacy, care stătea pe marginea patului, și la Pendergast, care se relaxa pe scaunul lui, cu un picior aruncat lejer peste celălalt. Dintr-odată, spre propria mare surpriză, izbucni în lacrimi.

– Corrie! zise Stacy sărind în picioare. Ce s-a întâmplat? Te doare ceva?

– Nu, zise Corrie printre lacrimi. Nu mă doare nimic. Sunt fericită – atât de fericită! N-am avut niciodată un Crăciun mai fericit.

– Cu trei zile întârziere, murmură Pendergast cu o contracție a trăsăturilor feței care era posibil să indice un zâmbet.

– Și nu vreau să împărtășesc asta cu nimeni altcineva de pe pământ decât cu voi doi.

Corrie își șterse furioasă lacrimile și, jenată, se întoarse să se uite pe fereastră, unde soarele de dimineață aurea Roaring Fork, versanții joși ai munților și – mai departe – forma de căldare a Cercului Contrabandistului

și pata mică, întunecată de pe zăpadă, unde un incendiu aproape îi pusese capăt vieții.

Bătu ușor jurnalul.

– Deja știu despre ce o să scriu prima dată, zise ea.

Mulțumiri

Am dori să mulțumim următorilor pentru sprijinul și asistența oferite: Mitch Hoffman, Eric Simonoff, Jamie Raab, Lindsey Rose, Claudia Rülke, Nadine Waddell, Jon Lellenberg, Saul Cohen și Proprietății lui Sir Arthur Conan Doyle.

Salutăm excelenta activitate a Ștrengarilor de pe Baker Street.

Și ne cerem scuze anticipat pentru orice libertăți luate cu Pădurea Kielder, *Cvorumul lui Queen,* Hampstead Heath și alte locuri sau entități menționate în *Focul alb*.

Editura RAO vă recomandă
de aceeași autori

DANSUL MORȚII

Al șaselea roman la seriei „Pendergast" readuce acțiunea în locul său de început, Muzeul de Istorie Naturală din New York, și reunește câteva dintre personajele principale ale romanelor precedente: Bill Smithback, Nora Kelly, Margo Green, Laura Hayward, Vincent D'Agosta și, bineînțeles, agentul special FBI Aloysius Pendergast. Cititorii află cum a scăpat acesta din urmă de moartea la care îl condamnase contele Fosco și văd apoi cum ajunge să fie din ce în ce mai prins în vârtejul unui dans al morții, în care îl târăște fratele său mai mic, Diogenes, un adevărat geniu al răului, punându-i în pericol pe toți cei care îi sunt dragi sau cât de cât apropiați agentului FBI.

Dansul morții, un regal al suspansului, un thriller scris cu măiestria cuplului Preston–Child, pe care fiecare roman al seriei pare s-o fi adus cu o treaptă mai aproape de perfecțiune, îl introduce pe cititor, încă din primul capitol, într-o lume a groazei, lumea demențială a lui Diogenes, care pare să fie tot timpul cu un pas înaintea lui Pendergast. Va reuși agentul FBI să riposteze și să salveze ce mai poate fi salvat?

Agentul FBI Pendergast sosește într-o stațiune montană exclusivistă pentru a-și salva protejata, pe Corrie Swanson, din închisoare. Venirea lui coincide cu o serie de incendii suspecte: casele de vacanță ale multimilionarilor locali ard una după alta, familiile fiind prinse înăuntru. Cu 150 de ani în urmă, un urs grizzly omorâse câțiva mineri din fostul orășel. Pendergast se implică în investigație și descoperă o conexiune misterioasă între moartea minerilor și crimele din prezent. Trebuie să rezolve enigma trecutului înainte ca întregul oraș să piară în flăcări.

„Nu e un vis, este cea mai bună carte a autorilor din ultimii ani... Nu trebuie ratată nici de noii cititori, nici de fanii împătimiți."

LIBRARY JOURNAL

ISBN 978-606-609-990-5

editura rao

www.rao.ro